

Giới thiệu Mắt Xanh Mê Hoặc

Những ai ưa thích thể loại siêu sủng thì truyện Mắt Xanh Mê Hoặc của tác giả Sa Gia Tiểu Bối sẽ không làm các bạn thất vọng.

Người yêu của em luôn nở nụ cười, luôn ôn nhu khi gặp em. Vì khi yêu tất cả đều đẹp...

Vì em có một sức hút đã khiến anh điên đảo mê hoặc...

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngày đầu gặp mặt

Edit: Ngọc Lưu Ly

Beta: Hàn Lạc

"Anh là ai?"

Loan Tiêu Tiêu nghiêng cái đầu nhỏ, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn đưa đến người con trai trước mặt, bộ dạng anh ta cũng thật khá ngà, con mắt là màu lam, so với Thần Thần còn xinh đẹp hơn.

Thấy nam hài không đáp lời, Loan Tiêu Tiêu lau nước miếng, vươn ngón tay mập mạp "Cho em chạm vào anh được không?"

Người con trai vẫn không nhúc nhích giữ nguyên tư thế vừa rồi, chẳng lẽ anh ta đồng ý? Trong mắt Loan Tiêu Tiêu toát ra tia hưng phấn, bàn tay chậm rãi hướng về phía trước, cũng sắp đụng tới lông mi của anh rồi, thật dài thật dài nha, còn dày đen, giống như búp bê Baby mẹ đưa cho cô.

"Phanh"

Loan Tiêu Tiêu té ngã ngồi ở trên mặt đất, hoàn toàn không nghe được tiếng khóc như anh mong muốn. Ngải Đăng có chút nghi hoặc ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hướng cô gái ngồi dưới đất. Mái tóc ngắn đen mượt, được đính bởi chiếc nơ con bướm màu đỏ rực rỡ, bởi vì ngã sấp xuống có chút méo mó, trên khuôn mặt hồng nhuận xuất hiện một đôi mắt to trong veo như nước, cái miệng nhỏ nhắn đang cười toe toét nhìn anh. Chiếc váy công chúa màu trắng tinh khiết lúc này đã lấm bẩn, chân bị xây xước đỏ ửng ra một chút tơ máu. Không khóc! Ngải Đăng cảm thấy cô cùng các cô bé khác có chút không giống nhau, cô gái khác bị anh đẩy ngã đều đã khóc lớn không chỉ chạy đi tìm người lớn, mà sau đó ba ba và mẹ của đứa bé này sẽ vội vàng tìm đến, nhưng sau khi nhìn thấy anh, lại sẽ a dua phê bình con của mình, Ngải Đăng nheo mắt lại, hiện lên một tia khinh thường, đám người ngu xuẩn. Loan Tiêu Tiêu vỗ vỗ bụi bẩn trên váy, thật cẩn thận chống tay đứng lên.

"Anh không thích người khác chạm vào anh sao? Thần Thần cũng không thích, có điều Thần Thần sẽ để cho em chạm vào nha!"

Loan Tiêu Tiêu có chút đắc ý, nhìn Ngải Đăng cười nhẹ nhàng. Ngải Đăng nhàu mày, không thích cô lấy anh và người khác so sánh với nhau, nghiêng đầu sang chỗ khác, hi vọng cô là tự nhiên biết hiển nhiên lập tức rời đi. "Anh có đói bụng không, em có bánh ngọt mẹ em làm nè, em cho anh ăn nhé?" Tay nhỏ bé mang theo lấy lòng đưa đến trước mắt anh, trong lòng bàn tay mềm mại là một khối bánh ngọt nhìn rất đẹp mắt, bàn tay nhỏ bé đưa về phía trước mời, tiếp xúc đến ngón tay của anh. Dù không thích cùng người tiếp xúc nhưng anh không lập tức rút tay về, độ ẩm từ đầu ngón tay nhỏ bé kia truyền đến khiến anh ngây người. Quay đầu, nhìn chủ nhân của bàn tay nhỏ bé.

trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, ánh mắt thật to trong suốt như thủy tinh dường như khát vọng nhìn anh, tràn đầy lấy lòng, tim của anh, mềm nhũn một góc. "Ăn thật ngon, anh thử xem" Trong tiếng nói là nồng đậm làm nũng.

"."

Anh chỉ nhìn cô, nhưng lần này lại không đẩy cô ra.

"Hi hi" cô đang chuẩn bị đem bánh ngọt phóng tới trên tay anh, một đôi bàn tay to trắng nõn đưa ra ngoài, ôm lấy cô.

"Thần Thần, em chờ đã lâu nha" Mang theo nồng đậm tiếng làm nũng.

"thật có lỗi" một giọng nam trầm thấp mang theo sủng nịch. Ngải Đăng nhàu mày. Nhìn người ở đối diện so với anh cao hơn vài cái đầu, dễ dàng đem bé kia bế lên. Anh là ai vậy? Bọn họ là quan hệ gì. Cậu bé được gọi là Thần Thần ôm Loan Tiêu Tiêu liền chuẩn bị rời đi, bé cũng không đồng ý, thật vất vả tìm được một người bạn nhỏ cùng chơi đùa, cô mới không cần về nhà đâu.

"Thần Thần, em không muốn về!"

Thân mình nhỏ nhắn ở trong lòng nam hài càng không ngừng giãy dụa muốn xuống dưới.

"Nghe lời"

nhẹ nhàng vỗ vỗ mông cô gái .

"Thần Thần, anh ấy thật đáng thương , em gặp anh ấy này giờ cũng lâu rồi, nhưng không thấy ai đến đón anh ấy, chúng ta dẫn anh ấy về nhà được không"

Loan Tiêu Tiêu nhu nhu cầu xin. Trong con người Loan Thần Thiên bắn ra ánh sáng sắc bén, tầm mắt chuyển đến trên người cậu bé đang ngồi ở cửa xa ven đường. Nơi này là khu biệt thự cao cấp, không có thân phận đặc biệt, là vào không được , đương nhiên đứa bé này không phải là đứa bé lạc đường, hưởng hờ trên người anh mặc một âu Âu phục màu bạc được may đo khéo léo, nhìn là biết bản thân anh là một thiếu gia.

Lại nhìn về mặt cầu xin của em gái, bất đắc dĩ dụi dụi

"Tiêu Tiêu, cậu ấy không có lạc đường, mẹ đang bảo Di Lưu làm món bánh kem vị chocolate em thích nhất kia, đi thôi"

"Ồ ô, Thần Thần, không muốn đâu" Cái miệng nhỏ nhắn của Loan Tiêu Tiêu lúc này mím chặt lại, hai tay dụi dụi mắt giả vờ khóc lên. Chịu không nổi nhất là chiều này của con bé, biết rõ là giả khóc, nhưng vẫn là đau lòng muốn chiều theo nó. Khuôn mặt nhỏ nhắn này luôn ẩn chứa biểu tình phong phú, cao hứng thì bĩu môi, giả làm mặt quỷ; tức giận thì mím mề cái miệng nhỏ xinh có thể mím chặt lại.

Có khi lại bướng bỉnh làm cho anh muốn nổi trận lôi đình, có khi lại làm cho người ta buồn cười, cười to không thôi. Nếu hôm nay mạnh mẽ mang cô đi, cô khẳng định trở về liền ôm mẹ khóc giống như đã gặp phải thiên đại uy khuất. Mẹ vừa thấy tiêu tâm can của mình khóc như thế, nói không chừng cũng sẽ đi theo khóc không ngừng, đến lúc đó thì khổ rồi, sẽ bị cha nghiêm khắc chất vấn .

"Tiêu Tiêu, vậy em đi hỏi một chút anh có nguyện ý theo chúng ta về nhà hay không?"

Loan Thần Thiên chắc chắn cậu bé này sẽ không đi theo Tiêu Tiêu, trong mắt cậu bé lạnh như băng, anh cũng sẽ không nhìn lầm. Ngải Đăng nhìn một màn hài hòa trước mắt, có chút chói mắt, chàng trai này dường như rất yêu cô bé con này a, bằng không cũng sẽ không bận tâm cảm thụ của cô, kiên nhẫn dụ dỗ cô.

Mà cô cũng là ý vào người con trai kia nuông chiều mới dám không kiêng nể gì hồ nháo như vậy, thì ra có người quan tâm yêu thương cảm giác tốt như vậy, giống như chính mình, vĩnh viễn đều bị ghét bỏ, chỉ sợ quan tâm đều là dối trá nịnh hót. Nhìn cô bé loạng choạng thân mình tròn vo hướng anh đi tới, anh có chút khản trương, nếu, nếu như là cô, có lẽ anh sẽ có được cảm giác ấm áp không?

"Em mang anh về nhà được không? Di Lưu biết làm thật nhiều thức ăn ngon cho chúng ta ăn, anh đến ăn thử xem nhé."

"Được"

"Còn có nha, phòng của em có một con ngựa gỗ, cha mới cho em. A, anh đồng ý rồi sao?"

Tiêu Tiêu kịp phản ứng, cao hứng chạy ngược trở lại nắm lấy tay Loan Thần Thiên đang giật nảy mình. Ngải Đăng mặt không chút thay đổi, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng khả nghi. Đây là một khu biệt thự nhỏ ba tầng xây ở sườn núi, hàng rào tinh xảo giống như ngăn chia với hiện đại hoá bên ngoài, con đường mòn nhỏ với hồ phun nước bên cạnh có chút không hòa hợp, nhưng càng hiện ra nét độc đáo của nó. Trên hàng rào cao, thanh nhã có một loài dây leo hoa nở xinh đẹp không biết tên như trang trí thêm nét tinh xảo cho hàng rào, trong vườn hoa mơ hồ có thể thấy một cái bàn đu dây làm bằng gỗ, biệt thự này cùng với những ngôi biệt thự khác ở gần đó không giống nhau, mang nét kiến trúc của nước Pháp cổ lãng mạn kiểu nông thôn điển viên, trên vách tường bên ngoài còn treo hai cái đèn kiểu cung đình ở hai bên, hành lang gấp khúc, kéo dài, đỉnh vòm bày trí trang nhã. Ngải Đăng thấy sống mũi cay cay nhớ tới ngôi nhà rộng lớn nhưng lạnh như băng hoàn toàn không có chút hơi ấm kia, thấy cô bé giãy dụa từ trong lòng người con trai kia xuống dưới, vọt vào nhà.

"Mẹ, Baby, Tiêu Tiêu đã trở lại"

cô gái kêu to chạy thẳng vào trong nhà , Ngải Đăng nhìn thấy rõ trong đôi mắt của Loan Thần Thiên mang theo ý cười vội vã đuổi theo thân ảnh nhỏ bé. Thanh Lăng gần như là theo bản năng đón lấy đứa con gái đáng yêu của cô, yêu thương vuốt ve chiếc nơ hình con bướm trên đầu con gái .

"Tiêu Tiêu nhanh đi vào rửa tay,hôm nay mẹ có làm món bánh Gato mà con thích ăn nhất đó."

"Mẹ, con mới quen được một người bạn "

cô vội vàng khoe. Chỉ vào Ngải Đăng vào theo ở phía sau. Hà Thanh Lăng nhìn thấy bên cạnh con trai của cô là một đứa bé ngoại quốc, trắng nõn tuấn tú, đôi mắt to màu lam đang cảnh giác nhìn cô, tóc là màu vàng nâu , thật sự rất giống con búp bê cô mua cho Tiêu Tiêu tuần trước.

"Con là bạn của Tiêu Tiêu , đúng hay không" cô ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn Ngải Đăng.

"Hoan nghênh con tới nhà chúng ta chơi, ha ha, bộ dạng của con thực đáng yêu"

Ngải Đăng đưa mắt nhìn cô sau một lúc lâu lại nhú mi nhìn về phía Loan Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu đáp lại anh một nụ cười thật tươi, bọn họ là bằng hữu sao? Giống như người phụ nữ này nói thế đi.

"đi thôi, anh bạn nhỏ đáng yêu. Di dẫn con đi rửa mặt nhé"

Nghĩ đến đứa nhỏ sợ người lạ, cô chủ động dắt tay của Ngải Đăng. Ngải Đăng nhìn về phía người phụ nữ đang nắm tay của mình, thực ảm áp, luyến tiếc bỏ ra.

"Tiêu Tiêu cũng muốn đi rửa tay"

cô bé nhảy dựng lên bắt tay còn lại của mẹ.

"Nga, Tiêu Tiêu bảo bố mau đến đây để cha ôm cái nào"

Từ lâu hai lao xuống một người đàn ông mập mạp, bởi vì đi gấp, thịt trên bụng nhảy dựng nhảy dựng .

"Khanh khách, Baby, rất ngứa nha" Loạn Đức Hồng dùng râu chà chà cô con gái nhỏ.

"không phải Baby, là cha nha!" Người đàn ông bất mãn về mặt ủy khuất. "Khanh khách, Baby, Baby."

Cười thật vui vẻ, hai gò má đỏ ửng giống như một đóa Mân Côi *hoa hồng kiều diễm nở rộ. Đầu nói nữ nhi là áo bông nhỏ tri kỷ, một chút không giả, Loạn ba ba sắp 50 tuổi mới được một đứa con gái bảo bối như vậy, đương nhiên sùng không thể nói rồi. Mà Loạn Thần Thiên so với Tiêu Tiêu lớn hơn gần 15 tuổi, bình thường ai cũng không để vào mắt, nhưng chỉ có anh yêu cô em gái nhỏ này.

Nhìn thấy vợ mình đang nắm tay một đứa bé trai, hai mắt Loạn Đức Hồng đột nhiên phát sáng lên

"Bạn của Tiêu Tiêu sao? thật đáng yêu nha"

Biểu tình khoa trương đem tất cả đều chọc cười. Bên trong trang hoàng ảm áp giống như bệ ngoài, gió nhẹ lướt qua, trên rèm cửa sổ lụa màu vàng nhạt theo gió giương nhẹ, mùi hoa thanh nhã lan rộng trong bầu không khí ảm áp này .

Ngải Đăng yên lặng nhìn những người trong gia đình này hòa thuận và vui vẻ, trong lòng cũng dần dần trầm tĩnh lại, nơi này không cần mình lúc nào cũng phải bảo trì độ cảnh giác cao.

"Cậu bạn nhỏ ăn nhiều một chút a, đến đây"

Hà Thanh Lăng gấp một miếng sườn đưa vào trong bát của Ngải Đăng. Ngải Đăng ngồi ở trên ghế, cũng không nhúc nhích, hai mắt yên lặng nhìn một đôi đứa bên cạnh bát. Hà Thanh Lăng có chút xấu hổ, nhìn sang chồng, đứa nhỏ này vẫn chưa mở miệng nói chuyện, không phải là câm điếc chứ?

"Con biết, con biết" Loạn Tiêu Tiêu hưng phấn đứng ở trên ghế trẻ nhỏ, tay giờ muống nhỏ vung lung tung

"Mắt xanh nhìn chăm chăm vào chiếc đĩa, cho nên mắt xanh nhất định là không biết dùng chiếc đĩa". Ngải Đăng đột nhiên cứng lại, không được tự nhiên nhìn phía Loạn Tiêu Tiêu, bởi vì bị người khác nhìn thấu tâm tư mà hàng lông mày nhỏ cau lại thật chặt.

"Xem đó, di quên mất a, di Lư à, đem dao nĩa đến cho vị khách nhỏ của chúng ta"

Thu xếp cho Ngải Đăng thay đổi dao nĩa. Di Lư là người nhà của Loạn gia, là quản gia hồi môn đi theo bên Hà Thanh Lăng đến đây, Loạn Thần Thiên cùng Tiêu Tiêu đều là một tay di Lư nuôi lớn, mặc dù là người hầu, nhưng là người cả nhà đều đối đãi di như người thân trong gia đình, ăn cơm đều là chung một bàn. Thay đổi đồ ăn, Ngải Đăng rút cục cũng bắt đầu cầm lấy dao nĩa, ăn uống thực nho nhã, không giống Loạn Tiêu Tiêu hai tay bóng nảy cầm lấy sườn, ăn ngấu nghiến. Ngải Đăng tạo nhã lấy dao đem sườn cắt thành từng miếng nhỏ , lại từng ngụm cẩn thận đưa vào miệng, mỗi một miếng đều giống như đo đạc sẵn rất vừa miệng, sẽ không dơ miệng. Loạn Đức Hồng cùng vợ dò xét liếc mắt với nhau một cái, có chút kinh ngạc, là dạng gia đình gì mới có thể bồi dưỡng được cách ăn uống lễ nghi hoàn mỹ trên bàn ăn như thế, đứa bé vẫn còn nhỏ như thế đã biết giữ quy củ như vậy, hoàn toàn không cần một ai nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Làm hoàng tử của tôi, được không?

Loạn Thần Thiên thấy muội muội tò mò nhìn nam hài, miệng vẫn duy trì tư thế mở ra, bàn tay gấp miếng thịt đều đã quên đưa vào trong miệng.

"Mắt xanh anh thật xinh đẹp, ăn cơm cũng thật đẹp nha" Loạn Tiêu Tiêu híp mắt, cũng buông ra miếng sườn trong tay , học Ngải Đăng, dùng chiếc đĩa đưa lên cái miệng nhỏ miệng nhỏ ăn.

"Ha ha, Tiêu Tiêu không cần bắt chước người khác nha, ăn từng miếng từng miếng mới ngon" Loạn Đức Hồng gấp lên một miếng gà chiên há miệng ngọam một cái, còn phát ra thì thầm tiếng vang.

Ngài đang lần đầu tiên đối với lễ nghi quý tộc từ trước đến nay mình học tập sinh ra nghi ngờ, tay đang lấy đĩa ăn cũng dừng một chút. Kỳ thật cho dù động tác của Loan Tiêu Tiêu thực thô lỗ, nhưng hán tuyệt không cảm thấy thất lễ, ngược lại cảm thấy bộ dạng cô ăn làm cho người tôi rất thèm ăn.

"À, người bạn nhỏ này, cháu tên là gì?" Hà Thanh Lăng rót cho Ngài Đăng ly nước cam, Tiêu Tiêu thích uống thứ này nhất.

Ánh mắt Loan Tiêu Tiêu cũng sáng trông suốt theo dõi anh, người nói mau đi, người nói mau đi!

Loan Thần Thiên khẽ nhướn mày nhớ lại trong đầu, các cô cậu bé nhỏ tuổi ở chung quanh đây bởi vì Tiêu Tiêu nên hầu như anh quen gần hết, nhưng dường như không có cậu bé ngoại quốc này, và gần đây cũng không nghe nói có bạn bè đến từ ngoại quốc a, nhưng nếu như không phải ở trong khu vực nhỏ này, vậy cậu bé này vào đây bằng cách nào? !

Môi mím thật chặt cái miệng nhỏ nanh, Ngài Đăng có chút bất an, rất tự nhiên cup mắt xuống, hỏi tên anh là muốn đưa anh trở về sao?

"Khụ, ha ha, đứa nhỏ này không muốn nói cũng được a" Loan Đức Hồng ho nhẹ một tiếng, phá vỡ một phòng xấu hổ.

"Vậy em có thể gọi anh là Mất xanh không?" Loan Tiêu Tiêu giống như chú mèo đã trộm được chú cá ngon, bướng bỉnh nở nụ cười.

Ngài Đăng không nói lời nào, cũng không ai biết anh ở đâu, nên có lẽ sẽ không đưa anh trở lại chỗ ban đầu chứ.

Tắm rửa cho Tiêu Tiêu xong, Hà Thanh Lăng thấy Ngài Đăng ngồi đơn độc trên ghế sofa, đại sảnh bởi vì ban đêm mà độ ẩm rất thấp, cửa sổ còn mở ra, một luồng gió đêm mát lạnh từ bên ngoài truyền vào, cả người Ngài Đăng đắm chìm ở trong thế giới chính mình, có vẻ tịch liêu mà cô đơn.

"Buổi tối trời rất lạnh, con cùng đi lên lầu tắm nước ấm, hôm nay ở lại nhà đi ngủ một đêm, được không?"

Đưa chiếc áo ngủ trước đây của Loan Thần Thiên cho Ngài Đăng

Lúc lên lầu, trong phòng Loan Tiêu Tiêu tràn đầy ánh sáng ấm áp, nghe thấy thanh âm của Loan Thần Thiên đang kể chuyện cổ tích cho Tiêu Tiêu nghe.

"Ngày xưa ngày xưa trong một khu rừng rậm. Các chú động vật nhỏ bé mở một đại hội thể dục thể thao, con thỏ nhỏ, chú ngựa con, chú rùa con và cừu con đều đến đây, Lão cô thụ gia gia bày ra một cuộc thi chạy, ai chạy nhanh nhất, người đó chính là quán quân lần này. Chú rùa con không phục, hỏi tại sao lại phải thi chạy, nên hẳn là thi bơi lội mới đúng"

"Thần Thần, nhưng là chú thỏ con không biết bơi Ặn a"

"Đúng vậy a, cho nên, con thỏ nhỏ không đồng ý"

Ngài Đăng nghe thanh âm của cây chuyện xưa cũng mê mẩn, chưa từng ai trước khi đi ngủ kể chuyện xưa cho anh nghe, càng thêm không ai sẽ quan tâm anh khi ở một mình có cô đơn hay không, tuy rằng khắp nơi trong phòng đều là người hầu, nhưng không ai quan tâm mà không có mục đích.

Hà Thanh Lăng đi vào phòng tắm, phát hiện Ngài Đăng chưa đi vào cùng, đi ra ngoài, Ngài Đăng đang ngo ngắc đứng trước phòng của Tiêu Tiêu, lắc đầu, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Sau khi tắm xong, Ngài Đăng nằm ở phòng khách trên giường, có chút không rõ ràng lắm, mình tại sao ở lại đây lâu như thế, khi mình mất tích quân gia có gọi điện thoại cho người kia hay không? Hay là đang tìm kiếm trong yên lặng, sau đó lại làm như không hề phát sinh ra chuyện gì?

Chấn rất dày, thực ấm áp, vừa rồi Hà Thanh Lăng còn giúp anh dịch dịch góc chăn, thực cảm giác vô cùng mới mẻ, cảm giác được người quan tâm thực sự không tồi.

* * * *

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác được trên mặt ngứa, theo bản năng mở to mắt, đối diện trước mắt anh là đôi mắt to tròn đen kịt của Loan Tiêu Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập đủ loại ánh sáng màu sắc, khuôn mặt nhỏ nanh phóng đại trước mặt như sắp chạm vào cái mũi của anh.

"Hi, Mất xanh, chào buổi sáng" Rốt cục đã chạm đến hàng mi của Mất xanh rồi, vừa cong vừa dài thật.

Ngài Đăng mở to mắt chớp chớp, nhớ tới, ngày hôm qua đi theo cô bé này trở về, sau đó nằm ngủ ở chỗ này.

"Mất xanh, mặt trời đã sắp rọi đến mông rồi. Mẹ lưu làm bánh ga tô nướng rất ngon nha."

Tiêu Tiêu nhanh chóng đứng lên, mẹ nói Mất xanh còn đang ngủ, nên cô vội vã len lén chạy đến đây nhìn trộm Mất xanh đang ngủ. Lúc ngủ, Mất xanh thực sự xinh đẹp vô cùng, giống như tiểu thiên sứ ở giáo đường, thuần khiết trong sáng.

Tiêu Tiêu dắt tay của Ngài Đăng, Ngài Đăng do dự một chút, cảm giác được xúc giác trên tay mềm mại cũng không bỏ ra.

"Chào buổi sáng, các bảo bối, ngày hôm qua ngủ ngon không, tiểu khả ái?"

Ngài Đăng còn mặc áo ngủ trước đây của Loan Thần Thiên, đã nghe Hà Thanh Lăng nhiệt tình chào buổi sáng, trên gương mặt những đường cong

cnwgs nhắc lạnh lùng dần dần mềm hóa xuống.

"Mẹ, mẹ, Thần Thần đâu" Đón lấy ly sữa mẹ mới đưa đến cho mình, hóp một ngụm váng sữa dính đầy miệng.

"Ca ca cùng cha đã đi công ty sớm, đâu có giống chú mèo lười nhỏ của mẹ đâu."

"Hừ, Tiêu Tiêu mới không lười đâu, mẹ Luru, con hôm nay đã dậy sớm này đúng hay không" Kháng nghị mím mím cái miệng nhỏ nanh, hôm nay vì cùng Mất xanh đi chơi nên cô thức dậy rất sớm.

"Ha ha, tiểu thư hôm nay thật biết điều, vẫn là chính mình mặc quần áo đâu" Tiêu Tiêu là Chị Luru một tay nuôi lớn, đã sớm đem cô cho rằng của mình thân tôn nữ giống nhau yêu thương.

Ngài Đăng lặng yên ăn bữa sáng, thực bình thường với món bánh mì và trứng gà ốp la cùng với một ly sữa, nhưng so với ngày thường có một đám người xúm xít hầu hạ xung quanh một bàn đầy ắp thức ăn, thì ăn thật sự rất ngon.

"Nhìn xem, em nói đúng phải không, Mất xanh, com nước xong, chúng tôi đi chơi cát được không, có thể xây một tòa lâu đài nha"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nanh của Tiêu Tiêu đỏ bừng, khi nhếch miệng cười còn lộ ra mấy cái răng cửa rất thưa thớt, Ngài Đăng cũng có chút mong đợi, chơi trò chơi? Minh cũng có thể sao.

Bạn đang đọc truyện *Mất Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Làm Hoàng Tử của em được không?

Edit: Quảng Hằng

orange;Beta: Lạc Lạc

Tiêu Tiêu thích nhất là xây lâu đài cát, Loạn ba ba liền tìm một khu vực trống trải ở trong hoa viên, mua một đồng cát mịn để cô bé chơi đùa, ngày thường chỉ một mình cô chạy đến đó chơi, nhưng hôm nay có anh Mất Xanh đến cùng chơi với cô, cô hưng phấn đem toàn bộ công cụ ra.

"Đây là xe xúc cát, đây là trung sĩ xẻng xúc cát, đây là đồng hồ cát, đây là ấm nước, còn có nga, những thứ này là khuôn dùng để đổ máy con vật nhỏ, chơi vui lắm cơ." Vừa nói vừa cầm lấy cái xẻng bắt đầu đào hố cát.

Ngồi trên ghế nhìn đồng cát trắng, Ngài Đăng nhìn tiểu cô nương ở trước mặt giống như chú bướm xinh xắn không ngừng bay lượn xung quanh mình.

"Muốn xây lâu đài cát, trước tiên anh đem ấm mức nước đến, đổ nước vào hố, trộn đều, sau đó bắt đầu xây thành, Thần Thần dậy em đó, thông minh không"

Nhìn hấn nở nụ cười đầy kiêu ngạo, lại tiếp tục cúi đầu vừa giải thích vừa làm.

thì ra trên thế giới còn có trò chơi như vậy, Ngài Đăng nghĩ đến tất cả những đứa bé khác có lẽ cũng giống như anh đều bị giam trong thư phòng, học viết chữ, đọc sách. thì ra không phải, thì ra còn có những người bạn khác giống như cô, vui vẻ như vậy mỗi ngày đều thật thông thả.

"Này, này, này! Em đã xây thành xong rồi, em muốn làm một con thỏ canh giữ cửa thành để người xấu không thể vào được"

cô bé này luôn nói anh rất được, nhưng Ngài Đăng cảm thấy, Tiêu Tiêu lúc này, Tiêu Tiêu cười to thoải mái, Tiêu Tiêu vươn tay nhỏ bé cho anh, Tiêu Tiêu bị anh đồ không được chú thỏ không khóc đứng lên, đây mới lạ thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này. Cảm thấy như có cái gì đó ở trong lòng anh đang hòa tan, tất cả mọi thứ này thực tốt đẹp, đẹp đến mức anh ngỡ như là mộng.

"Lại đây chơi xây thành với em đi, thử xem được không?" Dáng vẻ cầu xin thực đáng thương, làm cho Ngài Đăng luyến tiếc vẻ mặt như thế tiếp tục xuất hiện ở trên mặt Tiêu Tiêu, rốt cục hiểu được Loạn Thần Thiên vì sao đối với cô bất đắc dĩ như vậy rồi, cái loại cảm giác muốn cung chiêu cô phát ra từ nội tâm này đã chiến thắng tất cả.

"Ừm"

Ngồi xổm bên người Loạn Tiêu Tiêu, nhìn cái xẻng nhỏ trên tay bị nhét vào, khoe miệng anh hiện lên một tia tươi cười.

"Ha ha, tòa thành xây đẹp lắm a! Rất đẹp đúng hay không?" Đặt móng ngồi ở trên cát, toàn thân Loạn Tiêu Tiêu vô cùng bản, bím tóc buổi sáng mới chải gọn gàng cũng rối tung, một dùm tóc nghịch ngợm dừng ở trên trán.

Đưa mắt nhìn Tiêu Tiêu đã lâu, chậm rãi đưa tay đem những sợi tóc đi lạc đó vén sang một bên không một chút phân tâm lau quét hạt cát trên mặt Tiêu

Tiêu, làn da Loan Tiêu Tiêu rất trắng, tron bóng giống như sữa.

"Cám ơn, Mất xanh" Đồng thời cũng vươn tay nhỏ bé của mình, ở trên mặt Ngải Đăng lau loạn xạ, lại khiến cho hạt cát trên mặt anh càng ngày càng nhiều.

"Mất xanh, về sau chúng ta sẽ vào tòa lâu đài này ở có được không, anh là Hoàng Tử, em là công chúa nha đúng hay không" Đôi mắt to lóe lên tia sáng trông suốt nhìn, giống một cô búp bê xinh đẹp.

Ngải Đăng gật đầu thật mạnh, ánh mắt lộ ra nồng đậm ý cười.

Cả một ngày hai đứa bé đều ở trong hoa viên chơi đùa, Ngải Đăng tuy rằng vẫn không hề mở miệng nói chuyện, nhưng anh sẽ đối với câu hỏi của Tiêu Tiêu luôn luôn đáp trả, khi thì nhìn cô chân thật gật gật đầu, khi thì trả lời cô "Ừm, đúng".

Hà Thanh Lăng tựa trên cửa sổ nhìn cô bé con cùng cậu bé vui vẻ tươi cười, cũng bị cuốn hút khoe miệng con cong, hai đứa bé này thực sự xinh đẹp tạo nên một bức tranh thật sự sống động. Bậc làm cha mẹ luôn luôn hi vọng ơn của mình có thể vô ưu vô lự trưởng thành rồi, Tiêu Tiêu không cần có phiền não, chỉ cần ở trong sự chở che của anh trai cùng ba mẹ vui vẻ khỏe mạnh như vậy là đủ rồi.

Sắc trời dần dần tối sầm, gió bắt đầu thổi rồi, có hạt mưa mới hạ xuống, đem hai đứa bé vô cùng bẩn vội vã chạy về nhà, thay quần áo.

"Thấy các con như vậy, thật giống như hai con chuột nhỏ, con chuột nhỏ thói thói " Cười vỗ vỗ mông con gái, đem quần áo sạch sẽ đưa cho Ngải Đăng thay.

"Con mới không phải con chuột nhỏ đâu, con là tiểu công chúa, đúng hay không, Mất xanh?"

"Đúng"

Hà Thanh Lăng có chút kinh ngạc, cậu bé này thế nhưng lên tiếng, ha ha, cũng đúng, đứa nhỏ đáng yêu như thế làm sao có thể câm điếc chứ.

Bên ngoài chuông cửa vang lên, Chị Lưu đi ra ngoài mở cửa.

không khí lập tức liền thay đổi, 30 người bảo vệ mặc u phục đen đem phòng nhỏ vây xung quanh chặt cứng, một người nam nhân mặc u Phục thẳng tắp mang kính râm đang bước đến

"Thiếu gia" hơi hơi cúi thân xuống, xưng hô cung kính làm cho Hà Thanh Lăng khẽ cau mày.

Ngải Đăng khẽ gật đầu, thấy không rõ biểu tình trên mặt, nhưng hai nắm tay anh buông lỏng bỗng nhiên nắm chặt lại tiết lộ nội tâm hiện tại phần nộ cùng bất an.

"Các người là ai? Nơi này chính là nhà riêng a " Hà Thanh Lăng tiến lên che chở hai đứa bé, ánh mắt hoài nghi liếc về phía người đàn ông mặc áo đen.

Ngải Đăng quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu bởi vì đã bị kinh hách mà khuôn mặt nhỏ trắng bệch cùng với đôi mắt mở to đầy sợ hãi, có chút không đành lòng, quay đầu lại đối với người đàn ông nhìn như bình tĩnh đồng thời trong mắt hiện lên một tia oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Mất Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Edit : Quảng Hằng

Beta: Lạc Lạc

"Tôi đi theo các người, nhưng cho tôi 5 phút". Đây là thanh âm của đứa nhỏ, tiếng Trung đúng chuẩn, nhưng ngữ khí lại thành thực giống như một ông lão đã qua thông thạo chuyện đời.

Người đàn ông suy tính một lát, vung tay lên, người trong phòng nhanh chóng đi ra ngoài, giống như chưa từng xuất hiện qua. Trong phòng trở nên yên lặng ngột ngạt giống như chết.

Lần đầu tiên chủ động nắm tay cô lên, nhìn về phía Tiêu Tiêu trong đôi mắt hiện lên một tia không đành lòng, từ trên cổ gở xuống một khối ngọc bội, bởi vì hàng năm mang theo, dây đeo có chút trắng bệch mài cũ rồi, nhẹ nhàng mang vào cổ của Tiêu Tiêu. . Loan Tiêu Tiêu bật khóc sờ sờ ngọc bội, là ôn ngọc, ngọc bích hiện lên ánh sáng xanh thuần khiết, giữa khối ngọc còn mang theo hoa văn màu đỏ như tơ máu, quấn quanh thành hình một con rồng đỏ nằm trong khối ngọc xanh, rất sống động giống như có sinh mạng.

"Ngài Đăng" Vuốt ve sợi tóc cô gái, nhẹ nhàng mở miệng.

"Mắt xanh tên Ngài Đăng sao?" cô luôn có thể đoán chính xác ý tứ của anh, cậu bé trai gật gật đầu.

"Ngài Đăng, anh muốn rời đi sao?" Trước mắt là một làn sương mù, nhận thấy được không khí không đúng, cô gái nắm chặt tay cậu bé. Nam hài mím môi không nói, cô gái nhe răng cái mũi, như muốn khóc lên

"Đừng đi, Ngài Đăng".

Trở tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô gái, giang hai cánh tay ôm chặt lấy cô, tóc bị kéo tới hơi đau, Tiêu Tiêu quay đầu đối diện ánh mắt quật cường buồn bực của anh, sẽ nhớ mãi một tia ấm áp cuối cùng này đi, đôi mắt xanh buồn bã trong như mặt nước hồ thu, trước mắt cảm giác một mảnh hắc ám, giống như đêm khuya ở trời đông giá rét, không một chút ánh sáng, tịch mịch như không có sức sống.

Sau cơn rét lạnh đến cực hạn

Là nhiều vật ấm áp dễ cháy

Nhưng là sẽ dập tắt

Tại sao lại muốn đoạt đi giấc mơ duy nhất của anh

Sau cơn chết lặng đến cực hạn

Có loại hận ý dần dần từ trong máu sinh ra

thì ra cuộc sống này không thể dễ dàng quên được, trốn tránh cũng không có tác dụng, chỉ có đi đối mặt. Cuối cùng một chút ánh sáng ở đáy mắt Ngài Đăng bị dập tắt, hung hăng cắn răng xoay người rời đi.

"không được, Ngài Đăng, không được đi"

Từng viên, từng viên nước mắt từ trong hốc mắt cô gái nhỏ trượt xuống, nắm thật chắc góc áo của Ngài Đăng, quật cường nhìn anh.

Cậu bé đang đi nhanh về hướng cửa bất chợt ngừng lại, hít sâu một hơi, nhấn tâm gỡ từng ngón tay nhỏ bé của cô ra.

Cuối cùng liếc nhìn cô một cái, điên cuồng lao ra khỏi khu biệt thự, lên xe hơi đang chờ ở bên ngoài, xe lập tức rời đi, bị bám một trận bọt nước.

Hà Thanh Lăng ôm chặt tay con gái rồi cục buông ra, Tiêu Tiêu khóc chạy ra ngoài.

"Ngài Đăng, Ngài Đăng"

Nhìn đoàn xe đi xa, Tiêu Tiêu đuổi theo hét lên thật to.

cô không muốn Ngài Đăng đi, anh đã đồng ý làm Hoàng Tử của cô rồi, đuổi theo xe, vẫn chạy, bước chân nhỏ nhắn vẫn chạy.

Nếu Ngài Đăng thấy cô, có thể dừng lại hay không, có thể không ly khai hay không?

"Ngài Đăng không cần đi, Ngài Đăng"

Rốt cục Loan Tiêu Tiêu té lăn trên đất, những hạt mưa vô tình dương dương tự đắc trút xuống ào ạt, quất vào thân thể nhỏ bé của cô bé, đau ở trong lòng.

"Ngài Đăng, Ngài Đăng, ô ô, Mắt xanh"

"Ô ô, Mắt xanh, anh gạt em"

Nước mắt rơi đầy trên khuôn mặt tinh xảo mềm mại.

Tôi là một đứa bé khi cảm thấy mệt mỏi sẽ nhìn lên trời cao

Nhìn ánh mặt trời mềm rũ xuống, nhìn ánh trăng sáng tỏ kia.

Nhìn tới vết đau nhức, nhìn tới trong mắt ngấn đầy nước mắt.

Tôi sẽ chờ anh, nếu còn nhớ rõ anh.

Muốn tôi nhớ lại như thế nào, này đây đã là chuyện thật lâu tôi không nghĩ đến.

Im lặng trầm mặc ngồi xổm trên đồng cát không nói một lời.

Tôi nghĩ đến.

Trong cơn hoảng hốt, trong nháy mắt, chúng tôi cứ như vậy cúi xuống già đi.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nếu lại gặp anh

Edit: Quảng hằng

Na Uy, trên cảng cao nhất của gia tộc tập đoàn Magnus.

Nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới thiết kế nên phòng làm việc với bàn làm việc màu đen, trên mặt được lát bằng đá cẩm thạch, bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen đã bao phủ một người nam nhân ghé vào trên bàn làm việc, coi như đang ngủ.

"Mắt xanh, em mang anh về nhà được không? Mẹ Lưu biết làm rất nhiều món ăn ngon cho chúng ta ăn, em và anh cùng về nhà ăn cơm nhé". Bọn họ là quen biết như vậy đây sao?

"Mắt xanh, về sau chúng ta vào trong tòa lâu đài này ở có được không? Anh là Hoàng Tử còn em là công chúa đúng hay không"

Trong lúc ngủ mơ, khóe miệng người nam nhân khẽ nhếch lên thành nụ cười, ngón tay đang đặt trên bàn hơi hơi động, tựa hồ muốn sờ vào khuôn mặt của người trong mộng.

"Em mới không phải con chuột nhỏ đâu, em là tiểu công chúa, đúng hay không, anh Mắt Xanh?"

"Ngài Đăng, anh muốn rời đi sao?" Khẽ nhíu mày, không thích ngữ khí như vậy.

"Đừng đi, Ngài Đăng"

"Đừng đi mà, Ngài Đăng, Ngài Đăng"

"Mắt xanh, Ngài Đăng, Mắt xanh, Ngài Đăng."

Nam nhân biểu tình thống khổ, hai tay càng không ngừng giãy dụa, rất muốn giẫy thoát khỏi cảnh trong mơ, nhưng cảnh tượng cô gái ở trong mưa chạy theo xe càng không ngừng thoáng hiện, thoáng hiện.

"Đừng mà, Tiêu Tiêu"

Rốt cục tiếng rên rỉ nhỏ bé yếu ớt như muối ngâm truyền đến từ đôi môi mỏng mím thật chặt, giống như thống khổ giống như muốn giải thoát.

"Đình. Đình."

Điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên vang lên, phá vỡ một phòng yên tĩnh, cũng phá vỡ ác mộng triền miên của Ngài Đăng mười năm qua, dần dần, ánh sáng trắng trong đầu dần dần biến mất, đau như bị kim châm đau từng chút từng chút rồi đi. Nam nhân đột nhiên ngồi xuống, thở từng ngụm từng ngụm, trên trán tất cả đều là mồ hôi tinh tế, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng manh, hàng mày kiếm cao vút gần chạm vào thái dương.

một dòng máu lai nên càng gia tăng nét thần bí của Đông Phương, làn da màu đồng, ngũ quan với những đường nét tinh tế rõ ràng mà thâm thúy, giống như bức tượng điêu khắc của Hy Lạp, đôi mắt sâu âm trầm lạnh như băng mang theo thống khổ cùng yếu ớt. Phục hồi tinh thần lại, điện thoại còn đang vang lên không ngừng.

Tiếp nhận điện thoại, thì về yếu ớt trong mắt đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa bao giờ tồn tại qua, chỉ còn lại lãnh đạm và vô tình.

"Quấy rầy, tổng tài, 5 phút đồng hồ sau, ngài có một hội nghị phải ra khỏi nước"

Truyền đến thanh âm của thư ký vô cùng cẩn thận.

"Ừ"

Cúp điện thoại, xoay tròn ghế dựa đang ngồi, hồ hững nhìn những dòng xe cộ đang chạy ngược xuôi bên dưới. Mười lăm năm trước, người mà xưng là cha của anh, người đã cho anh cuộc sống, thừa nhận anh, miễn cưỡng ban cho anh danh hiệu cao quý của dòng họ — Magnus này. Dòng họ Magnus,

hoàng thất nước Na Uy, và người cha tự cho là bá tước cao quý sau khi ở với chính thất đã nhiều năm không có con, đành phải tiếp anh quay trở về để kế thừa gia nghiệp, nhưng không bao gồm thừa nhận người mẹ đã qua đời của anh.

Trí nhớ về mẹ đối với Ngải Đăng mà nói, đã là chuyện thực xa xôi rồi, trừ bỏ một cái Ngọc bội của mẫu thân cái gì cũng không còn lưu lại. Anh dùng bảy năm thời gian mới được một câu khen ngợi của cha, và dùng tám năm thời gian mới có thể thành lập được một thẩm quyền riêng tư chống lại với thế lực của cha anh, trở thành đại cổ đông lớn nhất của tập đoàn. Thời gian mười lăm năm, thực dài lâu, thực dày vò, chống đỡ của anh chỉ là một niềm tin nho nhỏ, có thể tự do. Có thể làm được mọi chuyện, có thể đi tìm thân ảnh nhỏ nhỏ ở trong lòng anh suốt mười lăm năm qua kia.

Nhưng bây giờ, anh đã có năng lực này, nhưng anh khiếp sợ, cô bé con kia còn nhớ rõ anh hay không? Mười lăm năm trước vào đêm mưa năm đó, là thống khổ anh vĩnh viễn cũng không có cách nào quên được, nghĩ tới, liền ần ần đau đớn. cô bé không ngừng chạy theo xe, khóc to, bắt lực như vậy, làm đau lòng người như vậy. Anh bị người giam cầm, chỉ có thể dán vào cửa sổ bằng thủy tinh gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh nhỏ bé dần dần nhỏ đi, dần dần biến mất không thấy gì nữa. cô còn nhớ rõ Mắt xanh không?

Ngải Đăng ngồi ở trong phòng hội nghị nghe bọn thuộc hạ nhiệt liệt thảo luận kế hoạch đầu tư mới của tập đoàn đối với thành phố A của Trung Quốc, các cổ đông nhất trí cho rằng Trung Quốc là một khu kinh doanh đầy tiềm năng mới mẻ, hơn nữa thời cơ đã chín muồi. Khi phương án trình đến trên tay anh, nhìn thấy trên bìa Dự án có hai chữ "Trung Quốc" thì anh liền mất tâm hồn, là nơi mà anh đã sinh sống mười năm, mỗi đêm hôn đều chỉ mơ quay về cố thổ.

"trên cơ bản, lấy chu kì xoay tròn của sản phẩm lý luận, có thể giải thích diễn biến công cuộc kinh doanh trên thế giới, đặc biệt muốn kéo dài sự sống cho một sản phẩm của một doanh nghiệp, ta phải dựa vào những tiêu chuẩn đầu tiên của thị trường và nguyên tắc cơ bản từ trước đến nay của công ty."

Bên trong phòng họp tối đen ngoài các nhân vật chủ chốt của công ty và Tổng tài ra, ánh sáng duy nhất bên trong phát ra từ những cái Laptop, bên trong màn hình là đối tác đầu tư phương án PPT.

"Tại Trung Quốc, những ngành sản xuất hay thiết kế, các nhà máy quốc nội, hay các siêu thị trung tâm mua sắm lớn nhỏ cũng chỉ biết thông qua đơn đặt hàng các công ty đa quốc gia, tiến hành thiết kế, sản xuất sau đó giao hàng, hình thức kinh doanh có vẻ đơn giản, cái này cần tổng tài quyết định, tổng tài Ngải nói đúng không. Tổng tài, tổng tài?"

Gọi mấy tiếng, Ngải Đăng mới hồi phục tinh thần lại, giương mắt liếc người trợ lý bên cạnh một cái, môi hơi mím lại lộ ra vẻ không hài lòng, hai tay giao nhau đặt trước ngực, đánh giá một đám thuộc hạ đang đợi chờ quyết định của hắn.

"Hừ, các anh đã đã phân tích thấu đáo triệt để như vậy rồi, còn cần tôi ra quyết định gì?"

Về mặt của anh có chút bí hiểm, đôi mắt màu lam thâm thúy giống như che dấu cả đại dương cơ trí, làm cho người ta không thể đoán trước được, những người bị anh nhìn lướt qua đều có chút không yên , hoảng sợ đột nhiên cúi mặt không nói.

"Tổng tài, vậy ngài xem phương án lần này do ai chấp hành vậy?" Bên cạnh trợ lý thật cẩn thận mở miệng xin chỉ thị, đối với nam nhân mới lên nhậm chức được một tháng, anh ta vẫn chưa nắm rõ được tính tình của người này.

"Tôi"

"A"

Trợ lý sờ cái trán một chút, giọng run rẩy nói tiếp,

"Chuyện này hình như không được tốt lắm, nếu ngài rời khỏi Na Uy, cổ phiếu công ty sẽ dễ dàng tụt xuống."

"Cứ định như vậy đi"

"Dạ, dạ, tôi hiểu được, tôi sẽ mau chóng an bài tốt hành trình của tổng tài ngài !"

Quyết đoán thật mạnh, mỗi câu trả lời đều luôn làm cho anh ta dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Kỳ thật mấy chủ quản cao cấp đang có mặt ở đây, đều so với vị tổng tài trẻ tuổi đương nhiệm này lớn hơn mấy chục tuổi, tư cách ở tập đoàn này đương nhiên cũng tốt hơn hẳn vài phần, bọn họ từ lúc ban đầu ra ngoài xã hội rồi vào tập đoàn, tuyệt đại bộ phận đều là nguyên lão của công ty.

Nhưng khi đối mặt với vị tổng tài mới nhậm chức này, bọn họ quả nhiên cảm thấy thực uất ức chưa từng nói được lời thứ hai, chỉ tiếp xúc với đôi mắt sắc bén của anh, đã cảm thấy chân mềm nhũn, thế nào còn dám phản bác lời của anh. Mà anh chứng thật là một người có năng lực lãnh đạo, trước khi đảm nhận chức Tổng giám đốc của cha anh, anh đã ghi lại không ít thành tích tốt tuyệt đối, làm cho tập đoàn vận chuyển buôn bán đột nhiên tăng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: quảng hăng

Beta: lạc lạc

Công ty Thần Điền thuộc thành phố Trung Quốc A

"Này, chị có nghe nói gì chưa, nhà thiết kế mới của công ty chúng ta là tình nhân của phó Tổng đó."

Giờ nghỉ trưa, mấy cô gái viên chức chen chúc tại phòng giải khát xì xào bàn tán.

"Thiệt hay giả, chị nghe ai nói?"

Phó tổng tài là người đàn ông độc thân hoàng kim mà mọi người tha thiết ước mơ a, nếu thực sự đã có tình nhân, thực sự là làm tổn thương biết bao trái tim của mọi người.

"thật sự, ngày hôm qua, tiểu Trần ở phòng kế hoạch thấy phó tổng cùng một cô gái tuổi còn trẻ cùng nhau ăn cơm, nhìn thấy vài lần, và báo sáng nay đã đưa tin, đó chính là nhà thiết kế mới của công ty đó."

Ai, mình là không hy vọng, phó tổng bình thường đã nghiêm túc dọa người, hiện tại có bạn gái, mọi người lại không dám tiếp cận.

"Cùng nhau ăn cơm đã cho là bạn gái?"

Có khi chỉ là người quen biết, cũng có thể cùng nhau ăn cơm chung! Trong lòng lại dâng lên một chút hi vọng.

"Người khác cùng nhau ăn cơm có thể không tính, nhưng phó tổng của chúng ta có khi nào chịu ăn cơm chung với ai không? Đừng nói đó là một cô gái?"

"Thế thì cũng đúng, ai, một lát tôi làm như có việc đi đến phòng thiết kế, thuận tiện nhìn xem dáng vẻ của cô gái ấy ra sao?"

Lúc này nhà thiết kế trẻ tuổi trong miệng mọi người đàm luận đang an ổn ngồi ở trên ghế phó tổng Chơi game! Nửa nằm dài trên bàn làm việc, cô gái mặc áo khoác Âu phục màu trắng tinh khiết, kiêu dáng một nhất hiện nay.

Bên trong là chiếc áo lông cổ cao màu hồng phấn, hòa hợp với chiếc quần tây bó sát người màu lam nhạt, làm tôn thêm nét đẹp của đôi chân thon dài. trên gương mặt tản mát ra vẻ mị hoặc quyến rũ mê người, nhưng đôi mắt trong suốt ngây thơ to tròn tình nghịch như trẻ con, hàng lông mi dài cong vút làm tô điểm thêm nét đẹp ngây thơ của đôi mắt cô. Mái tóc đen dài xõa tung như thác nước trên đôi vai gầy, được cô cuốn lại thành một bím đuôi sang một bên, lộ ra cái trán trơn bóng.

Khi chơi đến chỗ cao hứng, hai phiến môi hồng mọng mảnh đang cười, ánh mắt to tròn đang cười, trên đôi má phấn có hai lúm đồng tiền lúm vào sâu hun hút cũng đang cười, cô là sự kết hợp hoàn mỹ của thiên sứ cùng ma quỷ.

Cửa ban công "Âm" mở một chút, người thanh niên bước vào làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, toàn thân vận bộ y phục màu đen cũng không thể che hết tư thế oai hùng hơn người của anh, trời sinh khí thế vương giả quân lâm thiên hạ.

"Hi, Darling, anh đã đến rồi!"

Thấy người thanh niên tiến vào, cô gái vẫn đang lười biếng ngồi ở trên vị trí, không có một chút ý tứ rời đi.

Gắt gao cau mày lại, "Loan Tiêu Tiêu, dáng vẻ của em như thế là sao?"

"Thần Thần đáng yêu, xin gọi em là Angelia"

"Đừng làm như thế với anh, quay về phòng làm việc của em đi." Nói lỏng chiếc caravat, đem cô gái từ trên ghế kéo xuống.

"Ghế của anh dựa vào thật thoải mái nha, ghế dựa em mua từ nước Pháp dự định vào buổi trưa nay mới đưa đến đây"

Tiện tay sắp xếp lại mấy phần văn kiện trên bàn làm việc một cách vô thức.

"Triển lãm tranh của em làm thế nào?"

Có rất ít người biết một thân phận khác của Angelia ngoài là nhà thiết kế sản phẩm quốc nội IT ngàn vàng khó cầu, vẫn là họa sĩ —AG thần bí mà giới truyền thông mấy năm gần đây luôn tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mắt Xanh mê hoặc chương 7.1

Edit: Quảng Hằng

Hai năm trước, AG trong một buổi triển lãm tranh trong một phòng tranh nhỏ ở Paris vẫn chưa có tiếng tăm gì, ở giữa cô trưng bày bốn tác phẩm của mình và bức tranh cô mới sang tác gần nhất tên là : “Đông” . Toàn bộ bức tranh chỉ miêu tả đôi mắt, một đôi mắt u buồn màu xanh thăm thẳm thủy sâu hút như đại dương.

Khi mọi người đứng trước bức họa này, cảm giác đầu tiên là rung động, một màu xanh tinh khiết, không hề lẫn chút tạp chất, đây là một đôi mắt vô cùng đặc biệt. Có người đoán chủ nhân của đôi mắt này chính là AG, mà cũng có vài người cho rằng đôi mắt này thể hiện cho phần tình cảm mà AG đã đổ vào đó, có lẽ là người yêu của AG.

Nhưng là vừa mới thành danh AG cũng không hề xuất hiện trước mặt công chúng, mà ông chủ của phòng tranh nhỏ này cũng kiên trì không chịu lộ ra bất kỳ tin tức gì của AG, thậm chí có người vì yêu thích bức họa đưa ra giá trên trời 6000 vạn, cũng chỉ thu được AG ba chữ: Hàng không bán.

Vì thế AG trở thành nhân vật thần bí được giới truyền thông quan tâm, luôn luôn truy tìm, và căn phòng triển lãm nhỏ ở Pari cũng trở nên nổi tiếng từ đó.

"Anh còn dám nói, đều tại anh cùng Baby sao, không nên thúc giục em trở về, đành phải chấm dứt sớm về trước một ngày, tổn thất của em rất nhiều tiền a."

Nhớ tới lúc ấy Baby vô cùng lo lắng khi bảo cô quay về thành phố A, cô vẫn còn rất giận, bởi vì Baby nói dối cô rằng mẹ cô đang bệnh, nên chưa kịp đợi triển lãm hoàn tất đã nhanh chóng quay về, dĩ nhiên là chuẩn bị thiết kế cho sản phẩm mới sắp đưa ra thị trường sáu tháng cuối năm, tức chết người đi được, nói không chừng kim ngạch tiêu thụ của sản phẩm này còn quan trọng hơn buổi triển lãm tranh của cô.

Nếu không phải đêm qua Baby nói với cô lời xin lỗi. "Tiêu Tiêu, con cũng biết là công ty của ba ba đang cần con mà, và chủ đề sản phẩm lần này là Hải Chi Lam, là màu xanh mà con am hiểu nhất. Toàn Trung Quốc sẽ tìm ra người thích hợp hơn so với con."

cô cam đoan sẽ lập tức đặt vé máy bay quay về nước Pháp.

"A, đúng rồi, anh trai ơi, hi hi" Loan Thần Thiên vừa nghe thấy thanh âm ngoan ngoãn của Tiêu Tiêu liền cảm thấy không có chuyện tốt, cau mày nhìn Tiêu Tiêu đang ôm cánh tay anh.

"Anh à, anh cũng biết mà, em đã lâu không đi ra ngoài về vật thực, gần đây đều không có linh cảm"

"Em lại còn muốn đi ra ngoài? Lần này không được, em không phải là một cô bé nữa, không thể tùy hứng như vậy."

Loan Tiêu Tiêu thường cách một khoảng thời gian sẽ chạy đến các nơi trên thế giới, cô thích màu xanh, không, phải nói đối với màu xanh cô chấp nhất đến mức biến thái, trước kia là đi Malaysia để vẽ cảnh biển. Còn gần đây đến đại thảo nguyên Châu Phi để vẽ bầu trời xanh. . . . Dù sao cô đi càng lúc càng xa, lần này nói không chừng muốn đi ra ngoài hành tinh.

"Thần Thần, anh rất không đáng yêu rồi, hay không tin tưởng em. Em cam đoan sẽ thiết kế sản phẩm lần này thật tốt. Anh đồng ý đi mà, anh trai tốt bụng của em! !" Ôm cánh tay Loan Thần Thiên làm nũng, cho tới bây giờ đều là chỉ cần thu phục anh trai thôi, ba ba cũng sẽ đồng ý.

"Em lần này cần đi đâu?" Loan Thần Thiên suy nghĩ đánh mất ý nghĩ của cô như thế nào, mỗi lần rời khỏi nhà người trong nhà đều vì cô lo lắng đề phòng .

"Na Uy"

Nhớ tới địa phương kia, Loan Tiêu Tiêu thật hưng phấn .

"Na Uy? Na Uy cũng không có phong cảnh màu xanh."

"nói lung tung, Cực Quang là ở Na Uy không phải sao, em nằm mơ cũng muốn đi xem, sau đó dùng cọ để vẽ lại màu xanh đẹp như thánh nữ kia."

"Chờ em mang bản thiết kế sản phẩm mới đến cho anh, chúng ta sẽ thương lượng lại việc này, nếu không không bàn nữa."

Loan Thần Thiên lấy tay Tiêu Tiêu, bắt đầu công tác, tối hôm nay còn phải đi dự buổi chiêu đãi của tập đoàn Magnus.

"Đừng mà, Thần Thần, anh."

"Trở về công tác!" Thanh âm uy nghiêm làm cho Loan Tiêu Tiêu bất mãn mím mím môi đi ra ngoài cửa.

"Chờ một chút" không thể nghi ngờ thanh âm này so với bất cứ gì đều êm tai hơn.

"Anh đồng ý?" Tiêu Tiêu lập tức xoay người, sắc mặt tràn đầy vui mừng.

"Buổi tối có một yến hội, em cùng đi với anh." Giọng nói đầy mệnh lệnh, không hề cho phép có thương lượng.

"Em không đi, buổi tối em bận rồi"

Nhặt chỉ lắc đầu, cô lại không muốn đi tham gia cái gọi là tiệc rượu của giới thượng lưu này, nhằm chán lại ghê tởm.

"Nếu như muốn cho sáng tỏ thân phận, thì cứ việc không đi." Cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục công việc, lúc trước Tiêu Tiêu đáp ứng tới công ty, một điều kiện trong đó chính là không thể tuyên bố cô là con gái của chủ tịch.

"Thần Thần, anh càng ngày càng âm hiểm rồi, hừ"

Tức giận mặt đỏ lên, phẫn nộ lao ra khỏi cửa.

Mắt Xanh Mê Hoặc – Chương 7

Trong đại sảnh màu vàng rực rỡ tân khách tập hợp, ăn uống linh đình, y phục trang sức vô cùng lộng lẫy. Những khách tham dự buổi dạ tiệc này đều là những người có tiếng tăm lừng lẫy trong giới kinh doanh, hôm nay tập hợp lại đây không ngoài nguyên nhân nào khác là chúc mừng cho tập đoàn Magnus bơm tiền vào thành phố A, cấp cho nền kinh tế thương giới đang bị đình trệ này mang đến một tin vui vô cùng to lớn.

Tiêu Tiêu kéo tay Loan Thần Thiên đi vào đại sảnh, lập tức đưa tới vô số ánh mắt tò mò, ai cũng biết Thiếu Đông của tập đoàn Thần Thiên luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, đây là lần đầu tiên mang theo bạn gái đến tham dự.

Loan Tiêu Tiêu hôm nay mặc lễ phục màu xanh ngọc, váy dạ hội thướt tha kéo dài trên mặt đất, chói lọi rực rỡ, thân váy xẻ cao, tao nhã lộ ra đôi chân dài nhỏ tron trắng ngọc ngà. Chất liệu sử dụng bằng lụa vô cùng mềm mại và bóng loáng, tôn lên những đường cong mê người, tóc búi cao, lộ ra cái cổ trắng nõn bóng loáng thon dài, xương quai xanh xinh đẹp như ẩn như hiện, một đôi mắt to xinh đẹp với nét trang điểm nhẹ nhàng, hàng mi cong vút với vẻ trong sáng và thánh khiết, hết sức lóa mắt.

Lập tức liền có người bước đến chào đón hàn huyên ân cần thăm hỏi, Tiêu Tiêu vẫn duy trì nụ cười mỉm bên miệng điềm tĩnh.

"đã lâu không gặp, Loan tổng"

"Xin chào, Tần tổng"

"Vị này là?" Tò mò nhìn Loan Tiêu Tiêu, cô gái này nhìn gần càng đẹp hơn, trên mặt gần như nhìn không thấy lỗ chân lông, tron bóng không tỳ vết.

"Là nhà thiết kế mới của công ty chúng tôi Angela"

Trước mặt người ngoài, anh luôn luôn xưng hô Tiêu Tiêu như vậy.

Tần tổng có chút giật mình, thì ra đây là Angela nổi danh lừng lẫy, không nghĩ tới còn trẻ như vậy, còn có tư sắc như thế.

"Tần tổng, rất hân hạnh được biết ông" Khẽ nhếch môi thành nụ cười nhẹ, càng thêm xinh đẹp.

đang chuẩn bị tiếp tục nói chuyện với nhau, ngoài cửa lại truyền đến từng trận tiếng huyền ảo, lực chú ý các tân khách lại chuyển hướng.

Người nọ trong đám đông chậm rãi đi tới.

Khí chất ung dung lạnh lùng, hòa hợp với nét kiêu kì thần nhiên của quý tộc, lễ phục cung đình châu u màu đỏ, áo sơ mi bên trong trắng tựa tuyết, cổ cổ áo giắt một chiếc khăn lụa màu bạc, cổ tay áo có đính những hạt nút bằng vàng lóng lánh, ngũ quan hòa hợp với nét lai của phương Đông, nghiêm cẩn mà cao quý.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người nam nhân này.

không khí giống như bị ngừng lại.

không có tranh cãi âm ỉ, yên lặng chỉ còn lại có tiếng hít thở.

Đàn Cello tiếp tục kéo, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, các tân khách bắt đầu xì xào bàn tán, tiếng nói chuyện rất nhẹ, ánh mắt lại đi theo bước chân của nam nhân này.

Loan Tiêu Tiêu trầm mặc xuống.

không biết tại sao cô có cảm giác là lạ, nhưng lại không hiểu vì sao, người nam nhân này thật đúng là tuần tú, đặc biệt ánh mắt của anh, thật trùng hợp một cách kì lạ với đôi mắt mà cô thường thấy trong giấc mơ. Từ lúc cô năm tuổi đến giờ vẫn luôn nhìn thấy cùng một giấc mộng, trong mộng tràn ngập một tầng tầng sương trắng, chỉ có thể mơ hồ thấy ánh mắt của một người, ánh mắt kia nhìn chăm chăm vào cô, nhìn chăm chăm cô, đợi cô còn muốn đến gần nhìn xem, sương mù lập tức tan đi, bên trong không có một bóng người.

Nhận thấy được một luồng ánh mắt nóng bỏng, Ngải Đăng quay đầu.

Là một cô gái rất đẹp, cũng có lẽ là một cô bé, ánh mắt cô nhìn anh không giống với những cô gái khác, không có sự tham lam cùng a dua, nhưng thêm phần tán thưởng cùng nghi hoặc.

Nhưng tại sao lại là nghi hoặc chứ?

Yến hội tiến hành được một nửa, Ngải Đăng liền tìm có tránh đi, nhân vật chính đã đi rồi, đương nhiên một lát sau, mọi người cũng chậm chậm tan.

Ngải Đăng cảm giác mình có chút kỳ quái, không thể bình tĩnh được, luôn luôn bất tri bất giác nhớ tới cô gái vừa rồi, ngẫm bực mình giật nhẹ nơ trên cổ áo, tháo vài cúc áo trên cổ ra, lộ ra khuôn ngực rắn chắc rớt chén rượu brandy, uống một hơi cạn sạch. không dập đi ngọn lửa vô danh kia giống như dự tính, ngược lại càng lúc càng cháy mãnh liệt.

Phiền chán đề xuống, nhấn nút gọi. một lát sau, tiếng đập cửa vang lên.

"Vào đi."

"Tổng tài, ngài tìm tôi?"

"Giúp tôi điều tra cô gái mặc váy dài màu xanh ngọc, đầu đội vương miện ngọc trai trong yến hội hôm nay". Giống như vô tình, thần sắc thản nhiên, chậm rãi nói.

Phi Lực hơi có chút kinh ngạc, cô gái? không nghe lắm chứ, tổng tài thế nhưng lại chú ý đến một cô gái?

"Dạ, nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin lui xuống."

"Đợi chút"

Phi Lực xoay người, nhìn về phía nam nhân ngồi ở trên sofa, cho dù sợi tóc có chút hỗn độn, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến nét cao quý giống như thiên thần của anh.

"Bảo anh điều tra bức họa kia, có kết quả chưa?"

Trong hành trình lần này, Ngải Đăng trong lúc vô ý đã phát hiện một bức ảnh chụp, ảnh chụp đó là bức họa 《Đồng》của họa sĩ thần bí thành danh. Ánh mắt trong bức họa kia làm cho anh cảm thấy quen thuộc, nhưng thấy chữ kí là AG, lại nửa điểm ấn tượng cũng không có.

"Tổng tài, căn cứ chỉ thị của ngài, chúng tôi tìm được phòng tranh từng triển lãm bức họa kia, nhưng ông chủ của phòng tranh ấy nói bức họa kia đã bị nguyên tác giả thu hồi."

"Tác giả bức tranh ấy là ai?"

"Ông chủ của phòng tranh ấy cự tuyệt nói về tin tức của tác giả, phía sau người nọ có một thế lực rất lớn, liên quan đến nghị viện quốc hội, chúng tôi không tiện nhúng tay vào. Nhưng có chuyên gia phân tích dựa vào thủ pháp cùng màu sắc thì khẳng định rằng tác giả bức họa này là nữ."

"Ừm, anh đi xuống đi."

Ngay cả Phi Lực cũng không điều tra được sao? Bức họa này thực sự làm cho anh có chút hứng thú.

sẽ là em sao?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Triền miên cảnh trong mơ

Mắt Xanh mê hoặc chương 8.1

Edit: Quảng Hằng

Chương 8. Triền miên cảnh trong mơ

"Tiêu Tiêu, làm sao vậy, từ lúc lên xe đến giờ vẫn không nói tiếng nào?" Từ khi lên xe, Tiêu Tiêu luôn u sầu, rất không phù hợp với tính tình huyền ảo của cô. "không sao đâu, chỉ là cảm thấy ánh mắt vị tổng tài kia rất quen thuộc." Tiêu Tiêu ghé vào cửa kính xe, ngón tay vô ý thức vẽ một bức tranh trên

cửa kính. Loan Thần Thiên nắm tay lái thật chặt, mím môi có chút mất tự nhiên, hi vọng không phải Tiêu Tiêu đã nhớ ra cái gì đó. Mười lăm năm trước sau đêm mưa đêm đó, mọi người liên ngầm đồng ý với nhau rốt cuộc không đề cập đến người kia. Sốt cao hai ngày hai đêm làm cho mẹ anh vô cùng lo lắng sốt ruột, may mắn Tiêu Tiêu đã tỉnh lại, càng may mắn hơn là, cô không có trí nhớ về người nọ. Nhưng mỗi khi mưa ban đêm, toàn thân Tiêu Tiêu đều run run kêu đau đầu, mẹ sợ Tiêu Tiêu lại bị kích thích, nên đã chuyển nhà đến nơi đây, chẳng qua, đây rốt cuộc là hạnh hay là bất hạnh đây?

Hai năm trước, người trong nhà nhìn thấy Tiêu Tiêu vẽ bức họa đó, sợ gây người, đây, đây không phải là đôi mắt của người đó sao? Tiêu Tiêu không phải đã quên rồi sao? Thử mới phát hiện Tiêu Tiêu cũng không nhớ được gì, chỉ là trong tiềm thức luôn luôn tồn tại đôi mắt xanh này, không thể tiêu tan, giống như một phần thân thể hòa lẫn vào trong cuộc sống. "Tiêu Tiêu, đừng suy nghĩ nhiều, người ngoại quốc rất nhiều người có ánh mắt đều là màu xanh." "Có lẽ thế" Về nhà, Tiêu Tiêu đến phòng vẽ tranh, nếu có người tiến vào, nhất định sẽ cho rằng đã đến một vương quốc toàn màu xanh, căn phòng 80 thước vuông toàn bộ đều là tranh vẽ chất dày đặc, nằm ngấn nắp trên tấm thảm da dê Ba Tư, trên vách tường đều toàn bộ được sơn màu xanh, chàm, xanh lam, xanh tím, xanh lá cây, xanh ngọc, xanh thắm, xanh sẫm, xanh Không Tước, xanh da trời, xanh đậm, xanh nhạt, xanh ngọc thạch...

Màu xanh được phối hợp một cách chặt chẽ, tuyệt đối không có chút nào nhìn rối mắt. Trong phòng tranh, bày biện 2,3 cái giá vẽ, trên giá thứ nhất đó là bức tranh tên "Đồng" mà mọi người đang tìm kiếm, không giống như mọi người ở khắp nơi suy đoán nó đang nằm trong một tủ bảo hiểm bảo vệ nghiêm ngặt, mà là nằm trên giá vẽ trong phòng tranh toàn màu 'Xanh' càng gia tăng thêm nét thần bí. Loan Tiêu Tiêu mặc chiếc váy trắng thoải mái, mái tóc dài được xòa tung trên bờ vai mềm, một vài sợi tóc nghịch ngợm vương trên trán, một vài sợi đang đùa nghịch cũng với ngọn gió đêm, cô đang đứng trước bức tranh "Đồng" nhìn chăm chú. Mây hơi cau, hơi khuôn mặt u sầu, ngón tay Tiêu Tiêu va chạm vào hình ảnh, ánh mắt bắt đầu mê mang, giống như lại nhìn thấy lớp sương mù kia, đậm, dày đặc đến mức không nhìn thấy gì, ngoài nó. "Mì rốt cuộc là ai?"

Mang theo cảm giác vô lực thật sâu, Tiêu Tiêu thì thào nói nhỏ. Trầm mặc một lát, không muốn tiếp tục đắm chìm ở trong không khí làm người ta hít thở không thông này, tiện tay tắt đèn, bước nhanh ra khỏi phòng vẽ tranh. "Tiêu Vũ" Tiêu Tiêu ngồi trên chiếc xích đu ở hoa viên, ngẩng đầu nhìn những vì sao sáng trên bầu trời, có một vài ngôi sao với ánh sáng yếu ớt mỏng manh, trong thanh âm mang theo tia yếu ớt không thể phát hiện. "Angelia, rốt cục cậu cũng nhớ đến tớ? Trở về cũng không thèm gọi một cú điện thoại, ai biết cậu còn sống hay không?" Trong điện thoại truyền đến giọng nữ lạnh lạnh. "Ha ha, tớ bận việc mà" Thái độ của cô bé mềm mại lấy lòng, mang theo chút ỷ lại. "Hừ, đợi cậu nói rảnh rồi, vậy người địa cầu đều chết hết rồi." "Tiêu Vũ, cậu cứ muốn gặp Thượng Đế như vậy sao? Cứ mãi nhắc đến chữ chết, không lẽ anh tình nhân nghị viên của cậu vẫn không thỏa mãn cậu sao? Ha ha ha ha" cô gái kiểu ngạo cười to, khóe mắt lúc này mới thực sự có ý cười chân chính. "A a a, cậu thật xấu xa, tớ muốn giết cậu, thay trời hành đạo"

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên truyền đến thanh âm hỗn hển, sau đó chính là tiếng vang bùm bùm của đồ vật rơi ngã. "Uy uy, Tiêu Vũ, lực phá hoại của cậu lại tăng mạnh rồi." cô gái tiếp tục lừa cháy đồ thêm dầu. "Cậu chờ đó, tớ sẽ tìm được người có thể thu thập cậu." Kích động hét lên, từ nơi xa truyền đến tiếng rít gào the thé. Để điện thoại xuống, ý cười bên miệng còn chưa tiêu tán, vốn chuẩn bị cùng Tiêu Vũ tiếp tục gây cãi, bất quá bây giờ không tới rồi, tâm tình thật tốt. Cùng Tiêu Vũ quen biết đó là một câu chuyện thực ngẫu nhiên, lúc ấy cô rời khỏi nhà vẽ phong cảnh, mang theo một túi hành lý nhỏ và dụng cụ vẽ tranh đến nước Pháp, chưa quen cuộc sống nơi đây. cô tìm khách sạn nhỏ để nghỉ chân, sau đó lang thang khắp nơi trong thành phố. Thông thường một khi cô ngồi xuống để vẽ tranh thường mất cả một ngày quên mất mọi người, quên mất thời gian. Có một ngày sau khi đã hoàn thành xong một bức tranh, chuẩn bị trở về, mới phát hiện túi xách có toàn bộ giấy tờ tùy thân cùng tiền đều không thấy. không dám gọi điện thoại cho anh trai, ba ba cùng mẹ của cô, bọn họ nếu biết mình chặt vật như vậy, khẳng định về sau sẽ không bao giờ cho phép cô ra khỏi cửa nữa, đành phải đi tìm phòng tranh để bán bức tranh của mình.

Mắt Xanh mê hoặc chương 8.2

Edit: Quảng Hằng

Chương 8. Triền miên cảnh trong mơ

Mà chủ phòng tranh lại là Tiêu Vũ, ở nước Pháp 3 tháng, mỗi tuần cô đều bán một bức, Tiêu Vũ thấy cô đáng thương lại cùng là người Trung Quốc, nên cấp tiền càng ngày càng nhiều, nhưng cô luôn chối từ, chỉ lấy đủ cô cần để trang trải duy trì cuộc sống. Chậm rãi cùng Tiêu Vũ quen thuộc, cô mới hiểu biết tình huống của mình, mà cô cũng biết tình nhân của Tiêu Vũ là một nghị viên của nước Pháp, người đó chính là anh trai của cô, mẹ cô tái giá và bố dượng của cô có một người con trai. Hình thức hai người ở chung rất quái dị, người ngoài nhìn thấy hai người rõ ràng là đang yêu nhau, nhưng trong miệng của bọn họ chỉ là bạn đồng giường cộng chám. Phòng tranh của Tiêu Vũ mở cuộc triển lãm tranh, ngoài việc Tiêu Vũ giao thiệp rộng rãi ra, và lại có người anh trai làm Nghị Viên, nên không ai có thể có quyền dùng thế lực mua những bức vẽ của cô. Trong tận sâu thẳm đáy tâm hồn, cô rất mong tìm được chủ nhân của đôi mắt kia Giác mộng đêm nay tựa hồ có chút không giống với thường ngày, sương mù không có dày đặc như lúc trước. "Mì là ai?" Từ trong cổ họng của Tiêu Tiêu phát ra một âm thanh mờ nhạt. Yên lặng, vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng vang của mình lượn lờ trong khung trời đầy sương mù. "Mì rốt cuộc là ai?" Lần này trong thanh âm có một chút run run. Như là vì trả lời câu hỏi của cô, sương mù chậm rãi tiêu tán, cũng sắp nhìn thấy bộ dạng của người nọ rồi, ánh mắt Tiêu Tiêu mở thật lớn, yết hầu đột nhiên cảm thấy khô khan. Ngẩng đầu nhìn hướng sương mù đã tan dần, không có gì cả, mà người trong sương mù cũng đang trôi đi.

"Đừng mà, đừng đi" Tiêu Tiêu gấp đến độ hô to. Nhưng thân ảnh người nọ đã hoàn toàn biến mất, trái tim của cô giống như bị xé đôi, đau đớn, tựa như mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời của mình, vụn vụn, muốn níu kéo lại, nhưng hoàn toàn không nắm bắt được bất cứ thứ gì. Mở chaoang đôi mắt, Tiêu Tiêu đối với giác mộng vừa rồi đã có chút mơ hồ, sờ sờ gò má, thế nhưng tràn đầy nước mắt. Có lẽ từng có người xuất hiện trong cuộc sống như vậy, nhưng là cuối cùng vẫn tiêu tán giống như sương mù. Mà ánh mắt kia, liền trở thành một con sông chảy xiết chôn dấu tận đáy lòng tôi, không thể bơi qua. Thanh âm của nước chảy kia, liền trở thành tiếng hét tuyệt vọng tôi mỗi ngày mỗi đêm hét lên. Tôi thích màu xanh lam cần cù vỡ tan, bởi vì tôi nghĩ đến có thể bẻ gãy tất cả mọi gông xiềng. Tôi nghĩ đến đó là thần. Vị thần trong lòng, vị thần duy nhất.

Đóng chiếc Computer, xoa xoa ánh mắt đã cay cay, rốt cục đã hoàn thành phần phác thảo của dự án Blue, Thần Thần có dặn nội trong ba ngày phải giao đến cho anh, nên trong ba ngày này, cô nhốt mình trong phòng ngày đêm điên đảo sáng tác. Vuốt vuốt mái tóc dài đã rối tung, vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, sau đó thay một chiếc áo thun ngắn tay, mặc vào chiếc quần Jean đã rách nát, vừa xuống lầu, vừa tết mái tóc dài của mình thành đuôi ngựa. Lúc này Loan Đức Hồng ngồi ở trước bàn ăn ăn bữa sáng "Tiêu Tiêu, con rốt cục đã xuất quan, cha nhớ con muốn chết a, bảo bố của cha, mau đến đây". một tay chống đỡ gương mặt to mà Baby đưa qua, một bên đoạt một khối sandwich từ trên tay của Thần Thần nhét vào trong miệng cắn.

"Hoàn thành rồi?" Loan Thần Thiên tiếp tục xem báo chí hôm nay, đầu cũng không ngẩng lên. "Thần Thần, em rất đau lòng a, vừa mở miệng chính là Blue, cũng không quan tâm em chút nào." Vung miếng sandwich trong tay, phần nộ kháng nghị. "Nga, vậy em đã. Hoàn thành?" "Hừ, cái này gọi là quan tâm em sao? Baby, ba xem anh trai kia!" Ôm lấy cánh tay của Loan Đức Hồng, còn chủ động dâng lên nụ hôn bên má ông, bắt đầu làm nũng. "Loan Thần Thiên, thái độ của con như thế là sao, tại sao lại đối với em gái con như vậy!" Loan Đức Hồng bị môi thơm con gái mê hoặc thần hồn điên đảo, giúp con gái bênh vực kẻ yếu, hung hăng phê bình con trai.

Thần nhiên đưa mắt nhìn Loan Đức Hồng, tiếp tục không nói gì lật sang trang khác. "Được rồi, được rồi, ăn điểm tâm đi, xong rồi hãy bàn công việc." Hà Thanh Lăng bung sữa từ phòng bếp đi ra, đã thấy một lớn một nhỏ lại náo loạn lên, bắt đầu đi lắc đầu. Thấy mẹ đến đây, Tiêu Tiêu ngọt ngào kêu một tiếng, chạy nhanh vào lòng bà. "Mẹ, con rất nhớ mẹ nga, nhớ mẹ đến mức gầy luôn rồi." "Tiêu quý không an phận, bắt quá, , để mẹ nhìn xem, giống như thực gầy, buổi tối bảo Chị Lưu bồi bổ cho con." Vỗ đầu của con gái, lại ôm con gái vào lòng cẩn thận nhìn, lúc cô con gái của bà đóng cửa phòng sáng tác, đều không cho bất cứ ai quấy rầy, mỗi ngày chỉ có chị Lưu mang thức ăn đến cửa phòng cho cô. Hà Thanh Lăng đem sữa đưa cho Tiêu Tiêu, lại rút tờ báo trong tay Loan Thần Thiên đi, ăn cơm cần thiết là ăn ngon, không chuyên tâm ăn sẽ không tốt đối với dạ dày.

"Khụ, Tiêu Tiêu, nếu đã có bản phác thảo, lát nữa em đến công ty cùng anh nhé" . Bị tước đoạt quyền lợi xem báo Loan Thần Thiên đành phải mượn cơ hội dời đi lực chú ý. "Anh thực sự là sử dụng sức lao động của người khác miễn phí mà, cũng không để cho người ta nghỉ ngơi vài ngày, Thần Thần, anh không thương em chút nào." Tiêu Tiêu không buông tay bất kỳ một cơ hội trêu chọc nào để đùa anh trai cô. "Sử dụng sức lao động miễn phí? Dễ dàng sử dụng sức lao động của em miễn phí vậy sao?" Loan Thần Thiên hừ lạnh một tiếng, Loan Tiêu Tiêu hoàn toàn không nghĩ đến công ty Thần Điền là công ty nhà mà bớt đi chút tiền nào. không chỉ có như thế, còn muốn ở công ty nhất định phải có một gian phòng riêng để làm việc, trong văn phòng phải có TV, quầy bar cùng phòng nghỉ, quả thực so với tổng giám đốc như anh này còn xa hoa hơn nhiều. "Được rồi, đã bảo không nói đến công việc, chuyên tâm ăn cơm, ăn xong rồi đều cút đến công ty cho mẹ, đừng ở nhà phiền mẹ nữa." Mẩu thân đại nhân lên tiếng, Tiêu Tiêu cũng không dám lại phản bác, hung hăng liếc mắt nguyệt Loan Thần Thiên một cái, hừ, anh trai thật đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vào giới giải trí ?

Edit: Quảng Hằng

Chương 9. Vào giới giải trí ?

Bên trong ngọn đèn tắt, mở ra hình chiếu, Loan Tiêu Tiêu nhẹ nhàng đi lên đài.

"Linh cảm thiết kế của tôi xuất phát từ khái niệm phi thuyền vũ trụ và xe thể thao, toàn bộ đều biểu lộ ra phong thái Blue sang trọng, kiểu bàn phím hình tròn dễ nhấn nút, hơn nữa bên cạnh có đèn, để mọi người dễ dàng thao tác. Khi có người gọi đến, phía bên ngoài có ánh sáng đèn nhấp nháy, đó là sức sống của Blue."

Ánh đèn soi thẳng vào mặt của Tiêu Tiêu, làm sáng lên những đường nét tinh xảo khiến mọi động lòng người, cử chỉ khéo léo tao nhã hào phóng cách nói năng mềm mại làm cho chủ tịch truyền thông Ngô Đắc Thanh của tập đoàn Thiên Tinh nheo mắt lại.

"Ngọn đèn mạnh yếu chiếu rọi điện lực lớn nhỏ, ý thiết kế ngắn gọn tinh túy, không thiếu những đường cong là lướt thanh nhã, tận lực giảm bớt những nét trang sức lố lẹt rồi mất, cái này không chỉ tăng thêm vẻ mỹ quan còn hạ giá thành đến mức thấp nhất, thân máy toàn bộ chọn dùng nguyên liệu tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, điều tôi muốn nhấn mạnh chính là chỗ này, , mọi người có thể đặt ra câu hỏi. "

Mở đèn, Tiêu Tiêu còn đứng ở trên đài, đuôi ánh mắt nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Thần Thần, trong lòng vô cùng đắc ý.

Ngô tổng dùng bút nhẹ nhàng gõ mặt bàn, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, hắng giọng một cái, như có suy nghĩ gì nhìn chằm chằm vào Loan Tiêu Tiêu.

"Angelia tiểu thư, xin hỏi cô cho rằng dạng người như thế nào, thích hợp đại diện cho dòng điện thoại Blue?" Lướt lướt trầm ngâm, ánh sáng trong mắt đảo một vòng.

"Làm nhà thiết kế cho Blue, tôi cho rằng Blue sẽ được giới nữ ưa thích, người phát ngôn của Blue nên dùng là người có tư chất tài trí và cao quý, cũng là nữ nhân thành công, đại biểu tượng trưng của phái nữ." Ngô tổng nếu mở miệng nói về người phát ngôn, hẳn là đối với thiết kế này đã hài lòng, trong lòng Tiêu Tiêu nhẹ nhàng thở ra.

"À" Ngô tổng gật gù đầu, tỏ vẻ đồng ý quan điểm này của Tiêu Tiêu, "Như vậy, tiểu thư Angelia cho rằng ngôi sao nào thích hợp đây?" Từng bước một dụ dỗ Tiêu Tiêu đi xuống dưới, lúc này ngay cả Loan Thần Thiên cũng thấy được có gì đó không đúng.

Loan Tiêu Tiêu nhũn nhũn, theo lý thuyết đây không phải là phạm vi thảo luận của hôm nay chứ? Nhưng trong đầu vẫn luôn nhớ đến hình ảnh các nữ minh tinh, tuổi trẻ tư chất hình như vẫn không đủ để đại diện cho dòng sản phẩm Blue cao quý này, giống như thật sự rất khó lựa chọn.

"Thực xin lỗi, Ngô tổng, tôi nhất thời vẫn chưa tìm ra được người thích hợp" Nở nụ cười xin lỗi, thành thực trả lời.

"Như vậy a. Bất quá tôi cảm thấy có một người thích hợp!" Khóe miệng Ngô tổng tạo nên tươi cười bí hiểm.

"Ai a?" Bộ quần lí tiêu thụ bên cạnh hỏi theo bản năng .

"Ha ha, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt a, Angelia tiểu thư, cô nói là ai đây?" Hai chữ cuối ông ta cổ tình kéo thật dài, lần này Loan Thần Thiên rốt cuộc biết không đứng chỗ nào rồi, con cáo già này thế nhưng dám có ý định không tốt đối với Tiêu Tiêu.

"thật quá đáng, rất quá đáng mà." Nổi giận đùng đùng tranh đường vào văn phòng với Loan Thần Thiên, tiện tay cởi chiếc giày cao gót trên chân vứt sang một bên, ngã người xuống chiếc ghế sofa rộng lớn.

"Anh nói xem, lão già kia rốt cuộc có dã tâm gì, dám bảo em đại diện cho Blue, anh thiếu tiền đến loại tình trạng này sao? Vậy anh để cho em gái anh đại diện cho dòng sản phẩm này sao, hừ." Hung hăng dậm chân lên sofa, xem nó như lão già họ Ngô để trút giận.

"Ngô Đắc Thanh là đàn ông" Loan Thần Thiên mở kim khâu, nhưng nói lời lại hoàn toàn không đứng vào đâu.

"Em mặc kệ ông ta là cái gì. Thần Thần, anh nói một câu a!"

#ff9900;(Giải thích chỗ này một chút: Thứ nhất Tiêu Tiêu không muốn quá nổi tiếng xuất hiện trước công chúng, cô là nghệ sĩ làm việc theo sở thích, vào cô cũng nhận ra ý đồ của lão già họ Ngô, sau này sẽ rõ...)

Lúc này Loan Thần Thiên còn đắm chìm trong sự hoảng loạn vừa rồi, Ngô tổng đưa ra ý kiến đề Tiêu Tiêu làm người đại diện, chính anh cũng cảm thấy thực hoang đường, theo thói quen nhìn Tiêu Tiêu đang đứng trên đài.

Cổ áo cao, viền hoa văn theo kiểu cung đình, váy màu xanh đậm, giày cao gót màu trắng vàng có vẻ tự tin và thong dong, bình tĩnh mà xem xét, cho dù em gái của anh không phải thuộc dạng người khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng thuộc dạng, chìm sa cá lặn. thật sự thích hợp a.

Hơn nữa Ngô tổng có một chút nói đúng, Blue là Tiêu Tiêu thiết kế ra, cô hầu hết có thể bắt lấy khí chất bên trong đó, hiểu rõ hơn chỗ tinh hoa của Blue, có thể hiện ra sản phẩm này một cách rất, vừa nghĩ như thế, dường như nếu không phải Tiêu Tiêu là không được.

Nhưng nếu không thuyết phục được Tiêu Tiêu, cho dù là ba ba hay mẹ cũng có khả năng sẽ không đồng ý Tiêu Tiêu đi chụp quảng cáo, sự tình có chút khó giải quyết.

Buổi tối về nhà, Tiêu Tiêu hướng Baby oán giận sự vô lý buổi Ngô tổng của buổi sang nay, thật không nghĩ đến Loan ba ba cao hứng hoa tay dậm chân.

"Ha ha, ánh mắt lão già kia không sai, con gái của ba ba đương nhiên sẽ biểu hiện hay hơn diễn viên ngôi sao nhiều." Nghe thấy có người ca ngợi Tiêu Tiêu, Loan ba ba cao hứng đến mức ăn cơm nhiều hơn bình thường hai bát.

"Ba —— không được! ! !" Thái độ của Loan ba ba ngoài dự đoán, lòng đầy căm phẫn, Tiêu Tiêu chu miệng lên thầm oán.

"Ha ha, ha ha, nói đùa thôi, con gái của ba sao có thể đi xuất đầu lộ diện làm con hát chứ! !" Gắp miếng thịt nướng cho Tiêu Tiêu, tay nghề của Chị Lưu càng ngày càng giỏi nha, có nên tăng thêm lương cho chị ấy không nhỉ?

"Ách. Baby, cũng không có khoa trương giống con hát như vậy đâu." Thừa dịp Baby không chú ý, thuận tay đem thịt nướng ném vào trong bát Thần Thần, mờ nhiều quá, không thích.

"Bản thân con thì cảm thấy đề Tiêu Tiêu đi thử xem" Bình một tiếng sét vang lên, làm cho tay Tiêu Tiêu bắt chợt run run.

Mắt Xanh mê hoặc chương 9.2

Edit: Quảng Hằng

"Thần —— Thần! ! !" Tiếng hét phẫn nộ của Tiêu Tiêu mang theo một tia oán. "không phải em luôn la hét muốn thể nghiệm cuộc sống, linh cảm sáng tạo sao? Đây cũng là một loại thể nghiệm" "% %" "Mẹ tán thành, Tiêu Tiêu a, không phải mẹ phê bình con, con gái không nên chạy nhảy khắp nơi trên thế giới như thế, mỗi lần đi chính là ba, bốn tháng, ba mẹ rất lo lắng a, mỗi lần con vừa ra khỏi cửa, mẹ và ba ba con đều ngủ không yên giấc, luôn sợ con bị người lừa hoặc là bị thương." "Đúng đúng, cha cũng rất thật lo lắng cho bảo bối Tiêu Tiêu, về sau con đừng đi ra ngoài nữa, ở bên cạnh cha nhiều nhiều là được rồi!"

Tiêu Tiêu có chút động lòng, cô cho tới bây giờ vẫn luôn không nghĩ đến cảm nhận của người nhà, nghĩ mình đã trưởng thành, mang tí xách trên vai đi du ngoạn nơi xa là một loại hưởng thụ thể nghiệm cuộc sống, nhưng loại hưởng thụ cô đơn này lại làm cho những người thân trong gia đình luôn luôn lo lắng không yên. Khi mình đang tận hưởng bầu không khí yên tĩnh thần thánh ở trước quảng trường thánh mẫu ở Paris, cảm nhận không gian mệnh mông của thảo nguyên bao la ở Châu Phi, thì người thân mình lại lo lắng không yên, đang ngủ cũng bừng tỉnh. thì ra mình là một người ích kỷ như vậy, luôn cho rằng trong công ty có cha và anh trai, trong nhà có mẹ, Chị Lưu, mình chỉ cần bị động nhận, không cần phải chủ động trả giá, bản thân sai lầm rồi, sai thái quá! Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu thức dậy rất sớm, trên bàn cơm cùng mọi người tuyên bố cô muốn đi chụp quảng cáo Blue. "Phốc"

Loan ba ba đang uống nước toàn bộ phun ra, "Tiêu Tiêu bảo bối, ba không nghe lầm chứ." "Con đã quyết định, con muốn tham dự quay chụp quảng cáo Blue" Khoái trá cười rộ lên, cười đến đắc ý can rờ."không cần miễn cưỡng chính mình". Loan Thần Thiên tạt một chậu nước lạnh, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ tán thưởng. "Mới không có miễn cưỡng, bản thân em nguyện ý, em cao hứng, hừ!" Cười khê, lúm đồng tiền nhẹ lúm sâu. * * * * "Tổng

tài, vừa nhận được tin tức, quảng cáo dự án bên Thần Điền do tiểu thư Angelia đảm nhiệm nhân vật nữ chính". Tổng tài đã phản phó, bất cứ tin tức nào về tiểu thư Angelia đều phải thông báo với anh. Nam nhân lật xem văn kiện trong tay một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt sang giống như chim ưng quét về phía Phi Lực "Sao?" Vâng dạ cúi đầu, mồ hôi lạnh chảy ròng, tiếp tục lặp lại một lần, mà vẻ mặt của Ngải Đăng lại tối tăm trầm mặc không nói.

"Tổng tài, thuộc hạ cũng hiểu được Thần Điền lần này sẽ mất nhiều hơn được, có chút quá mức mạo hiểm." m trầm suy đoán ý tứ trên mặt của nam nhân, thử mở miệng. Khóe miệng Ngải Đăng gợi lên một chút cười lạnh, giống như đóa hoa đang nở rộ, công ty Thần Điền lần này thực thông minh a. Giống như quảng cáo kem đánh răng phải tìm nha sĩ chụp ảnh, Angelia là nhà thiết kế cho Blue, hơn nữa dáng vẻ của cô rất hợp với khí chất và phương hướng mà công ty Thần Điền muốn đề ra, không thể nghi ngờ, Loạn Thần Thiên đúng là nghĩ tới điểm ấy. "Phi Lực, tôi muốn tất cả những tư liệu về công ty quảng cáo này" Bỏ một ngày thời gian thử ống kính và xác định trang phục, mà kịch bản gốc của đoạn quảng cáo từ buổi vừa bắt đầu thiết kế Blue cũng đã được định ra. Toàn bộ quảng cáo chia làm ba phần, vừa tiến hành quay chụp đồng thời cũng tung tin tức ra ngoài. Mà Tiểu Tiêu vừa đảm nhận nhân vật chính của đoạn quảng cáo, đồng thời còn là nhà thiết kế tài hoa xinh đẹp. Ba tập quảng cáo nói về một đoạn tình yêu tuyệt đẹp, lấy phương thức cổ tích nói đến nét tinh tế của Blue. cô ngồi trong quán cà phê lộ thiên thiết kế theo phong cách Châu u, chiếc váy màu lam nhạt, trên váy có những đóa hoa điểm tô, áo khoác trắng như tuyết choàng lên đôi vai nhỏ, dịu dàng nhu hòa rũ xuống. Đám tóc mai rũ xuống hai bên má, đang phiền não vẽ vẽ trên giấy, trong ánh mắt thuần khiết như nước, ngẫu nhiên mang theo một ít mê mang, làm cho người ta có cảm giác mờ ảo không thể vươn tay chạm tới.

Cảm giác được bị ánh mặt trời che khuất, cô gái bỗng nhiên ngẩng đầu, cùng nam nhân trong chiếc Lamborghini nhìn nhau, xe thể thao cùng nam nhân hình thành sự tương phản đối lập, những đường cong mảnh liệt xông lên trong lòng, phiền não giải quyết dễ dàng, khóe miệng nam nhân cong lên một độ cong hoàn mỹ, nhìn cô gái giống như tiên nữ hạ phàm làm người đàn ông chợt mất hồn phách. nói như vậy, người mới lần đầu tiên đứng trước ống kính máy quay đều có chút khần trương, mà Tiểu Tiêu vào lúc ban đầu bị "Cắt" vài cái, sau đó nhanh chóng hòa nhập vào vai diễn, làm cho tổng đạo diễn cùng Ngô tổng khen không dứt miệng, Tiểu Tiêu có cảm nhận màn ảnh rất tốt trước ống kính, chỉ giờ tay nhắc chân đã tạo nên một hình ảnh thật đẹp. "Angelica, cô rất có tiềm lực, có dự định tiến quân vào giới giải trí hay không." Ngô tổng tiến đến bên cạnh Tiểu Tiêu, nhìn gương mặt tinh xảo của Tiểu Tiêu được trang điểm trở nên xinh đẹp động lòng người, không khỏi tâm ý viên mãn.

Tiểu Tiêu miễn cưỡng cười, lắc lắc mái tóc đen dài nhưng không lên tiếng, lão gia hỏa này đánh chủ ý gì sao cô lại không biết. Ngô Tổng sốt ruột nhìn má kúm đồng tiền của Tiểu Tiêu nội tâm một trận kích động, cô gái này chắc chắn sẽ rất háms danh, cô hiện tại chỉ là nhà thiết kế nho nhỏ, mình có thể lợi dụng điểm ấy, đến lúc đó mỹ nhân trong ngực, muốn làm gì thì làm Che kín nếp nhăn nơi khóe mắt, đôi mắt hình tam giác tham lam càn rỡ nhìn chăm chú vào bầu ngực căng tròn của Tiểu Tiêu, tay cũng bắt đầu không thành thật. "Angelica, cô cũng biết, chỉ cần cô nguyện ý, nhất định tôi sẽ nghĩ cách giúp cô." Khoảng cách hai người thật sự gần, thậm chí có thể ngửi được mùi trong miệng ông ta làm người ta buồn nôn, cảm giác được tay của ông ta đã sắp sờ lên lưng của mình, cả người cô vang lên tiếng cảnh báo. Nghiêng thân tránh thoát bàn tay heo của ông ta, nhẹ nhàng đứng dậy, vuốt vuốt ngón tay của mình, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm, sắc mặt vừa chuyển, thần thái mang theo chút tối sầm và sợ hãi "Ngô tổng, không thể bỏ mặc Loạn tổng nha, ông có biết, tôi và anh ấy..."

Kinh hoàng, Ngô tổng giống như bị người ta gọi cho một chậu nước lạnh, cô dĩ nhiên là người phụ nữ của Loạn Thần Thiên! nói cũng đúng, hần ta đã hơn 30 tuổi vẫn chưa kết hôn cũng không có bạn gái, còn tưởng rằng thật đúng đắn,thì ra sau lưng cũng không phải hiền lành gì a. Nếu như cô gái này là người phụ nữ của tên kia, là này gặp khó khăn rồi, ông ta vẫn còn muốn dựa vào người họ Loạn để làm ăn, cũng không thể phát sinh xung đột, đặc biệt là vì một người phụ nữ. Lại nhìn mấy lần Tiểu Tiêu kiều mỹ, nếu ông ta cứ buông tha như vậy thì cũng thật luyến tiếc a, phải suy nghĩ biện pháp lường toan tề mỹ mới được. Tiểu Tiêu nhìn sắc mặt nam nhân tai to mặt lớn lúc xanh lúc đỏ trước mắt, trong lòng cười lạnh, con mắt sáng khê nhúc nhích, môi son khê mở. "Như vậy, Ngô tổng, tôi trước xin lỗi không tiếp được .

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ánh mắt quen thuộc

Edit: Quảng Hằng

Vất hết óc Ngô tổng cũng không có thời gian để chơi đùa theo đuôi phụ nữ được nữa, bởi vì công ty của ông ta—— đã bị thu mua!!!

(He he, ai bảo động tay động chân vs chị làm chi, chưa đâu còn mần trừng phạt còn ghê rợn hơn cơ.)

《Truyền thông Thiên Tinh nay đã đổi chủ》!

《Tập đoàn Magnus của Na Uy tiến quân vào thành phố A làm rung động thị trường quảng cáo》!

《Truyền thông Thiên Tinh gặp phải nguy cơ bị thu mua》!

《Thần bí danh tác, Thiên Tinh trêu chọc nhảm người》!

Các hãng truyền thông đều lấy cùng loại tiêu đề tuyên bố với tất cả mọi người tập đoàn Magnus Na Uy thu mua Thiên Tinh. Giới truyền thông hoàn toàn đổi mới, mà tất cả trang đầu của tạp chí đều đăng tin tức buổi trình diễn thời trang của tập đoàn này.

Mọi người đều đoán đây là một cách quảng cáo lằng xê, làm chần động giới quảng cáo của thành phố A. Dù sao tập đoàn truyền thông Thiên Tinh vẫn

luôn là lão đại dẫn đầu trong công nghệ quảng cáo ở thành phố này, có rất nhiều nhân tài tinh anh, và những nghệ sĩ nổi danh đương thời, lấy điện ảnh và quảng cáo do đài truyền hình này đầu tư chế tác, bày ra những tiết mục mới. Phát hành những đĩa hát lập nên nhiều thành tích. Rất nhiều hoạt động giải trí mới được xuất hiện trên truyền hình của tập đoàn này, bản quyền giao dịch chờ lĩnh vực đầu tư.

một thế lực khổng lồ, thâm căn, có chiều sâu trong giới giải trí và nhiều lĩnh vực hoạt động kinh tế khác như thế sao lại có thể dễ dàng tan rã, bị thu mua như thế?

Trong lúc mọi người đang tìm hiểu chủ tịch mới của Thiên Tinh, rất nhiều ánh mắt đều chuyển hướng về tập đoàn Magnus đến từ Na Uy đã tuyên bố thu mua công ty này.

Tập đoàn Magnus Na Uy là tập đoàn có tầm cỡ lớn trên thế giới. Nền kinh tế của công ty này trải rộng khắp toàn cầu, cổ phần này được khống chế bởi gia tộc Magnus. Tổng bộ ở thủ đô Na Uy, Magnus giao dịch với rất nhiều các lĩnh vực kinh doanh bao gồm hệ thống siêu thị, hệ thống các khách sạn lớn, IT điện tử... Hơn ba mươi hạng mục kinh doanh với nhiều hình thức khác nhau. Là tập đoàn có nhiều nhân viên nhất trên thế giới hiện nay. Cũng là doanh nghiệp đứng đầu nước Mỹ do tạp chí bình chọn 500 tập đoàn lớn nhất toàn cầu. Mà tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Magnus vừa mới nhậm chức được nửa năm, Eden Magnus.

Tập đoàn Magnus hình thức kinh doanh tuy rộng lớn, nhưng từ trước đến nay chưa từng nhúng tay vào giới giải trí, lần thu mua này có phải là muốn ném thử hình thức kinh doanh mới hay không? Đó là vấn đề mà giới truyền thông đang triển khai kịch liệt thảo luận.

"Bá " Tắt TV đi, bên trong lập tức an tĩnh lại, Ngải Đăng bưng chén rượu chậm rãi đưa đến trước mắt, trong chén rượu đang lay động hình thành một đám lốc xoáy, sóng ngầm mãnh liệt, bất tri bất giác xem ngây ngốc.

"Tổng tài" Phi Lực cúi đầu kêu một tiếng, "Theo thám tử điều tra được, ngôi biệt thự kia ở khu danh uyển Nam Sơn mười mấy năm nay đã qua tay bốn người chủ. Người chủ nhân đầu tiên đã khó có thể truy ra tung tích."

Trở lại thành phố A, điều đầu tiên anh muốn làm đến danh uyển Nam Sơn, anh đã nghĩ Tiêu Tiêu có thể vẫn còn ở đó chờ anh, nhưng khi anh đến ngôi biệt thự giống như trong trí nhớ của anh, mới phát hiện hết thảy đều thay đổi, đã không sân chơi tràn đầy ánh nắng sáng, không có hồ cát để xây nên những tòa lâu đài, đã không có một khu vườn đầy hoa thơm ngát, đã không có Tiêu Tiêu.

Đứng tần ngần trước ngôi biệt thự quen thuộc mà xa lạ nhìn thật lâu, giống như muốn tìm kiếm chút gì đó quen thuộc vẫn còn vương đọng lại ở đâu đó, nhất là bóng dáng của cô bé năm xưa.

Bàn tay của cô bé thật ấm, cười rất ngọt ngào, nụ cười xinh xắn mới đẹp làm sao, đôi mắt đẹp lung linh trong vắt.

Và cô gái trong buổi yến hội hôm ấy, có làn da trắng trong như sứ tinh khiết, trên người cô như có bóng dáng của Tiêu Tiêu ánh mắt tinh thuần mà ấm áp, đã làm anh không tự chủ được suy nghĩ, thầm muốn phá tan lớp băng vô hình đông cứng tim anh. Anh chú ý đến từng cử chỉ nhỏ của cô, vẻ kiên cường của cô, vẻ đẹp của cô, kiều ngạo của cô, diễm tình của cô, chậm rãi bị hấp dẫn, từ từ muốn tới gần.

Tấm biển quảng cáo Màu Xanh Của Biển- Blue của công ty Thần Điện đã hoàn thành!

Công ty truyền thông Thiên Tinh bắt đầu chuẩn bị quay tiếp phần 2 của đoạn quảng cáo, Loan Thần Thiên đang chuẩn bị cùng công ty truyền thông khác bàn bạc thi nhận được thiệp mời của tập đoàn Magnus.

Bọn họ tỏ vẻ nguyện ý tiếp tục đầu tư quay đoạn quảng cáo Màu Xanh Của Biển, hơn nữa đây là đoạn quảng cáo đầu tiên do tập đoàn Magnus đầu tư, nên có dự định vào tập thứ ba sẽ mời đạo diễn lừng danh Keira · Kerr của Hollywood đến đạo diễn.

Đây quả thật là một tin vui bất ngờ, có thể được tập đoàn Magnus ưu ái hợp tác đoạn quảng cáo này chính là một loại lãng xê vô hình. Ba ngày sau, quảng cáo chính thức khôi phục quay chụp.

Phần hai của đoạn quảng cáo đổi đến địa điểm trung tâm hội nghị quốc tế của thành phố A. Đây là trung tâm lớn của thành phố A, nơi diễn ra các hội nghị kinh tế cấp cao, là một trong mười kiến trúc lớn nhất đất nước. Nổi danh khắp cả trong và ngoài quốc tế, lấy nơi đây để làm chỗ quay quảng cáo đó là lần đầu tiên, người bình thường cho dù muốn đi vào bên trong cũng phải qua 3 khâu kiểm tra thân phận chặt chẽ.

Lần này không khí hiện trường quay chụp không giống như lúc trước, buổi sáng thật im ắng khác thường, cũng miễn các tin tức truyền thông đến tham quan, hay tìm cách bước vào bên trong. Mà đạo diễn của đoạn quảng cáo này phải hơn chín giờ mới đến, điều này chưa từng có. Nhân viên công tác lúc ban đầu có chút ngạc nhiên, sau lại mới nghe nói có thể là người phụ trách đầu tư muốn tới khảo sát tình huống, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

《 Màu Xanh Của Biển 》 là tác phẩm đầu tiên đánh dấu tập đoàn Magnus tiến quân vào giới giải trí, đương nhiên phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Tiêu Tiêu đang ngồi ở hàng trên ghế, ngồi nghiêm túc học thuộc lời kịch, phần một nói về cô gái thiết kế sư trên Computer được công ty chọn dùng, ở buổi trình diễn thời trang long trọng trình bày sản phẩm của mình thiết kế với chủ tịch trên đài, cô từ lúc ban đầu khiếp đảm đến chậm rãi khôi phục tự tin bắt đầu chân thành nói, sau đó lại đang trong lúc lơ đãng nhìn thấy người nam nhân đã mang đến linh cảm trong sang tác của cô, nháy mắt trong lòng làm ra một loạt phản ứng.

Đạo diễn cũng không chỉ rõ phản ứng và biểu hiện nên có, nên lúc này Tiêu Tiêu thật khó khăn, dù sao không từng trải qua, sẽ rất khó biểu hiện ra ngoài, diễn luyện mấy lần, đều cảm thấy chưa đúng chỗ, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi lát nữa khi xuất hiện trước ống kính sẽ dọa người.

Mười giờ sáng, đạo diễn bước ra ngoài đón người phụ trách đầu tư rất cuộc đã tới. Phi Lực đi ra trước, đạo diễn nhiệt tình nghênh đón, Phi Lực chỉ lễ độ mỉm cười đáp lại, bước đến cửa xe, cung kính mở cửa xe.

Khi người nọ từ chiếc Mercedes-Benz dài màu đen đi ra thì đạo diễn ngây dại.

Mắt Xanh mê hoặc chương 10.2

Edit: Quảng Hằng

Ông ta chỉ gặp người có khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng giống như Apollon này một lần trong buổi yến hội từ đằng xa, tổng tài chấp hành của tập đoàn Magnus - Ngải Đăng Magnus.

Khí chất cùng cao quý như vậy, gia tộc Magnus giống như cũng không phải người trong hiện thực, chỉ sinh sống ở trong truyền thuyết, tất cả truyền thuyết cũng thần bí giống như thần thoại, ngay cả ông ta chỉ thỉnh thoảng mới có thể ngẫu nhiên bắt được một chút tin tức từ trên TV hay tạp chí. Trong yến hội của xã hội thượng lưu ở Na Uy, chỉ có người có thân phận đặc biệt tôn quý mới có thể tiếp cận đến chung quanh gia tộc bọn họ, mà vị tổng tài mới nhậm chức này thường thường chỉ lộ diện không đến mười phút đã biến mất.

không nghĩ tới, quay chụp hôm nay tổng tài sẽ đích thân trình diện!

Ngải Đăng vừa xuống xe liền nghiêng mắt nhìn đến cô gái đằng xa đưa lưng về phía anh, cô yên tĩnh ngồi ở đó, cùng tiếng ồn ào của các máy móc thiết bị chung quanh không hợp nhau.

Tiêu Tiêu chậm rãi đi lên trên đài, hít một hơi thật sâu sau đó xoay người cúi đầu, ngẩng đầu nhìn với đám người quần chúng đứng ngoài xem diễn, nở một nụ cười như mùa đông hóa tuyết. Đứng trên đài chủ tịch, tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý nửa ngày, nhưng khi nhìn thấy nhiều người như vậy thì vẫn có chút khẩn trương.

Ngải Đăng ngồi ở hàng ghế, góc sáng sủa, nhìn cô gái mặc một bộ váy màu lam nhạt, đơn giản lại không mất phong nhã, trên gương mặt trang nhã, trang điểm thật nhẹ nhàng, gương mặt vốn thanh lệ vẫn còn giữ nguyên nét non nớt ngây ngô đã hiện ra chút quyến rũ câu hồn nhiếp phách. Phong cách nổi bật hơn người nhan sắc khuynh quốc khuynh thành. Đứng giữa mọi người khí chất của cô thật vượt xa, như tiên nữ mới hạ phàm không vương chút bụi trần làm người đàn ông mất hồn phách, nhưng làm người khác khó quên nhất, đó là đôi mắt long lanh ánh nước của cô, sáng lấp lánh như ánh trăng, có thể mê đảo ngàn thế phù hoa, nụ cười nhẹ có thể mê hoặc hàng nghìn vạn người.

Đạo diễn bắt đầu tạo hình, làm ra yêu cầu dự định, biểu diễn với không khí không có bất cứ thứ gì quá thật là rất khó. Tay của Tiêu Tiêu gắt gao nắm chặt lấy váy của mình, nhìn chung quanh bốn phía, muốn giảm bớt chút cảm giác khẩn trương hiện tại, đột nhiên thấy anh đang ngồi ở hàng thứ hai một góc sáng sủa.

Tiêu Tiêu giống như nhớ lại lúc mới vừa gặp mặt trong buổi yến hội đó. Quen thuộc như vậy, làm người ta nghi hoặc như vậy, anh là ai vậy? Vì sao mình không thể khống chế như bị chìm vào trong đôi mắt của anh, gây giụa mà không thoát, không thể quên được. Màu lam, lại là màu lam, trong đầu Tiêu Tiêu dần hiện ra cảnh tượng trong giấc mơ đã xuất hiện rất nhiều năm.

Sương mù, sương mù đầy trời dày đặc, ánh mắt màu lam, như ẩn như hiện.

"Em mang anh về nhà được không? Những thứ của em đang có sẽ tặng cho anh."

"Hi, Mắt xanh, chào buổi sáng"

"Ha ha, lâu đài đã xây xong rồi! Rất đẹp đúng hay không?"

.

Ai? Là ai ở bên tai mình nói những thứ này? Nghe không rõ, thanh âm rất nhỏ thực ồn ào, nói cái gì, bọn họ đang nói cái gì?

"Ok——!"

Đạo diễn dẫn đầu dùng sức vỗ tay!

Tất cả mọi người ở hiện trường quay chụp giựt mình tỉnh lại.

Nhiệt liệt vỗ tay, châu đầu ghé tai ca ngợi!

Tất cả nhân viên công tác cùng quần chúng diễn viên đều vì biểu hiện như thế của Tiêu Tiêu mà phấn khích vỗ tay ủng hộ!

"Rất xuất sắc! Hoàn toàn đúng như cảm giác tôi muốn"

Đạo diễn sợ hãi nói, vừa rồi Angelia biểu diễn làm ông ta khiếp sợ, tuy rằng vừa mới bắt đầu có chút vấp vấp, nhưng dần dần cô đã hoàn toàn tiến nhập cảm xúc, đặc biệt tìm được nam nhân chính là ánh mắt đó, mê mang và may mắn mang theo một chút không muốn xa rời, hồn nhiên cùng mê hoặc kết hợp như vậy, làm cho ông ta luyến tiếc kêu chấm dứt.

Tiêu Tiêu giống như không nghe được câu nói của đạo diễn, tiếp tục nhìn Ngải Đăng không nhúc nhích, không khí kì quái giữa hai người rớt cuộc làm cho Phi Lực chú ý.

Phi Lực nhìn về phía Ngải Đăng.

Trong ánh mắt của Ngải Đăng mang theo một chút ý cười ảm áp, đó là anh chưa bao giờ thấy qua, tuy rằng cách thật sự xa, nhưng anh vẫn cảm thấy tâm tình dao động Ngải Đăng như cũ.

"Tổng tài, người xem này." Đạo diễn khom người hỏi.

"Tốt lắm" không nghĩ tới tổng tài thế nhưng trả lời của ông, còn nói tốt lắm, nội tâm đạo diễn kích động không thôi.

Ngải Đăng lại liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vị ngọt của điệu Waltz

Edit: Quảng Hằng

Chương 11. Vị ngọt của điệu Waltz

Ban đêm.

Ngoài cửa sổ đầy trời những ánh sao sáng, mà trong phòng một mảnh tối đen.

Tiêu Tiêu ôm chân ngồi ở một góc sáng sủa trong phòng, mặt gắt gao chôn ở giữa hai chân.

cô không biết mình làm sao vậy, chỉ là rất khó chịu, đầu đau quá, giống như sắp nổ tung ra.

Rất nhiều người đang ở bên tai mình nói chuyện, nhưng cô lại nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Đừng nói nữa! !

Đừng nói nữa! !

Tránh ra, đều tránh ra! ! !

không thích nghe, tôi không thích nghe! ! !

Tiêu Tiêu bị bệnh, sốt cao không ngừng, lại giống như trở về với trạng thái 15 năm trước. Ngày hôm sau khi Hà Thanh Lăng phát hiện con gái nằm ở trên sàn nhà lạnh như băng hôn mê bất tỉnh thì thất kinh đem con gái đưa đến bệnh viện.

Mà lúc này Tập 1- quảng cáo "Màu Xanh Của Biển" đang được truyền thông cả nước phát đồng bộ vào Giờ Vàng. Người xem đều bị vẻ đẹp đơn thuần không chút nào làm ra vẻ của cô gái chinh phục, cái tên Angelia cũng càng ngày càng được nhiều người biết đến, giá trị của bản thân càng lúc càng được nâng cao, trở thành một người nổi danh mới trong làng quảng cáo.

Dãy sản phẩm Blue thử nghiệm mới vừa tung ra thị trường đã bị tranh mua không còn.

Quảng cáo thu hoạch thành công thật lớn là ngoài dự đoán của tất cả mọi người, chỉ nhờ tập quảng cáo đó, Angelia bỗng chốc thuộc vào hàng ngũ diễn viên có giá trị cao nhất, phạm vi của đoạn quảng cáo càng được vang xa thương nhân cùng đạo diễn bắt đầu mời mọc cô bằng những hợp đồng béo bở.

Mặc cho bên ngoài đã muốn nghiêng trời lệch đất, nhưng nơi này vẫn đang thực im lặng, Tiêu Tiêu đang ngồi ê cả mông trên giường bệnh, đang đọc "Huyền Phù trên không trung" của Trương Tiểu Nhân. Tiêu Tiêu thích nhất một câu ở trong đó: "Tại sao lại phải thống khổ để quên một người như vậy, thời gian tự nhiên sẽ làm cho bạn quên đi người không nên nhớ, chúng ta mất đi nhiều năm tháng như vậy để làm gì?"

Ngải Đăng đứng ở bên ngoài cửa phòng bệnh, nghe bên trong ngẫu nhiên phát ra tiếng đọc sách, tâm cũng trở nên yên tĩnh xuống.

cô cho anh cảm giác rất giống cô bé con trước đây, có phải bởi vì dáng vẻ của cô như thế này, nên anh càng chú ý đến cô nhiều hơn, mới có thể vừa nghe thấy tin cô đang hôn mê nằm viện, lập tức chạy nhanh đến. Anh hiện tại cũng có chút không hiểu mình, thì ra anh không phải không bị bất cứ chuyện gì ảnh hưởng, như với cô đã rất khác biệt.

Trầm lặng đã nửa ngày, rốt cục giống như bình thường, lặng lẽ rời đi.

Vào buổi tối, Loan Thần Thiên tới đón Tiêu Tiêu xuất viện, nhưng thật không ngờ trong hành lang thể nhưng chật ních đám phóng viên, vừa nhìn thấy Tiêu Tiêu đi ra đều điên cuồng cầm phone xông tới, ánh đèn chớp nhá mãnh liệt làm cho Tiêu Tiêu không thích ứng đưa tay che khuất mặt.

"Angelía, xin hỏi cô có đồng ý vai diễn mới của đạo diễn Tạ Hải Lý không?"

"Angelía, tôi là phóng viên của giải trí Đô thị, xin hỏi cô cùng vị bên cạnh đang yêu nhau sao?"

"Angelía, xin hỏi"

"Angelía."

Loan Thần Thiên đem Tiêu Tiêu gắt gao che vào trong ngực, lấy tay ngăn trở vô số ánh chớp nhá của máy ảnh, dưới sự trợ giúp của các nhân viên, thật vất vả mới đi ra từ cửa sau, bỏ các phóng viên lại, lên xe, Tiêu Tiêu còn không biết làm sao nắm chặt lấy áo của Loan Thần Thiên.

"Đừng sợ, Tiêu Tiêu, không có việc gì ".Sờ sờ mái tóc rối bời của cô, trấn an nói.

"Thần Thần tại sao có thể có nhiều phóng viên như vậy?" Tiêu Tiêu căn bản là không biết mình đã có nhiều lực ảnh hưởng, tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn bầu trời đêm mờ mịt ngoài cửa sổ xe, trong tâm thoáng chùn bước, đây mới thật là mình muốn sao?

"Tiêu Tiêu, bất kể như thế nào, anh sẽ đều đứng ở bên cạnh em, còn có cha mẹ cũng thế!" Hiếm khi Loan Thần Thiên có thể nói ra những lời nói đầy cảm tính như vậy.

"Em không sao, chỉ là bất ngờ quá khó tiếp nhận thôi, ha ha, chuyển biến này có chút quá nhanh, em bây giờ cũng có đám chó săn đuổi theo a." Lời nói có chút tự giễu, Thần Thần chỉ cười cười.

"Em nghĩ về sau thì làm sao bây giờ, tiến vào giới giải trí ư?"

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng lắc lắc đầu

"sẽ không, dù sao em cũng không am hiểu diễn trò."

Quảng cáo "Màu Xanh Của Biển" là vì thích hợp với mình, được mọi người khuyến khích nên mình mới phải nhận, tổng kết mà nói, đoạn quảng cáo này gần như biểu hiện là chính cô, mà cô cũng không thích hợp đi đáp nặn thành nhân vật khác, nghề nghiệp diễn viên này đối với cô mà nói, quá mức xa lạ.

"Ừm, như vậy cũng tốt, vậy trong khoảng thời gian này em nên ít đi ra ngoài, ở nhà nhiều với mẹ đi, chuyện khác để anh sắp xếp cho."

"không cần, em muốn hoàn thành tập cuối cùng của Blue." Chuyện gì cũng làm đến nơi đến chốn luôn luôn là nguyên tắc của cô.

Chương 11.2

** * *Edit: Quảng Hằng

Ngày hôm sau, rất nhiều truyền thông đều đăng những bức ảnh chụp của ngày hôm qua ở bệnh viện, mặt Loan Thần Thiên lạnh lùng nghiêm túc một tay che chở Tiêu Tiêu, một tay ngăn phóng viên sắp chạm vào cô.

Loan ba ba tức giận những tờ báo sang một bên, nhìn đi, viết cái quỷ gì thế này?

《Thiếu Đông của công ty Thần Điền anh dừng làm hộ hoa sứ giả 》?

《Angelía bị bệnh cấp tính nhập viện, tuấn nam thần bí bảo vệ? 》

《Có phải Angelía sắp gả vào nhà giàu có hay không?》?

Tức giận đến cơm cũng ăn không vô rồi, những ký giả này làm ăn cái gì không biết, viết con gái bảo bối của ông như vậy, gả vào nhà giàu có? Hừ! , con gái của ông hiện tại cũng thuộc hàng giàu có, vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra được, hai anh em mà bị viết thành như thế này, nhất định, nhất định ông phải gọi cho luật sư của mình, đem tất cả những tờ báo viết bậy bạ này kiện lên tòa án.

Lúc này, Ngái Đăng ở trong phòng làm việc cũng biết được tin tức này, đang âm thầm buồn bực vì mình đã không để lại vài bảo vệ cho cô.

"Tổng tài, anh thấy có cần tìm người ra mặt áp chế việc này hay không?" Phi Lực đề nghị, dù sao Angelía coi như là nghệ sĩ của công ty, vừa mới bắt đầu nổi danh đã gặp những tin đồn bất lợi, chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt đến những hoạt động của cô sau này.

"Phát ra bao nhiêu?"

"Đại khái đã phát ra có hơn vạn phần."

"Mua hết toàn bộ " Ngải Đăng suy nghĩ một chút, "Phải vài người đến bên cạnh bảo vệ cho Angelia, đừng để cho cô ấy biết."

Về chuyện xấu của Angelia kì lạ là chỉ đăng một ngày, ngày hôm sau tất cả những tin tức trên tất cả các tòa soạn chỉ tập trung về chuyện của đại đạo diễn Hollywood Keira · Kerr đến thành phố A.

Keira · Kerr, là kỳ tài nổi tiếng của điện ảnh ở Hollywood, trong lĩnh vực kinh doanh cùng nghệ thuật thành thạo, đem kinh doanh cùng nghệ thuật kết hợp đến mức chặt chẽ không gì sánh kịp.

Ông ta đạo diễn cho vài bộ phim điện ảnh chất lượng cao không mất tính giải trí đồng thời có nhiều mặt nghệ thuật cực cao. Mà lần này tập đoàn Magnus có thể mời ông đến chỉ đạo cho đoạn quảng cáo lần này, không chỉ tốn kém rất nhiều tiền bạc đồng thời cũng không thiếu những mối liên kết không lồ.

Tập thứ ba, cũng là bộ phận quan trọng nhất trong đoạn quảng cáo Màu Xanh Của Biển. Vai nam chính cùng nữ nhân vật chính rốt cục gặp lại nhau trong một điệu nhảy của một buổi vũ hội, trong sân nhảy chỉ có bọn họ khiêu vũ, lấy khiêu vũ làm đỉnh ước.

Vì để chuẩn bị tốt đoạn quay này, tập đoàn đã mời riêng cho Tiêu Tiêu một nhà huấn luyện vũ đạo chuyên nghiệp, dạy Tiêu Tiêu nhảy điệu Waltz.

Waltz, bắt nguồn từ từ “walzen” trong tiếng Đức cổ, nghĩa là “uốn”, “xoay” hoặc “lướt đi”, là một điệu nhảy trong khiêu vũ cổ điển và folk dance (nhảy dân gian), theo nhịp 3/4. Tiêu Tiêu cảm thấy những hình ảnh này thực sự nghiêm túc, hoàn toàn đã nắm được những thành phần cơ bản của điệu Waltz.

Tiêu Tiêu từng học qua điệu nhảy dân tộc một thời gian, cho nên đối với cô mà nói cũng không thể xem là quá khó khăn, chẳng qua ý tứ ẩn bên trong này dường như hơi khó nắm bắt một chút, ba bước nhảy của điệu Waltz, những điệu nhảy cơ bản như thế này lại phải thực hiện một cách chậm rãi, mỗi một chi tiết nhỏ đều phải thật cẩn thận. Mà Tiêu Tiêu luôn khó có thể phối hợp ba bước ở giữa tốc độ và tiết tấu, chuyển động bước chân cũng không được là lướt và không đủ tinh xảo lắm.

Nghiêm chỉnh suốt những buổi tối, Tiêu Tiêu đều ở lại một mình trong phòng vũ đạo, không ngừng luyện tập trước gương, phòng vũ đạo là do tập đoàn Magnus an bài, xem cách bài trí là mới được xây dựng không lâu, nội thất được thiết kế bên trong thực đẹp đẽ và sang trọng, ngay cả cô gái thích chưng diện như Tiêu Tiêu cũng cảm thấy quá xa xỉ.

Hôm nay vừa khiêu vũ xong, cả người đều là mồ hôi ẩm ướt, nhưng có một động tác vẫn không đúng lắm, Tiêu Tiêu chuẩn bị mở âm nhạc lại nhảy lại lần nữa.

Trước —— Sau —— Lướt —— Chuyển —— Sau ——

Nhưng cô vẫn chưa kịp lui về phía sau, bàn tay của Tiêu Tiêu đã bị ai đó đột nhiên nắm chặt, bàn tay ấm áp vững chãi mang theo cô xoay tròn suốt một vòng, tay kia thì đặt ở phần eo của cô, có chút nóng lên.

Ngải Đăng mặc một bộ y phục màu trắng bạc, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng tinh khiết sang trọng. Mang theo Tiêu Tiêu, mỗi một bước đều rất nhẹ nhàng linh hoạt, vừa mới bắt đầu Tiêu Tiêu còn có chút ngượng ngùng, toàn thân cứng ngắc, bước chân không là lướt lắm, nhưng sau đó dần dần được những bước nhảy uyển chuyển của Ngải Đăng cuốn hút, dần dần cảm nhận được nét duyên dáng của Waltz. Nghiêng, lung lay, quay người cùng xoay tròn, hai người đều phối hợp ăn ý như thể có vẻ trang trọng thanh lịch, đầy tráng lệ.

một khúc chấm dứt, hơi thở Tiêu Tiêu hơi hỗn hển, sự nhiệt tình trong khiêu vũ như của Ngải Đăng cô vẫn chưa từng thấy qua.

"thì ra anh cũng biết nhảy điệu Waltz?" Tiêu Tiêu có chút tò mò, cô nghĩ người lạnh lùng giống như anh, có lẽ không thích hợp với những điệu nhảy nhiệt tình như thế này.

Đôi mắt của Ngải Đăng khẽ nhúc nhích, gật đầu tỏ vẻ trả lời. Anh quả thật biết nhảy điệu Waltz, làm một người nổi nghiệp đủ tư cách, những điều này là một trong những điều bắt buộc cơ bản nhất, gần như tất cả những bước nhảy khác anh cũng đều biết được đôi phần.

Vừa rồi đi ngang qua phòng tập vũ đạo, nhìn thấy bên trong vẫn còn sáng đèn, anh không thể tự chủ tiêu sái tiến vào, cô gái đang luyện những bước nhảy, nhưng có một động tác cô đã luyện thật lâu cũng không đúng, làm cho anh nhìn không được tiến lên.

Tiêu Tiêu nhìn Ngải Đăng lẳng lặng đứng yên ở đó không nói lời nào, nhất thời cũng không biết nên đánh vỡ không khí xấu hổ này như thế nào.

"Cám ơn anh" Tiêu Tiêu thân nhiên cười, nhẹ nhàng nói.

"cô. Tiếp tục cố gắng đi." Lại liếc mắt nhìn cô một lần nữa, Ngải Đăng xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thân mật cứu được một màn

Đại sảnh khách sạn hoàng cung của Hoắc Phu Bảo hoa lệ tràn ngập hoa tươi trải dài, những chùm đèn thủy tinh trong suốt lấp lánh chiếu sáng rực rỡ trên cao làm cho trong đại sảnh tràn ngập những ánh sáng đầy màu sắc, xa hoa cao quý mà tao nhã, giống như đã lạc vào thế giới thần tiên.

Hào khúc vang lên, vũ hội bắt đầu. Cùng với điệu nhảy mở màn sôi động, thanh niên nam nữ, cùng bạn nhảy cùng nhau nhảy vào vũ hội mở màn khiêu vũ. Các cô gái nhảy trẻ tuổi mặc những bộ quần áo băng lụa mỏng, và các thanh niên trẻ lại mặc áo khoác trắng với chiếc nơ xinh xắn trên cổ áo.

Tập thứ ba Màu Xanh Của Biển đang chụp ảnh bên trong, ánh sáng đèn rực rỡ từ bốn phía trong đại sảnh trải rộng, đạo diễn Keira · Kerr đang ngồi trước đài quan sát đoạn quay của buổi vũ hội này

Tiêu Tiêu mặc váy dài cổ điển của Trung Quốc, trên cổ tay có thêu hình đóa hoa sen màu lam nhạt, vạt áo màu xanh nước biển bó sát thân mình thon thả làm nổi bật những đường cong quyến rũ, trước ngực là một mảnh lụa choàng ngang ngực, thân mình nhẹ nhàng chuyển động váy dài tản ra, hợp với hình dạng khuôn mặt tuyệt mỹ, cái mũi cao thon thả, mày liễu cong cong, đôi môi hồng chúm chím làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mái tóc đen dày mềm mại dùng những sợi ruy băng tím trắng xen lẫn vào nhau tạo nên một kiểu tóc hơi có chút phức tạp.

Vẫn chưa đến thời gian của Tiêu Tiêu xuất hiện, chỗ hơn người của vị đạo diễn tài hoa này chính là anh ta không dựa vào kịch bản sẵn có theo mô típ quen thuộc, mà là anh ta dựa vào cảm hứng ngay lúc đó, và tùy theo hoàn cảnh hiện tại, còn việc biểu diễn như thế nào phải dựa vào chính bản thân diễn viên.

Diễn cùng Tiêu Tiêu là nam minh tinh thần tượng Thôi Kiến Hạo, mặt mày tuấn lãng, gương mặt sáng rỡ như ánh mặt trời của một cậu bé, trên mặt luôn mang theo ý cười ấm áp, trước vài ngày của đoạn quảng cáo này, hai người đã từng diễn tập qua mấy lần, tuy rằng Tiêu Tiêu làm lỗi rất nhiều, nhưng anh chưa từng trách cô, còn tỉ mỉ chỉ dẫn từng chi tiết nhỏ, không ngại phiền toái giúp cô luyện tập.

"Angelia, thả lỏng một chút, em hôm nay thật xinh đẹp" Thôi Kiến Hạo đi tới, cho Tiêu Tiêu một cái ôm có ý cổ vũ.

"Cám ơn" Má lúm đồng tiền hần nhẹ lên một nụ cười yếu ớt, không biết tại sao, khi khiêu vũ cùng anh, lại thật sự khác rất xa khi khiêu vũ cùng với Ngải Đăng, cô không thể tìm thấy cảm giác hòa hợp ăn ý như với anh ấy.

Sắp lên sân rồi, Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, giậm bót về cứng ngắc trên mặt.

"Action!"

Những người đang nhảy trên sân nhảy đang dần dần tản ra, Thôi Kiến Hạo mang trên mặt vẻ ái mộ chậm rãi đi về hướng cô.

Đứng lại ở trước mặt cô, xoay người vờn tay mời.

"Tiểu thư mỹ lệ, tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?"

Tiêu Tiêu có hơi do dự một lát, vừa mới chuẩn bị vờn tay...

"No, no, no"

Đạo diễn vỗ bàn một cái, đối với phiên dịch nói vài câu, phiên dịch đã hướng giữa sân chạy tới.

"Angelia tiểu thư, đạo diễn nói, về mặt của cô không đúng, nên là biểu tình thoáng thẹn thùng và chờ mong, của cô đối với người tình."

Tiêu Tiêu nhìn về phía Thôi Kiến Hạo, anh đang nhìn cô mang theo nụ cười an ủi, thực thân thiết, nhưng... Tiêu Tiêu cụp mắt xuống, ái mộ sao?

Nhìn bàn tay lại đang được đưa đến Tiêu Tiêu rất muốn biểu hiện ra vẻ thích thú như thế, nhưng thật sự không thể, thực miễn cưỡng, cô nghĩ về mặt của cô hiện giờ chắc rất khó xem.

Lập lại, rồi lập lại đã đến lần thứ ba, rốt cục đạo diễn cũng không bình tĩnh nổi, lớn tiếng gào thét với người phiên dịch, đây là diễn viên gì, tìm Phi Lực.

Rất nhanh Phi Lực đã chạy tới, cùng Keira · Kerr nói chuyện với nhau một lát, liền bước sang một bên gọi điện thoại.

Tiêu Tiêu ôm song chường đứng dựa vào cột, cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn tất cả, Thôi Kiến Hạo đã đi đâu mất, trong sân nhảy mọi người tụm năm tụ ba đứng thành một đoàn, ngẫu nhiên chỉ trỏ về hướng cô.

một lát sau, dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt chặt chẽ của đám bảo vệ, Ngải Đăng đến đây. Cùng Tiêu Tiêu đối diện một lát, Ngải Đăng phát tay ra hiệu cho đạo diễn Keira · Kerr.

Tiêu Tiêu nhìn Ngải Đăng đi về hướng cô, từng bước một, càng ngày càng gần

Nam nhân đứng lại, vờn tay, trong lòng bàn tay hướng về phía trước, hơi hơi xoay người.

Đôi mắt màu lam cách lại gần như vậy, gần đến mức có thể nhìn thấy ánh ngược trong đôi mắt trong suốt của anh, Tiêu Tiêu theo bản năng liền nâng tay

đáp lại anh.

Vũ khúc vang lên, thế giới của cô lại chỉ còn lại ánh màu lam đầy mị hoặc này.

Thân thể không tự chủ được đi theo Ngải Đăng xoay tròn, vũ động. Những bước hơi vụng về của Tiêu Tiêu đều được bước nhảy hoàn mỹ của Ngải Đăng che dấu đi.

Bốn mắt nhìn nhau, càng nhảy càng có cảm giác.

Chân Tiêu Tiêu vừa trượt, dẫm lên váy của mình, mắt thấy sẽ ngã sấp xuống .

Lúc này một bàn tay to vừa đưa đến, ôm lấy eo cô thật chắc, nương theo lực đạo mạnh mẽ của cánh tay anh, thân mình Tiêu Tiêu vọt tới trước, dính sát vào trước ngực của Ngải Đăng.

"A"

không thích ứng khoảng cách thân mật như thế, Tiêu Tiêu thấp giọng hô nhỏ. Mãi đến buổi tối khi về đến nhà, hai má của Tiêu Tiêu vẫn đỏ ửng như cũ, tim lại đập loạn nhịp trong lồng ngực, một màn vừa rồi kia vẫn không ngừng tái diễn ở trong đầu.

"Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu?"

Hà Thanh Lăng bưng chén canh gà mở cửa phòng Tiêu Tiêu ra, gọi mấy tiếng, con gái cũng chưa phản ứng.

"Vâng? Mẹ, sao mẹ lại tới đây."

Tiêu Tiêu phục hồi tinh thần lại, cười ôn nhu.

"Thấy con hai ngày nay, tinh thần không được tốt lắm, mẹ tự tay hầm chén canh gà cho con nè, ném thử đi!"

Cầm chén đưa cho Tiêu Tiêu, thuận tiện lấy quần áo bẩn trên giường của cô. Tiêu Tiêu cảm thía uống một ngụm,

"Ừm, thơm quá à, cảm ơn mẹ!"

"Nha đầu ngốc, uống nhanh đi, gần đây con gầy không ít."

"hiện tại đang là những cảnh cuối gấp rút mà, đứng rồi, Thần Thần đâu?"

Tiêu Tiêu xoay người lại không thấy anh trai mình, bình thường, giờ này Thần Thần đã về rồi.

"Anh của con vừa gọi điện thoại về, nói có việc không trở về ăn cơm."

"A, chẳng lẽ Thần Thần có hẹn sao?"

Lập tức, ánh mắt Tiêu Tiêu liền phát sáng lên, thật ra cô rất muốn có một chị dâu, nhưng chẳng qua Thần Thần lại luôn luôn hờ hững không hề để ý đến bất kỳ ai. "

A, anh của con nếu có thể hẹn với ai thì tốt rồi, con không biết đâu, tháng trước, con trai của di Vương hàng xóm mừng mới sinh được đưa bé trai mập mạp. Mà thằng bé ấy lại nhỏ hơn anh con hai tuổi ấy, thật sự hâm mộ chết đi được."

Nhắc tới vấn đề tình cảm của Loan Thần Thiên, Hà Thanh Lăng cứ mãi thờ dài, bà không phải là không có cố gắng, liên tiếp giới thiệu mười mấy cô bé con nhà thế gia cho nó, nhưng không một ai có thể lọt vào mắt của nó được.

Nếu không phải con do chính bà sinh ra, bà hiểu rõ tường tận thì chính bà cũng giống bên ngoài cho anh là đồng tính luyến ái rồi, đây là bà đã tạo cái nghiệt gì a!

"Mẹ, mẹ đừng tức giận, là Thần Thần vẫn chưa gặp được cô gái trong mộng của anh ấy thôi". Tiêu Tiêu thấy mẹ lại bắt đầu than thở rồi, đành phải mở miệng khuyên nhủ.

"Hừ, nếu đợi đến khi nó gặp được, tôi và cha cô đã vào quan tài rồi!"

"Mẹ! Mẹ nói vậy con không đồng ý nha, mẹ cùng Baby nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi. "

Tiêu Tiêu nằm ngã vào trong lòng ôm thất lưng của mẹ làm nũng giống như trước kia.

"Còn sống lâu trăm tuổi sao! Ai lại không có sinh lão bệnh tử, Ai !, vẫn là Tiêu Tiêu của mẹ ngoan, mẹ cũng chỉ có một bảo bối đáng yêu nhất là con thôi."

"Hi hi, mẹ cũng là bảo bối của Tiêu Tiêu."

"Nha đầu gối, Tiêu Tiêu của mẹ xinh đẹp như vậy, thật không biết về sau sẽ là nhà ai có phúc đây."

Nếu lấy mũi thon của Tiêu Tiêu, Hà Thanh Lăng khẽ than thở. Mẹ vừa nói như thế, trong đầu Tiêu Tiêu thế nhưng lại hiện ra bóng dáng của Ngải Đăng, sợ tới mức cô rùng mình một cái, nhanh chóng cười xấu hổ nói:

"Mẹ, nói gì thế, con mới không lấy chồng đâu, con vĩnh viễn ở cùng mẹ và Baby thôi."

"Được rồi, nếu đúng là như vậy, mẹ và cha con mới thật sự sốt ruột đó, thôi, con cũng mệt mỏi rồi, tắm rửa đi ngủ đi. Đúng rồi, Tiêu Tiêu, đoạn quảng cáo của con đã chụp xong chưa?"

"Dạ, đã xong, chỉ thêm vài tấm ảnh tạo hình để làm tuyên truyền nữa là được rồi."

Sau khi kết thúc buổi quay, Ngải Đăng cùng đạo diễn rời đi, thậm chí không nói thêm với cô lời nào, điều này làm cho Tiêu Tiêu có chút mất mát.

"À, dường như gần đây, trên Tivi thường hay chiếu về đoạn quảng cáo đó lắm. Hôm trước mẹ đi spa, di Lư của con còn nói, dịp nào đó sẽ giới thiệu con trai bà ấy cho con biết mặt, cứ khen con ăn ảnh, xinh đẹp mãi."

"Mẹ, đừng giới thiệu lung tung nha!"

"Cái gì mà lung tung chứ, đó là con trai của di Lư nha, mẹ thấy thằng bé cũng khá lắm, tuấn tú lịch sự, hơn nữa mới từ nước ngoài trở về chuẩn bị tiếp nhận công ty ba của nó, mấy người trẻ tuổi các con tiếp xúc nhiều một chút cũng là chuyện tốt. . ."

"Mẹ! nói sau con không để ý tới mẹ nữa! !"

Tiêu Tiêu có chút tức giận chu miệng lên.

"Được, được, mẹ không nói, mẹ đi đây, con đi ngủ sớm một chút đi."

Báo cáo với các nàng nhé, truyện này ta chưa đọc nhưng nghe nói nó So sweet lắm, và đây!!!!

Đến chương 13 thì bắt đầu ngọt ngào và từ chương 14 trở đi thì...

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đó là một hiểu lầm

Ngải Đăng xem lại đoạn quảng cáo "Màu Xanh Cửa Biển" đang phát trên ti vi, có chút thất thần.

Hôm đó, tại sao mình lại đi đến đó nhỉ? Bởi vì nhận được điện thoại của Phi Lực sợ cô chịu ủy khuất sao? Khi đến đây, thấy cô đang đứng ở trong góc nhỏ không khóc, không làm khó, an tĩnh đối mặt người khác chỉ trích như vậy, tựa như bản thân mình trước đây, chỉ có thể chịu nhận không thể phản kháng. Đột nhiên bản thân lại nảy sinh cảm giác thương tiếc, nên mới bước lên nắm lấy tay cô.

Qua nhiều năm như vậy, anh cho tới nay chính là trở nên mạnh mẽ hơn, mục tiêu trở nên cường đại đến mức không ai có thể phá hư khát vọng của anh. hiện tại anh đã làm được, cho nên anh đã trở lại, tuy nhiên đối với nội tâm mình sinh ra hoài nghi, anh bắt đầu dao động, vì sao nhìn thấy một cô gái giống như Tiêu Tiêu, trái tim của anh lại đập lạch nhịch, chẳng lẽ hình ảnh anh chôn sâu tận đáy tâm hồn không phải là cô ấy, mà chỉ là bóng ma ám ảnh của quá khứ thôi sao?

không thể phủ nhận, cô thực làm cho anh để ý, anh cũng không tin tưởng nhất kiến chung tình, nhưng anh quả thật dừng lại vì cô, chẳng lẽ anh nên lựa chọn cô sao? Sau đó quên đi cô bé luôn luôn ăn sâu vào tâm trí anh bao nhiêu năm nay? Quên mất tiểu công chúa mà mình đã đồng ý làm hoàng tử sao?

"Tổng tài, tiểu thư Angelia đến."

Ngải Đăng ngẩng lên, thấy cô đi theo phía sau Phi Lực chậm rãi đẩy cửa tiến vào, khác hẳn với vẻ sắc sảo lóa mắt ngày đó, hôm nay cô ăn mặc phá lệ tùy tính, quần Jean áo thun thực bình thường, tóc thật dài được tết lại nằm vắt vẻo trên vai.

Ngải Đăng chỉ chỉ chiếc ghế đối diện bàn công tác bảo cô ngồi xuống, bên cạnh Phi Lực lui ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

"Anh tìm tôi?" Sáng nay, Tiêu Tiêu nhận được điện thoại của Phi Lực, mời cô tới công ty một chuyện.

Ngải Đăng gật gù đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển tạp chí thời trang đưa cho cô.

Tieu Tieu đưa mắt nhìn bìa mặt, là ấn phẩm thời trang mới nhất của DiNa, liếc mắt nghi ngờ nhìn Ngải Đăng.

"Có thích không?"

"Hả? Cái gì?"

"Chọn một bộ đi, ngày kia là Lễ Chúc Mừng, chúng ta phải dự một buổi tiệc". Ngải Đăng rất hiếm khi nói một câu đầy đủ như thế, cũng làm cho Tieu Tieu có chút kinh ngạc.

"À". Tùy tiện lật lật vài trang, đều là tác phẩm của danh gia, xa xỉ.

"Anh cảm thấy bộ nào đẹp nhất?" Nếu tham dự cùng anh, hay là nghe anh đề nghị thì tốt hơn.

Ngải Đăng đứng dậy đi đến bên cạnh Tieu Tieu, cúi người không chút do dự chỉ chỉ. Theo ngón tay của anh nhìn thấy, là một bộ lễ phục truyền thống của Trung Quốc, có điểm tương tự với sườn xám của Trung Quốc, chỉ là ở chỗ cổ áo có thêm chút chi tiết thịnh hành nhất ở Châu Âu năm nay.

"Ừm, rất đẹp, chọn bộ này đi" Tieu Tieu ngẩng đầu, hai người cách thật sự gần, sợi tóc trên đỉnh đầu đã cọ vào cằm của Ngải Đăng.

"Hôm đó. Cảm ơn anh" Khẽ nhích ra chút khoảng cách, Tieu Tieu khẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán, giống như vô tình nói.

"đã ăn cơm trưa chưa?" Ngải Đăng cũng không trả lời cô, ngược lại mặc danh kỳ diệu hỏi.

"không có a". Sáng nay vừa thức dậy, đã nhận được điện thoại, làm sao có thời giờ.

"đi cùng đi"

Tieu Tieu kinh ngạc liếc mắt nhìn Ngải Đăng, đây là anh đang hẹn cô ăn cơm sao? Miễn cưỡng cười, lúm đồng tiền nhẹ lún xuống.

"Được"

Trung tâm kiến trúc Hoàng Ngọc là nơi tập trung những mỹ quan độc đáo, đồng thời cũng là nơi tập trung những món ẩm thực cao cấp nhất, thực hành chế độ khách quý VIP, chỉ có những phú hào, triệu phú mới có tư cách tiến vào.

Tieu Tieu đi ở phía sau Ngải Đăng, đi theo lối vào dành riêng cho khách quý, bước vào gian phòng thượng hạng đặc biệt. Trước kia cô cùng Baby đã tới một lần, nhưng là chỉ cho phép dùng cơm trong gian phòng bình thường, không nghĩ tới Ngải Đăng là người mới đến từ nước ngoài cũng có thể nằm trong giới hạn khách quý đặc biệt.

"Xin hỏi thức ăn vẫn giống như lần trước sao?" Phục vụ sinh cúi người cung kính hỏi.

"Muốn ăn cái gì?" Ngải Đăng quay đầu nhìn về Tieu Tieu phía sau.

"Tùy ý đi, sao cũng được."

"Vậy giống lần trước đi, lấy thêm chén ô mai rượu đến". Ngải Đăng phân phó nói.

Tieu Tieu cảm thấy nhìn Ngải Đăng ăn cơm thật sự là loại hưởng thụ, có rất ít nam nhân lúc ăn cơm lại nghiêm túc đến như vậy, không nói một câu. Có thể là ánh mắt Tieu Tieu kéo dài quá mức, Ngải Đăng dùng tay đang cắt thịt, ngẩng đầu.

"Có cái gì không đúng sao?"

". không có, tiếng Trung của anh thực tiêu chuẩn." Tieu Tieu phục hồi tinh thần lại, cười xin lỗi.

Ngải Đăng gạt đầu một cái, để dao xuống, lấy khăn lau miệng, nhìn đồ ngọt trên bàn không hề động khẽ nhún mày.

"không ăn sao?"

"Tôi không thích loại đồ ngọt này, rất ngán"

"cô thích ăn cái gì?" Ngải Đăng nhìn Tieu Tieu, cô cho tới bây giờ đều là ăn ít như vậy sao?

"Bánh mì nướng bơ đi" Tieu Tieu tùy ý nói, Lưu mục mục làm thơm phức lại trong vắt, cô thích ăn nhất.

Ngải Đăng nháy mắt hoảng hốt, tại sao nghe qua đã quen như vậy.

"Mắt xanh, mặt trời đã nắng đến tận mộng rồi, mẹ Lưu làm bánh mì nướng bơ thật ăn thật ngon nha"

Trong đầu những lời này chợt lóe lên, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Tieu Tieu đang cúi đầu đấu tranh cùng miếng bít tết

"cô."

"Cái gì?" Khóe miệng hơi hơi mỉm cười, ôn nhu hỏi.

"Biết Nam Sơn danh uyển không?" Ngải Đăng hơi khấn trương nhìn thẳng vào người trước mắt.

"Nam Sơn danh uyển?". Tiêu Tiêu nghiêng đầu lặp lại một lần, "À, biết a, hình như là khu biệt thự cổ."

"Vâng". Ngải Đăng rũ rèm mắt xuống, che lại vẻ thất vọng trong mắt. Nếu cô chính là cô bé ngày xưa ấy, sao lại không nhận ra mình?

"Ngải Đăng, đoạn quảng cáo thứ ba nếu bị truyền ra ngoài, đối với anh có ảnh hưởng gì không?" Tiêu Tiêu nghĩ làm gì có vị tổng tài nào tự mình biểu diễn, không biết có cần quay lại đoạn đó hay không.

"không có việc gì". Kỳ thật, sau khi biên tập cắt nối bản cũ gần như chỉ có lưng của anh, chủ yếu là làm nổi bật Angelia. Nếu anh không cho phép công bố, ai cũng không biết đó chính là anh.

"Vậy là tốt rồi, hại tôi lo lắng mấy hôm nay."

"Đừng lo lắng"

Chỉ cách hai ngày, bộ lễ phục cầu kỳ đã được hoàn thành đang nằm trên tay của Tiêu Tiêu, làn vải lụa mềm mượt đỏ thắm quyến rũ và hoa lệ xuất chúng, vạt áo dùng những sợi tơ màu bạc trang trí theo đường viền, cổ áo thì dùng những hạt cườm tinh xảo kết quanh phối hợp hoàn hảo, mặc ở Tiêu Tiêu trên người, cực kỳ hoàn mỹ bó sát lấy thân thể thướt tha của cô.

"Ha ha, bảo bối Tiêu Tiêu của ba thật xinh đẹp!" Loan ba ba mặc một bộ trang phục dạ tiệc màu xanh đậm, cùng bộ lễ phục của Tiêu Tiêu phối hợp thật hoàn mỹ.

"Baby, hôm nay ba cũng thật đẹp trai a, Thần Thần đâu?" Còn khoảng 1 tiếng nữa sẽ xuất phát, nhưng hiện tại vẫn không thấy bóng dáng của anh.

"À, ba đã dặn anh con một số việc, ba đi với con" Lễ Chúc Mừng hôm nay có rất nhiều truyền thông đều phải trình diện, nghe nói tổng tài Magnus cũng sẽ tham dự, tổng công ty Thần Điện không thể chỉ phái phó tổng đi, chỉ có tự thân ông phải xuất hiện trước công chúng thôi.

"Baby, con không muốn a, như vậy con sẽ bại lộ." Tiêu Tiêu cũng không muốn cố gắng của mình đều bị một câu 'đòi thứ hai' này làm vỡ tan, như vậy mặc kệ thành tựu của cô có cao bao nhiêu, điều đầu tiên người khác chú ý vĩnh viễn là gia thế của nhà cô mà thôi.

"Tiêu Tiêu bảo bối, con ghét cha sao?" Loan ba ba quệt miệng, đáng thương nhìn con gái.

"Baby!" Chịu không nổi hành vi đùa giỡn như thế này của Baby, Tiêu Tiêu bắt đầu đi lắc đầu đi về hướng phòng, lại có cảm giác trước ngực bộ lễ phục này, có chút đơn điệu, giống như khiếm khuyết gì đó.

Lôi từ trong hộp trang sức của mình ra, lấy từng món trang sức ra thử vào, nhưng dường như không có cái nào hợp với sự rực rỡ của bộ lễ phục này. Vậy phải làm sao bây giờ, Tiêu Tiêu luôn luôn là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, hay là tìm mẹ mượn vậy. Trang sức của mẹ đều thuộc dạng cổ xưa quý hiếm, khẳng định thích hợp.

Tiêu Tiêu liếc thấy mảnh ngọc bội Phi Thúy màu xanh biếc trong hòm sắt của mẹ, trên vòng trang sức có vô số những viên đá tròn nhỏ lấp lánh cân xứng quanh, đặc biệt, điểm đỏ nổi bật giữa miêng phi thủy rất hợp với bộ lễ phục của cô, Tiêu Tiêu mang theo ngọc bội đứng ở trước gương vòng vo vài vòng, rốt cục hài lòng.

"Mau nhìn, là Angelia cùng tổng tài Thần Điện, tin tức chấn động a!"

"Xin hỏi, hai người hôm nay cùng nhau đến đây, cũng có nghĩ là Tổng Tài đã thừa nhận Angelia là con dâu tương lai của ông?"

"Tôi là phóng viên của Nhạc Thiên, xin hỏi Angelia tiểu thư cùng Loan Thần Thiên có phải đang yêu nhau hay không?"

"Có đồn đãi nói tiểu thư Angelia ở trường quay biểu hiện không tốt, bị đạo diễn mắng, xin hỏi có thật không?"

Tiêu Tiêu nhíu mày nhìn một loạt phóng viên đang vây quanh, quả thực âm Hồn Bất Tán. Quay đầu nhìn cha mình, đã tức giận đến gần như hồ đồ, lông mi nhếch lên.

"Thực xin lỗi, đây là việc tư của riêng tôi, không thể trả lời." Tiêu Tiêu nắm thật chặt kéo tay Baby đi, trong tròng nhưng lạnh lùng nói.

May mắn lúc này nhân viên bảo vệ chạy đến, Tiêu Tiêu lôi kéo Baby đi về hướng phòng nghỉ.

"Baby, đừng nóng giận, ba cũng biết những ký giả này luôn."

"Quả thực hồ đồ! Ngày mai ba nhất định phải bảo Thần Thiên đi đính hôn, cứ độc thân mãi như vậy, lại phiền phức tới Tiêu Tiêu bảo bối của ba!"

"A?" Mắt Tiêu Tiêu choáng váng, không nghĩ tới Baby sẽ nói như vậy.

"Đừng a, để Thần Thần tự tìm theo ý của anh ấy, ba đừng buộc anh nha" Thần Thần không thích nhất có người thúc giục anh, cô cũng không hy vọng khiến cho gia đình chiến tranh.

"Còn có, tên phóng viên nói đạo diễn mừng con là sao?" Con gái ông từ sau khi về nhà đến nay chưa hề đề cập đến chuyện ở trường quay, hiện tại bị phóng viên nhắc tới, Loan Đức Hồng lập tức khẩn trương lên.

"không có chuyện đó, Baby cũng không phải không biết, các phóng viên thích nhất viết những loại chuyện như thế này."

"Ừm, vậy là tốt rồi, có cái gì ủy khuất đều phải nói ra biết không, bảo bối của ba cũng không thể chịu khi dễ." Vỗ vỗ đầu của Tiêu Tiêu, ông nói mang đây về đau lòng.

"Ha ha, đã biết rồi, con sẽ không bị ai khi dễ đâu!" Tiêu Tiêu nhào vào trong lòng Baby làm nũng.

"Phanh" một tiếng, cửa phòng nghỉ bị một cước đá văng ra, mặt Ngải Đăng như phủ băng tiêu sái tiến vào, vừa rồi ở ngoài cửa nghe được Angelia làm nũng cùng nam nhân khác, cả người anh dâng tràn con tức, lạnh lùng nhìn Angelia đang ngồi trong lòng Loan Đức Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thì ra là em

Edit: Quảng Hằng

Tiêu Tiêu ghé vào trên đầu gối của Baby, ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy mắt Ngải Đăng lộ sát khí đang nhìn cô chăm chăm, có chút nghi hoặc, ai chọc anh sao?

Loan Đức Hồng nhìn nam nhân kiêu ngạo trước mặt này, mặt nhăn mày nhíu, "Cậu là?"

Ngải Đăng thế này mới quay đầu nhìn về phía "Gian phu" bên cạnh, cả người chấn động, là ông ấy, là người đàn ông năm đó, là cha của cô bé ấy!

"Anh ấy là Ngải Đăng, tổng tài tập đoàn Magnus" không khí trong phòng rất quái dị, Tiêu Tiêu ở bên cạnh bổ sung.

"Ngải Đăng?" Loan Đức Hồng lăm bầm niệm hai tiếng, tên có chút quen thuộc, nhưng không kịp nghĩ nhiều, lập tức lôi kéo Tiêu Tiêu đứng lên nghênh đón vấn an.

Lúc này Ngải Đăng đối với sự niềm nở ân cần của Loan Đức Hồng có tai như điếc, thẳng tắp nhìn ngọc bội trước ngực của Tiêu Tiêu, cả người ngây dại. Anh làm sao có thể quên chiếc ngọc bội này, là anh tự tay đeo vào trên cổ của cô bé ấy, là ngọc bội anh từng mang theo suốt 10 năm.

thì ra là thế, thì ra là thế! !

Khó trách lúc ấy khi anh nhìn Loan Thần Thiên luôn luôn có một cảm giác rất quen thuộc, anh còn tưởng rằng là cảm xúc thân thương của quê hương đang lấp át anh. thì ra Loan Thần Thiên là anh trai của Angelia, Loan Đức Hồng là cha của cô, mà cô là cô bé ngày xưa, là Tiêu Tiêu!

Ánh mắt Ngải Đăng trong phút chốc trở nên nhu hòa, mang theo ý cười nhìn Tiêu Tiêu, thì ra anh cảm thấy thân thiết đối với cô, luôn có hảo cảm với cô vì cô chính là Tiêu Tiêu, Angelia chính là Tiêu Tiêu, tin tức này làm cho Ngải Đăng mừng như điên.

"Anh. không sao chứ?" Biểu tình của Tiêu Tiêu có chút rối rắm, anh hôm nay làm sao vậy? Trong chốc lát tức giận, trong chốc lát biểu tình lại mộng ảo như vậy.

"Tiêu Tiêu" Thanh âm của Ngải Đăng có chút run run, cái tên này chôn ở đáy lòng, anh rốt cục có thể gọi ra.

Tiêu Tiêu sững sốt, thì ra Ngải Đăng tức giận là chuyện này, nhìn trong phòng đều là người một nhà, Tiêu Tiêu khẽ cười một tiếng, mở miệng nói

"thì ra anh đã biết, tôi không phải cô ý gat anh."

"Tiêu Tiêu" Ngải Đăng lại gọi một tiếng, đã tràn ngập sự nhớ nhung khắc cốt ghi tâm.

"Ách. Vâng, tôi đây!" Có chút không rõ, Ngải Đăng làm sao vậy.

"Em." Ngải Đăng nhìn Loan Đức Hồng đứng ở một bên lại ngậm miệng lại.

Loan Đức Hồng nghe thấy Ngải Đăng lăm bầm tên con gái mình với tình cảm sâu sắc như vậy, khẽ nhướn mày, hai người này chẳng lẽ.

Tieu Tieu cảm giác cả người không đứng, Ngải Đăng hôm nay rất kỳ quái, nói như thế nào đây, hay dùng đôi mắt xanh u buồn sâu thẳm của anh nhìn cô chăm chăm, làm cho cả người cô run lên, hai má nóng bỏng.

Lại bùng lên một ly nước đá chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, lại bị một bàn tay to ngăn cản.

"Em đã uống 4 ly nước đá". Ngải Đăng cầm một ly sữa đổi đi cái ly trong tay cô, "Cẩn thận dạ dày không thoải mái."

Tieu Tieu chưa từng nghe qua lời quan tâm của Ngải Đăng với cô như vậy, tay run lên, cái ly thiếu chút nữa rơi xuống.

"Ngải Đăng Anh. Làm sao vậy? Là lạ."

Ngải Đăng kỳ thật vừa rồi cũng có chút không hiểu, Tieu Tieu giống như có chút không biết anh. Cũng đúng, năm đó cô mới 5 tuổi, qua lâu như vậy, không có nhớ, thì ra bức họa kia không phải Tieu Tieu vẽ.

Nếu vậy, hãy để bọn họ làm quen lại một lần nữa!

Ngải Đăng đưa tay đến trước ngực Tieu Tieu Nắm lấy miếng ngọc bội, qua lâu như vậy vẫn tinh thuần giống như lúc trước, hé miệng cười.

Ếc. Đây là cái tình huống gì! Tieu Tieu ngay cả thờ cũng không dám thờ, hai má hồng lên cùng lễ phục trên người chói mắt giống nhau.

"Xin hãy lấy anh." Ngải Đăng nhìn thẳng vào ánh mắt Tieu Tieu, nghiêm túc nói.

Tieu Tieu còn không kịp phản ứng đã bị thanh âm của ồn ào đại sảnh bên phải hấp dẫn, là thanh âm của Baby.

"Biến, các người rút cho tôi!" Loan Đức Hồng lúc này tức giận đến run cả người, vừa rồi thế nhưng có phóng viên hỏi Tieu Tieu có thể biểu diễn quảng cáo Blue có phải bởi vì có riêng tư gì đó với Loan Thần Thiên hay không! Đứa con gái đáng yêu của mình, lại bị cánh phóng viên này nói thành dơ bẩn như thế!

"Thư kí Ngô, đến đây, mời bọn họ đi ra ngoài!" Loan Đức Hồng tức giận đến hô to.

Tieu Tieu lo lắng bước nhanh đi về hướng cha mình, nhỏ giọng hỏi

"Baby, ba làm sao vậy?"

Ngải Đăng đi theo phía sau Tieu Tieu ánh mắt lạnh lẽo nhìn một đám ăn ngu ngốc ăn nói lung tung, phát phát tay, lập tức xuất hiện một đám bảo vệ mặc áo đen lực lưỡng đi đến chống chọi đuổi phóng viên ra ngoài.

"Đợi chút!" Loan Đức Hồng mở miệng gọi lại những người đang bị đám bảo vệ dùng lực đẩy ra.

Loan Đức Hồng đi đến trước mặt đám phóng viên, quét một vòng đám người có chút hoảng sợ trước mặt "Các người nghe rõ cho tôi, Angelia là con gái thân sinh của tôi, là em gái của tên khốn Loan Thần Thiên kia, nếu tôi lại nghe được từ trong miệng của các người bất cứ tin tức gì làm thương tổn con gái của tôi..., tôi nhất định sẽ không buông tha cho các người!"

Chương 14: ra là em

Edit: Quảng Hằng

Ngày hôm sau, tất cả các mặt báo đều thông minh nhắc lại sóng gió trong buổi lễ chúc mừng tối hôm qua, chỉ là bài diễn văn khái quát khen ngợi thành công của nữ diễn viên mới Angelia chính là thiên kim nhà giàu, cha của chính là Loan Đức Hồng chủ tịch công ty Thần Điện.

"A. A." lần lại truyền tới trận tiếng gào thét tê tâm liệt phế, sợ tới mức tay của Loan ba ba run lên, bánh mì rơi vào trong cà phê.

"Mẹ của bọn à, em thử có muốn lên đó xem thử hay?" Từ lúc bắt đầu rời giường sáng hôm nay, thanh này xuất 3 lần, gõ cửa định hỏi con chút lại bị tiếng hét làm chạy xuống.

"Thần Thiên, lên nhìn em của con chút." Hà Thanh Lăng đem cái nhiệm vụ gian khổ này giao cho con trai mình, bà muốn bị tiếng hét kia làm điếc tai.

Loan Thần Thiên ngẩng đầu lên khỏi mặt báo, thần nhiên đưa mắt nhìn, mở miệng "Đừng đề ý tới nó".

"Xú tiểu tử, dám đối với em con như vậy! !" Loan ba ba vung tay vỗ mạnh vào lưng Loan Thần Thiên, lại đem bàn tay của mình đau đến chết khiếp.

"Đưa bát hiếu này! ! Ôi, đau chết mất."

Giờ phút này lâu, Tieu Tieu ở giường lăn qua lộn lại, đêm ngủ khiến cho mặt treo 2 quảng mắt thâm to.

"Nhất định là ảo giác của mình, ảo giác! ! Ngải Đăng làm sao có thể thổ lộ với mình a! ! ! !"

Sau khi kết thúc Lễ Chúc Mừng đêm qua, Ngải Đăng giữ chặt , tiếp tục lặp lại lời đó lần nữa

"Sống cùng với anh", sợ tới mức Tiêu Tiêu chạy trời chết, hiểu, vì sao chỉ qua mới vài ngày, chuyển biến của Ngải Đăng lại lớn như vậy.

"Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu." Ngoài cửa truyền đến thanh của mẹ.

"Con sao, mẹ!" Dem đầu chôn chặt vào chần, Tiêu Tiêu trăm mối vẫn có cách giải.

, "Tiêu Tiêu. Con. ra đây." Thanh của mẹ có chút trù trù, làm cho Tiêu Tiêu dò dẫm uể oải chui từ trong chần, xuống giường bước ra mở cửa.

"Mẹ, chuyện gì?" Lười biếng đưa tay cào vào mái tóc hỗn độn.

Về mặt của Hà Thanh Lăng cũng tốt, há miệng thờ dốt.

"Tiêu Tiêu, con đến phòng làm việc , ba tìm con."

Mở cửa phòng làm việc ra, mới phát Thần Thiên cũng có mặt tại đó, áp khí bên trong rất thấp, rèm cửa sổ cũng đóng lại toàn bộ, Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn Thần Thiên.

"Tiêu Tiêu, con lại đây." Loan ba ba thuận tay đem Laptop bàn xoay vòng, màn hình xoay về hướng .

Tiêu Tiêu lên phía trước vừa thấy, neho mắt lại, người trong hình có chút quen thuộc, còn chân chính làm cho khiếp sợ đó chính là tiêu đề của bức ảnh《Angelia leo lên dựa vào quy tắc ngầm? 》, Mấy nhãn lại, bức ảnh này, tại sao lại trở thành như vậy?

Trong tám ảnh Tiêu Tiêu ngồi dưới ánh mặt trời, còn bàn tay của người đàn ông bên cạnh giống như sờ ở phía sau lưng của , chỉ có Tiêu Tiêu biết giây sau, lập tức đứng dậy, là lão già Tổng tài Ngô Đắc Thanh của tập đoàn truyền thông Thiên Tinh, vào hôm quay đoạn đầu tiên của tập quảng cáo!

"Tiêu Tiêu, trước tiên con đừng nóng vội." Loan ba ba nhìn thấy sắc mặt Tiêu Tiêu thay đổi, an ủi, "Ba biết, mọi chuyện giống như những thứ bậ bạ iết này, chẳng qua, ba chỉ muốn biết chuyện xảy ra trong lúc đó chút."

Nghe tới Ngô Đắc Thanh dám có những ý muốn xấu xa với Tiêu Tiêu, Loan ba ba "Bát" tiếng hung hăng vỗ lên mặt bàn, trong mắt Loan Thần Thiên cũng lên những ánh sáng sắc bén, Tiêu Tiêu cho tới bây giờ đều được người nhà bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, chưa từng nghĩ tới những chuyện xấu xa như thế cũng đề cho gặp phải.

"Tiêu Tiêu, sao lúc ấy em với anh?"

"Em nghĩ, tự em có thể xử lí được, những bức ảnh này là ai chụp ?"

Loan Thần Thiên nói lòng chiếc caravat, có chút phiền chán .

"biết, anh phái người ở là bộ phận kỹ thuật điều tra, nhưng tin tức này bị mấy trang web khác đăng lại rồi, anh chỉ sợ."

tiếng chuông vang lên, cắt đứt của lời Loan Thần Thiên.

"Xin chào, tôi là Loan Thần Thiên. Vâng. làm phiền anh, thay tôi cảm ơn tổng tài Ngải Đăng!"

Tiêu Tiêu vừa nghe thấy hai chữ "Ngải Đăng" liền ngẩng đầu, vành tai lên, chỉ thấy Thần Thiên để điện thoại xuống, về mặt trở nên nhòm hán.

"Tiêu Tiêu, về sau phải chú ý hơn, em xem như trở thành người của công chúng" Loan Thần Thiên dùng chút, thấy cha và em đều nhìn mình, thoải mái cười, mở miệng , "Là trợ lý tổng tài của Ngải Đăng gọi điện thoại tới, chuyện này bọn họ có cách giải quyết, bảo chúng ta cần lo lắng."

"Vây là tốt rồi, Thần Thiên, ngày mai con mang theo em đến đó để cảm ơn người ta tiếng nhé." Loan ba ba cũng thở dài nhõm hơi, sang hôm nay, khi ông vừa thấy tin tức này phản ứng đầu tiên chính là có người muốn hãm hại Tiêu Tiêu nhà ông, nhưng chuyện này lại liên quan quá lớn, trong lúc nhất thời cũng thể áp chế được, nghĩ tới có thể xử lý xong xuôi nhanh như vậy.

Loan Thần Thiên thực tin tưởng năng lực cùng uy tín của Ngải Đăng, cho nên khi Phi Lực những chuyện này hãy để bên anh ta toàn quyền xử lý ông đáp ứng, nhưng nghĩ tới, phương thức giải quyết của Ngải Đăng chính là.

He he, là gì cơ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Em là người phụ nữ của tôi

Xế chiều hôm đó Ngải Đăng thông qua luật sư phát biểu thanh minh, nội dung đại khái chính là, Angelia là bạn chính thức của anh, công ty giải trí dưới tay gia tộc tập đoàn Magnus này chỉ thành lập riêng cho Tiêu Tiêu, cho nên tồn tại quy tắc ngầm đề leo lên như vừa , cũng thỉnh về sau những truyền thông khi muốn phát ra tin tức xấu gì nên tìm hiểu lại kĩ.

Thanh minh vừa ra, chỉ giới truyền thông chấn kinh, ngay cả Tiêu Tiêu cũng sợ tới mức ra lời. Bạn chính thức? Đây là. Anh đùa sao khi nào là bạn của anh. Hơn nữa cái gì gọi là thành lập vì mình ? Hồng nhan họa thủy bắt quá cũng chỉ thế thôi. Vì thế Tiêu Tiêu nhận lấy những câu hỏi nghiêm khắc của cả nhà, tất cả đều là do chuyện đương của Tiêu Tiêu lớn như thế mà báo cáo lại, nên mới hại bọn họ chút cũng có chuẩn bị.

thư kí trưởng Lý Na nhìn bé đứng ở trước mặt này, mái tóc đen nhánh rối tung vai, chiếc váy Bô – Hê- Miêng làm tôn thêm dáng vẻ cao gầy và xinh đẹp của , đôi mắt to long lanh ánh nước, chiếc miệng nhắn mọng nước, làm chon gay cả phụ nữ cũng muốn nhúng chàm, khó trách ngay cả vị Tổng Tài lạnh lùng giống người sống kia cũng động tâm.

"ngại quá, tiểu thư Angelia, tổng tài họp ở bên trong, hay bước đến phòng nghỉ đợi chút được ?" Tổng tài kiêng kị nhất chính là công và tư chẳng phân biệt được, tuy trước mặt này là bạn của tổng tài, nhưng có lẽ cũng ngoại lệ chứ? !

"sao" Tùy tiện tìm cái sofa ngồi xuống, lấy điện thoại ra tìm số điện thoại mà anh trai vừa mới cho , nhấn cho Ngải Đăng tin. "Khi nào anh họp xong?"

Qua 5 phút, nhìn màn hình, nhận được tin nhắn, chẳng lẽ bề bộn nhiều việc? Nghĩ nghĩ, lại nhấn thêm vài chữ "Tôi là Loan Tiêu Tiêu".

Lần này vẫn chưa đến 1 phút, điện thoại liền vang lên.

"Tiêu Tiêu?" Bên trong điện thoại truyền đến thanh có chút kinh hi của Ngải Đăng.

"Vâng" Tiêu Tiêu đáp tiếng, có chút tức giận, rằng còn có thời gian gọi điện thoại, lại bảo thư ký gạt người họp.

"Tiêu Tiêu, em đợi anh chút" Sau đó chỉ nghe thấy Ngải Đăng với người bên ngoài điện thoại. "Đến đây xong, các anh ra ngoài trước."

Lời của Ngải Đăng vừa xong, cửa ban công mở ra, mấy người đàn ông chân mang giày Tây ra, thấy Tiêu Tiêu ngồi cạnh bên đều đồng loạt lộ ra biểu tình: ra là thế.

"Tiêu Tiêu, còn nghe ?" Thanh trong điện thoại lại truyền tới.

"Vâng"

"Có chuyện gì sao?"

"Tôi ở ngoài cửa"

Đây là lần thứ hai Tiêu Tiêu bước vào phòng làm việc của Ngải Đăng, nhưng tâm tình lần này lại giống với lúc trước, là từ khi nào bắt đầu thay đổi thế?

"Uống chút gì ?" Ngải Đăng ngồi xuống chiếc sofa lớn bên cạnh của Tiêu Tiêu, mặc dù ở trong gian tư nhân, nhưng Ngải Đăng vẫn mặc u phục cẩn thận tỉ mỉ .

"Cà phê, tôi muốn uống loại được pha chế" Tiêu Tiêu cũng muốn uống loại cà phê hòa tan, loại đó thơm bằng cà phê mới pha.

Ngải Đăng chần chờ chút rồi "Thường uống cà phê tốt" , tự chủ trương rót ly nước trái cây cho Tiêu Tiêu.

". Vậy anh còn hỏi tôi làm gì." Tiếp nhận ly nước trái cây, giọng oán giận.

"Đúng rồi, thanh minh của anh như thế là có ý gì?" Tiêu Tiêu rốt cục nghĩ đến mục đích lần này tới, ngày hôm qua bị Baby và mẹ thăm oán vừa thông suốt, kỳ cũng rất ỳ khuất .

Ngải Đăng ngẩng đầu, một đôi mắt màu lam ôn nhu nhìn ánh mắt vào của Tiêu Tiêu , môi mông khẽ mở

"Ý ngay tại chữ " .

Nghe thấy anh trả lời như vậy, Tiêu Tiêu hơi hơi cau mày

"Tôi không phải bạn gái của anh" .

Ngải Đăng nhìn cô chăm chú một hồi lâu, mới dùng ngữ khí kiên định nói

"sẽ là "

". Ba tôi bảo tôi đến cảm ơn anh" Tiêu Tiêu chuyển hướng đề tài, tuy rằng rất không thích biểu tình tự tin của anh như vậy, nhưng không thể phủ

nhận, trong nội tâm cô có chút vui sướng.

"không cần, chuyện anh nên làm." Nếu đã chọn cô, như vậy đương nhiên anh phải bảo vệ cho cô.

"Tập đoàn giải trí của công ty các anh mở vì tôi sao?" Tiêu Tiêu đột nhiên nhớ tới, dường như trong đoạn thanh minh ấy còn có chuyện này. Khó trách ngoài quảng cáo của cô, lại không nhìn thấy Ngải Đăng đầu tư vào cái gì khác.

"Ừm"

"Át xì" Bên trong hơi lạnh, Tiêu Tiêu hắt hơi một cái, ngưng ngưng xoa xoa cái mũi. một giây sau, cũng cảm giác một bộ y phục choàng qua trên vai mình.

"Mặc vào" Cảm giác được Tiêu Tiêu kháng cự, Ngải Đăng kiên trì bảo cô mặc vào.

"Tôi không lạnh."

"Mặc vào" Tiếp tục lặp lại một lần nữa, không có một chút ý nhượng bộ.

"." thật sự là bá đạo, người đàn ông chủ nghĩa!

"Em chờ anh một lát, anh xem một bưu kiện, sao đó chúng ta đi ăn cơm."

"Vâng." Tiêu Tiêu đáp ứng xong, mới phát hiện, cô tại sao lại phải nghe anh ! ! Hừ, bị lừa!

Nghe thấy câu trả lời của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng vừa lòng đứng lên, thuận tiện sờ sờ vào đầu Tiêu Tiêu .

Tiêu Tiêu cảm thấy kỳ thật ở cùng với Ngải Đăng cảm giác rất tốt, ít nhất tựa như bây giờ, cô ngồi ở trên sofa lên mạng, Ngải Đăng ở trước bàn làm việc xem văn kiện. trên người khoác y phục của anh, có một mùi hương nam tính rất đặc biệt, mang theo nhiều hương rất thơm, nhưng giống hương vị nước hoa.

"Ngải Đăng"

"Hửm?" Nghe thấy Tiêu Tiêu đặt câu hỏi, ngừng đầu lên.

"trên người anh xài loại nước hoa gì?" Lại tiến đến chiếc áo khoác của anh ngửi ngửi, mùi vị kia nước hoa rất thích hợp nam nhân .

"Anh không cần nước hoa"

"Gạt người, trên quần áo của anh đều là hương thơm, chẳng lẽ là mùi của phụ nữ sao?" Ngay cả Tiêu Tiêu cũng không phát hiện trong giọng nói mình mang theo chút ghen tuông.

Cảm thấy Tiêu Tiêu đề ý, Ngải Đăng hé miệng cười

"Có thể là khi rửa tay lưu lại, nếu em không thích, ngày mai anh sẽ đổi một loại khác."

"Đừng, không phải không thích"

"À, thích là tốt rồi" Ngải Đăng tiếp tục vui đùa vào công việc, không thấy được vẻ mặt muốn phát điên của Tiêu Tiêu, lời này tại sao lại nghe ra mờ ám như vậy.

Từ hôm đó, quan hệ của Ngải Đăng cùng Tiêu Tiêu đột nhiên thân thiện, mỗi ngày trước khi đi ngủ Ngải Đăng đều đúng giờ gọi điện thoại cho cô.

Sau khi quen biết với anh, Tiêu Tiêu mới biết được thì ra mẹ của Ngải Đăng là người Trung Quốc, mà anh luôn luôn sống tại Na Uy. Như vậy chủ đề của hai người lại thêm một cái, Tiêu Tiêu đối với Na Uy gần như tò mò cuồng nhiệt, vì thế Ngải Đăng thành bách khoa toàn thư tốt nhất của cô.

"Na Uy bây giờ còn có hải tặc Viking không? Nghe nói bọn họ khác với hải tặc khác, thích thành lập lãnh địa ở các địa phương."

"Đó là chuyện thật lâu rồi, tựa như thời cổ đại của Trung Quốc có hoàng đế vậy."

"Em nghe nói thu nhập của người Na Uy rất cao nhưng cũng không thích những mặt hàng xa xỉ. không hề có một nhãn hàng thời trang nổi tiếng nào, nhưng thích du lịch, thích tìm đến thiên nhiên để hưởng thụ cuộc sống phải không?" Người chất phác như ở Na Uy làm cho Tiêu Tiêu rất là thích.

Tổng hợp đánh giá lại các quốc gia trên thế giới, quốc gia có hạnh phúc lũy thừa cao nhất, là Na Uy liên tục xếp thứ nhất 4 năm liền. Người Na Uy thà rằng ở không khí tươi mát cùng phong cảnh xinh đẹp mua một ngôi biệt thự xa hoa để hưởng thụ đến cuối đời, hoặc là đi chu du thế giới, sai những bước lữ hành trên các quốc gia khác, cũng không chịu vì hư danh bỏ một số tiền lớn để sử dụng những mặt hàng cao cấp xa xỉ.

"Tiêu Tiêu, em nên ngủ đi." Nhìn thấy Tiêu Tiêu thích Na Uy như vậy, Ngải Đăng thực vui sướng, đây là tượng trưng cho cô đang thích mình. ~^O^~

"Được mà, một câu hỏi cuối cùng"

"Ừm."

"Anh đã từng xem qua Cực Quang chưa?"

"Xem qua"

"thật có thể nhìn thấy Cực Quang?"

"Anh sẽ dẫn em đi"

** * *

"Tổng tài, người đã bắt được" Phi Lực khom người ở bên tai Ngải Đăng nhỏ giọng nói.

"Mang đến đây" Cẩn thận nghe sẽ phát hiện trong giọng nói vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng của anh mang theo vẻ khát máu tàn nhẫn.

Bất quá trong chốc lát, một người đàn ông vô cùng bần thủ bị đá vào, bởi vì tay chân bị trói không nắm giữ cân bằng tốt, lập tức té trên mặt đất lăn 2 vòng. Người đàn ông đầu tóc rối bời, trên quần áo khắp nơi là tro bụi cùng vấy mỡ, chỉ có một ít nếp nhăn che kín nơi khoe mắt hình tam giác có thể nhìn ra người này là tổng tài Ngô Đắc Thanh của truyền thông Thiên Tinh trước kia. Lúc này, ông ta đã sớm mất đi vẻ kiêu ngạo cùng quý khí, trên cái miệng nhét đầy vải rách, đang dùng lực phát ra tiếng rên rỉ

"Ồ ồ".

"đã điều tra xong chưa?" Ngải Đăng nhìn người nọ không ngoài dự tính, đối với muốn người tổn thương Tiêu Tiêu, anh tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Dạ, đã điều tra xong, ảnh chụp là ông ta có được của một phóng viên thực tập chụp tại trường quay, vốn định dùng cái này uy hiếp Angelia tiểu thư thân phục với ông ta, nhưng hiện tại, ông ta tìm được món hời béo bở hơn là đem ảnh bán cho tòa soạn báo Hồng Lợi, thù lao là 2 vạn."

Ngải Đăng nhìn nam nhân trước mắt lay lắt thờ dốt, mới vài ngày trước đây, người từng tại thành phố A này lấy thúng úp voi đã trở nên nghèo túng giống như già đi 10 tuổi.

Lúc ấy, Ngải Đăng tuy rằng lợi dụng lỗ hổng thiếu thốn, nợ nần ngập đầu của ông ta mà thu mua đến giá thấp nhất, nhưng vẫn muốn để cho ông ta một con đường sống, thật không nghĩ đến ông ta lại dám đem chủ ý bán thủ của ông ta đánh vào người của Tiêu Tiêu. Nhìn thấy trong bức ảnh kia, anh biết không giống như với những gì nó đã thể hiện, chỉ là về góc độ mà thôi, nhưng anh vẫn hận không thể chặt đi bàn tay đang định đặt trên lưng của Tiêu Tiêu, và bây giờ anh cũng sắp làm như vậy .

"Ném ra ngoài, đem hai tay đều chém" Ngải Đăng lạnh lẽo mở miệng, ngữ khí bình tĩnh, giống như đang bàn luận khí trời hôm nay rất tốt vậy.

Người đàn ông nằm la liệt trên mặt đất nghe được câu này, toàn thân bắt đầu giấy dựa kịch liệt, trên mặt trở nên trắng bệch, ông ta biết người nam nhân này nói được làm được , hẳn ta là ma quỷ, là ma quỷ. Ông thật hối hận, tại sao lại bán đi những bức ảnh này, ông không cam lòng, không cam lòng a! Ghim chặt hai tay, đây từng bởi vì giấy dựa mà đâm vào làn da thật sâu, máu thịt mờ hồ.

Người đàn ông bị lôi đi ra ngoài, thậm chí chưa kịp mở miệng van xin cho bản thân được một câu, bên trong lại khô phục dĩ vãng yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trên biển

Ngải Đăng lấy điện thoại di động ra, nhấn xuống , rất nhanh điện thoại liền thông, nghe được thanh âm điện thoại đầu bên kia phát ra, biểu tình của Ngải Đăng trở nên vô cùng ôn nhu.

"Tiêu Tiêu, chuẩn bị xong chưa"

"Rồi, anh lập tức qua đón em"

"Mặc nhiều một chút"

"Được, em treo máy trước đi" Nghe thấy âm thanh tút tút cắt điện thoại của đầu bên kia truyền đến, Ngải Đăng mới cúp điện thoại, bên miệng giờ lên một chút tươi cười không thể phát hiện.

Cúp điện thoại xong, Tiêu Tiêu suy nghĩ, cô cùng Ngải Đăng xem như đang yêu sao? ! Mỗi ngày trước khi ngủ đều phải trò chuyện, mỗi ngày Ngải Đăng đều hẹn cô đi ăn cơm, mỗi lần cô nhắn tin anh sẽ trả lời ngay tức khắc, anh lại không ngại phiền toái nghe cô nói chuyện, lại kiên nhẫn giải thích cho cô.

Xem như đang yêu đi, có lẽ là thế.

Chọn một chiếc váy ngắn đồ rực rỡ mặc vào, nghĩ đến lời của Ngải Đăng vừa mới dặn cô nên mặc nhiều một chút, nhiệt độ bên ngoài và bên trong chênh lệch quá lớn, lại khoác thêm một chiếc áo khoác ngắn, trang điểm nhẹ, lén lén lút lút đi xuống lầu, không nghĩ tới lại vừa vặn bị bắt gặp.

"Sắp ăn cơm rồi, em định đi đâu?" Loan Thần Thiên đứng ở bên cạnh thang lầu, nhìn em gái lén lén lút lút giống như ăn trộm.

"Ha ha, Thần Thần, anh đang ở đây sao, giúp em nói với mẹ một tiếng, em không ăn ở trong nhà."

Loan Thần Thiên nheo mắt lại, bí hiểm nhìn cô, mở miệng nói "Cùng ai?"

"một người bạn a!" Tiêu Tiêu đáp có lệ, hừ, em đã lớn như vậy rồi, mỗi lần đi ra ngoài còn phải báo cáo với anh trai.

"Bạn nào vậy?"

"Anh hỏi nhiều như vậy làm chi"

"Nam?"

"Thần Thần, thật chán ghét nga!"

"Con trai của di Lưư ư?" Lén trước dường như mẹ có nói muốn giới thiệu cho Tiêu Tiêu, người họ anh biết, sinh hoạt cá nhân cực loạn.

"không phải, tuyệt đối không phải" Tiêu Tiêu cam đoan khẳng định, nam nhân kia vừa thấy cũng không phải là vật gì tốt, bị mẹ bắt buộc ở nhà gặp qua một lần.

"Nha, vậy em đi ra ngoài đi, Ngải Đăng cũng đang sốt ruột chờ đó."

"Vâng, em đi trước" đi được hai bước, Tiêu Tiêu đột nhiên kịp phản ứng

"A! ! ! ! Làm sao anh biết?"

Loan Thần Thiên cười lạnh một tiếng, "Xe của anh ta đậu ở cửa, muốn không biết cũng khó."

Chiếc xe Maybach 62 của Ngải Đăng thuộc về số lượng có hạn toàn cầu, cho dù ở khu biệt thự cao cấp như của bọn họ cũng hiếm thấy.

Đò búng cả khuôn mặt lên xe, Ngải Đăng xoay người vươn tay giúp Tiêu Tiêu nịt dây an toàn vào.

"đã đợi bao lâu?" Tiêu Tiêu suy nghĩ ánh mắt của Thần Thần không khỏi cũng quá sáng như tuyết đi, chẳng lẽ Ngải Đăng đến đã lâu rồi?

"không bao lâu"

"không bao lâu là bao lâu?"

"không biết, khoảng nửa giờ đi." Vừa rồi, vừa cúp điện thoại xuống, anh liền lái xe tới.

"A! Vậy mà còn gọi là không bao lâu, tại sao anh không gọi điện thoại cho em chứ" Làm hại cô cho là anh còn chưa tới, cọt xát hơn nửa ngày.

"không có việc gì, không vội" Kỳ thật hôm nay Ngải Đăng phải thoái thác 2 hội nghị, mới rút ra được đi cùng với cô.

"Ai. Về sau đổi chiếc xe khác đi" Tiêu Tiêu nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu nói.

"Cái gì?" Ngải Đăng có chút không nghe rõ.

"À, không có việc gì, chúng ta đi thôi."

** * *

*

"Angelia, bức tranh lần này xong chưa?" Tiểu Vũ bình thường cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô, trừ phi thúc giục bức tranh. Lúc ấy, cần dùng thế lực đứng phía sau bức tranh 《Đồng》cô đã cùng Tiểu Vũ ước định, mỗi nửa năm AG sẽ vẽ ra một bức tác phẩm, lần này kỳ hạn sắp đến rồi.

"Gần đây mình không có linh cảm" Gần đây, toàn bộ những suy nghĩ cùng linh cảm đều bị người nam nhân kia chiếm lấy, cũng chưa thời gian tĩnh hạ tâm lại để về tranh.

"không có linh cảm? Làm sao có thể không có linh cảm, mình không biết đâu, cho cậu thêm thời gian là hai tuần lễ nữa, nếu cậu kết thúc không thành, mình sẽ trở về giết cậu! !!" Tiêu Tiêu thoáng lấy điện thoại ra, trốn tránh tiếng kêu gào bén nhọn của cô bạn trong điện thoại.

"Tiểu Vũ! Nếu cậu không thực nữ một chút, Khắc Tra nhà cậu cũng sẽ không thèm cậu đâu nha."

"Hừ, cậu hãy nghe cho kỹ, chỉ có mình mới không thèm anh ấy! !!"

"Được, được, cậu đừng tức giận, mình cúp máy nha, ngủ đi."

"Ngủ! ! Cậu còn có tâm tình ngủ sao, mình bị người khác thúc giục đến phát điên đây."

"Ai nha, mình đã biết rồi, mình sẽ về nhanh mà!"

thật vất vả mới thoát khỏi Tiểu Vũ, Tiêu Tiêu mới thở dài một hơi, nằm lại trên giường chợp mắt, thật không nghĩ đến di động lại vang lên, tùy tay tiếp.

"Ai, tỷ tỷ à, mình van cậu đó, đừng thúc giục, mình sẽ lập tức thức dậy về tranh ngay mà."

"."

Trong điện thoại là một mảnh lặng im, Tiêu Tiêu thế này mới phát hiện không đúng, đây không phải phong cách của Tiểu Vũ.

"Là anh." bên trong truyền đến tiếng cười khê của Ngải Đăng.

"A, ha ha" Tiêu Tiêu nhức đầu, có chút ngượng ngùng xấu hổ cười.

"Vẫn chưa ngủ sao?"

"không, đang nằm ở trên giường đây." Tiêu Tiêu trở mình, nghiêng thân mình vùi mặt vào trong gối.

"Ủm."

"Ngải Đăng, nhưng em có thể chuẩn bị đi ra ngoài một lát" Ngẫm lại vẫn là nói cho anh biết thì tốt hơn, lần này có nên đi quá xa không.

Ngải Đăng nắm điện thoại, tay nắm thật chặt, có chút không xác định ý tứ của Tiêu Tiêu, "Muốn đi đâu?"

Du thuyền của anh Ngải Đăng ~^0^~

"Vẫn chưa biết, nhưng em không định đi xa, định tản bộ thuận tiện tìm một chút linh cảm." Tiêu Tiêu cũng không biết bức tranh lần này nên vẽ chủ đề gì đây, vẽ tranh quan trọng nhất chính là tình cảm mãnh liệt.

"Tản bộ sao? Gần đây, anh mới mua một chiếc du thuyền, ra biển được không?" Vốn chuẩn bị mấy ngày nữa cho Tiêu Tiêu một kinh hi, bất quá bây giờ cô nhắc tới liền thuận tiện nói, anh không muốn trước khi quan hệ hai người ổn định đã buông tay cho cô rời đi.

"Rời bến?" Tiêu Tiêu thích biển rộng, nhưng thường thì cũng chỉ là du ngoạn ở bờ biển.

"Ủm, có thể câu cá trên biển, cảnh đêm cũng rất đẹp." thì ra ở Na Uy, Ngải Đăng cũng có một du thuyền tư nhân, anh thường thường tự điều khiển du thuyền rời bến, anh thích hưởng thụ cảm giác yên tĩnh một mình.

Tiêu Tiêu rất chờ mong chuyến lữ trình giống như thám hiểm này, cảnh đêm mới có thể cho mình linh cảm nhỉ.

Tuy rằng trong lòng có chuẩn bị, nhưng vài ngày sau, nhìn thấy du thuyền của Ngải Đăng thì vẫn chấn kinh như cũ.

Cuối bờ cát dài màu trắng, một bên cảnh thiên nhiên tư nhân hình vòng cung, lúc này có một chiếc du thuyền hai tầng màu trắng sữa đang neo nơi đó. trên thân thuyền màu lam viền bạc viết "My Angel".

"Thích không?" Ngải Đăng thấy vẻ mặt giật mình của Tiêu Tiêu, mỉm cười.

"Chữ này là."

"Tặng cho em" Ngải Đăng chủ động dặt tay của Tiêu Tiêu đi về hướng trên thuyền.

Tiêu Tiêu còn đang đắm chìm giữa kinh ngạc, tặng cho cô? My Angel là đang thổ lộ với cô sao! Bàn tay bị bàn tay to nắm, thật ấm áp, nói không cảm động là giả.

"Tặng cho em cũng vô dụng, nhưng em sẽ không điều khiển đâu." Tiêu Tiêu trêu ghẹo nói, người này thật đúng là danh tác.

"Có anh ở đây, về sau muốn ra biển, anh sẽ đi cùng em"

Lên boong thuyền Tiêu Tiêu mới phát hiện, trang hoàng bên trong so với bên ngoài càng làm cho người ta rung động, đây quả thực là một cái biệt thự loại nhỏ. Tầng chót là sân rộng lớn dùng để ngắm cảnh biển, ở giữa có thể nằm trên chiếc sofa mềm mại xa hoa hưởng thụ gió mát thổi từ biển vào, còn có công dụng làm phòng làm việc thoải mái, tầng dưới chót là phòng Tổng Thống, trên thuyền còn có KTV, quầy bar, toilet, phòng bếp.

"Chỉ hai người chúng ta sao?" đi tham quan đầy đủ chiếc du thuyền, Tiêu Tiêu mới phát hiện dường như chỉ có 2 người bọn họ mà thôi.

"Vâng" Tuy rằng phía sau thuyền có hơn mười người bảo vệ lực lượng, những cũng vẫn cứ xem như chỉ hai người thôi.

"Ai nấu cơm? Em không biết nấu, đừng nói là anh nấu nha."

"Anh nấu."

Ngài Đăng trả lời lại tiếp tục làm cho cho Tiêu Tiêu kinh hoàng, kinh hãi hôm nay phải chịu cũng thật không nhỏ.

"Anh biết sao?"

"Biết một chút, trước kia rồi bên đều là một mình"

Lôi kéo Tiêu Tiêu đến gian phòng của cô, đây là một gian phòng ngủ màu hồng, có bồn rửa tay toàn bộ tự động hồng ngoại tuyến, phòng càng giống một cái hộp dày đặc, hai bên giường chính là vách tường, đầu giường có một đèn bàn di động, phòng nhỏ mà ấm áp.

"Anh ngủ ở đâu?" Tiêu Tiêu rất hài lòng căn phòng này, cảm giác rất an toàn.

"Ở cách vách."

đi theo Ngài Đăng đi vào trong phòng điều khiển, trên đài điều khiển hiện đầy những cái nút, nhìn Ngài Đăng thuần thục không chế, Tiêu Tiêu rất bội phục.

Trong chốc lát du thuyền đã ra khơi, tốc độ rất nhanh, nhưng trong thuyền cũng rất ổn, bọt nước tóe lên cũng không lớn. Nhìn nam nhân chăm chú điều khiển trước mắt này, Tiêu Tiêu đột nhiên có xúc động muốn vẽ tranh mãnh liệt, lấy ra túi dụng cụ tùy thân, bày giá vẽ bắt đầu kí họa.

Ngài Đăng liếc nhìn Tiêu Tiêu, cô ở vẽ tranh, ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh lại vui đùa vào bãi cát xóa xóa. Tiêu Tiêu biết vẽ tranh sao? Ngài Đăng có chút nghi hoặc, nhưng không lên tiếng làm gián đoạn, vẫn duy trì vẻ rời rạc như cũ.

Du thuyền chạy hơn nửa canh giờ, đến một vùng biển xanh ngắt một màu bao quanh, Ngài Đăng nhấn vài nút trên bàn điều khiển. Đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Tiêu, cúi đầu nhìn, lông mi xòa ra giống những cánh quạt, trên gương mặt thoáng phơn phớt hồng, thật đẹp! Khẽ đem ánh mắt dời lên bức tranh, đúng lúc Tiêu Tiêu cũng vừa vẽ xong, tiện tay kí tên AG tại một góc.

Ngài Đăng lặng người trong chốc lát, AG? Là tác giả của bức tranh 《 Đồng 》 . thì ra tất cả mọi chuyện y như dự đoán lúc ban đầu của anh, thật tốt, thật tốt, may mắn tất cả những trùng hợp này đều được anh phát hiện không muộn quá.

Tiêu Tiêu đóng cây kẹp vẽ mới phát hiện Ngài Đăng chạy tới bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh nhếch miệng cười. Quay đầu nhất tiếu bách mị sinh, lực cung phấn đại vô nhan sắc bất quá cũng chỉ như thế thôi. Ma xui quỷ khiến, Ngài Đăng cúi đầu hôn lên đó, giống như sợ hù dọa đến Tiêu Tiêu, cũng không xâm nhập, chỉ nhẹ nhàng lướt nhẹ bên môi cô. Nhìn dáng vẻ của Tiêu Tiêu đại ra, khoát trả nở nụ cười.

Bị anh hôn! Tiêu Tiêu ngây ngốc vượt khóe môi, thần thờ nửa ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên chột trở nên đỏ bừng, mê hoặc Ngài Đăng lại cúi xuống hôn thêm lần nữa, hai môi khẽ chạm vào nhau, Tiêu Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm nhận sự ngọt ngào của nụ hôn đầu tiên, hai người đều thực mới lạ, chỉ là theo khát vọng của bản năng, xúc giác ấm áp này.

Ngài Đăng đưa tay đến sau lưng của Tiêu Tiêu, ôm chặt lấy cô. Vừa hôn xong, hai người đều hôn hên một chút Tiêu Tiêu cảm lấy góc áo của Ngài Đăng, đầu vùi sâu vào trong lồng ngực của anh, đây chính là tâm động a.

"Tiêu Tiêu, hãy để anh chăm sóc cho em" không phải nghi vấn, không do dự, chỉ có trần thuật khẳng định.

Cảm nhận được thân thể Tiêu Tiêu có chút cứng ngắc, Ngài Đăng càng thêm dùng sức ôm chặt cô, sau một lát, cảm giác Tiêu Tiêu có đáp lại, hai tay của cô cũng chaoáng lấy bờ vai của anh, Ngài Đăng hơi mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên tóc của Tiêu Tiêu.

Chờ hai người thật vất vả buông đôi phương ra, mặt trời đã sắp rơi xuống mặt biển, Tiêu Tiêu nhìn ánh tịch dương ngoài cửa sổ, kinh hô một tiếng, xông lên khoang thuyền.

Tại sao lại có cảnh đẹp đến như thế, yên tĩnh như thế. Mặt biển này, cảnh chiều tà này, hoàn toàn là của mình. Mệnh mệnh vô bờ, kéo dài, mãi cho đến tận cùng sự tiếp nối giữa trời vào biển tiếp. Mặt trời chậm rãi hạ xuống, vẻ đẹp trên biển cũng thay đổi, màu lam nhạt biến thành màu lam tím đậm, một ngày cứ như vậy đã xong. Tiêu Tiêu nhìn đến mê mẩn, mãi đến khi đôi tay của Ngài Đăng từ phía sau ôm chèo lấy eo cô của, mới kịp phản ứng. Giao sức nặng thân thể chuyển dời đến trên người Ngài Đăng, tựa vào trong lồng ngực của anh cọ xát.

Chương 17: Đêm thật đẹp!

Edt: Quảng Hằng

"thật đẹp!" Tiêu Tiêu phát ra tiếng cảm thán, bất cứ từ ngữ nào cũng không thể hình dung nổi nét đẹp mê hoặc rung động của Thiên nhiên mang đến như thế này.

Ngài Đăng cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Tiêu Tiêu, gò má hơi hơi nổi lên một đôi lúm đồng tiền, đồ ùng khiến cho đôi má phấn e ấp giống như những đóa hoa quỳnh vừa mới nở, hai mắt to sang lấp lánh như những viên ngọc quý. không tự kìm hãm được đã lâm vào trầm mê,

"Ừm, rất đẹp" không biết là đang đáp lại lời nói của Tiêu Tiêu..., hay đang ám chỉ điều gì.

"cô ỉn" Bụng Tiêu Tiêu đột nhiên truyền ra tiếng kêu không lớn không nhỏ, ngưng ngưng giật nhẹ cánh tay của Ngài Đăng, "Em đói bụng"

"đi thôi, chuẩn bị cho em một ít thức ăn"

Tại phòng bếp, nguyên liệu rất đầy đủ, mở tủ lạnh ra, bên trong chất đầy các loại đồ ăn rực rỡ muôn màu, Tiêu Tiêu tùy tiện lấy một hộp chocolate, mở giấy đóng gói, rút một viên vào miệng, ngồi xếp bằng trên chiếc ghế dựa nhìn Ngài Đăng bận rộn.

"Muốn ăn cái gì?" Ngài Đăng vừa cầm chảo thêm lửa, vừa hỏi Tiêu Tiêu đang thong thả ngồi ở một bên.

"Em muốn ăn mỳ Ý, sandwich, bít tết, còn có thịt băm hương cá, cơm chiên Dương Châu, salad hoa quả." Tiêu Tiêu lập tức báo ra một lô lốc những món cô thích ăn, cô hiện tại đói bụng đến mức có thể ăn luôn cả một con trâu ấy chứ.

"Ha ha" Ngài Đăng bắt đầu đi lác đầu cười cười

"Nhưng anh không làm được nhiều như vậy."

"Vậy em muốn ăn mỳ Ý"

"Được."

Nhìn đĩa mỳ Ý thơm ngào ngạt mới ra lò, Tiêu Tiêu thêm ăn đến nước miếng chảy ròng, nhìn đĩa thêm, dùng đĩa ăn thử một miếng thịt vụn phía trên, hương vị thực thuần hậu chính tông.

"Ừm, ăn thật ngon nga, Ngài Đăng anh thật tài giỏi."

Nghe được Tiêu Tiêu khen ngợi, khóe miệng Ngài Đăng khẽ nhếch, sờ sờ chú mèo con tham ăn của mình, đây là lần đầu tiên anh ra tay nấu nướng cho một người, đặc biệt khi người mà mình yêu thương lại thích thú với những món mình làm thì thật là một chuyện rất hạnh phúc. Thấy Tiêu Tiêu ăn cao hứng như vậy, Ngài Đăng cũng thêm ăn, anh thật sự là càng ngày càng chịu ảnh hưởng bởi cô rồi.

Cơm nước xong Tiêu Tiêu cũng có chút mệt nhọc, nhưng ban đêm đẹp như vậy, nếu đi ngủ quả thực quá lãng phí, đi đến tầng cao nhất để ngắm cảnh, phía trên có một chiếc ghế dựa thật to. Thoát giày leo lên, ngắm trăng trên biển thật sự là một cảm nhận tuyệt diệu không gì sánh nổi, vô số những ánh sao chói mắt đang lấp lánh trải rộng trên bầu trời bao la rộng lớn lại làm cho người ta mơ màng, ánh trăng sang rực rỡ như một cái móc bằng bạc lấp lánh treo lơ lửng trên nền trời đen thẫm thẫm.

Ban đêm gió biển thổi có chút lạnh, Ngài Đăng cầm tấm chăn lông dê nhưng đắp lên cho Tiêu Tiêu, bản thân cũng thuận thể nằm xuống ghế kéo Tiêu Tiêu vào trong lòng.

"Nếu như có thể nằm như thế này mãi để ngắm mặt trời mọc và lặn mỗi ngày thì thật tuyệt." Tiêu Tiêu vươn tay, giống như muốn chạm vào những ánh sao lấp lánh vậy.

Ngài Đăng đem cầm khẽ cọ cọ lên đỉnh đầu của Tiêu Tiêu, khẽ kéo chăn lông đắp lại cho cô cẩn thận.

"Ngài Đăng, nói cho em biết một chút về cha và mẹ anh đi." Tiêu Tiêu ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt xanh ôn nhu của anh nhìn cô dịu dàng, vươn tay sờ lên ánh mắt của Ngài Đăng, giống như đã từng chạm qua đó quen thuộc đến hàng nghìn lần.

Đem bàn tay nhỏ bé của Tiêu Tiêu từ trên mặt gắt gao nắm vào tay của mình, suy nghĩ rồi chậm rãi mở miệng.

Mặc dù đang nói về những người thân của mình, nhưng Ngài Đăng lại giống như đang trần thuật về một người nào khác vậy, không có kích động, không

có mất mát, thực bình tĩnh, suốt khoang thuyền chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh cùng với âm thanh của Tiều Tiều ngẫu nhiên hỏi một đôi lời "Sau đó thì sao" .

thật lâu không nghe thấy Tiều Tiều đáp lại, Ngải Đăng cúi đầu, đã thấy cô đang nằm trong lòng anh ngủ say sưa, an tĩnh như vậy, thời gian giống như đang bị giam cầm tại giây phút này, ánh trăng khẽ soi sáng lên đôi má ngọc ngà của cô. Ngải Đăng cẩn thận vuốt ve gương mặt đang ngủ của cô. Anh muốn bảo vệ cô, để cho cô vĩnh viễn có thể an tâm nằm ở trong lòng ngực của mình ngủ say như vậy, khi anh đang mệt mỏi, những mỗi khi nghĩ đến cô tỉnh thần anh phấn chấn lên thấy rõ, gần bên cô, trong lòng luôn luôn có cảm giác thoải mái tự nhiên, cô là Thiên Sứ của anh.

Cúi người hôn trộm lên gương mặt của Thiên sứ đang ngủ say, ngọt như vậy, mềm mại như vậy, làm cho anh luyến tiếc buông ra. Bóng đêm dần dần dày đặc, gió dần dần lớn hơn, nắm thật chặt chăn lông đang choàng quanh Tiều Tiều, đứng dậy đem cô ôm trở về trong phòng.

Ngải Đăng đem cô nhẹ nhàng đặt lên giường, sửa lại dáng nằm thoải mái cho cô, cẩn thận đắp chăn lại cho cô ấm áp, thuận tay tắt chiếc đèn đầu giường, khẽ hôn trán của cô một cái, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Ngày hôm sau Tiều Tiều ngủ thẳng đến trưa mới thức giấc, có chút mơ hồ về nơi ở của chính mình, mình tại sao chạy đến trên chiếc giường này, thoải mái duỗi lưng một cái, rửa mặt chải đầu một chút, lại thay đổi bộ y phục mở cửa đi ra ngoài. Ở trong khoang thuyền tìm nửa ngày không phát hiện bóng dáng của Ngải Đăng, trầm ngâm một chút, đi lên boong thuyền, mới phát hiện Ngải Đăng đang ngồi câu cá ở đuôi thuyền.

Ngải Đăng quay đầu thấy Tiều Tiều đã rời giường, hướng cô vẫy tay mời cô đi qua.

"Sớm như vậy anh đã rời giường sao?" Tiều Tiều ngồi ở trên ghế bên cạnh, tò mò sờ sờ cần câu, giống như khác với câu cá nước ngọt.

"Ừm." Từ bên cạnh tiếp tục lấy ra một cần câu nhẹ một chút đưa cho Tiều Tiều, "Muốn thử một chút hay không?"

"Học khó lắm không?" Tiếp nhận cần câu, Tiều Tiều thích thú lay động một cái, cô rất bội phục những người thích câu cá, rất có kiên nhẫn và nghị lực.

"Nghiêm túc thì sẽ không khó" Ngải Đăng từ bình nhỏ lấy ra một con tôm sống móc vào lưỡi câu, kéo Tiều Tiều đứng lên dạy cô cách ném phao.

"Chân trái lui về phía sau nửa bước, vai trái nghiêng về sau, hai tay cầm cần câu, cần câu này cùng với mặt bằng chéch một góc 45 độ" Vừa nói vừa làm tư thế cho Tiều Tiều, từ phía sau lưng ôm tay cô chỉnh lại cho đúng.

"Ngón trỏ tay trái đặt ở đây, trọng tâm dồn vào chân phải, vung mạnh cần câu về phía trước, phao vượt qua đỉnh đầu, bắt đầu thả lỏng dây câu, khi rơi xuống nước, là được rồi, tự em thử xem."

Tiều Tiều được sự chỉ dẫn của Ngải Đăng, hơi vụng về cần lấy phao, thử thêm vài lần rốt cuộc tìm được chút cảm giác.

Sắp đến buổi trưa chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát rồi, Tiều Tiều uốn ở trong lòng Ngải Đăng cùng nhau ngồi trên ghế lái, cô thoát giày, cởi bỏ tất chân đặt ở trên hàng rào, cảm giác lạnh lạnh thực thoải mái.

"Ngoan, coi chừng bị lạnh" Đem bàn chân lạnh như băng của Tiều Tiều kéo trong lòng, lại đem chăn lông phủ lên, nhiệt độ trên biển và đất liền chênh lệch rất lớn.

Có chút nhàm chán Tiều Tiều quay đầu vuốt vuốt cúc áo của Ngải Đăng, phát hiện anh trên quần áo mỗi cúc áo đều khắc lên EM, tên viết tắt của anh. Bối bối, người này thật xa xỉ, cô thích mua quần áo nhưng bình thường mặc quần áo không có quy tắc kĩ như người này.

"Ngải Đăng." Tiều Tiều lười kéo chéo áo của anh.

"Hửm?" Ngải Đăng cúi đầu thuận tiện hôn lên môi cô, chạm tới cô thể giới của anh đều đảo điên . Nếu trước đây, anh không tưởng tượng nổi mình sẽ trở thành người như thế này, nhưng là hiện tại anh luôn muốn ôm cô mỗi giờ mỗi khắc.

"Đem bộ y phục này tặng cho em đi" Tiều Tiều chỉ chỉ bộ y phục Ngải Đăng mặc trên người .

"Cái này bẩn rồi, trở về sẽ cho em bộ mới." Tuy rằng không biết Tiều Tiều muốn làm gì, nhưng anh chẳng qua muốn thỏa mãn yêu cầu của cô vô điều kiện.

"không cần, em chỉ muốn cái này" Ôm chặt lấy eo của Ngải Đăng, nhéo nhéo, không có một chút sợ hãi, đáng người thật sự rất tốt.

Cảm giác được động tác của Tiều Tiều, thân thể Ngải Đăng cứng đờ, nhanh chóng chuyển tầm mắt nhìn ra phía ngoài, đáp "Trở về cho em."

Du thuyền còn chưa đến cảng, từ xa xa Tiều Tiều đã nhìn thấy bên bờ đã xuất hiện mấy người đàn ông mặc Áo phục đen. Có chút khâm trương nghiêng đầu sang chỗ khác, Ngải Đăng cười trấn an, nói "đừng sợ, người một nhà."

Chờ cặp bờ dừng hẳn, nắm tay Tiều Tiều xuống thuyền, Phi Lực dẫn vài người đến đón chào, đi đến cách hai người xa vài bước cung kính cúi mình vái chào, Ngải Đăng hướng mấy người đó gật gật đầu, tiếp tục ôm Tiều Tiều đi lên phía trước.

"Tổng tài, xe đã chuẩn bị tốt" Phi Lực đuổi kịp, ở bên cạnh nhỏ giọng xin chỉ thị.

"Ừm, để xe lại, các anh về trước đi."

"Tổng tài, chuyện này." Phi Lực có chút khó khăn, lão bá tước đã thông báo, bên người tổng tài luôn luôn phải có bảo tiêu đi theo.

Ngải Đăng dừng bước lại, thấy Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn về hướng anh, trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn Phi Lực nói"Các anh đi theo ở phía sau đi" .

Nếu như là một mình anh, Ngải Đăng tuyệt không lo lắng, nhưng hiện tại có thêm Tiêu Tiêu, anh phải cam đoan an toàn của anh.

Tiêu Tiêu ngồi trên xe, quay đầu nhìn về những chiếc xe chạy bảo vệ xung quanh anh, nhìn Ngải Đăng đang thắt dây an toàn cho cô hỏi

"Bọn họ không lên xe sao?"

"Bọn họ có xe, ở phía sau" ngẩng đầu, vỗ vỗ đầu của Tiêu Tiêu, bắt đầu nổ máy xe.

Tiêu Tiêu nhìn bàn tay Ngải Đăng nắm tay lái, lần đầu tiên cảm thấy tay của nam nhân cũng có thể xinh đẹp như vậy, bàn tay rất lớn, ngón tay thon dài, móng tay đều gọn gàng thật chỉnh tề .

"Nhìn cái gì?" Ngải Đăng chú ý tới Tiêu Tiêu luôn luôn liếc trộm chính mình, buồn cười hỏi.

"Tay anh thật đẹp nha, so với Thần Thần còn đẹp hơn."

Suy nghĩ của Ngải Đăng có một khúc rời đi, năm đó cô cũng nói như vậy đi, "Bé ngoan, nam nhân bị hình dung xinh đẹp cũng không phải là chuyện gì tốt."

"Vốn là xinh đẹp thôi" Tiêu Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác bất mãn than thở.

"Về sau không được so sánh anh với nam nhân khác ."

"Thần Thần là anh trai em." Tiêu Tiêu nhũ mây giải thích.

"Anh trai cũng không được" Ngải Đăng lại bắt đầu bá đạo, anh phải là duy nhất trong nội tâm của cô.

"Được mà"

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ngải Đăng tới chơi

Trong chốc lát xe liền chạy đến nhà Tiêu Tiêu, nhưng Ngải Đăng lại không để Tiêu Tiêu xuống xe.

"Bé ngoan"

Hai tay Ngải Đăng ôm lấy mặt Tiêu Tiêu, chạm rảnh hôn lên đó, nụ hôn này khác hẳn lúc trước, nụ hôn này phá lệ triền miên. Ngải Đăng thử vờn đầu lưỡi liếm dọc theo chiếc cằm thon của cô, ôm lấy đầu cô hôn mê mải, Tiêu Tiêu nắm thật chắc quần áo của Ngải Đăng có chút khăn trương.

Hơn nữa ngày rớt cục buồng Tiêu Tiêu ra, tựa vào cái trán của cô, dùng ngón cái tình tế vuốt phẳng da thịt của cô, làm sao bây giờ, vẫn chưa rời cô, mà anh đã thấy bắt đầu nhớ cô.

"Ngải Đăng" Tiêu Tiêu ghé vào trên vai Ngải Đăng, cọ cọ.

"đi vào đi, anh nhìn em vào nhà, rồi sẽ đi." Giúp Tiêu Tiêu sửa sang lại quần áo, mở cửa xuống xe trước, lại đi mở cửa xe bên kia cho Tiêu Tiêu.

Nhìn Tiêu Tiêu vào nhà, Ngải Đăng mới hướng bụi cỏ đang động đậy bên cạnh khẽ liếc mắt, phát tay ra dấu, chiếc xe phía sau mở cửa ra tiến lên, Phi Lực đẩy cửa xe ra, đang chuẩn bị nói chuyện, nhưng bị Ngải Đăng ngăn cản, ý bảo anh trở về rồi hãy nói.

"Tổng tài, bắt được 4 phóng viên đang chụp ảnh, đã giam lại." Phi Lực đi theo Ngải Đăng vào văn phòng, liền lập tức báo cáo nói.

"Sao?" Vừa rời ở trên xe, Ngải Đăng liền phát hiện bụi cỏ có chút không thích hợp.

"Đúng vậy, đã đem toàn bộ máy chụp ảnh mang về, không quên ảnh chụp"

"Vẫn còn đó chứ. " Ngải Đăng sờ sờ cằm, bí hiểm nói. Những ký giả kia đơn giản chính là chụp ảnh và Tiêu Tiêu thân mật. Anh còn nên cảm tạ bọn họ, công bố quan hệ của mình và Tiêu Tiêu cũng tốt, như vậy những người muốn gây bất lợi cho Tiêu Tiêu sẽ không dám chạm đến cô.

Đội khi Ngải Đăng hết bận đồng công việc tích lũy ngày hôm qua thì trời đã tối rồi, lấy điện thoại di động ra, phía trên có một tin nhắn chưa đọc mở ra, là Tiêu Tiêu, Ngải Đăng không tự chủ cong môi lên, nhấn nút gọi đi.

"Bé ngoan" Ngải Đăng thực thích gọi Tiêu Tiêu như vậy, làm cho anh cảm thấy Tiêu Tiêu là duy nhất.

"Hừm, không thèm trả lời tin nhắn của em kia." Tiêu Tiêu đang ở phòng vẽ tranh, chủ đề lần này là《 Hải Mạc 》.

"Vừa rồi đang làm việc, không phát hiện, lần sau sẽ không." Ngải Đăng xoa xoa đôi mắt cay cay, có chút xin lỗi nói.

"Lúc anh về đến giờ luôn làm việc sao?" Tiêu Tiêu bắt đầu đau lòng, Ngải Đăng vì muốn ở bên cạnh cô khẳng định làm trễ nãi rất nhiều chính sự rồi.

"Ừm. Bé ngoan, ngày mai nếu trên báo viết cái gì, đừng sợ"

"Được" Tiêu Tiêu hiện tại đã hoàn toàn tín nhiệm Ngải Đăng.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tiêu đã biết Ngải Đăng ám chỉ cái gì, nhìn những bức ảnh chụp trên máy vi tính, mặc dù là người trải qua nhưng Tiêu Tiêu vẫn là đồ mặt, mấy tấm hình này chụp cũng sắc nét quá rồi, hoàn toàn không giống như là chụp ảnh.

trên những bức ảnh là hình ảnh của trên boong khi xuống thuyền, Ngải Đăng nắm tay cô, còn thật sự nghiêm túc chú ý dưới chân của cô sợ cô ngã sấp xuống. Tiêu Tiêu thật không nghĩ tới biểu tình của Ngải Đăng lúc ấy là bộ dạng này, thật cẩn thận, rất sâu sắc, tình cảm.

Lại lật đến phía dưới, tìm của Tiêu Tiêu bắt đầu nhảy loạn bỏ nhào, nam nhân trong xe thật cẩn thận ôm đầu cô gái, bốn môi chạm vào nhau, hôn đến khó có thể chia cách. Còn có một tấm chính là hai người đang tựa trán nhìn nhau, ánh mắt chăm chú như vậy, cảm giác tất cả mọi thứ chung quanh đều như không tồn tại, chỉ còn lại có đôi phương. Ảnh chụp tiêu đề là 《 Angelia cùng bạn trai thần bí cùng hưởng một Chủ nhật ngọt ngào 》，mà đoạn chú thích bên dưới, bạn trai thần bí của Tiêu Tiêu là tổng tài của tập đoàn Magnus đã công khai phát biểu thẳng trước.

không đợi Tiêu Tiêu kịp trở về chỗ cũ, cửa phòng đã bị gõ vang mãnh liệt, Loan ba ba đứng ở ngoài cửa tức giận đến sắc mặt đỏ bừng.

"Loan Tiêu Tiêu, đi ra cho ba." Đây là lần đầu tiên, Loan ba ba mang cả tên họ ra gọi cô như thế, có thể thấy được ông đang thật sự tức giận.

Tiêu Tiêu tắt máy vi tính, hít sâu một hơi.

Vừa mở cửa, Loan ba ba liền vọt vào, lỗ mũi vút từ báo trước mặt cô, Tiêu Tiêu cúi đầu nhìn xuống đất, đó là những bức ảnh cô vừa mới thấy.

Loan ba ba thấy Tiêu Tiêu thế nhưng tuyệt không giật mình, không khỏi nổi giận phùng phùng, "nói, con cùng anh ta rốt cuộc là sao lại thế này?"

Tiêu Tiêu nhặt tờ báo lên, chậm rãi đi đến trên sofa ngồi xuống, mới mở miệng nói

"Chính là nhìn qua như vậy".

"Con. Con. Khốn kiếp! Dám lừa gạt con gái của ta! ! !" Loan ba ba tức giận đến mức lửa tất cả những thứ chai lọ linh tinh trên bàn trang điểm của cô xuống đất "Các người quen biết nhau mới vài ngày, đã như vậy? !"

"Ba cùng mẹ không phải chỉ mới biết một tháng đã kết hôn!" Đây chính là chuyện mà Loan ba ba bình thường cực kì cho rằng tự hào nhất, cứ mãi nói không cần ông phải ra tay, mẹ đã yêu ông.

"Con. Ba và hần ta có thể so sánh sao! hần ta không phải thiết tình đối với con, Tiêu Tiêu, con nghe lời ba đi, nhanh chóng cắt đứt quan hệ cùng hần." Loan ba ba xem ra cứng rắn không đi, sắp kích động.

"Baby, ba nhìn người có thành kiến"

"Ba có thành kiến? Lần trước ánh mắt của hần ta cứ mãi nhìn con chăm chăm, vừa thấy đã biết có ý đồ, mưu tính đã lâu "

"Được rồi, nói ít vài câu đi, phía dưới khách tới rồi." Hà Thanh Lăng xoa dịu Loan ba ba đang kích động, trong đầu còn muốn nói dưới lầu chính là nam nhân kia, tại sao lại quen thuộc đến như vậy.

"Ai đến lúc này?" Loan ba ba có chút nghi hoặc, mới sáng sớm, báo phỏng cũng nên chọn canh giờ tốt a!

"không biết, một người ngoại quốc a, em còn ngạc nhiên các người tại sao biết nhau."

Loan ba ba cùng Tiêu Tiêu liếc nhau, cũng biết là ai. Loan ba ba loạng choạng thân hình mập mạp đi xuống dưới, Tiêu Tiêu vừa thấy điệu bộ này của Baby, vội nhảy xuống sofa, cũng nhanh chóng đi xuống dưới.

Ngải Đăng đang ngồi ở trên sofa phòng khách nhìn một bức tranh đối diện trên tường, Phi Lực mang theo lễ vật thành thật đứng ở phía sau Ngải Đăng.

"Ngài Đăng, cậu còn dám tới! !" Loan ba ba vừa đi xuống hướng vừa rống to.

"Ba , đừng mà! !" Thanh âm tức giận của Tiêu Tiêu đi theo ở phía sau.

Ngài Đăng nhíu mày nhìn cha và con gái từ thang lầu đi xuống, bước đến nghênh đón ôm lấy Tiêu Tiêu nói "Tại sao không mang giày đã đi xuống đây?" Sân nhà Loan gia là đá cẩm thạch, hàn khí lạnh như băng dễ dàng bị cảm lạnh.

Loan ba ba vừa thấy người này hoàn toàn xem ông giống như không tồn tại vậy, trước mặt của ông mà còn dám ôm ấp con gái của ông.

"Hai người các người! ! Tức chết tôi rồi, còn thể thống gì nữa!"

Ngài Đăng đi đến bên cạnh sô pha, đem Tiêu Tiêu buông xuống mới quay đầu, cúi người chính thức chào Loan ba ba: “Bác trai” . Trước khi đến Ngài Đăng đã điều tra, tại Trung Quốc tới cửa gặp cha mẹ đối phương nên gọi là bác trai, bác gái.

"Ách. . . ." Chưa từng thấy Ngài Đăng đối với người nào tôn kính quá như vậy, Loan ba ba lập tức không kịp phản ứng, ông luôn luôn ăn mềm không ăn cứng , Ngài Đăng dùng một chiêu như thế, ông thực sự không thể mở miệng mắng nổi.

"Cậu tới làm gì?" Loan ba ba cũng ngồi xuống, uống một hớp trà, không được tự nhiên hỏi.

"Thỉnh cầu bác trai sự chấp thuận cho con cùng Tiêu Tiêu lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết kết giao" Ngài Đăng nhìn chằm chằm vào ánh mắt Loan Đức Hồng, chân thành nói.

"Cậu nói kết giao liền kết giao? một chút thành ý đều không có, bảo tôi làm sao đem Tiêu Tiêu giao cho cậu?" Loan Đức Hồng nhìn nam nhân thành khẩn trước mặt, có một tia dao động, trên thương trường ai không biết gia tộc Magnus, cũng là bởi vì rất nổi danh, Loan Đức Hồng mới có nhiều bản khoản, mặc dù nhà mình cũng giàu có nhưng nếu so sánh cùng với Magnus gia tộc, mình coi như bình dân, Tiêu Tiêu gả vào đó sẽ hạnh phúc sao?

Ngài Đăng đưa mắt nhìn Phi Lực, Phi Lực lập tức hai tay đưa lên một phần văn kiện, Ngài Đăng tiếp nhận tự mình đưa cho Loan Đức Hồng.

"Đây là cổ phần công ty dưới tên của con đã chuyển đến danh nghĩa Tiêu Tiêu " Có được 20% của cổ phần là có thể khống chế

gia tộc Magnus, 5% này đã làm cho Tiêu Tiêu trở thành triệu phú trên thế giới.

Loan ba ba kinh ngạc tiếp nhận thư trao quyền, phía trên có chữ kí tự tay Ngài Đăng viết, ông cũng không phải thuộc dạng người thấy tiền là sáng mắt. Nhưng nếu một người nam nhân nguyện ý vì con gái của ông chia xẻ thành công của anh, trong khi Tiêu Tiêu vẫn chưa gả cho anh ta, đủ thấy phần tình cảm này sâu đến mức độ nào.

Bản thân ông đã nghĩ đến hạnh phúc của Tiêu Tiêu nên đã trải sẵn đường đi cho cô, cho dù ông có chuyện gì ngoài ý muốn, Tiêu Tiêu hiện tại có thể dựa vào số tiền kia mà ổn định cuộc sống thoải mái đến cuối đời.

"Ngài Đăng, em không cần" Vẫn không mở miệng Tiêu Tiêu kiên định nói, cô yêu là người này chứ không phải gia tộc của anh, số tiền này cũng không thể bảo đảm cái gì.

Ngài Đăng trở lại bên cạnh Tiêu Tiêu, kéo tay cô đặt lên ngực, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nhìn thẳng vào đôi mắt thật thâm thúy.

"Anh muốn thứ tốt nhất cho em." Ngài Đăng nói thật thân mật, nói chân thật đáng tin.

Trước mắt Tiêu Tiêu giống như có một tầng sương mờ bịt kín, hốc mắt nháy mắt liên đỏ, nhu nhu nhỏ giọng kêu lên"Ngài Đăng"

Đứng ở trong thang lầu Hà Thanh Lăng nghe thấy con gái mình khẽ gọi tên anh, chấn động cả người, bất chợt nhớ lại cậu bé con mười lăm năm trước làm cho con gái mình giận tiếp mất trí nhớ chính là anh ta! ! Anh ta thế nhưng tiếp tục trở lại, tiếp tục sẽ làm con gái của bà chịu khổ. Hà Thanh Lăng nghĩ vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, không được, bà phải ngăn cản Tiêu Tiêu đến gần anh ta.

"Nhà chúng tôi không chào đón cậu, đi, đi ra ngoài cho tôi!" Loan Đức Hồng thực giật mình, không nghĩ tới người vợ từ trước đến nay luôn luôn dịu dàng của mình lại có phản ứng lớn như thế, nhanh chóng chạy đến, đỡ lấy thân thể bà đang run run.

"Thanh Lăng, làm sao vậy?" Tuy rằng ông cũng rất giận, nhưng phản ứng của vợ ông cũng thật không bình thường .

"Bảo cậu ấy đi, bảo cậu ấy đi nhanh đi! !" Hà Thanh Lăng nắm cánh tay của chồng thật chặt, không ngừng lặp lại.

Ngài Đăng rũ mắt xuống, thấy không rõ suy nghĩ cái gì, nhưng đôi tay đang ôm Tiêu Tiêu vẫn không buông ra.

"Mẹ!" Tiêu Tiêu che chở cho Ngài Đăng, cô không biết sự tình tại sao có thể biến thành như vậy, cô chưa từng gặp qua mẹ cô kích động như vậy.

Trong đại sảnh, không khí trở nên rất quái dị, mãi đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng cửa mở.

Loan Thần Thiên trở về lấy văn kiện , vừa mở cửa liền phát hiện vài người trong đại sảnh găng co, sừng sốt một chút, thấy đôi mắt khẩn cầu xin giúp đỡ của em gái đang nhìn mình, nhíu mày, sau đó làm như không thấy, trực tiếp lên 2 lầu. Tiêu Tiêu luôn chớp mắt ra hiệu với anh trai, nhưng Thần Thiên một

chút ý định muốn hỗ trợ cũng không có.

Loan Thần Thiên lấy đồ xong đi xuống, phát hiện mọi người vẫn đứng bất động, thờ dài, thực sự không có cách với em gái anh, khẽ khụ hai tiếng. "Ngài Đăng tổng tài đến nhà chúng tôi có chuyện gì sao?"

Ngài Đăng liếc mắt nhìn anh, lại khôi phục biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Miêu Tả đích thực sinh động

Edit: Quảng Hằng

"Mẹ, cha, Ngài Đăng tổng tài là khách, tại sao tiếp đón người ta như vậy." Ngừng một chút, rồi hướng Chì Lư đứng ở cửa phòng bếp nói "Đem trà Bích Loa Xuân con mang về hôm trước pha một bình nhé Di."

"không cần Bích Loa Xuân, mẹ Lư pha vài tách cà phê đi" Tiêu Tiêu nói tiếp lời của Loạn Thần Thiên, Ngài Đăng khẳng định uống không quen lá trà.

"À, đúng, vẫn là Tiêu Tiêu lo lắng chu đáo."

Nghe xong lời của con mình, Loạn Đức Hồng cũng hiểu được như vậy rất không lễ phép rồi,

"Tất cả mọi người ngồi đi, chúng ta đem việc này hảo hảo nói một chút, Thanh Lăng, em cũng đừng gấp."

"Ngài Đăng, cậu nói muốn sống cùng Tiêu Tiêu, cha mẹ cậu có biết không?"

"Mẹ của con đã qua đời rất sớm, cha con Ông ấy không quan trọng, chuyện của con, tự con có thể quyết định." Mặc kệ người nọ có đồng ý hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm tình của anh và Tiêu Tiêu, dù sao hiện tại tự thân người kia đã muốn khó bảo toàn.

"Ý của cậu là cha của cậu vẫn chưa biết việc này?" Loạn Đức Hồng cảm thấy hôm nay nhất định phải hỏi cho rõ ràng, hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người, nếu không thể được sự chúc phúc của người lớn, làm sao nói đến hạnh phúc.

"Con sẽ nói cho ông ấy biết " Tuy rằng cảm thấy cha không thể phá hư đến mình và Tiêu Tiêu, nhưng anh nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo.

"không được, tôi không đồng ý." Hà Thanh Lăng ngồi ở bên cạnh càng nghe càng nóng vội, nhìn thấy dáng vẻ của chồng bà dường như rất hài lòng với Ngài Đăng.

"Mẹ! Vì sao!" Tiêu Tiêu thật sự xem không hiểu mẹ hôm nay làm sao vậy, bình thường mẹ hiểu rõ mình nhất, lần này tại sao lại không để ý đến cảm nhận của mình.

"Bởi vì. Bởi vì. Ai, dù sao không được! !" Mọi người vẫn gạt Tiêu Tiêu, giấu diếm lâu như vậy, Hà Thanh Lăng không biết nên nói hay không.

Ngài Đăng nhìn bộ dạng sốt ruột muốn nói lại không dám nói của Hà Thanh Lăng, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Tiêu Tiêu không nhớ rõ chuyện năm đó là vì có ả tình sao?

" Chuyện năm đó sẽ không phát sinh lần nữa. " Giọng nói của Ngài Đăng thản nhiên, lời nói ra lại làm cho tất cả mọi người kinh hoàng.

"Chuyện gì?" Tiêu Tiêu nhìn Ngài Đăng ngờ ngác hỏi, tại sao cô nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

"Tiêu Tiêu, anh sẽ không bao giờ bỏ em lại lần nữa" Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mơ hồ của Tiêu Tiêu, Ngài Đăng khẳng định nói.

"Lần nữa?" Tiêu Tiêu làm bầm láp lại một lần, cảm thấy trong đầu giống như có đồ vật gì đó miêu tả sinh động.

Loan ba ba nghe lời nói của Ngài Đăng..., lại đột nhiên nhớ đến phản ứng vừa rồi của vợ mình, cùng Loạn Thần Thiên liếc nhau, đã hiểu rõ.

"Đau quá. Đau quá." Tiêu Tiêu ôm đầu, cảm giác đầu mình như có thiên quân vạn mã đang phi nước đại. Hà Thanh Lăng vừa nhìn thấy Tiêu Tiêu như vậy, nhanh chóng bảo Loạn Thần Thiên ôm Tiêu Tiêu lên giường nằm xuống. Ngài Đăng làm sao có thể lại để nam nhân động thủ, tự mình vươn tay ôm lấy Tiêu Tiêu đi lên lầu, Hà Thanh Lăng hiện tại cũng không cần biết nhiều như vậy, theo sau, gấp rút chỉ phòng của Tiêu Tiêu cho Ngài Đăng.

"Bé ngoan, tốt chút nào không?" Ngài Đăng ngồi ở bên giường nắm tay Tiêu Tiêu, cảm giác cô hồ hấp có chút hỗn hển.

"ngực rất khó chịu, thở không được. Anh đừng đi" Tiêu Tiêu cảm giác tim đập nhanh đến mức sắp vọt đi ra ngoài, rất không thoải mái, đem mặt dính sát vào trong lòng bàn tay của Ngải Đăng, thở từng ngụm, từng ngụm.

"Ừm, anh không đi" Ngải Đăng chẳng quan tâm còn có người ở bên cạnh, cúi người hôn lên đôi môi trắng bệch của Tiêu Tiêu một chút. Hà Thanh Lăng nhìn hai người thân mật không coi ai ra gì như vậy, đã có chút ngượng ngùng, ngoảnh mặt sang một bên.

Qua rất lâu, Tiêu Tiêu mới chậm rãi ngủ, nhưng một bàn tay của cô vẫn đang cầm lấy Ngải Đăng không buông, Ngải Đăng vẫn duy trì một tư thế để cho Tiêu Tiêu nằm thật thoải mái.

Loan ba ba gọi Hà Thanh Lăng đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

"Anh à, cậu ta chính là người đã làm hại Tiêu Tiêu của chúng ta sốt cao không thể để cho bọn họ tiếp xúc" Hà Thanh Lăng vừa ra khỏi cửa phòng, liền vội vàng nói với chồng.

"Anh đã biết, nhưng Thanh Lăng à, em không nhìn ra cậu ta thật tình yêu thương Tiêu Tiêu của chúng ta ư, ban đầu anh cũng không muốn, nhưng trải qua chuyện vừa rồi, anh cảm thấy nếu chúng ta càng phản đối, có thể càng kích động Tiêu Tiêu ý lại vào cậu ta." Vừa rồi Tiêu Tiêu vẫn luôn nắm lấy tay của Ngải Đăng, một chút cũng không nghĩ tới người cha như ông, làm cho trong lòng Loan Đức Hồng rất không cân bằng, ai, con gái đã trưởng thành a!

"Vậy làm sao bây giờ, để mặc cho bọn họ như vậy, sau đó chờ hấn ta tiếp tục tổn thương Tiêu Tiêu một lần nữa sao? Năm đó, những tên bảo vệ hung thần ác sát ấy, em không thể nào quên được, gia đình có thân phận như vậy hoàn toàn không thể mang hạnh phúc đến cho Tiêu Tiêu." Hà Thanh Lăng trầm nghĩ con gái bình an lớn lên, sau đó tìm nam nhân môn đương hộ đối, lại thương cô là đủ rồi.

"Trước cứ như vậy đi, quan sát kỹ hẵng nói." Bọn chúng bây giờ đang đứng giữa tình yêu cuồng nhiệt, ai phản đối hiệu quả cũng không lớn, ngược lại dễ dàng khiến cho tâm lý con gái mình sinh ra ý nghĩ chống đối lại, hay là trước tình táo lại, để cho hai đứa nó tự mình tìm hiểu lẫn nhau, nếu thích hợp vậy ông cũng không thể nói gì hơn, nếu không thích hợp, hai người tự nhiên sẽ chia tay, nếu Tiêu Tiêu bị thương tổn. Ai, vậy cũng chỉ có thể xem như chút vấp ngã trên đường mà ai cũng phải trải qua thôi, như thế một đứa trẻ sẽ học cách đứng vững ở lần sau.

Tiêu Tiêu rõ ràng cảm giác được gần đây mẹ tuy rằng vẫn là không thích Ngải Đăng, nhưng phản ứng đã không lớn như lần đầu tiên nữa. Đứng lên xoa xoa bả vai, ở văn phòng ngồi nửa ngày, đã mệt mỏi xương sống thắt lưng đau.

"Tổng giám, kế hoạch đã được chuẩn bị xong, ngài nhanh đến xem sao?" Từ sau khi Loan Đức Hồng công bố trên báo cô là con gái của ông, những người trong công ty điều đối đã với cô rất cẩn thận, càng không có lời đồn theo dự liệu, Tiêu Tiêu làm sao biết, đây là kết quả sau khi Loan Thần Thiên nghiêm khắc cảnh cáo.

"Ừm, đi thôi, phó tổng đâu?" Sửa sang lại quần áo, Tiêu Tiêu đi ra cửa, ở công ty cô luôn luôn thực thân ái hòa nhã, cũng không bởi vì mình là con gái của Baby mà cảm thấy kiêu ngạo.

"Phó tổng ở phòng họp, hôm nay có một hội nghị khẩn cấp, đại khái ở nửa giờ sau chấm dứt." Loan Thần Thiên sợ Tiêu Tiêu đối với nghiệp vụ công ty không quen thuộc, phải một thư ký chuyên môn cho cô.

"Nha" Tiêu Tiêu gật gật đầu, Thần Thần luôn luôn loay hoay bận rộn không thấy đến bóng dáng. Trong hành lang, công nhân lui tới rất nhiều, nhìn thấy Tiêu Tiêu đi qua đều cung kính nhẹ gật đầu gửi lời thăm hỏi, Tiêu Tiêu cũng khách khí mỉm cười đáp lại, không nhiệt tình quá, mà cũng không lộ vẻ thất lễ.

Chờ sau khi sửa bản thảo hoàn tất, đã sắp đến buổi trưa, Tiêu Tiêu nhìn đi động, có hai cuộc gọi nhỡ, bởi vì đang ở trong phòng thiết kế cho chuyển thành chế độ im lặng, đang chuẩn bị gọi lại cho Ngải Đăng, đi động lại vang lên.

"Bé ngoan, ăn cơm trưa chưa?" Trong điện thoại truyền đến thanh âm ôn nhu của Ngải Đăng.

"Vẫn chưa, vừa hết bận, cũng chưa có thời gian đi ăn đây." Tiêu Tiêu khoái trá cười, trong thanh âm mang theo một chút ý làm nũng.

"Ừm, anh sẽ cho người đưa cơm trưa đến cho em ngay." Ngải Đăng khi đến Trung Quốc, tất cả chuyện ẩm thực bắt đầu cuộc sống hàng ngày đều có chuyên gia hầu hạ, mỗi ngày đến giờ cơm sẽ có đầu bếp đưa đến những mỹ thực nấu nướng rất cầu kỳ, sau khi Tiêu Tiêu ăn qua một lần, cứ mãi gọi anh biết hương thụ, vì thế sau đó Ngải Đăng bảo đầu bếp chuẩn bị 2 phân, nếu Tiêu Tiêu không ở bên cạnh anh, thì bảo người mang sang.

"Tốt, vậy cũng phải nhanh lên một chút, em sắp chết đói rồi."

Đề điện thoại xuống, Tiêu Tiêu tiếp tục công việc, đó là chuẩn bị thể hệ sau của Blue, lực ảnh hưởng kim ngạch tiêu thụ của Thần Điện cùng giới doanh nghiệp tăng lên thật nhiều, cái này cũng khiến cho Tiêu Tiêu càng bận rộn, mỗi sáng sớm bị mẹ kéo dậy, vẫn còn mơ hồ đã bị nhét vào trong xe đi theo Loan Thần Thiên cùng đến công ty.

Tiêu Tiêu không nghĩ tới hôm nay là Ngải Đăng tự mình đưa cơm trưa đến, lúc mở cửa nhìn thấy là anh cùng Phi Lực ở ngoài cửa, góc hể hể sừng sốt nửa ngày mới cao hứng kịp phản ứng.

"Tại sao anh rành đến đây vậy?" Tiêu Tiêu ôm cánh tay của Ngải Đăng, trên mặt hưng phấn không khống chế nổi.

"Sang đây gặp em." Khẽ cọ vào mũi của Tiêu Tiêu, kéo cô ngồi vào trên sofa, Phi Lực đưa cặp lồng cơm lên liền lập tức thức thời tiêu sái đi ra ngoài.

Tieu Tieu động thủ mở nắp lồng com ra, nắp lồng com rất lớn là đặc chế , có 4 tầng, thức ăn mỗi một tầng cũng không giống nhau, bốc hơi nóng, vừa thấy đã biết mới vừa nấu xong .

"Thơm quá a!" Mãnh liệt hít một hơi nóng thơm ngát, chỉ ngửi thôi đã thấy thèm rồi.

"Ủm" Đem thìa đưa cho Tieu Tieu, bảo cô ăn nhanh, mới vừa rồi còn kêu đói.

"Anh ăn chưa?" Tieu Tieu tiếp nhận thìa, quay đầu hỏi Ngải Đăng.

"Ăn rồi, ngoan, em ăn nhanh đi." Càng đem hộp thức ăn nhích đến gần Tieu Tieu, còn sẵn sóc rót cho cô chén nước.

Hai người ngọt ngào mặt mặt ăn xong com trưa, rốt cục có thể ở cùng một chỗ im lặng. Tieu Tieu tựa vào trên người Ngải Đăng nói liên miên cần nhắc oán giận hành vi bóc lột chất tư bản chủ nghĩa của Loạn Thần Thiên.

"thật đáng sợ, mỗi ngày đúng 7 giờ mẹ đều gọi em rời giường, nhưng công việc của em rõ ràng có thể mang về nhà làm" Tieu Tieu là sinh vật có thời gian rời giường bình thường khoảng 9 giờ, cho nên mỗi ngày sáng sớm thức dậy đều trở thành đại cục hình với cô Baby yêu thương cô đặc biệt cho phép cô có thể tới trễ một giờ, nhưng Thần Thần lại không đồng ý, nói cô nếu không muốn bị người xem nhẹ, nhất định phải đối xử bình đẳng cùng công nhân bình thường.

"Anh biết không, mỗi sáng sớm em đều sẽ bị ngủ gục, , lần trước lúc họp cũng ngủ, còn bị Thần Thần mắng một trận."

Ngải Đăng cúi đầu nhìn Tieu Tieu trong lòng, nghiêm túc nghe cô nói xong, lúc này Tieu Tieu thật sự mê người, không có bất kỳ phòng bị gì, , không hề giữ lại bất cứ gì làm cho cảm giác của anh thật tốt.

Tieu Tieu cảm lấy một bàn tay của anh thường thức, thỉnh thoảng lẩn qua lộn lại, bàn tay của Ngải Đăng rất lớn, Tieu Tieu đem tay mình đặt lên so sánh thử, thấy có thể gần như lớn gấp đôi so với tay mình.

"Tieu Tieu"

"Vâng?" Tiếp tục quan sát ngón tay của Ngải Đăng, Tieu Tieu tùy ý đáp một tiếng.

"Đến công ty của anh làm đi, buổi sáng em muốn đến bất cứ giờ nào cũng được" Ngải Đăng nhìn Tieu Tieu thành thật nói, cô gái của anh không cần vất vả như vậy, chỉ cần hảo hảo ở bên cạnh anh là được rồi.

"Ách. Vẫn là không cần, em không muốn bị Thần Thần mắng." Tieu Tieu thật bất ngờ lời nói của Ngải Đăng..., bất quá cô cũng chỉ là oán giận nhỏ một chút thôi, hoàn toàn không có ý tứ bãi công.

"Anh đến nói với anh ấy." Ngải Đăng rất không hiểu, Loạn Thần Thiên không phải rất thương Tieu Tieu sao, tại sao còn có thể thường mắng cô chứ. Bất quá Ngải Đăng không biết là, đây chỉ là Tieu Tieu giận quá nên cường đại câu chuyện lên thôi, Loạn Thần Thiên mới sẽ không mở miệng mắng chửi người, chỉ biết dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người nam nhân này có chút ngang ngược

"không cần, không cần" Tieu Tieu nhanh nhẹn xua tay, Ngải Đăng cũng không tránh khỏi tường thật, nếu như bị Loạn Thần Thiên biết cô cùng Ngải Đăng nói xấu về anh, vậy sẽ nguy rồi.

"thật sự không cần sao?" Ngải Đăng có chút rối rắm nhìn cô, chẳng lẽ đã bị Loạn Thần Thiên uy hiếp mới không cho anh ra mặt sao? Anh quyết định tốt nhất phải gặp mặt Loạn Thần Thiên nói chuyện một lần mới được, Tieu Tieu là của anh, cho dù Loạn Thần Thiên có là anh trai cô đi chăng nữa thì cũng không thể miễn cưỡng cô.

Vì thế xé chiều hôm đó, Loạn Thần Thiên liền ngoài ý muốn nhận được Ngải Đăng tự mình gọi điện thoại tới.

"Xin chào, Ngải Đăng tổng tài." Nghe được thanh âm của Ngải Đăng, Loạn Thần Thiên nhũn mày, anh ta luôn luôn phải trợ lý liên hệ cùng mình, chẳng lẽ hôm nay có chuyện gì quan trọng đến mức cần tự tay anh ta nhúng vào mới được hay sao?

"Anh luôn bảo Tieu Tieu mỗi ngày rời giường vào lúc 7 giờ sáng sao?" Trong giọng nói Ngải Đăng mang theo bất mãn cùng nồng đậm chất vấn.

"Ách." đã xảy ra chuyện gì? Làm cho anh không biết mở miệng trả lời anh ta như thế nào.

"Tieu Tieu không thích dậy sớm như thế, về sau anh hãy để cô ấy ngủ đến khi nào cô ấy thích nhé. " không nghe được Loạn Thần Thiên trả lời, Ngải

Đặng dừng một chút tiếp tục nói.

Loan Thần Thiên thể này mới kịp phản ứng, nhất định là con bé con kia ở trước mặt Ngải Đăng nói gì đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhất định phải hảo hảo thu thập nha đầu kia một chút rồi, dám ở trước mặt người bên ngoài oán giận anh trai của mình.

"Ngải Đăng tổng tài"

"Gọi tôi Ngải Đăng là được rồi!" Dù sao anh ấy cũng là anh trai của Tiêu Tiêu, yêu ai yêu cả đường đi, Ngải Đăng đối với anh ta cũng không tệ lắm.

"Ừm, Ngải Đăng, chuyện cậu nói hình như là chuyện nhà của chúng tôi nhỉ?"

Ngải Đăng sùng sốt, anh không nghĩ tới Loan Thần Thiên lại sẽ nói như vậy, bởi vì trong mắt anh, Tiêu Tiêu là người thân nhất của anh, mà câu nói kia rõ ràng tách biệt anh và Tiêu Tiêu, làm anh cảm thấy không được vui.

"Tiêu Tiêu là của tôi!" Ngải Đăng đứng lý hợp tình cường điệu, Tiêu Tiêu bây giờ là bạn gái của anh, tương lai sẽ là vợ yêu của anh, tương lai của tương lai nữa lại là mẹ của những đứa con anh .

"Ngải Đăng, Tiêu Tiêu không phải thuộc về một mình cậu, con bé còn có ba mẹ, còn có anh trai là tôi." Loan Thần Thiên đột nhiên có chút buồn cười, không nghĩ tới đường đường là Ngải Đăng nổi tiếng lạnh lùng nhất trong giới doanh nghiệp cũng sẽ nói ra những lời nói đầy tính trẻ con như vậy.

Ngải Đăng mím miệng thật chặt không nói, không thể phủ nhận lời của Loan Thần Thiên là sự thật, nhưng sự thật này thật làm cho người ta chán ghét, anh hi vọng anh và Tiêu Tiêu đều là duy nhất của nhau, nhưng Tiêu Tiêu còn có những người cô yêu thương và tôn trọng, như vậy anh nên suy tính như thế nào đây!

"Nếu các người không thương cô ấy, hay là đem cô ấy đến cho tôi chăm sóc." Ngải Đăng cảm thấy yêu một người chính là phải chịu theo mọi ý muốn của cô, suy nghĩ cho cô vô điều kiện.

"Chúng tôi không thương con bé? Lời này từ đâu nói vậy, chẳng lẽ bảo con bé đi làm đúng giờ chính là không thương nó sao?" Loan Thần Thiên có chút tức giận, cảm giác giống như nói chuyện với người không nói lý lẽ vậy.

"Đúng vậy." :))

Ngải Đăng trả lời, nhưng lại là "Đúng vậy", câu trả lời này làm cho Loan Thần Thiên thiếu chút nữa quăng luôn chiếc điện thoại, người này, người này quả thực không có cách nào khác để khai thông. thì ra, anh còn cảm thấy cha thường hay cưng chiều Tiêu Tiêu có chút quá đáng, không nghĩ tới bây giờ xuất hiện thêm một người cưng chiều con bé còn quá đáng hơn.

"Cậu. Ai, Ngải Đăng à, cậu không thể nuông chiều Tiêu Tiêu như thế được." Loan Thần Thiên bắt đầu dè dặt cái trán, anh ta nên nghĩ cho Tiêu Tiêu một chút được không, nếu chỉ biết đứng một bên bao bọc nuông chiều và ủng hộ vô bờ bến như thế, sẽ làm cho cô giống như bông hoa trong nhà kính không thể ra được bên ngoài cứ bị vây hãm trong sự ỷ lại người khác.

"Vì sao không thể?" Ngải Đăng cảm thấy Loan Thần Thiên này rất kỳ quái, nghe thấy trong lời nói của anh ta rõ ràng là quan tâm Tiêu Tiêu, nhưng hành vi lại luôn làm cho Tiêu Tiêu mất hứng.

Loan Thần Thiên hận không thể phun một búng máu ra , đây là cực phẩm mà cha mẹ nào nuôi ra thế, để cho gương mặt của anh ta trở nên cứng ngắt bao nhiêu năm qua không ai có cách nào công kích nổi.

"Ngải Đăng, nếu bây giờ cậu nuông chiều con bé thái quá như thế, vậy về sau nếu như cậu không thể bảo hộ nó được nữa thì sao?" Liên quan đến hạnh phúc cùng tương lai của em gái mình, Loan Thần Thiên vẫn đề nện, nhẫn nại tình tế phân tích cho anh ta.

"không bao giờ có ngày nào đó" không chút suy nghĩ Ngải Đăng trả lời khẳng định, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi Tiêu Tiêu .

"trên đời này thứ vạn nhất có nhiều lắm, ai cũng không thể cam đoan một giây sau có thể bình an hay không." Loan Thần Thiên hiện tại tin tưởng kinh nghiệm về phương diện cảm tình của Ngải Đăng rất ít, gần như không có, đơn thuần đến mức như thế.

Nghe xong lời nói của Loan Thần Thiên..., Ngải Đăng cau mày suy tư một lát, sau đó mở miệng nói

"Hôm nay nói chuyện không được để cho Tiêu Tiêu biết, lại càng không cho phép anh làm cho Tiêu Tiêu mất hứng, nếu không. Tôi sợ anh chịu không nổi đâu" .

Cúp điện thoại, Ngải Đăng vẫn còn đắm chìm trong lời nói của Loan Thần Thiên vừa rồi, anh rối rắm không phải bởi vì câu nói không nên nuông chiều Tiêu Tiêu theo lời của Loan Thần Thiên, mà là Loan Thần Thiên nói nếu có một ngày anh mất, Tiêu Tiêu còn có thể có cuộc sống vô ưu vô lự sao?

Xem ra anh là nên hảo hảo lo lắng một chút về vấn đề an toàn của Tiêu Tiêu rồi, phải phải bảo tiêu bảo hộ toàn bộ mọi góc độ 24/24 cho cô mới được. (Sax, bó tay anh trai nì, tưởng đầu anh nghĩ gì cho mình @@!)

À chương sau son móng tay nhé!

Tầng cao nhất của khu cao ốc tập đoàn Magnus là nơi ở của Ngải Đăng, gần 300 m2 không gian đều trải một tầng thảm lông dê nhưng thật dày, còi bỏ

tất, đi chân trần trên đó giống như đang dẫm lên những đám mây xốp mềm bồng bềnh êm dịu, đây là Ngải Đăng riêng biệt chuẩn bị vì Tiêu Tiêu, bởi vì Tiêu Tiêu thích coi chân trần đi trên mặt đất, cái này cũng làm cho cô mỗi tháng khi đến kinh nguyệt đều đau bụng, khí lạnh nhập từ lòng bàn chân lên người. Ngải Đăng sau khi một lần chứng kiến Tiêu Tiêu đau bụng khi đến thời kì, bắt đầu chú ý đến việc bảo dưỡng thân thể của cô Tiêu Tiêu cũng rất thích đứng ở tầng cao nhất, chẳng những có thể thoải mái lẫn lộn trên mặt đất, hơn nữa có thể quan sát toàn cảnh thành thị, vừa xem mọi núi nhỏ.

"Ngải Đăng, màu này đẹp không?" Tiêu Tiêu vươn những chiếc móng tay sơn đỏ như lửa, nhìn Ngải Đăng đang làm việc gần đó hỏi.

Ngải Đăng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, gật gù đầu tỏ vẻ thích thú mặt, mỗi lần Tiêu Tiêu đến đây, anh đều mang tất cả công việc lên tầng cao nhất để xử lí, như vậy có thể một bên cùng cô một bên công tác, hai việc đều không làm trễ nãi.

"Đó là màu này đẹp, hay màu trước đẹp?" Tiêu Tiêu thực thích sơn móng tay, thậm chí có sở thích sưu tập, bởi vì cô nghĩ móng tay chính là gương mặt thứ hai của con gái, cho nên Tiêu Tiêu rất trân trọng.

"Trước đi" Kỳ thật Ngải Đăng cảm thấy màu nào cũng đẹp, nhưng nếu nói không rõ ràng Tiêu Tiêu sẽ không thuận theo, không buông tha.

"À, kỳ thật em cũng cảm thấy mà hồng nhạt kia đẹp hơn." Tiêu Tiêu rửa sạch màu đỏ thắm trên móng, sau đó sơn màu hồng nhạt lên, ừm, vẫn là màu này đẹp nhất, ánh mắt Ngải Đăng không sai.

"Ngải Đăng" Thoa xong móng tay của mình, Tiêu Tiêu cảm thấy nhàm chán muốn tìm chút chuyện làm.

"Hửm?"

"Anh có từng sơn móng tay chưa?"

"không có" Nam nhân bình thường hẳn là đều không có chứ.

"Anh có muốn thử xem hay không?" Mắt Tiêu Tiêu lóe sáng những ánh lấp lánh như sao nhìn chăm chăm Ngải Đăng, tay anh rất đẹp, nếu có thể sơn lên những cái móng đó thì càng đẹp.

Ngải Đăng ngẩng đầu, biểu tình có chút khó chịu, run run môi dưới, "Bé ngoan, vẫn là không cần", Anh sợ bản thân sẽ sinh ra chứng sợ hãi màu sắc.

"Đến đây, đến đây, kỹ thuật sơn móng tay của em rất tốt" Tiêu Tiêu nắm lên một đồng chai lọ chạy về phía Ngải Đăng.

"Bé ngoan, đừng" Về mặt của Ngải Đăng đáng yêu giống như đứa bé bị chèn ép, nhìn ánh mắt sang rõ của Tiêu Tiêu cảm lấy ngón tay của anh, Ngải Đăng có chút sợ hãi, lát nữa còn có buổi hội nghị, nếu Tiêu Tiêu không cho anh rửa, thì nên làm sao bây giờ.

"Ngải Đăng, có được hay không vậy, Ngải Đăng. . . ." Tiêu Tiêu ôm đùi Ngải Đăng bắt đầu làm nũng, thanh âm nũng nịu là quý gặp quý sầu. Rốt cục, Ngải Đăng chịu không được nét nũng nịu cầu xin của mỹ nhân, đành đồng ý.

Vì thế, anh bị kịch.

Tay trái của Ngải Đăng bị nhuộm thành một chùm màu sắc rực rỡ, Tiêu Tiêu cảm thấy một ngón tay một màu chưa đủ, còn bôi mỗi móng hai màu, đó là mẫu đang thịnh hành nhất của năm nay vừa hồng thêm xanh.

"Bé ngoan à, có thể, không thoa được không?" Tuy rằng nói như vậy, nhưng Ngải Đăng vẫn vươn tay cho Tiêu Tiêu chà đạp, tay kia thì còn giúp cô cầm chai nước sơn, nói giáo cho giật a!

"Chờ một chút, vẫn chưa xong đâu." Ngồi trên mặt đất, đầu tựa vào trên đùi của Ngải Đăng, mạnh mẽ thổi phù phù vào những móng tay còn ướt.

"Bé ngoan à, rửa cho anh đi, như vậy không tốt." Ngải Đăng nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa đã đến giờ, thư ký sẽ tới nhắc anh vào họp.

"Rửa làm gì, nhìn đẹp như thế mà, ha ha" Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng kinh ngạc của Ngải Đăng, cười đến ngã trái ngã phải.

"Bé ngoan!" Ngải Đăng đem Tiêu Tiêu ôm đến trên đùi, có chút bất đắc dĩ điểm điểm lên trán của cô.

"Được rồi, em rửa cho anh, nhưng là lưu một cái được không?" Tiêu Tiêu vươn một đầu ngón tay đáng thương nhìn Ngải Đăng, nếu tẩy sạch không phải uổng công sao!

". . . ." Thấy vẻ mặt như thế, Ngải Đăng còn có thể nói không được sao? !

Vì thế, trong phòng họp ngày đó, các quản lí cấp cao của công ty đều nhìn thấy vẻ kì lạ của tổng tài mình, anh luôn vận vẹo ngón tay, đều đoán chẳng lẽ tay tổng tài bị thương ư, nghiêm trọng đến mức phải dùng băng băng bọc lại? ! :))

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tiếp xúc thân mật

Edit: Quảng Hằng

thật vất vả nhìn đến khi hội nghị chấm dứt, Ngải Đăng chạy nhanh về tầng cao nhất. Tiêu Tiêu đang ngồi xếp bằng ở trên giường xem tivi, nhìn thấy Ngải Đăng tiến vào, mút mút chocolate trên ngón tay, cười hi hi nhìn ngón tay bị băng bó của Ngải Đăng.

"Anh xấu lắm, lấy thứ này che lại, không tính!" Đứng ở bên giường, còn nhún nhảy vài cái, Tiêu Tiêu lớn tiếng lên án.

Ngải Đăng đi đến trước giường, Tiêu Tiêu đứng ở trên giường vừa vặn cùng chiều cao của anh không sai biệt lắm, ôm eo nhỏ của cô, sợ cô vô tâm sẽ té xuống.

"Đói bụng chưa?"

"Hừm, chuyển hướng đề tài!" Tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, ra vẻ tức giận.

"Đừng nóng giận, anh. Ngại mà." Ngải Đăng nói xong đỏ mặt, làm cho Tiêu Tiêu cười ha ha, gọi thẳng thật là đáng yêu. Ôm đầu Ngải Đăng, hung hăng hôn vài ngụm, Tiêu Tiêu cảm thấy có thể khai quật ra tế bào bên lên thẹn thùng của Ngải Đăng thật không dễ dàng.

Tiêu Tiêu chủ động hiến hôn cũng làm cho Ngải Đăng hài lòng, tinh tế liếm dọc theo cánh môi có vị chocolate, vờn đầu lưỡi tách hàm răng của cô ra, tiến quân thần tốc, tìm được đầu lưỡi né tránh của Tiêu Tiêu, ôn nhu quấn quýt mút lấy, gấn bó giao triền, môi lưỡi giao nhau, hai người đều đắm chìm ở bên trong nụ hôn nồng nhiệt, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Cánh tay của Ngải Đăng đang ôm bên hông Tiêu Tiêu sử dụng lực một chút, đã làm cho hai người dính sát vào nhau, Tiêu Tiêu cảm giác nếu không phải nhờ cánh tay chống đỡ bên hông mình, mình nhất định sẽ trượt xuống, cả người mềm nhũn không dùng được sức lực, chỉ có thể theo Ngải Đăng trầm luân.

"Bé ngoan" nhẹ nhàng đụng vào cánh môi bị hôn đến sưng đỏ của Tiêu Tiêu, mở miệng thanh âm có chút khàn khàn.

"Vâng?" Bị hôn đến mơ hồ không người nào ý thức liếm liếm môi, có chút không thoải mái.

"Buổi tối muốn ăn cái gì?" Ngải Đăng cố gắng đè nén ý niệm hôn lên đôi môi mong kia một lần nữa trong đầu, sửa sang mái tóc có chút rối bời của Tiêu Tiêu hỏi.

"Tự chúng ta làm đi" Tiêu Tiêu mấy ngày nay mua mấy quyển thực đơn đang tự học, tuy rằng thành quả không lớn lắm.

"Được, anh sẽ bảo Phi Lực đi chuẩn bị, muốn ăn gì nào?"

"Ngải Đăng, tự chúng ta đến siêu thị mua đi, anh khẳng định chưa từng đến đó nhỉ?" Tiêu Tiêu đề nghị nói, chỉ có tự thử nghiệm mới có lạc thú, kỳ thật cô thật hâm mộ đôi vợ chồng son có thể đến siêu thị để mua sắm.

Vì thế, mười mấy phút đồng hồ sau, hai người đã ở trong một trung tâm siêu thị lớn, Ngải Đăng một tay phụ giúp đẩy xe hàng, một tay nắm lấy tay của Tiêu Tiêu. Tuy rằng hai người đều mang theo kính râm, nhưng khí chất bất phàm vẫn luôn được rất nhiều người chú ý.

"Mua thứ này được không?" Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt người khác, Tiêu Tiêu hưng phấn chọn những thứ tối nay muốn ăn.

"Được" Ánh mắt Ngải Đăng vẫn dõi theo Tiêu Tiêu, thường thường khi cô vừa đặt câu hỏi đáp ngay.

Chờ hai người mua xong, khi tính tiền Tiêu Tiêu mới phát hiện mình đã mua khá nhiều đồ, có lẽ chỉ hai người bọn họ sẽ ăn không hết, nên cô định mang trả lại một số thứ, đã bị Ngải Đăng ngăn trở. Anh gọi điện thoại, lập tức từ một góc siêu thị có một gã mặc thường phục xuất hiện, cung kính gật đầu chào bọn họ, sau đó mang mọi thứ đi khỏi.

"thật là lợi hại, bọn họ vẫn luôn đi theo anh à?"

"Ừm" Ngải Đăng hiện tại rất chú ý về vấn đề an toàn của Tiêu Tiêu, hơn nữa đám người đi theo bọn họ cũng không chỉ có một.

Buổi tối, Tiêu Tiêu không cho Ngải Đăng hỗ trợ, một mình ở phòng bếp bận việc nửa ngày, rốt cục làm ra được vài thứ có hình dạng giống như thức ăn.

"Anh ném thử xem?" Tiêu Tiêu tắt đèn nhà ăn, chỉ thấp lên hai ngọn nến, ghé vào Ngải Đăng bên cạnh ánh mắt không hề chớp nhìn anh ăn thử.

Ngải Đăng thấy bộ dạng Tiêu Tiêu khẩn trương chờ kết quả đột nhiên rất muốn hôn cô, sau đó cũng đã làm như vậy.

"Ngô. Anh. Làm sao" không phải hỏi anh ăn được không ư, tại sao kích động thành dạng này.

"Bé ngoan. Anh thật cao hứng" Cao hứng Tiêu Tiêu để ý anh như vậy, làm cho anh cảm thấy ấm áp.

không biết có phải là không khí rất tốt hay không, nụ hôn này có chút thay đổi hương vị, Ngải Đăng có chút vội vàng ôm chặt Tiêu Tiêu, bàn tay to bắt đầu tự do lang thang ở trên người cô, hô hấp của hai người cũng bắt đầu trở nên dồn dập, không khí chung quanh bị lây nhiễm một chút mờ ám. Chạm rãi hôn, Ngải Đăng càng ngày càng cảm thấy không thể đủ, tay dần dần trượt đến dưới lưng của Tiêu Tiêu, chạm đến áo cùng váy ngắn, toàn thân tràn đầy dục vọng làm cho ngón tay Ngải Đăng nhịn không được trượt vào bên trong.

"Ừm Ừm" Toàn thân Tiêu Tiêu trở thành một màu hồng nhạt từ đầu đến chân, có chút khó chịu vặn vẹo uốn éo thân thể, miệng tiết lộ ra rên rỉ đứt quãng.

sự tra tấn ngọt ngào này làm cho Ngải Đăng càng cảm thấy khó chịu, tất cả nhiệt lực giống như đều tập trung vào một chỗ, kêu gào muốn được giải thoát.

Ngải Đăng lần đầu tiên không thể suy nghĩ thông suốt nổi nữa, thân thể non nớt mềm mại như tơ lụa như đang mời gọi làm dục vọng bên trong anh dâng trào. Hôn dần dần xuống phía dưới, hôn lên cổ Tiêu Tiêu, lực đạo hơi nặng, liếm cắn, lưu lại một vết đỏ ửng kéo dài từ cổ xuống ngực.

Tiêu Tiêu bị ép tới có chút thở không nổi, Ngải Đăng hơi hơi nâng thân thể lên nhìn Tiêu Tiêu bị đè sát lên sofa, có chút tức giận xúc động của mình, ngồi xuống sửa sang quần áo cho Tiêu Tiêu, đem cô ôm vào trong lòng, hít một hơi thật sâu. thật lâu bên trong chỉ nghe thấy thanh âm hỗn hển của Ngải Đăng, Tiêu Tiêu mềm mại uốn trong lòng Ngải Đăng, còn có chút mơ màng.

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên, cắt đứt không khí mờ ám bên trong.

Tiêu Tiêu sờ túi, là di động của mình, tránh khỏi tay của Ngải Đăng, mở ra thấy, hóng rồi, đã quên thời gian về nhà.

"Alo , Thần Thần, em lập tức trở về ngay." Tiêu Tiêu thật cẩn thận giải thích, sợ chọc anh trai mình tức giận .

"Em ở đâu?" Loan Thần Thiên nhìn sang cha đang chú ý chặt chẽ bên cạnh, ngữ khí bình tĩnh hỏi.

"Ách. Em trở về lập tức!" Buổi sáng tùy tiện tìm lý do cùng xin phép Thần Thần, chạy đến tìm Ngải Đăng, nếu hiện tại bị Thần Thần biết mình nói dối sẽ nguy mất.

Ngải Đăng thấy Tiêu Tiêu bộ dạng sốt ruột giải thích cùng Loan Thần Thiên, nhíu nhíu mày, vươn tay cầm lấy điện thoại của Tiêu Tiêu, lạnh lùng mở miệng "Tôi sẽ đưa cô ấy trở về." Sau đó liền dập máy.

"A a. Tại sao anh lại tắt máy." Tiêu Tiêu đoạt lấy di động, nhìn đã dập máy thực, có chút kích động, xong đời, trở về chắc chắn sẽ bị ánh mắt của Thần Thần giết chết mất.

"Anh đưa em trở về" Ngải Đăng kéo Tiêu Tiêu qua tiếp tục ôm vào trong ngực, không hy vọng thấy cô buồn bực hay lo lắng như thế này.

"Anh đưa em cũng vô dụng a, ở nhà đã biết em ở bên anh. " Tiêu Tiêu có chút nhụt chí, chẳng lẽ đêm nay không quay về, ở chỗ của Ngải Đăng tránh né cả đêm? Vẫn là quên đi, chết như vậy còn thảm hại hơn.

"Đừng sợ, có anh ở đây"

Cuối cùng, Ngải Đăng vẫn đem Tiêu Tiêu đưa vào nhà, cùng Loan Thần Thiên khách khí một phen mới đi. Vừa đem Ngải Đăng tống ra khỏi cửa, muốn trộm chuẩn êm quay về phòng ngủ, Tiêu Tiêu đã bị Loan Thần Thiên gọi lại.

"Muốn đi đâu?" Loan Thần Thiên nghiêng chân ngồi ở trên sofa, nghiêm khắc nhìn Tiêu Tiêu chằm chằm.

"Ách. Ha ha, anh hai!"

"Em lại đây ngồi xuống."

"Anh hai à, hôm nay em mệt mỏi quá rồi, đứng rồi, cha mẹ đâu?" Từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất vẫn là Thần Thần, bởi vì cha mẹ cũng sẽ không rầy la cô, chỉ có anh trai cô rất nghiêm khắc phê bình cô, hiện tại đành phải chuyển cha mẹ ra làm cứu tinh .

"Hừ, đã ngủ rồi, đừng hy vọng xuống đây để cứu em."

"Anh à, em đâu phải có ý đó." Tiêu Tiêu ôm lấy khuôn mặt tươi cười thật to.

"Suốt ngày hôm nay ở cùng với Ngải Đăng?"

"Vâng" Tiêu Tiêu thấy làm nũng vô dụng, đành phải cúi đầu thành thật trả lời.

Loan Thần Thiên nhìn Tiêu Tiêu chằm chằm không nói chuyện, làm cho Tiêu Tiêu run sợ một trận.

"Em xác định sẽ ở cùng một chỗ với anh ta sao?" Lời nói xoay chuyển, Loan Thần Thiên đột nhiên mở miệng hỏi.

"Vâng, em thích anh ấy."

Loan Thần Thiên nghe thấy Tiêu Tiêu thổ lộ, cả người chấn động, em gái anh thật sự đã trưởng thành, không còn là cô bé con trước đây làm nũng kéo áo anh đòi anh vuốt ve nữa.

“Tắm rửa rồi đi ngủ sớm đi, Dì Lưu có chữa canh cho em trong bếp đó.” Loan Thần Thiên nói xong liền đứng dậy đi lên lầu.

Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, đây là ý gì, không đề ra nghi vấn với cô nữa? Cũng không còn phê bình cô, chẳng lẽ anh chấp nhận Ngải Đăng? !

Bầu trời trở lại phòng cời quần áo ra đi phòng tắm tắm bồn, đứng ở trước gương nhìn một đám dầu hôn trên cổ, nhớ tới đoạn kiều diễm buổi tối hôm nay, có chút thẹn thùng. cô cảm thấy Ngải Đăng dục vọng mãnh liệt, nhưng anh lại có thể khắc chế bản thân, nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Tiêu vừa ngọt ngào lại cảm động. Là ai đã nói qua, nếu nam nhân có thể trong cơn bùng nổ của dục vọng vẫn quan tâm đến bạn, người đó mới thật lòng yêu bạn.

Từ sau đoạn quảng cáo Blue, Tiêu Tiêu một đêm đã nổi tiếng. Thông thường thì, theo mọi người dự đoán, nếu ai đó gặp được cơ hội như thế này sẽ mượn cơ hội này để một bước lên mây. Nhưng lại ngoài dự đoán của mọi người, công ty quảng cáo Magnus thành lập vì cô đứng như với tuyên bố, không hề kí kết hợp đồng với bất cứ minh tinh nào hay nhận một đầu tư quảng cáo hoặc quay chụp điện ảnh nào khác. Chỉ duy nhất về lần quảng cáo đính đám cho Angelina, sau đó đã im hơi lặng tiếng. Mà Angelina trở thành cô gái trong trắng thanh cao duy nhất, được mọi người yêu mến lại biến mất không hề xuất hiện trước giới truyền thông thêm một lần nào nữa, tự mình lưu lại một ấn tượng mạnh với mọi người sau đó biến mất.

Chờ Ngải Đăng hết bận những bước đầu hạng mục đầu tư tại Trung Quốc thì đã đến mùa thu, mùa thu ở thành phố A là đẹp nhất, vẻ đẹp lạ thường của thành thị tán ra hơi thở mê người khắp nơi, làm người ta lâm vào khuynh đảo. Những lá Phong rơi đầy trên đường đỏ là nét đặc sắc của thành phố A, những tán lá đỏ tươi như trang điểm thêm cho sự rực rỡ của mùa thu, chính là phong cảnh đẹp nhất, xanh đỏ vàng hòa lẫn vào nhau, đỏ rực rỡ, vàng mát dịu, xanh nhu hòa, Tiêu Tiêu luôn có sự yêu thích đặc biệt với lá Phong, hàng năm đều dành những lá đẹp nhất để làm thí nghiệm.

Ngải Đăng đã hứa với Tiêu Tiêu, chờ đến khi anh rảnh rỗi sẽ mang cô đến Mông Cổ du lịch, hưởng thụ thế giới của hai người. Tiêu Tiêu vẫn luôn luôn có hứng thú với các bộ tộc Ôn khắc tác Luân cùng với thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ (Hulun Buir), mang theo vẻ thần bí của bộ tộc khác hòa quyện với sự thân thiện của thiên nhiên làm cô muốn ngừng mà ngừng không được.

Khi tới thành phố A Nhĩ Sơn đã là cuối mùa thu rồi, đi theo bọn họ ngoài ba người bảo vệ lực lượng còn có một người dân tộc dẫn đường. Ba Căn không đến 20 tuổi, rất đen mặc áo dài viền nơi tay áo, khi đến đón máy bay thấy Tiêu Tiêu đang tựa vào bên người Ngải Đăng còn không tự nhiên đỏ mặt, Tiêu Tiêu thực thích người hướng dẫn du lịch nhỏ này, có được hơi thở tinh thuần của tiểu dân bản xứ sinh trưởng ở địa phương, còn muốn nói thêm vài câu với Ba Căn đã bị sắc mặt u ám đen sạm của Ngải Đăng làm ngưng bật.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cùng tắm Ôn Tuyền

Edit: Quảng Hằng

A Nhĩ Sơn là tòa thành thị vây quanh trong thảo nguyên, sườn đông là đại thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ xinh đẹp. A Nhĩ Sơn không phải là tên của núi, mà là “Nước Thánh” trong tiếng Mông Cổ, từ Nước Thánh này ý chỉ về suối nước khoáng nổi tiếng của nơi này. Ngải Đăng vừa đặt chân lên khách sạn du lịch của bản xứ, Hương trưởng tự mình tiếp đãi bọn anh, còn riêng biệt chuẩn bị cho anh một phòng thông với suối nước khoáng độc lập.

Khách sạn Ôn Tuyền là sự kết hợp hài hòa đặc sắc giữa vùng sông nước Giang Nam cùng nhà bạt (của dân tộc Mông Cổ), một chiếc cầu nhỏ bắc ngang qua dòng suối nước nóng lộ thiên đang bốc hơi nước nghi ngút, ở bên cạnh ao các thực vật trang điểm cho dòng suối trở nên vô cùng quyến rũ. Và phía sau chiếc cầu nhỏ là một căn nhà nhỏ theo kiểu kiến trúc giống như nhà bạt Mông Cổ, dung lều bạt và dây thừng kết nối lại nhưng rất kiên cố chắc chắn. Chẳng qua, nơi đây là khu du lịch lớn hiện đại nên bên trong xây thêm bê tông chắc chắn và cũng rất thoáng mát.

"thì ra nơi này cũng có tắm lót sàn bằng lông thú nữa kìa." Lôi tay Ngải Đăng kéo vào nhà bạt liền phát hiện bên trong đã trải những tấm thảm thật dày, vật dụng bên trong đều là làm bằng gỗ, bốn phía treo những khung ảnh cùng những tấm áp phích băng hoa.

"Đây là phong cách riêng của Mông Cổ chúng tôi" Ba Căn nhiệt tình giải thích với Tiêu Tiêu, anh lớn như vậy lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy, giống như những diễn viên nữ trên truyền hình vậy, nhưng người đàn ông ngoại quốc đi bên cạnh cô nhìn thật hung dữ làm anh ta cũng không dám nói nhiều.

"Phải không? Ngải Đăng, lúc chúng ta về mang theo một tấm thảm được không anh?" Tiêu Tiêu rất thích hoa văn thêu trên những tấm thảm, mang phong cách đặc thù của dân tộc.

Ngải Đăng gật gù đầu, xoay người vung tay lên với Ba Căn, ý bảo anh ta có thể đi ra ngoài. Chờ sau khi Ba Căn rời khỏi đó, Tiêu Tiêu mới cời vớ ra, đi chân trần trên những tấm thảm, hiếu kì đánh giá chung quanh.

"Nơi này lại không có giường, chúng ta phải ngủ trên đất vậy" Tiêu Tiêu quỳ trên mặt đất vơ tay giữ giữ những tấm chăn lông dùng để ngủ.

"Em không quen sao?" Ngải Đăng ngồi vào bên cạnh Tiêu Tiêu, cùng nhau giúp cô trải giường chiếu, nếu Tiêu Tiêu không thích, anh sẽ bảo bọn họ đổi chỗ khác.

"không có, loại thể nghiệm này không tồi nha!"

Trải giường xong, Tiêu Tiêu liền chuẩn bị ra bên ngoài ngâm suối nước nóng, nhưng nếu ngâm nước suối thì phải thay áo tắm, Tiêu Tiêu chỉ mang theo 2 bộ bikini, đối với Ngải Đăng, có chút ngượng ngùng, cọ xát nửa ngày không biết nên làm sao bây giờ.

"không phải muốn đi ngâm Ôn Tuyền sao?" Nhìn Tiêu Tiêu nửa ngày vẫn chưa thay quần áo, Ngải Đăng nghi ngờ hỏi.

"Em"

"Nga, không có việc gì, anh đã bảo bọn họ ra bên ngoài trông chừng đùm rồi, không có ai đến đâu." Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng một chút cũng không kịp phản ứng nguyên nhân là bởi vì anh, còn tưởng rằng Tiêu Tiêu là sợ có người thấy.

"Ách. không phải chuyện đó. Anh không xoay lưng lại, sao em có thể thay quần áo được!"

"Sao? À." Ngải Đăng lúc này mới kịp phản ứng, có chút chậm chạp xoay lưng lại.

Phía sau truyền đến tiếng quần áo rơi sột xoạt trên đất, Ngải Đăng nhếch miệng, cổ họng gật gật, cảm giác cả người có chút khô nóng.

"Được rồi. Anh có thể quay lại "

Ngải Đăng xoay người, thấy trên người Tiêu Tiêu còn khoác thêm một lớp khăn tắm, nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể che hết bóng dáng xinh đẹp ẩn hiện bên dưới cùng hai chân thon dài. Bên trong lò sưởi cháy thật đượm, Tiêu Tiêu dưới ánh nhìn cháy bỏng của Ngải Đăng có chút mất tự nhiên ngoảnh sang một bên, làn da lộ lộ trong không khí có chút thoáng lạnh.

"Em đi ngâm Ôn Tuyền đây." Vì đánh vỡ cục diện xấu hổ này, Tiêu Tiêu bước nhanh ra khỏi nhà tắm.

một chân đưa vào trong ôn tuyền, lập tức cảm giác được thoải mái khắp toàn thân, cái loại ẩm áp từ thấp tới cao này, trải rộng toàn thân. Lại bước thêm một chân nữa, dọc theo bậc thang chậm rãi đến gần trong suối nước, bị nước suối bao vây, da thịt bắt đầu hiện hồng, Tiêu Tiêu thoải mái thờ dài. Ở trên thảo nguyên Mông Cổ, truyền lưu một bài dân ca đã xuất hiện rất lâu rồi:

Hung ác nhất là roi da Vương gia,

Thê thảm nhất là nô lệ hai mắt đầm lệ,

May mắn nhất là Mai hoa lạc hai chân,

Thần kỳ nhất là trong suối bảo vật trong núi A Nhĩ.

Mà nghe Ba Căn nói, bốn câu dân ca này được bắt nguồn từ một truyền thuyết thật đẹp: Đời nhà Thanh, một Vương gia Mông Cổ ra lệnh cho nô lệ đi ra ngoài săn thú, nô lệ bắn trúng một con Mai hoa lạc, vốn nghĩ đến có thể thoải mái bắt nó, nhưng không nghĩ tới Mai hoa lạc trúng tên bị thương lại ngã xuống một dòng suối sâu nhất trong rừng rậm ở núi Đại Hưng An, chỉ bơi một vòng, Mai hoa lạc bơi đến bờ bên kia, vết thương bị trúng tên bỗng nhiên bình phục, chạy trốn mất dạng. Vương gia cứng rắn nói là nô lệ để cho Mai hoa lạc trúng tên chạy thoát, nên đánh gãy hai chân của nô lệ, ném vào thảo nguyên cho sói ăn. Nô lệ khóc than rên rỉ, bò trên cát, mãi đến khi tìm được dòng suối đó. hấn dùng nước suối rửa miệng vết thương, uống nước đỡ đói. Vài ngày sau, chỗ xương gãy bỗng dưng lành lại, thân thể cũng trở nên cường tráng hơn. hấn mừng rỡ như điên, hát ra mấy câu dân ca đó. Mai hoa lạc cũng nô lệ đều được dòng suối thần trong núi A Nhĩ cứu. Mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng Tiêu Tiêu cảm thấy Ôn Tuyền nơi này quả thật thực đặc biệt.

Bước chân trần trên nham thạch thiên nhiên, những nham thạch sáng bóng mịn nhẵn không hề gây đau chân, cảm giác thật tuyệt, nhìn bọt nước đang lướt qua làn da mịn màng. Nơi này không có sự ồn ào huyên náo của thành thị, không có không khí bị ô nhiễm, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu cảm giác tim phổi đều sống lại. Chung quanh rất yên tĩnh, yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc.

Đột nhiên thất lưng bị một vật gì đó choàng qua, Tiêu Tiêu nhanh chóng mở mắt ra, theo bản năng hét lên một tiếng.

"Đừng sợ, là anh" Ngải Đăng không biết khi nào thì cũng đã ngâm mình trong ôn tuyền, nhìn Tiêu Tiêu bị anh dọa sợ quá mức, cười an ủi.

"Anh xấu quá đi, có ý làm em sợ" Tiêu Tiêu đến bây giờ trong lòng cũng còn sợ hãi, còn tưởng rằng là rắn nước chứ.

"Ha ha" Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu, trong cổ họng phát ra trận trận rung động.

"Trúng thôi!" Giống như làm nũng khê đầm nhẹ vào trong ngực Ngải Đăng, thế này mới phát hiện anh trần truồng thân trên, lộ ra cơ bụng rắn chắc, chỉ mặc một chiếc quần bơi, hai người da thịt dán sát vào nhau, có chút không được tự nhiên đỏ mặt.

Tiêu Tiêu vụng trộm lôi kéo khăn tắm đắp lên người, nhưng chiếc khăn tắm đã ướt đầm cũng dính sát vào người cô, ảo não đưa mắt nhìn Ngải Đăng

"A. . . . không được nhìn" Giờ tay lên che ánh mắt Ngải Đăng lại, lại khiến cho khăn tắm càng trượt xuống .

"Ha ha" Ngải Đăng nhìn bộ dạng Tiêu Tiêu chật vật, rốt cục khoải trá cười ra tiếng. Tiêu Tiêu nóng lòng giẫy ra khỏi vòng tay của Ngải Đăng, không nghĩ tới lòng bàn chân vừa trượt thiếu chút nữa ngã vào trong nước. Ngải Đăng đem cô vớt ra từ trong nước, ôm đi vài bước để cho cô dựa vào thành suối, lại vơn tay lau đi lớp nước ướt sũng trên mặt của Tiêu Tiêu.

"Có lạnh hay không?" Bàn tay to choàng qua bả vai để trần của Tiêu Tiêu, nhích về phía trước thêm một chút, đem thân thể hai người dán sát vào nhau càng thêm chặt chẽ.

Tiêu Tiêu lác đầu, chậm rãi đứng vững, dựa lưng vào trên tảng đá. Hiểu kì đưa tay xoa lớp lông ngực màu vàng trên ngực của Ngải Đăng, mỗi một cọng đều xoắn xoắn , thực đáng yêu, một bên kéo kéo, một bên ngẩng đầu quan sát về mặt của Ngải Đăng, phát hiện khóe mắt anh có chút run rẩy.

"Hi hi, vui thật." Tiêu Tiêu vô hại cười ngọt ngào nói, nói xong giắt một cọng xuống dưới. Ngải Đăng cảm giác có chút đau, nhưng vẫn không hề ngăn cản động tác của Tiêu Tiêu, hai tay ôm lấy eo thon của cô, lặng yên cúi đầu nhìn cô chơi đùa.

Rốt cục, Ngải Đăng không nhìn được, cúi người hôn cô, cảm nhận được da thịt kề sát bên nhau làm cho người ta trầm luân, bốn cánh môi chạm vào nhau, từ nụ hôn đơn thuần nhẹ nhàng biến thành nụ hôn sâu, nước suối dễ chịu khiến cho không khí càng thêm đặc hơn, đòi hỏi giống như nhắm nháp, mút lấy đầu lưỡi của nhau, hấp thu sự ngọt ngào của tình nhân quấn quýt.

Hai tay vơn lên ôm chặt khiến cho hai người chặt chẽ khăng khít, hôn sâu vừa ngừng, nhưng môi lưỡi vẫn chưa rời nhau, đôi môi khát khao di chuyển xuống chiếc cổ trắng nõn của Tiêu Tiêu, tham lam mút thật mạnh, làm cho Tiêu Tiêu khẽ rên nhẹ, Ngải Đăng cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng chấn động, phản ứng mẫn cảm như thể càng thêm tăng dục hỏa nóng bỏng trong lòng của anh, không khỏi tăng thêm liếm thử độ mạnh yếu.

Ngước mắt nhìn phía Tiêu Tiêu đã mềm nhũn trong cánh tay của mình, anh vơn tay kéo chiếc khăn tắm ra, da thịt non mịn làm cho Ngải Đăng luyến tiếc dời mắt, nhìn cánh môi Tiêu Tiêu bị mình chà đạp càng thêm đỏ tươi, đôi mắt đẹp thật to cũng bị lấy vài phần sương mù, thêm muốn trong lòng càng sâu.

Đầu ngón tay khẽ lướt qua, vén mái tóc lòa xòa trên trán của Tiêu Tiêu, đem môi hôn lên trán, sau đó là lông mày, mắt, mũi gò má. Cực kỳ ôn nhu thâm tình, không mang theo chút đoạt lấy, giống như tôn thờ thần thánh. Đôi tay của Tiêu Tiêu vòng qua ôm lấy cổ của anh, thân thể cứng ngắc buổi ban đầu đã trở nên thả lỏng hơn. Hôn cuồng nhiệt, tay của Ngải Đăng chậm rãi tiến đến nơi mềm mại của cô, không quá mạnh mẽ, chỉ chậm chạp lướt lên phần da thịt trơn bóng đã bị nước thấm ướt, đem Tiêu Tiêu hơi hơi nhích lên, cúi đầu cách bikini hôn lên bầu ngực tròn trịa của cô.

"Úm. Đừng mà." Tiêu Tiêu có chút sợ hãi đẩy đầu của Ngải Đăng ra, xa lạ tình dục từng trận đánh úp lại, làm cho cô có chút không biết làm sao. Ngải Đăng nâng lên ánh mắt có chút đỏ lên, sừng sốt một chút, cuối cùng ngừng động tác, anh không muốn giữ lấy Tiêu Tiêu khi cô vẫn chưa được chuẩn bị tốt, gắt gao đem cô ôm chặt vào lòng, mặt Ngải Đăng dán tại trên cổ Tiêu Tiêu, chờ đợi cho dục hỏa đang hùng hực trong lòng đi qua.

thật lâu sau, Tiêu Tiêu cảm thấy phần da thịt lộ ra khỏi mặt nước có chút lạnh cả người, hắt hơi một cái, Ngải Đăng mới kịp phản ứng, nhặt khăn tắm lên bao trùm cô, ôm cô lấy đi về hướng nhà tắm.

Trở lại trong phòng, mới rốt cục ấm áp được một một chút, nhẹ nhàng đặt Tiêu Tiêu lên tấm thảm long dày ấm áp, cầm lấy chiếc khăn cạnh bên tinh tế lau thân thể của cô, sau đó đắp kín lại.

"Anh muốn đi đâu?" Nhìn Ngải Đăng mặc quần áo muốn đi ra ngoài, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên hỏi.

"Anh ra ngoài sắp xếp một chút, sẽ trở lại ngay, em ngoan ngoãn ngủ đi." Ngải Đăng bước đến, ngồi xổm người xuống đem cánh tay Tiêu Tiêu lộ ở bên ngoài bỏ vào trong chăn, dịch dịch góc chăn. Tiêu Tiêu gật gật đầu, hôm nay ban ngày đều ngủ gật trên phi cơ, hơn nữa chuyện vừa rồi, cũng thực sự chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ thật say.

Tiêu Tiêu đang ở trong mộng cảm giác trên mặt ngứa ngứa, trở mình dúi đầu vào gối, nhưng vẫn không thoát bàn tay đang tàn sát bừa bãi ở trên đầu.

"Ngải Đăng, em. Buồn ngủ." Thanh âm từ gối đứt quãng truyền đến.

"A. Kết. Nga nha"

Tiêu Tiêu nghe bên cạnh phát ra thanh âm, chợt thanh tỉnh, đây không phải thanh âm của Ngải Đăng, vậy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chú bé đáng yêu kia

Tiêu Tiêu sợ tới mức một cử động cũng không dám, thì ra cảnh tượng xem phim kinh dị toàn bộ từ trong đầu chui ra, chẳng lẽ là động vật hoặc là ma quỷ xà từ trên núi chạy xuống ? Nom nóp lo sợ đợi nửa ngày phát hiện ‘gió đó’ bên cạnh không có động tĩnh, Tiêu Tiêu thế này mới thật cẩn thận ngửa mặt lên nhìn về phía bên giường.

Đĩ nhiên là một đứa bé mặt trang phục Mông Cổ, khoảng hơn bốn tuổi, đang mở to đôi mắt tròn xoe, thấy Tiêu Tiêu nhìn nó, còn khanh khách vỗ tay cười không ngừng, thật là chú bé đáng yêu! Tiêu Tiêu lập tức ngồi dậy, vươn tay ôm nó đến bên cạnh giường, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của thằng bé, trên mặt chú bé có chút thô ráp, Tiêu Tiêu đau lòng lấy Vitamin E của mình ra xoa cho nó.

"Tiêu bảo bối, tên gọi là gì?"

"Dạ. Bó Trí, Bó Trí" Chú bé nũng nịu nói, thấy trên mặt mình được xoa cái gì đó thơm ngát, cao hứng nhào tới "Bá" hôn một ngụm lên má Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu bỗng cảm thấy cậu bé chạm đến nơi mềm mại nhất của trái tim mình, bất chợt dậy lên tình cảm thương yêu. Nhìn thấy chiếc áo mà Bó Trí đang mặc rất cũ kỹ hơn nữa vô cùng bẩn, đưa tay cởi chiếc áo của cậu ra thay áo khoác của mình, quần áo rất lớn mặc ở trên người đứa nhỏ thực buồn cười.

Ngài Đăng vạch rèm cửa tiến vào, đã nhìn thấy một tiểu quý ghé vào trên người Tiêu Tiêu làm ầm ĩ, sắc mặt trầm xuống, đi lên bế xốc thằng bé lên.

"A, Ngài Đăng, mau thả Bó Trí xuống." Tiêu Tiêu vươn tay đem Bó Trí bị xốc lên cứu xuống, ôm vào trong ngực, cẩn thận nhìn xem thằng bé có bị thương không.

"Ra ngoài" Ngài Đăng thấy Tiêu Tiêu lo lắng tiểu tử này như thế, trong con tức giận rất muốn đem thằng bé ném ra ngoài.

"Đừng mà, đừng mà, anh đừng như thế, sẽ làm đau nó đó." Tiêu Tiêu ôm Bó Trí né tránh bàn tay của Ngài Đăng, Bó Trí uốn tại trong lòng Tiêu Tiêu thơm ngào ngạt một chút cũng không nhận thấy được nguy hiểm, còn tưởng rằng đang cùng nó chơi trò chơi, vui vẻ nhếch miệng cười với Ngài Đăng, lộ ra hai chiếc răng cửa xinh xắn.

"Ồ đâu ra?" Ngài Đăng ngừng tay, nhíu mày nhìn Bó Trí, bên ngoài vẫn có người canh gác, đứa nhỏ này vào đây bằng cách nào? Hơn nữa nhìn giống như rất thân thiết với bảo bối của anh.

"Em cũng không biết, vừa tỉnh dậy đã thấy nó ngồi bên cạnh em rồi, có phải hay không, Bó Trí!" Tiêu Tiêu điểm điểm vào cái miệng nhỏ của thằng bé.

Bó Trí nghe thấy Tiêu Tiêu hỏi nó, vui vẻ gật đầu, chỉ vào Tiêu Tiêu nói "Trán Cát, Thom, Thom!"

"Ha ha, Bó Trí gọi chị là gì thế!" Tiêu Tiêu sờ sờ cái đầu nhỏ của Bó Trí, khoẻ mạnh khẩu khinh địch thực rất ngoan.

Ngài Đăng trầm mặc nhìn hai người chơi đùa, sau đó một câu không nói tiêu sái đi ra ngoài, một lát sau, cùng vào với Ngài Đăng là hai người mặc trang phục địa phương, thấy Bó Trí trong lòng Tiêu Tiêu, giống như đã bị kinh hách thẳng hướng Ngài Đăng cúi người chào nói xin lỗi.

"Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi, chúng tôi không trông kĩ thằng bé, để cho nó quấy rầy đến các ngài." Người đang nói là Hương Trường của địa phương, đưa mắt liếc sang cô gái Mông Cổ đứng bên cạnh, ý bảo cô nên nhanh chóng mang đứa bé rời đi.

Bó Trí thấy cô gái kia muốn ôm mình đi, theo bản năng nắm chặt lấy quần áo của Tiêu Tiêu hai chân vòng quanh trên lưng Tiêu Tiêu, không chịu buông tay. cô gái kia cũng dùng sức kéo Bó Trí, làm cho Tiêu Tiêu cảm thấy đau.

"Cút ngay" Ngài Đăng vung tay đẩy tay cô gái kia ra, bước đến nhìn dấu đỏ ửng trên cánh tay của Tiêu Tiêu. Nhưng Tiêu Tiêu chẳng quan tâm tay của mình, vội vàng cúi đầu xem Bó Trí, chỉ thấy trên gương mặt nhỏ nhắn của nó toàn là nước mắt, cái miệng nhỏ cũng gât gao mím môi, vẻ mặt ủy khuất.

"Ngài Đăng, Bó Trí không thích bọn họ" Tiêu Tiêu tựa vào trong lòng Ngài Đăng, đau lòng nhìn Bó Trí rơi lệ, lại ngẩng đầu hỏi cô gái vừa rồi "cô là mẹ của Bó Trí sao?"

cô gái Mông Cổ nghe thấy khách quý tiểu thư hỏi cô như thế, thật sâu hành lễ, sau đó dùng tiếng phổ thông không thuận thực nói "Thưa tiểu thư..., tôi không phải là Trán Cát của Bó Trí."

"Trán Cát?" Tiêu Tiêu có chút nghi hoặc, vừa rồi Bó Trí chỉ dùng cái từ này gọi cô mà.

"Đó là mẹ theo tiếng Mông Cổ." cô gái kia giải thích.

"Vậy mẹ của Bó Trí đâu? Tại sao lại không đến đây?" Tiêu Tiêu có chút tức giận, con của mình không thấy, chẳng lẽ làm mẹ cũng không sốt ruột sao? Bó Trí còn nhỏ như vậy, lại để mặc thằng bé chạy loạn khắp nơi, vạn nhất bị người xấu bắt được thì làm sao bây giờ!

"Này. Này." cô gái xèo xèo ô ô nửa ngày, cầu cứu nhìn về phía Hương trường.

Tộc trưởng hắng giọng ho hai tiếng trả lời " Bó Trí đứa nhỏ này là một cô nhi, vẫn giao cho trong tộc a Ni Á thay phiên trông giữ, chúng tôi sẽ mang thằng bé về trông giữ thật kĩ."

cô nhi sao? Tiêu Tiêu nhìn đôi mắt tròn xoe như chú nai con của Bó Trí, bên trong đã tràn ngập khẩn cầu cùng khát vọng, chỉ còn nhỏ như thế đã cảm thấy được sự hiện diện của mình là không được hoan nghênh bị đối xử thô bạo cũng không có khóc.

"Để cho nó theo em vài ngày được không?" Tiêu Tiêu lôi kéo tay Ngài Đăng, làm nũng nói.

Ngài Đăng ôm Tiêu Tiêu, nhìn Bó Trí trong ngực cô, im lặng một lát, sau đó đối với Hương trường chậm rãi nói "Để cho nó theo chúng tôi đi, vài ngày

nữa sẽ trả lại.”

Hương trường không dám phản đối, hơn nữa Bố Trí được vị quý nhân này ưu ái coi như là vận mệnh của nó vậy, có lẽ thật sự là cha mẹ của nó ở trên trời phù hộ nó, vợ cũ người nói lời cảm tạ đi theo mọi người lui xuống.

Tieu Tieu nhìn mọi người đi ra ngoài, vui vẻ trong mắt hiện ra. mặt đầy vẻ vui mừng, điểm điểm lên cái mũi nhỏ của Bố Trí, khoái trá nói "Bố Trí không cần sợ hãi, chị sẽ bảo vệ em."

Đôi mắt Bố Trí hơi đỏ lên, yếu ớt hét lên "Trán Cát". Tiếng gọi này làm cho Ngải Đăng hơi hơi híp híp hai mắt, rất không thích!

"Để cho Ba Căn dẫn nó đi ra ngoài đi"

"không cần, em muốn tự mình chăm sóc nó." Ba Căn mình cũng vẫn còn con nít, sao có thể chăm sóc tốt cho Bố Trí được chứ, hơn nữa cô cũng có chút luyến tiếc tiểu bảo bối ngoan ngoãn này.

"Tieu Tieu!" Thanh âm của Ngải Đăng trung ẩn chứa tức giận, còn có chút nghiêm khắc lạnh lùng.

Tieu Tieu khê cần môi đỏ mọng, đành phải y theo ý của Ngải Đăng, nhưng cũng bảo Ba Căn tìm đến một bảo mẫu có kinh nghiệm hỗ trợ chiếu cố Bố Trí.

Sau khi an bày thỏa đáng cho Bố Trí, đã là đêm khuya rồi, Tieu Tieu cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ tằm chui vào chăn, một lát sau, như là nhớ tới cái gì, lại vén chăn lên hỏi Ngải Đăng đang ở bên cạnh "Anh ngủ ở đâu?"

Ngải Đăng nhìn chằm chằm Tieu Tieu trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị "Em nói đi?"

"Ách. . . ." Liếc nhìn chung quanh, giống như chỉ có một cái giường này, chẳng lẽ muốn ngủ cùng nhau sao? ! Vụng trộm nhìn Ngải Đăng vài lần, cần cần môi, mông dịch sang bên cạnh "Anh lại đây đi, buổi tối nhiệt độ không khí thật thấp."

Ngải Đăng tuyệt không khách khí, cởi quần áo trong, trần truồng thân trên liền chui vào nằm.

"A, anh cởi quần áo làm gì." Tieu Tieu xấu hổ che khuất ánh mắt, ngượng ngùng.

"Ngủ không cởi quần áo sao?" Ngải Đăng cố ý hỏi lại một câu, cứ thế nằm trong chăn, còn thuận tay đem Tieu Tieu kéo vào trong lòng.

"Đừng nhúc nhích" vỗ vỗ mông của Tieu Tieu, bảo cô nghiêm túc một chút, Tieu Tieu đỏ bừng cả khuôn mặt một cử động cũng không dám.

"Tắt. . . . Tắt đèn" Nửa ngày sau, truyền đến thanh âm sợ hãi của Tieu Tieu, Ngải Đăng đưa tay tắt đèn ở đầu giường. Trong phòng nháy mắt tối đen, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Giường rất nhỏ, cần bản không có khả năng nhúc nhích, Tieu Tieu cảm thấy thân thể có điểm cứng nhắc, khó chịu vận vẹo uốn éo, lại nghe Ngải Đăng gầm nhẹ một tiếng.

"Làm sao vậy?" Tieu Tieu hơi hơi ngẩng đầu khăn trương hỏi, sợ mình làm đau anh.

Ngải Đăng vẫn không chế bản thân, cố gắng không thêm nghĩ đến dáng người mê hoặc quyến rũ trong lòng mình, nhưng khi Tieu Tieu ngẩng đầu, ánh trăng nhân nhật xuyên qua màn cửa chiếu rọi vào, chiếu lên gương mặt mông lung mà mê người của anh, từng trận mùi thơm đánh úp lại, Ngải Đăng xoay người một cái đem Tieu Tieu áp đến dưới thân.

Thân thể mềm mại, đầu ngón tay thô ráp, đôi môi mềm mại ẩm áp, gọi lên Tieu Tieu từng trận sợ run. Bất giác, nụ hôn tình tế kia rơi xuống gáy, hai bàn tay tự do dao động thăm dò.

"A. Ngải Đăng. Ừm." Động tác của anh tuy rằng mềm nhẹ, nhưng Tieu Tieu đã bị kích thích hơn so với tưởng tượng ban đầu, đột nhiên cảm giác tê dại lan truyền khắp toàn thân, kinh hô một tiếng, đôi tay theo bản năng ôm lấy đầu anh đang cúi xuống trước ngực của cô.

Lần lượt thay đổi nhẹ nhàng chạm chạp □, không có...chút kỹ xảo nào, chỉ bằng bản năng của cơ thể, liếm mát một lần lại một lần dần dần xuống dưới, hai bàn tay tự do lòn đến sau lưng cô, đem thân thể mềm mại hơi hơi nâng lên, khiến cho bộ ngực càng thêm gần sát hai má.

"Ngải. Đăng. A. nhẹ chút" Hỗn tạp một chút đau đớn, một đợt tình triều khó nói lên lời khiến cho đầu cô mê mang, hơi nóng dần dần dâng tràn, sức lực cũng mất dần đi, chỉ có thể mặc cho bằng Ngải Đăng bài bố.

Ngải Đăng đã bị khoái cảm da thịt chạm nhau làm mê hoặc đầu óc, dục hóa càng lúc càng tăng vọt, thân thể mềm mại mẫn cảm, lửa nóng đôi môi đã thành tra tấn khó có thể chịu được, thờ dài một hơi thật dài, đem Tieu Tieu ôm trở về trước ngực.

"Ai, Tieu Tieu, chúng ta trở về thì kết hôn đi"

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tôi là Trán Cát?

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức. cô giật giật cánh tay mới phát hiện thân thể toàn bộ bị Ngải Đăng ôm trong ngực. Dưới chân cô chút cảm giác không đúng, cô hơi hơi xốc góc chân lên mới phát hiện mình dĩ nhiên đang trần trụi, đáng thương chỉ mỗi quần lót còn sót lại trên người.

"A!!" Tiêu Tiêu hét lên một tiếng, vội vàng chui ngay vào trong chăn, đôi lại là Ngải Đăng bật cười, kéo Tiêu Tiêu ra, dùng chăn bao lấy, chỉ lộ mỗi cái đầu nhỏ.

"Chào buổi sáng, Bé ngoan!"

"Luuu mạnh!" Tiêu Tiêu lên án nói, cả nửa ngày cũng nghĩ không ra lúc nào đã bị anh lột sạch hết quần áo, hai người trần truồng ngủ suốt một đêm, cái gì trong sạch cũng đã bị mất!

"Em là người của anh, tại sao không thể nhìn."

". Anh... ai là của anh?!"

"Em ngày hôm qua đã đồng ý gả cho anh."

"Khi nào thì. . . ." Tiêu Tiêu cố suy nghĩ cùng tưởng tượng, hình như anh có nói muốn kết hôn, nhưng cô đã hứa rồi sao? Hình như không có.

"Đêm qua." Ngải Đăng một mực chắc chắn là cô đáp ứng rồi, nhìn cô bộ dạng mơ hồ, về mặt trần định ngồi xuống mặc quần áo.

Vẫn chú ý đến động tĩnh trong phòng, quản gia nghe được tiếng bên trong mới dám gõ cửa, thử hỏi: "Tiên sinh, tiểu thư đã dậy chưa?"

Qua một hồi lâu, mới nghe được bên trong trầm thấp "Ừ" một tiếng.

Tiêu Tiêu ôm chặt chăn, ngẩng đầu nhìn người đang ngồi cạnh bàn, mặt đỏ lên "Quần áo của em". Ngải Đăng cầm lấy quần áo vút lộn xộn cùng nội y đưa cho Tiêu Tiêu, thuận tiện sửa sang lại mái tóc dài lộn xộn của cô.

Chờ Tiêu Tiêu rửa mặt chải đầu xong ra khỏi cửa đã là một giờ sau, liếc mắt đã thấy được Dạ Bố Trí ở cửa viện, đang ngồi xỏm một bên.

"Dạ Bố Trí" Tiêu Tiêu thoát ra khỏi tay Ngải Đăng, bước nhanh tiến đến, ôm lấy cậu bé.

"Dạ Bố Trí tại sao ngồi ở đây, sao không đi vào?" Tiểu tử kia hôm nay mặc bộ quần áo sạch sẽ, còn đội chiếc mũ đính trân bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn lẳng lặng.

"không cho vào, sợ phá hư." Dạ Bố Trí nhướn mày lên, về mặt ủy khuất nhìn đến cửa, buổi sáng bé tìm đến Trán Cát, nhưng bọn họ không cho bé đi vào, bé còn muốn vụng trộm tiến vào như lần trước, nhưng ngay cả chỗ đó cũng đều đã bị đóng cửa.

"Như vậy phải không, chị sẽ bảo các anh ấy, về sau Dạ Bố Trí muốn đến khi nào cũng được." Tiêu Tiêu cam đoan với cậu bé.

"Xuống dưới!" Phía sau truyền đến giọng nói nghiêm khắc của Ngải Đăng, sợ tới mức khiến Dạ Bố Trí sùng sốt, lập tức vươn tay ôm chặt lấy cổ Tiêu Tiêu.

"Tại sao lại hung dữ như vậy? Anh muốn dọa người chạy mất sao?" Tiêu Tiêu trách cứ anh, thuận tiện vỗ vỗ lưng Dạ Bố Trí trấn an.

"Tây Đình tách họ ra, nếu không hiện tại ngay cả anh cũng ra ngoài." Vệ sĩ đứng ở phía sau nghe xong lời nói của Ngải Đăng, lập tức vươn tay đón đứa nhỏ. Tiêu Tiêu vừa thấy Ngải Đăng thật sự mất hứng, đành phải trước tiên đưa Dạ Bố Trí cho Tây Đình bế, quyết định tìm thời gian thích hợp nói chuyện với Ngải Đăng, đối đãi với đứa nhỏ này đừng nghiêm khắc như vậy.

Ngày hôm qua cũng không kịp xem thật kỹ thành nhỏ biên thủy này. Hôm nay có thời gian đi trên đường mới cảm nhận được nó có chỗ đặc biệt. Có lẽ đây đúng là nơi có không gian khoáng đạt, xinh đẹp nhả nhặn, mới làm nơi này được thiên nhiên ưu đãi, tập trung phần lớn tài nguyên quý giá cho con người. Mà thành trì "giàu có" như thế lại dường như chỉ được che đậy mỏng manh, trong thành thị không hề cảm thấy thấy xôn xao âm ỉ, kiến trúc giống như phim hoạt họa xếp gỗ, làm cho cho người ta cảm giác rất giống như đang đi trong thế giới cô tịch. Trong thành có thể thấy được cả trai lẫn gái mặc trang phục dân tộc, thuần lương chất phác mà chân thành tha thiết. Khói bếp lượn lờ, không khí tươi mát, bọn họ đều sinh hoạt theo phong tục tập quán địa phương của mình.

Thành nhỏ an bình đột nhiên xuất hiện đoàn xe ngựa xa hoa rất không hòa hợp, khiến cho rất nhiều người chú ý, Tiêu Tiêu ngồi trong xe tò mò nhìn ra từ cửa kính xe về phía cô gái Mông Cổ ở bên đường, mặc áo dài cao cổ rộng thùng thình, áo choàng tơ lụa, nhan sắc thực xinh đẹp, ven cổ tay áo là đường viền hoa trang nhã, trên đầu đội mũ da màu tuyết trắng. Tiêu Tiêu đặc biệt thích giày của các cô gái, vô cùng đặc sắc.

Chính vì hâm mộ, trước mắt phát hiện ra một bộ áo dài Mông Cổ mới tinh: "A, thật đẹp", áo choàng này so với vừa rồi nhìn qua lại càng xinh đẹp sang trọng, cổ tay áo khảm viền vàng, đai lưng giống như bức tranh thêu chỉ bạc, trên mũ còn có gắn mã não lục sắc.

"Đội lát nữa thay đi" Trước khi đến, Ngài Đăng có bảo người chuẩn bị sẵn, đều là từ thủ công tinh tế làm ra, sợ Tiêu Tiêu mặc lên người không thoải mái nên bên trong còn tăng thêm lớp lụa mềm.

"Làm cho em sao? Ha ha, em rất thích" Tiêu Tiêu cười híp mắt nhìn Ngài Đăng, chồm lên hôn má anh một cái.

"Trán Cát" Ngồi ở phía sau Dạ Bối Trí lớn tiếng kêu lên, không để ý vệ sĩ đang ôm mình, muốn tiến tới trước.

Ngài Đăng nghe đứa nhỏ còn luôn đổi tên gọi của cô, bất mãn liếc mắt nhìn nó, Tây Đình lập tức ra sức giữ Dạ Bối Trí ngồi yên tại chỗ, không cho cậu bé tiếp tục lộn xộn.

Mục đích lần này là thảo nguyên lớn Hồ Luân Bối Nhĩ, Tiêu Tiêu cảm thấy xe chạy đã lâu vẫn chưa đến, vừa mới bắt đầu cô còn rất hứng thú quan sát bên đường, sau đó trên đường đi lại càng ngày lúc càng hoang vắng, ngoài thảo nguyên vẫn là thảo nguyên, đành nhàm chán tựa vào trên vai Ngài Đăng chợp mắt. Dạ Bối Trí rốt cuộc vẫn còn nhỏ, chơi xong lập tức nằm ở trong lòng Tây Đình ngủ, làm hại Tiêu Tiêu nghĩ nó có thể trong chớp lát sẽ làm toáng lên.

Hồ Luân Bối Nhĩ bởi vì nằm bên cạnh Hồ Vu Luân và hồ Belle nên được gọi là một trong những thảo nguyên lớn nhất, mà Tiêu Tiêu lần đầu tiên nghe nói đến tên này, hay là bởi vì trong những bộ phim nói về thời nhà Thanh, một hoàng hậu của thời đó đến từ bộ tộc này, thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm cùng thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ. Nơi này là bắt nguồn của Mông Cổ, sản xuất ra nhiều món đặc sản đặc biệt của vùng.

Hồ Luân Bối Nhĩ là thảo nguyên rộng lớn diện tích tới sáu mươi ba ngàn dặm, mênh mông bát ngát, gió nhẹ, bầu trời trắng như những đám mây bay bay lượn, làm nên một cảnh đẹp ở giữa, đây là ấn tượng đầu tiên của Tiêu Tiêu với thảo nguyên.

Tiêu Tiêu thay trang phục dân tộc, biến thành cô gái Mông Cổ, có vài phần khí thế tiểu thư quý tộc Mãn Châu. trên thảo nguyên khá cao, nhưng cũng không quá ghồ ghề, rất mềm mại. Mùa này cũng không phải là mùa du lịch thịnh vượng, nên trên thảo nguyên du khách cũng không nhiều, tùy ý có thể thấy được trẻ con Mông Cổ chăn trâu, dê, sâu trên thảo nguyên trải rộng là những ngôi nhà lớn nhỏ thưa thớt nhau, thoạt nhìn cảm thấy rất nguyên thủy cũng làm cho lòng người vui vẻ khoáng đạt.

"Ngài Đăng, chúng ta buổi tối ở chỗ nào?" Tiêu Tiêu một tay nắm Dạ Bối Trí, một tay ôm cánh tay Ngài Đăng bước chậm ở trên thảo nguyên. cô gái xinh đẹp, người đàn ông anh tuấn dị tộc, còn có đứa nhỏ đáng yêu đã hình thành một bức tranh gia đình xinh đẹp trên thảm cỏ xanh.

"Tiêu Tiêu thích đóng quân dã ngoại sao?"

"Đóng quân dã ngoại? Vâng, vâng, thích!" Rất muốn thể nghiệm một chút loại cuộc sống nguyên thủy của người dân nơi này, trời làm chăn, đất làm giường thật lãng mạn!

"Trán Cát, Trán Cát, ngựa" Dạ Bối Trí hăm mộ nhìn phía trước có đứa trẻ Mông Cổ đang cưỡi ở trên mình một con ngựa nhỏ, đứa nhỏ Mông Cổ khi 6 tuổi đều đã được có một con ngựa nhỏ của mình, mà Dạ Bối Trí cũng đang ở tuổi này, thấy tất nhiên sẽ hứng thú.

"Dạ Bối Trí thích cưỡi ngựa sao?" Tiêu Tiêu ngồi xổm người xuống, giúp Dạ Bối Trí sửa sang lại mũ, Dạ Bối Trí thật sự rất biết điều, dọc theo đường đi cũng không kêu mệ, đói bụng cũng không náo loạn, cho bé ăn thì bé sẽ ăn, không cho thì chịu đựng, còn nhỏ như vậy nhưng đã hiểu được sắc mặt của người lớn bên cạnh.

Dạ Bối Trí hơi sợ hãi nhìn Ngài Đăng một cái, nuốt một ngụm nước bọt, yếu ớt gật gật đầu với Tiêu Tiêu, Trán Cát đối với bé tốt lắm, sẽ không hung dữ với bé.

"Ha ha, tỷ tỷ mua một con tặng cho em nha?"

"Vâng" Dạ Bối Trí ánh mắt trở nên sáng ngời, nhưng một lát sau lại ảm đạm xịu xuống, cúi thấp đầu nhỏ giọng nói "Em không cần".

"Mua cho nhóc" Lần này lên tiếng lại là Ngài Đăng, Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn anh, Ngài Đăng khi nào thì trở nên rộng lượng như vậy rồi?!

Ngài Đăng nhận thấy được ánh mắt Tiêu Tiêu, cảm thấy mắt tự nhiên, anh cũng không phải vì lấy lòng đứa nhỏ này, chỉ là ánh mắt khát vọng của Dạ Bối Trí làm cho anh nghĩ tới thơ ấu của mình, có lẽ đáp ứng Dạ Bối Trí đi theo Tiêu Tiêu có một phần nguyên nhân là bởi vì đứa nhỏ này rất giống anh, đều có một tuổi thơ bất hạnh, có lẽ, nó so với anh còn bất hạnh hơn.

"Ha ha, Dạ Bối Trí, còn không mau nói tiếng cảm ơn đi!" Tiêu Tiêu rất vui vẻ khi thấy Ngài Đăng thay đổi, mặc kệ nguyên nhân vì cái gì, quan trọng là anh bắt đầu trở nên rộng lượng hơn rồi, không phải sao!

Dạ Bối Trí ngẩng đầu, vụng trộm nhìn người đàn ông trước mặt vài lần, có phần không được tự nhiên "Cảm ơn chú".

"Ừm" Ngài Đăng làm bộ như không thèm để ý đáp một tiếng, kéo Tiêu Tiêu đi đến phía những người dân đang chăn nuôi kia.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Con trai tộc trưởng . . .

Dạ Bô Trí rất cục cộ có được một con ngựa nhỏ cho riêng mình, là một con ngựa nhỏ mới ra sinh màu đen, Ngải Đăng giúp Tiêu Tiêu tìm một con ngựa mẹ màu trắng có vẻ hiền lành, chọn ngựa rất có chủ ý, ngựa của Ngải Đăng đầu cao hơn ngang hông tuần, đầu và lỗ tai nhỏ, phản ứng linh hoạt. Mũi lớn tức phổi lớn, ngựa lớn lượng hô hấp tất cũng lớn, có lợi cho việc chạy xa. Đôi mắt lớn tức trái tim lớn, ngựa có trái tim lớn ắt dừng mảnh không dễ chấn kinh; Trước mắt thịt không đầy đặn, là dấu hiệu tính tình hung ác, dễ dàng cắn người, mà bốn vó giống như cọc gỗ vững vàng rắn chắc.

Mà con Tiêu Tiêu chọn này, vừa thấy chính là con ngựa nhỏ tính tình dịu ngoan, lông bờm dày đậm mềm mại mà chỉnh tề, mõm sắc hồng mà và tròn bóng, giống như một chú bạch mã đi ra từ trong truyện cổ tích.

Com trưa bố trí ở giữa nhà tộc trưởng, ở tại nhà tộc trưởng tụ tập phân biệt chính giữa, còn bảo lưu lại truyền thống của chế độ phong kiến. Tôn giả ở giữa, trưởng giả ở bên phải, con gái không được lên trước, chỉ có thể ở phía sau đàn ông hầu hạ, để hoan nghênh khách quý đường xa đến mà hôm nay bữa tiệc đặc biệt chuẩn bị toàn bộ thịt cá cùng đem ra. Hồ Vũ Luân rất nhiều cá chép, cá trích, cá trắng, hồng vi ngư, chất thịt béo tốt, còn chứa nhiều chất anbumin, muối vô cơ, đường, mỡ cùng các loại vitamin.

Tộc trưởng giới thiệu cho bọn họ về Hồ Vũ Luân có rất nhiều cá tươi và tôm, từ cá có thể chế biến ra 120 loại, cho nên xưng là "Tiệc lý ngư". Cá chẳng những dinh dưỡng phong phú, hơn nữa hương vị tươi mới, ăn nhiều lần cũng không hề chán.

Tiêu Tiêu đi theo Ngải Đăng ngồi ở một bàn, hoàn toàn không có tị hiềm, dù sao muốn cô giống với con dâu bị khinh bỉ phải ngồi ở phía sau đàn ông, cô nhất định không muốn, Ngải Đăng cũng sẽ không đồng ý. Tộc trưởng thức thời cũng không nói gì, những người khác thấy tộc trưởng không nói gì, cũng không dám đứng ra lên tiếng.

Mọi người cũng không phải là cùng ngồi trong cùng một bàn ăn lớn, trước mặt mỗi người đều có một bàn gỗ lim nhỏ, mỗi thứ đồ ăn đều giành cho một người, mỗi thứ được phân ra một ít.

Toàn bộ bữa tiệc cá có 24 món đồ ăn, Tiêu Tiêu thích nhất trong đó là cá dầm đường cuốn và bánh, mà ăn cùng pho mát mới chỉ nếm thử một miếng đã thấy đầy dư vị, pho mát Mông Cổ cũng không phải loại bình thường có thể có, có vẻ cứng, ngâm trong miệng đầy hương vị tê ẩm. Ngải Đăng cũng không ăn gì, đều ở bên cạnh giúp Tiêu Tiêu lấy đĩa rau, anh hiện tại đã dùng đĩa rồi, hơn nữa cách sử dụng đường như rất quen thuộc thoải mái. Những người đàn ông Mông Cổ đều rất cường tráng, lúc ăn com phải có rượu, lúc nói chuyện giọng cũng rất lớn.

Tuy rằng hôm nay yến hội chuẩn bị cho Ngải Đăng, nhưng lời nói của anh cũng không nhiều, chỉ cùng tộc trưởng uống một ly sau đó không còn chú ý đến xung quanh trong bữa tiệc. Mông Cổ đại hán nhìn thấy khách quý có phần lãnh đạm cũng không để ý, cứ thể vung tay uống rượu, uống một lát còn hát ca cùng nâng cốc chúc mừng.

“Kim Bôi bạc rót đầy rượu, hai tay nâng chén.

Com rang thịt trà sữa, hôm nay đã ăn uống đủ.

Bằng hữu bằng hữu mời anh nếm thử, rượu này thuần chính, rượu này thơm ngon.

Cho chúng tôi ý hợp tâm đầu, hữu tình lâu dài, tại đây trên thảo nguyên dồi dào xuân thu.

Kim Bôi ly rót đầy rượu tinh khiết và thơm hương, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say.

Các bằng hữu đoàn tụ tận tình cạn một chén, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say

Yến tiệc phong phú nướng toàn bộ dê ngon, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say

Người thân đoàn tụ một đường tận tình cạn chén, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say

Tiếng đàn du dương tiếng ca thanh thúy, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say

Khách quý đoàn tụ một đường tận tình cạn chén, cùng nhau nâng chén, cùng nhau say...”

Tiêu Tiêu nghe được bài ca vô cùng đặc sắc của Mông Cổ, quay đầu lại thấy Ngải Đăng đang nhìn chăm chăm vào cô, đối với mọi người trong sân tiệc một chút cũng không chú ý.

"Anh ăn không?" Tiêu Tiêu kẹp lên một khối cá tẩm ớt cho anh, Ngải Đăng cũng thuận theo há mồm, trước mặt mọi người không hề kiêng dè.

"Ăn ngon chứ?" Tiêu Tiêu cầm lấy khăn tay lau đi tàn nước trên khóe miệng Ngải Đăng, càng cùng Ngải Đăng ở chung càng nhận ra anh là một người rất ưa sạch sẽ, không chịu được một chút vết bẩn.

"Ừm" cảm giác được bên miệng có cảm xúc mềm nhẹ, ánh mắt Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu càng dịu dàng.

Lúc này rèm cửa đột nhiên bị một lực lớn nhấc lên, mọi người đều bị hấp dẫn chú ý tới.

"Ba" một tiếng, từ ngoài đi vào là một người đàn ông trẻ tuổi mặc y phục cưới ngựa của Mông Cổ, có thể là bởi vì vừa xuống ngựa, trên tay còn nắm roi ngựa, mới vừa vào cửa đã kêu to với tộc trưởng một tiếng.

"Trác Lực Cách, không nhìn thấy đang có khách sao!" Nhìn ra được tộc trưởng rất thiện vị đưa con trai này, trong lời nói ngoài sáng là trách cứ, nhưng là ai cũng nghe được sự cung chiêu, "Còn không qua đây chào hỏi, vị này là Ngải Đăng tiên sinh".

Trác Lực Cách bị nhắc nhở đi tới phía Ngải Đăng, anh chân phải hướng trước thân nửa bước, đầu gối phải gấp xuống, trên người hơi khuynh lại, đồng thời tay phải tự nhiên đặt ở đầu gối phải, tay trái đặt ở trên tay phải nói "A Mộc mạnh khỏe, Ngải Đăng tiên sinh".

Ngải Đăng chỉ đơn giản gật nhẹ đầu, Trác Lực Cách cũng không để ý đến sự lãnh đạm của anh, đứng lên chuẩn bị ngồi vào vị trí bên phải tộc trưởng, ngang đầu lập tức ngăn cả người, thẳng tắp nhìn Tiêu Tiêu bên cạnh Ngải Đăng. Vẫn là tộc trưởng phát hiện con trai khác thường trước, ngoắc tay kêu

"Thất thần làm gì, còn không lại đây ngồi".

Trác Lực Cách lúc này mới kịp phản ứng, xoay người cúi thấp ho một tiếng che dấu sự thất thố của mình, nhưng khoe mắt vẫn không nhìn được liếc về phía Tiêu Tiêu. Như vậy trong nháy mắt anh nghĩ đã thấy được một Dédé mã trên thảo nguyên, nữ thần mà nhiều thế hệ Mông Cổ thờ phụng. Mái tóc dài đen nhánh mềm mại búi lên nhìn rất đẹp, vài sợi buông xõa xuống tự nhiên mang vài phần phiêu dật, áo khoác màu đỏ vẫn kéo dài tới chân yếu điệu, thướt tha.

Có lẽ là ánh mắt của anh ta quá mức nóng bỏng, Tiêu Tiêu quay sang bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh ta, hơi sững sờ sau đó khách khí tươi cười. Nụ cười này lại càng làm cho Trác Lực Cách mặt hồng ửng, mắt đẹp nhìn quanh sảnh tiệc tràn đầy mỹ lệ.

Cảm giác được tay của Ngải Đăng ôm thắt lưng đột nhiên chặt hơn, Tiêu Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, lại nhìn thấy vẻ mặt phật ý của Ngải Đăng, bĩu môi, thật hẹp hòi, nhìn người đàn ông khác một chút cũng không được!

Trác Lực Cách cảm giác được người đàn ông kia có nhiều địch ý, vì thế không chút khách khí nhìn nơi khác. Người đàn ông này cùng nữ thần đó là người yêu sao? Nhìn bộ dạng họ rất thân mật.

"Cha, những vị khách đường xa mới đến, vừa đúng lúc năm nay có Mọc đại hội!" Trác Lực Cách làm bộ như vô ý nói ra những lời rất đúng lòng Tộc Trưởng.

"À, xem ra chúng tôi đã quên, Ngải Đăng tiên sinh, ngài khẳng định chưa từng tham gia Na Đạt Mộ đại hội chứ, đây chính là lễ hội Mông Cổ của chúng tôi" Tộc trưởng ở trong lòng có chút tính toán, Ngải Đăng tiên sinh này là lãnh đạo lớn, là quý nhân mà nếu như có thể thiết đãi tốt, năm nay cuộc tuyển cử của mình hẳn là không thành vấn đề.

"Đúng vậy, đúng vậy, tiên sinh hãy lưu lại đi" Những người đàn ông chung quanh đều phụ họa

Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu, muốn nghe suy nghĩ của cô một chút.

"Dự lễ hội sẽ là chậm trễ công việc của anh sao?" Tiêu Tiêu hỏi, vốn vì dẫn cô đi chơi mà đã chiếm rất nhiều thời gian của anh.

"không có việc gì" Ngải Đăng khẳng định đáp, Tiêu Tiêu lúc này mới yên tâm, cô luôn luôn tin tưởng thực lực Ngải Đăng, nếu anh nói không có việc gì, thì mọi việc đều có thể làm được, hơn nữa cô còn biết mỗi đêm Ngải Đăng hay mất tích là do giành chút thời gian tham gia hội nghị.

* * * *

Đại hội Na Đạt Mộ trước kia gọi là "Tế gò đồng" Mông Cổ, là phong tục giao lưu sinh hoạt của dân tộc Mông Cổ từ rất lâu đời, sáng tạo và lưu truyền về sau các thể loại thi đấu thể thao rất độc đáo, vui chơi giải trí và thể dục đều có xếp hạng mục.

Tộc trưởng an bài nơi ở cho Tiêu Tiêu và Ngải Đăng ngay bên phải lều lớn, đủ thể hiện sự tôn trọng Ngải Đăng. Vốn dĩ cũng chuẩn bị cho Tiêu Tiêu một cái lều trại riêng, nhưng bị Ngải Đăng ngăn lại, vì thế Tiêu Tiêu quang minh chính đại ở một chỗ cùng Ngải Đăng.

Tiêu Tiêu nắm tay Dạ Bố Trí bước chậm dạo trên thảo nguyên, có thể bởi vì có liên quan đến đại hội Na Đạt Mộ nên tất cả mọi người đắm chìm trong không khí vui chơi, đằng trước từng lều bạt đều được trang trí màu sắc rực rỡ, trong hội trường còn đốt vài khí cầu.

"thì ra Dạ Bố Trí đã tới nơi này sao?" Tiêu Tiêu cúi đầu tò mò hỏi, đánh giá chung quanh tiêu từ.

"Chưa từng tới." Dạ Bố Trí hôm nay rất vui vẻ, có thể cùng Trán Cát một mình đi du ngoạn, chú mặt đen kia không có ở đây, mấy ngày nay là những ngày bé sẽ nhớ mãi, bởi vì Trán Cát rất thương bé, cho bé nhiều thức ăn mà bé chưa từng được ăn, lại mua cho bé con ngựa nhỏ.

"Ha ha, Dạ Bố Trí cần phải ăn nhiều một chút để lớn lên thật cường tráng, như vậy về sau là có thể làm dũng sĩ" Tiêu Tiêu cảm thấy bé trai Mông Cổ đều rất khỏe mạnh, nhiều đứa trẻ ở đây tuy cùng tuổi với đứa nhỏ này nhưng lại cao lớn hơn rất nhiều.

"Vâng, Dạ Bố Trí sẽ làm dũng sĩ bảo vệ Trán Cát" Dạ Bố Trí vỗ lên bộ ngực nhỏ kiên định nói.

"Ha ha, Dạ Bố Trí ngoan lắm"

"Cậu bé gọi cô là Trán Cát?" Bên cạnh truyền tới giọng nói tràn ngập sự kinh ngạc, Tiêu Tiêu quay đầu lại, dĩ nhiên là người ngày đó gặp ở yến hội, Trác Lực Cách.

Tiêu Tiêu không biết nên giải thích thế nào, trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ, Trác Lực Cách đợi một lúc lâu cũng không thấy Tiêu Tiêu đáp lại, nhanh chóng lại hỏi một lần "cô đã kết hôn sao?"

Tiêu Tiêu nhú mày, cảm thấy hơi khó hiểu trước vẻ mặt sốt ruột của anh, mở miệng trả lời "không có".

"Vậy cậu bé?" Trác Lực Cách hơi mê hoặc, nhưng nhìn biểu tình khó xử của Tiêu Tiêu, lại tự cho là không đúng, nên đành cười cười "Xin lỗi, là tôi đường đột rồi, tôi mang hai người đi dạo được không?"

Nhìn ra được Trác Lực Cách hình như rất thân thiện, trên thảo nguyên bận rộn mọi người thấy anh đều dừng lại chào hỏi, Trác Lực Cách cũng rất lễ phép đáp lại.

"Những người nơi đây anh đều quen biết sao?" Tiêu Tiêu rất thích cuộc sống quần cư thuần phác này, tất cả mọi người đều khăng khít với nhau.

"Đều biết, chúng tôi coi nhau như người thân"

"thật thích" Tiêu Tiêu hâm mộ nhìn Trác Lực Cách, ở trên thảo nguyên lớn con người luôn luôn có một loại tình cảm thấm thiết.

"Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô, tôi gọi là Trác Lực Cách, còn cô?"

"Loan Tiêu Tiêu, tôi biết tên của anh, ngày đó tộc trưởng có nói qua"

"Tôi có thể gọi cô là Dédé mã không?" Trác Lực Cách vẫn muốn lấy phương thức của mình xưng hô đối với cô, cô xứng với tên này.

"Dédé mã? Có ần ý gì sao?"

"Trán Cát, em biết, Dédé mã ở thảo nguyên gọi là thần hộ mệnh" Dạ Bố Trí giải thích với Tiêu Tiêu, rốt cục cũng có lúc mở miệng.

"Đúng, cô cho tôi cảm giác tựa như một nữ thần" Trác Lực Cách chăm chú nhìn Tiêu Tiêu, cho dù cô còn có đứa bé, anh cũng sẽ không để ý, anh hiểu được cảm giác của mình chính là muốn bảo vệ cô.

Tiêu Tiêu cảm thấy hơi bất mãn khi anh nói thẳng ra, cũng không trả lời, nắm tay Dạ Bố Trí tiếp tục đi lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cảnh đêm trên thảo nguyên...

Beta: Quảng Hằng

"Ngày mai ở nơi này sẽ rất náo nhiệt, có đấu vật, thi cưỡi ngựa, bắn tên còn có thi bắn tên." Trác Lực Cách đuổi kịp Tiêu Tiêu, chỉ vào phía trước nói.

Ngài Đăng đi ra lều lớn, liền rất xa thấy một người nam nhân ân cần đi theo phía sau Tiêu Tiêu, ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nghiêng đầu nhìn Tây Đình phía sau: "Sao lại thế này?"

"Là con trai của Tộc trưởng" Tây Đình ghé vào bên tai Ngài Đăng nhỏ giọng.

"Là anh ta?" Khóe miệng Ngài Đăng gọi lên một chút cười lạnh.

Mà xa xa Tiêu Tiêu đang buồn rầu không biết nên làm thế nào thoát khỏi Trác Lực Cách, nhìn quanh bốn phía, nơi này cách lều ở đã có chút xa. đang lúc cô khó xử thì nghe được thanh âm của vị cứu tinh

"Bé ngoan, sao lại chạy đến đây?" Ngài Đăng từ phía sau đi lên trước, vô cùng thân thiết ôm lấy eo Tiêu Tiêu.

"Ngài Đăng, anh ra rồi à, đây là Trác Lực Cách, vừa rồi anh ấy mang bọn em đi thăm quan nơi này" Tiêu Tiêu tựa vào trong lòng Ngài Đăng làm nũng tự đắc nói.

Ngài Đăng nhìn Trác Lực Cách gật đầu, chăm chú nhìn anh ta một hồi lâu, mới dùng ngữ điệu lạnh lùng nói "Cám ơn anh".

"không có gì, có thể làm bạn với Dédé mã là vinh hạnh của tôi" nói xong Trác Lực Cách còn ôn nhu liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái.

"thật không, vậy tạm biệt " Ngải Đăng lạnh lùng liếc mắt một cái, nắm tay Tiêu Tiêu đi trở về.

"Ngải Đăng, anh dạy em cười ngửa được không?" Tiêu Tiêu mặc một váy dài màu xanh nước biển, đuôi váy tha trên mặt đất có chút ô ứ, cô vươn tay nâng mép váy, phúi bùn đất dính trên đó.

"Hôm nay đã trễ rồi, ngày mai chúng ta sẽ học" đi đến lều nghỉ dừng bước một chút, rồi hướng Tây Đình nói "Mang đĩa nhỏ này trở về trại đi."

Vào trong, Tiêu Tiêu dùng nước rửa mặt đã chuẩn bị sẵn, nước thật lạnh khác biệt là nước có vị ngọt tự nhiên. Nơi này tài nguyên nước phi thường thiếu thốn, bất quá may mắn ở trong thành nhỏ mua được thùng nước khoáng, nếu không ngay cả nước uống cũng không có. Tự mình rửa xong, cô đi lại lấy khăn mặt tinh tế giúp Ngải Đăng lau mặt, gió ở Mông Cổ thổi mạnh mang theo nhiều cát bụi nếu không rửa sạch rất tổn hại đến làn da.

"Bé ngoan" Bất lấy tay Tiêu Tiêu đưa lên miệng khẽ hôn một cái " Tới đây, anh sẽ dẫn em đi đến một nơi".

"Chỗ nào?" Buồng khăn mặt, hai tay cô khoác lên cổ Ngải Đăng, hôn khe khẽ lên môi anh.

"Đợi lát nữa em sẽ biết"

Tiêu Tiêu không nghĩ tới ánh sao sáng cùng bầu trời đêm trên thảo nguyên Mông Cổ, đúng là phong cảnh khó quên nhất. Có thể là tất cả mọi người tại vị ngày mai còn phải tổ chức đại hội Na Ta Mu nên đều nghỉ ngơi dưỡng sức, bốn phía bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang không ngừng, không có tiếng sáo, không có tiếng đàn, càng không có tiếng ca của trẻ nhỏ chân cừu trên đồng cỏ như lúc ban ngày. Bốn phía một mảnh tối đen, có một ánh trăng nhỏ nhỏ chậm rãi dâng lên, nhưng cũng không tạo ra vầng sáng bao nhiêu.

Đêm trên thảo nguyên có chút lạnh, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, Ngải Đăng cởi bỏ áo khoác của mình đem khoác cho Tiêu Tiêu, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau. Trên trời đêm phủ đầy sao, không có như trong thành thị bị ô nhiễm nên nhưng ngôi sao càng thêm sáng rực, rõ nét, phi thường sáng ngời. Ban ngày gió lớn nhưng đến ban đêm lại lắng gió đi không ít, có thể nói là chỉ có hơi lạnh quất vào mặt. Trên thảo nguyên không có chướng ngại vật, có thể thấy nước sông lẳng lặng chảy xuôi ở phía xa xa, ánh trăng in bóng ở dưới nước tựa như tranh vẽ. Tiêu Tiêu ngắm nhìn bốn phía, còn thấy được từng nhà bạt còn lóe ánh sáng hiu hắt, thảo nguyên ở trong bóng đêm tiếp tục thoải mái độc chiếm xung tất cả, ngang ngược tung hoành.

không phải có bài hát hát như vậy sao:

Bóng đêm Thảo nguyên rất đẹp, khúc đàn du dương, tiếng sáo vang. Gió đêm thổi nhẹ dưới ánh sao thiên hà, hợp thành một bầu trời đầy sao.

Bóng đêm Thảo nguyên thật xinh, Ánh trăng trên bầu trời thật rực rỡ. Gió đêm nhẹ phẩy lục sắc mơ, dề bỏ như mây rơi biên thủy.

Bóng đêm Thảo nguyên thật đẹp; chưa hết rượu người đã say. Gió đêm hát ca ngọt ngào a, nhìn ngắm ánh trăng không đành lòng về.

"Nơi này đẹp quá, so với ban đêm trên biển còn đẹp hơn" Tiêu Tiêu nhỏ giọng lầm bầm khen ngợi, ánh sao sáng dày đặc có vẻ như dương dương tự đắc, ở trên bầu trời trong vắt bao la phát ra, giống như thực, như ảo, xa xôi lại như thể trong suốt như thế, cũng giống như chỉ cần duỗi tay ra sẽ chạm đến lượng sao chói lọi này.

Phía sau Ngải Đăng cũng không trả lời, chính là đem Tiêu Tiêu hơi hơi ôm lấy, để cô ngồi ở trên đùi của mình, ban đêm hơi lạnh từ đất rất nhiều, sợ bị thương da thịt non mịn Tiêu Tiêu.

"Nếu có thể cả đời này cùng nhau xem sao như vậy thì tốt biết bao" Tiêu Tiêu hơi hơi nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt xanh xinh đẹp đang chứa đựng bóng đêm của Ngải Đăng, thật tốt, người nam nhân này là thuộc về mình.

"Đúng vậy"

Ngải Đăng rốt cục lên tiếng, anh không phải là không khát vọng như vậy, từng nghe nói rằng con gái rất thích những cảnh thế này. Anh đến bây giờ mới chân chính cảm nhận được câu nói người Trung Quốc "Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, từ nay về sau quân vương không tảo triều". Đường Minh Hoàng chắc là rất yêu Dương quý phi, yêu đến nguyện ý vì nàng buông xuôi quốc sự, nguyện ý cùng nàng ngao du khắp chốn. Bất quá Đường Minh Hoàng dù yêu Dương quý phi đến như vậy, lại vẫn vì quốc gia của mình mà ban cái chết cho người con gái mình yêu, nhưng Ngải Đăng anh sẽ không, cho dù anh có vì hoàn cảnh bất buộc, nhưng, anh cũng tình nguyện để bản thân mình chịu chết, không bao giờ hại người mình yêu.

"Ngải Đăng, có thể gặp được anh thật tốt" Tiêu Tiêu đưa tay ôm chặt Ngải Đăng, đầu dán tại lồng ngực của anh, nghe từng tiếng tim anh đập vững vàng, thâm nguyện cả cuộc đời này cứ như thế này sống đến già.

* * *

Lịch sử Mông Cổ "Na Ta Mu" đã tồn tại lâu nay. Theo những gì khắc tại trên vách đá Thành Cát Tư Hãn Thạch năm năm, Na Ta Mu lúc đầu là do nước Mông Cổ Hãn Vu thành lập, từ công nguyên 1206 năm, Thành Cát Tư Hãn được đề cử làm Mông Cổ Đại Hãn có khả năng kiểm duyệt đội quân của mình, giữ gìn vùng lãnh thổ, 7~8 hàng năm cử hành "Đại hốt lực cách tai" (đại tụ hội), đem các thủ lĩnh của các Bộ Lạc triệu tập cùng lại, để tạo thành lập tình đoàn kết cùng chào đón mùa thu hoạch, cử hành Na Đạt Mội.

T thời điểm lúc ban đầu chỉ cử hành bắn tên, thi đấu hoặc thi cười ngửa một loại hạng trận đấu, tới nay, thì bắn tên, ném phi tiêu, cười ngửa kết hợp trận đấu cùng nhau, trở thành hình thức cố định, sau này người Mông Cổ liền lấy tên gọi tất này ba hạng vận động thành ngày hội Na Ta Mu.

Tieu Tieu buổi sáng còn chưa kịp rời khỏi giường đã nghe thấy ở bên ngoài âm thanh hò reo ủng hộ, cô mặc quần áo mới vừa ra cửa đã bị cảnh trước mắt hù giật mình, lần đầu tiên biết được trên thảo nguyên thì ra có thể tụ tập nhiều người như vậy .

"Trán Cát, Trán Cát! !" Xa xa chạy tới một thân ảnh nho nhỏ, vừa chạy vừa kêu.

"Dạ Bồ Trí cẩn thận một chút, chạy vội vả như vậy té bây giờ" Tieu Tieu giang hai cánh tay đón lấy Dạ Bồ Trí, xoa xoa cái trán cậu bé, tiểu hài tử đúng là thích náo nhiệt, vì muốn xem trận đấu mà lấm tẩm mồ hôi.

"Có cưỡi ngựa kia, Trán Cát đi mau" Dạ Bồ Trí kích động lôi kéo Tieu Tieu đi lên phía trước, muốn cho Tieu Tieu cũng biết một chút về quan cảnh náo nhiệt này đó.

"Dừng tay" Đột nhiên phát ra âm thanh cắt ngang sự phấn khích của Dạ Bồ Trí, cầm trên tay bao bột mì pha sữa đưa cho Tieu Tieu, cô còn chưa ăn điểm tâm. Ở đây bữa sáng bình thường đều là phao cơm rang, Tieu Tieu ăn không quen loại thức ăn này, vì thế anh mỗi ngày đều đã phái người đi trong thành mua các loại bánh và sữa cho cô.

"Dạ Bồ Trí ăn điểm tâm không?" Tieu Tieu cầm sữa đưa qua cho Dạ Bồ Trí, trẻ con đang ở thời kỳ phát triển, uống sữa tươi là tốt nhất.

Thấy Ngải Đăng đứng phía trước, Dạ Bồ Trí cúi đầu nắm tay Tieu Tieu đứng ở một bên nhỏ giọng trả lời: "Ăn bánh bao"

"Dạ Bồ Trí muốn ăn bánh nữa?"

"Đó là của Trán Cát , không thể ăn"

"không có việc gì, cho em, ăn đi"

Tới chỗ thi đấu thì tộc trưởng đã chuẩn bị cho Ngải Đăng một chỗ ngồi tốt nhất, còn có ghế dựa cùng một chút điểm tâm nhỏ, Tieu Tieu ngồi ở trên ghế nhìn hai đội đang thi đấu bên trong, hai người đang kịch liệt vật lộn, đều đang mặc suất giáo phục, thực hoa lệ, cũng đều lộ ra sự cường tráng của họ.

"Tiểu thư, bọn họ là đang mặc kêu chiêu đức cách" Ba Căn hướng Tieu Tieu giải thích sự tò mò của cô.

"Chiêu đức cách? Tên thật là kỳ quái nha"

"Áo ngoài cộc tay của bọn họ làm từ da trâu, bề ngoài của chiếc áo này có vài túi bên ngoài mấy cái túi đó có gắn những chiếc đinh, làm bằng đồng hoặc bằng bạc, là vì dễ dàng cho đối phương nắm chặt" Ba Căn chỉ vào hai đội đang thi đấu kia dần giải.

Lực chú ý của Tieu Tieu những chiếc áo bằng da đặc biệt kia hấp dẫn, phía trên cóp thêu những hoa văn tinh xảo, trên hoa văn có hình rồng hiện lên, có khi là hình chim đại bàng, hoặc những đóa hoa, làm cho người ta thực có cảm giác phong cách cổ xưa trang trọng, quần áo là từ các màu sắc sặc sỡ pha lẫn vào nhau, rộng rãi với nhiều nếp gấp. Trước đầu gối cũng có những hình dáng rất khác biệt, hiện lên hình dạng Khổng Tước đang múa, lửa đang cháy, hình các vị thần may mắn, phía trên còn có đai lưng quần quanh eo.

"trên cổ người đó sao lại có cuộc một miếng băng vải thế?"

"Theo như cái tiểu thư hỏi..., thì cái đó gọi là"Sông kết" , là giải thưởng mà người thi đấu vật thắng được, vật đó là tượng trưng" , Đấu vật có nhiều kỹ xảo có thể dùng tróc, kéo, xả, đẩy, áp dụng tất cả mười ba kỹ xảo cơ bản có thể diễn ra hơn một trăm động tác. Cũng có thể ôm bả vai đối phương, ôm eo, còn có chui vào dưới nách đối phương mà tấn công, hoặc nắm lấy quần áo, đai lưng của đối phương.

Ba Căn vì tận tình giải thích, khi nghe thấy bên sân vang lên từng trận âm thanh ủng hộ, giương mắt nhìn lên, một người đấu vật đã chống vó nằm trên mặt đất.

Xem được một lát, Dạ Bồ Trí chạy đi tìm các bạn nhỏ chơi cùng, Tieu Tieu cũng không còn hứng thú, lôi kéo Ngải Đăng đi học cưỡi ngựa, tuy nói lần trước mua một con ngựa tốt, nhưng Tieu Tieu vì lần đầu cưỡi ngựa, nên chỉ tập xung quanh sân nhà tộc trưởng.

"A. . ." Tieu Tieu được Ngải Đăng giúp đỡ, chuẩn bị lên ngựa, nhưng con ngựa trắng dường như biết Tieu Tieu không giống với những người khác biết cưỡi ngựa, càng không ngừng đi tới đi lui, Tieu Tieu muốn ngồi lên yên ngựa nhưng cũng sợ ngồi trên đó, cứ như vậy rồi rầm ôm chặt cổ Ngải Đăng.

"đi lên không được" Tieu Tieu vờ mặt vô tội nhào vào trên người Ngải Đăng, hai chân còn phát tiết đạp loạn lên.

"không có việc gì, không sao đâu" Ngải Đăng ôm Tieu Tieu, hôn mái tóc của cô, sau đó đem cô để trước mặt, chính mình cưỡi lên ngựa trước, sau đó xoay người ôm lấy cô để ngồi ở trước mình. Tieu Tieu chỉ cảm thấy bị một cổ lực đạo, bản thân liền lập tức ngồi xuống ngựa.

"Bé ngoan, chân phải kẹp chặt bụng ngựa" Ngải Đăng ngồi ở phía sau, một tay ôm eo Tieu Tieu, một tay ghim chặt dây cương. Tuy nói có Ngải Đăng bảo vệ, nhưng ngồi trên lưng ngựa Tieu Tieu vẫn khẩn trương, toàn thân căng thẳng, ngựa bắt đầu đi lại rồi, sợ tới mức Tieu Tieu kịp thời bắt được lông bõm của con ngựa, nếu không có bàn tay to bên hông thì chắc chắn cô đã bị ngã xuống dưới.

Tieu Tieu dần dần tìm được một ít cảm giác, động tác cũng chậm chậm phối hợp . Thân thể theo lưng ngựa phập phồng, cũng không có cảm thấy sợ nữa. Ngải Đăng bận tâm vì Tieu Tieu lần đầu cưỡi ngựa, cho nên làm cho ngựa chạy rất chậm, ở trên thảo nguyên cưỡi ngựa cùng cưỡi ngựa trong sân cảm giác rất khác nhau a.

Chương 27: Bắn tên phong ba . . .

Beta: Quảng Hằng

"Nó chỉ nghe lời anh" Tiêu Tiêu bất mãn nói, cưỡi ngựa không giống lái xe, không thể tùy ý mình. Ngựa có thể cảm giác được con người đang cưỡi nó, nó biết người không biết cưỡi nó thì sẽ khi dễ họ, muốn ngừng đi thì tự ý ngừng, còn có muốn dừng lại ăn thì ăn còn không có để chủ đồng ý, muốn kéo nó đứng dậy thì phản kháng cương lại.

"Chúng ta không cần nó nữa, mua một con khác nghe lời hơn. " Lúc này con ngựa trắng dưới thân như là nghe hiểu được tiếng người, thế nhưng từ mũi phát ra hai tiếng phì phì, tỏ vẻ kháng nghị, Tiêu Tiêu hiểu ý nó liền cười không ngừng.

Phía sau truyền đến thanh âm phi ngựa rất nhanh càng ngày càng gần, Tiêu Tiêu quay đầu lại vừa thấy. Thì ra là Trác Lực Cách cưỡi một con hắc mã hướng bọn họ tới gần, không thể phủ nhận nam nhân thảo nguyên rất mê người, da ngăm đen hơn nữa có mặc trang phục dã tính dân tộc, ngồi trên lưng ngựa trông bọn họ rất oai phong cùng khí thế.

"Dédé mã" Trác Lực Cách đánh ngựa đi đến bên người bọn họ, mở miệng kêu Tiêu Tiêu, còn nhìn cô nở một nụ cười sáng lạn. Con ngựa trắng hình như rất thích con hắc mã, hay cùng nó cọ cọ đầu.

"Xin chào, Trác Lực Cách" Tiêu Tiêu không quá nhiệt tình nói, bởi vì cô đã cảm nhận Ngải Đăng ngồi sau đang phát ra tia lãnh ý.

"Dédé mã không xem trận đấu sao?"

"cô ấy không phải là Dédé mã" Ánh mắt lợi hại của Ngải Đăng quét mắt nhìn Trác Lực Cách một cái, cười lạnh nói.

"Tôi cho rằng cô ấy thích hợp với tên này " Trác Lực Cách không cam lòng yếu thế quay về nhìn xuống.

"A, phải không" Ngải Đăng trào phúng giống như hỏi lại một câu, cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu, như là đợi phản ứng của cô.

"Cái đó, Trác Lực Cách, anh vẫn nên gọi tôi là Tiêu Tiêu đi, tên Mông Cổ tôi có chút không có quen." Tiêu Tiêu thực thù thò, biết Ngải Đăng đang không cao hứng, xin lỗi Trác Lực Cách.

"Nga, tốt" Trác Lực Cách hơi giật mình mở miệng nhẹ nhàng nhưng lại hơi có chút thất vọng, bắt quá trong chốc lát như là nhớ tới cái gì lại sáng ngời: "một lát nữa tôi có tham gia thi bắn tên trong trận đấu, Tiêu Tiêu có thể đi xem sao?"

"Ách. . ." Tiêu Tiêu nhìn Ngải Đăng, muốn nghe xem ý tứ của anh.

Ngải Đăng trầm ngâm, trong mắt tinh quang một vòng bí hiểm "đi, chúng tôi tất nhiên sẽ đi "

Bắn tên là một trong những truyền thống "Nam nhi tam kỹ" của Mông Cổ, cũng là trong đại hội Na Ta Mu, là một trận đấu lớn, trước kia, người Mông Cổ chia làm rất nhiều Bộ Lạc khác nhau, cuộc sống liền chia thành du mục săn bắn kinh tế hai loại. Khi Thành Cát Tư Hân thống nhất Mông Cổ về sau, tuy rằng săn bắn là chính nhưng Bộ Lạc cũng dần dần chuyển hướng về phía du mục, nhưng tuy không săn bắn nhưng vẫn thương hay tập bắn tên để ngựa kẻ thù bên ngoài xâm lược cùng dã thú tập kích dồn thành bầy. Vì không có sẵn súc vật, dân chăn nuôi vẫn ý lại cung tiễn bắt giết động vật để duy trì cuộc sống.

Tiêu Tiêu cùng Ngải Đăng vừa tới nơi thi đấu, trận đấu hình như đã gần bắt đầu, Trác Lực Cách vốn đang lo lắng nhưng khi thấy Tiêu Tiêu đến thần sắc liền bình tĩnh trở lại, nhìn cô cười.

Tiêu Tiêu không hiểu về kỵ xạ, chỉ có thể theo người xem ở đây tiếng hoan hô cùng tiếng reo hò vang tai để tìm một chút manh mối, nhìn ra được, Trác Lực Cách ở chỗ này rất được hoan nghênh, bên sân nhiều cô bé, Cậu bé cùng phụ nữ đều lớn tiếng vì anh hô cổ lên, một chút cũng không có xấu hổ, cô gái Mông Cổ thật sự là thẳng thắn a.

"không được nhìn anh ta" Tiêu Tiêu đang ngăn người, khi nghe thấy bên cạnh truyền đến thanh âm của Ngải Đăng dường như là đang ghen, quay đầu nhìn lên, anh cũng không nhìn cô, vẫn nhìn thẳng phía trong sân đấu, giống như lời nói vừa rồi vô ý để cô nghe thấy, Tiêu Tiêu hiểu rõ cười, như vậy khiến cho Ngải Đăng lại càng xấu hổ .

Kỵ xạ phải phân ba vòng, người tham gia đều là tự chuẩn bị ngựa cùng cung tiễn, cung tiễn cùng với chiều dài và sức nặng không cần giới hạn. Quy tắc trận đấu là ba vòng chín mũi tên, chính là mỗi người mỗi vòng chỉ cho phép bắn ba mũi tên, trong mỗi vòng cung tên nào trung đồng tâm nhất sẽ tính điểm của vòng đó.

Trong sân, trận đấu diễn ra thực kịch liệt, nhưng Tiêu Tiêu lại hoàn toàn không bị cuốn hút, lặng lẽ sờ tay lên Ngải Đăng, nắm lấy, ngón tay cái của Ngải Đăng cũng cùng bàn tay cô cọ sát, Tiêu Tiêu rất thích nắm tay Ngải Đăng, xương tay rõ ràng, lại thật ấm áp.

"Ngải Đăng, anh không thấy trời nóng sao?" Trong mắt Tiêu Tiêu lóe ra tia giao hoạt, cười hỏi.

"Hửm?" Ngải Đăng nghi hoặc nhìn Tiêu Tiêu.

"Hi hi, mặc một đồng áo lông dày như vậy kìa" Tiêu Tiêu đem mặt chôn ở trong lòng Ngải Đăng cười vui vẻ hết sức, càng nghĩ càng khôi hài. Ngải Đăng về mặt bối rối nhìn Tiêu Tiêu, dở khóc dở cười, nên làm gì với cô bây giờ?

Lúc này chung quanh phát ra một trận hoan hô, Tiêu Tiêu từ Ngải Đăng trong lòng ngửa mặt lên nhìn về phía trong, trận đấu giống như đã gần xong, người xem cũng bắt đầu lần dần vào trong giữa sân thi đấu, khi bị mọi người vây ở giữa Trác Lực Cách đặc ý nhìn Tiêu Tiêu, còn nhìn cô vẫy vẫy tay, làm cho nhưng cô gái Mông Cổ vẫy quanh anh ghen tức không thôi.

"Tiêu Tiêu" Trác Lực Cách bước nhanh đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, phía sau còn có vài cậu bé trai hâm mộ ồn ào đi theo, ánh mắt mọi người giống như đều bị hấp dẫn lại đây.

Tiêu Tiêu nhìn về mặt hưng phấn của Trác Lực Cách đột nhiên có dự cảm không tốt, vội vàng hướng phía sau Ngải Đăng né tránh.

"Tiêu Tiêu, tặng cho cô" nhìn theo động tác của Trác Lực Cách, chung quanh liền vang lên tiếng ồn ào bàn tán không lớn không nhỏ. Trong bàn tay anh là một cái Kim Đào tinh xảo, lưỡi dao vừa thấy cũng biết rất sắc bén, dưới chuôi còn khảm một viên bảo thạch đỏ như lửa, khi ánh mặt trời chiếu xuống phát ra ánh sáng chói lóa tràn ngập các loại màu sắc.

Tiêu Tiêu ngây cả người vẫn không có tiếp lấy, Trác Lực Cách cũng ko thu tay về, giống như Tiêu Tiêu không cầm Kim Đào anh cũng sẽ không bỏ qua. Nhất thời nơi này không khí có chút quái dị, xấu hổ cực kỳ, mặt Trác Lực Cách bắt đầu hiện hồng còn Ngải Đăng thì mặt đen lại sinh ra hai người đối lập hoàn toàn.

"Cái này thật đẹp, là cho em sao?" Dạ Bố Trí không biết từ nơi này nhảy ra, đoạt lấy Kim Đào, hưng phấn nhìn Trác Lực Cách hỏi.

Trác Lực Cách nhất thời im lặng, nhìn bộ dạng Tiêu Tiêu thờ ơ nên có chút căm tức, hít sâu vài hơi quay đầu liền chạy ra ngoài. Người vây xem thấy nhân vật chính đã đi rồi, tiếp theo cũng tan, chỉ có một cô gái Mông Cổ phần nộ nhìn Tiêu Tiêu, hướng cô hô một câu nói tiếng Mông Cổ nghe không hiểu rồi đuổi theo Trác Lực Cách

Tiêu Tiêu có chút bức mình, sao lại giống như đều là lỗi của cô hết vậy, nhưng thật sự không liên quan cô a, Trác Lực Cách làm ra loại hành vi này không phải làm khó cô ư, huống chi Ngải Đăng còn đang ở bên cạnh nữa!

Khóe miệng Ngải Đăng nhếch nhẹ, cũng không nói chuyện, nhưng nhìn Dạ Bố Trí, biểu tình mang theo tán thưởng, về mặt ôn hoà sờ soạng đầu của cậu bé. Dạ Bố Trí được khen ngợi nhìn Ngải Đăng cười hắc hắc.

Buổi tối, Tiêu Tiêu mới biết được, ở Mông Cổ, Kim Đào là tín vật nam nữ đính ước, nam nhân dựa vào thực lực chính mình giành được Kim Đào sẽ tặng cho người trong lòng mình, nếu nhận, đoạn tình cảm lưu luyến này sẽ được thần Allah chúc phúc. Tiêu Tiêu may mắn ít nhiều vì Dạ Bố Trí gây sự, nếu không đây sẽ là vấn đề khó giải quyết. Nghĩ lại ôm Dạ Bố Trí hôn hai cái, thật là đưa nhỏ hiền long người.

Sáng sớm hôm sau Tiêu Tiêu đã rời giường, hôm nay phải trở lại thành phố, cho nên Ngải Đăng muốn bắt kịp thời gian xem thật kỹ lại nơi này. Cùng Ngải Đăng đi ra cửa không bao xa, lại đụng phải Trác Lực Cách, chỉ qua một cái buổi tối mà cảm giác anh có chút tiều tụy, anh yêu cầu cùng Tiêu Tiêu một mình nói vài lời, Ngải Đăng lần này thể nhưng rất rộng rãi đồng ý.

"Tôi biết cô không thích, nhưng tôi vẫn muốn gọi cô là Dédé mã" Trác Lực Cách cười có chút thê lương, nếu không có biện pháp cùng anh cùng một chỗ, thiên thần như vậy tại sao lại để cho anh gặp cô?

"."

"Tôi thích cô, chẳng lẽ cô không muốn ở mãi trên thảo nguyên sao? Tôi thấy cô thực thích nơi này" Trác Lực Cách ý định cố gắng đến cuối, lần đầu tiên thích một cô gái, anh không muốn cứ bỏ qua như vậy.

"Trác Lực Cách, cảm ơn anh yêu thích tôi, nhưng chúng ta mới biết nhau không lâu, anh hoàn toàn không biết tôi" Tiêu Tiêu bình thản giải thích cho anh, dù sao mặc kệ cự tuyệt cùng bị cự tuyệt đều là một chuyện rất xấu hổ.

"Những cô gái trên thảo nguyên không cần quy củ nhiều như vậy, xem được mắt là có thể cùng một chỗ "

"Tôi không phải lớn lên trên thảo nguyên "

"Nhưng là vì sao cô lại không chấp nhận tôi, là bởi vì anh ta sao?" Trác Lực Cách có chút thất bại nhìn về Ngải Đăng đang đứng phía xa xa, không thể phủ nhận người nam nhân kia thực vĩ đại, đáng người cao ngất, một thân quý khí.

"Đúng, tôi yêu anh ấy" Tiêu Tiêu nói trắng ra, tình yêu trong những trường hợp như thế này không được trốn tránh.

"Ừm, tôi hiểu được, nhưng đứa bé kia."

"Tôi còn chưa kết hôn" Tiêu Tiêu lặp lại một lần, hy vọng anh có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của mình.

"thì ra là thế, ha ha, là tôi suy nghĩ quá nhiều rồi, thật có lỗi cho cô, mang đến phức tạp" Trác Lực Cách xoay người chuẩn bị rời đi, anh cần ở một mình lúc này.

"Trác Lực Cách" Tiêu Tiêu gọi anh, nhìn đồng hồ khô sau góc áo màu sắc rực rỡ, chỉ có thể nói "Hạnh phúc của anh kỳ thật ngay tại cạnh người anh"

trên đường trở về, Ngải Đăng cũng không hỏi đến bọn họ đã nói những gì, không mấy hưng phấn, Tiêu Tiêu có chút mệt mỏi tựa vào trong lòng Ngải Đăng, nhưng thật ra Dạ Bồ Trí, thoạt nhìn có chút mất hứng, im lặng cúi đầu.

"Dạ Bồ Trí, sao lại mất hứng thế?" Tiêu Tiêu ghé vào trên ghế dựa hỏi.

Dạ Bồ Trí hơi hơi ngẩng đầu, bữu môi, lại cúi thấp xuống.

Tiêu Tiêu không hiểu nhìn phía Ngải Đăng, chẳng lẽ là thừa dịp cô không ở đây, Ngải Đăng dữ tợn với nó sao? Quan hệ của bọn họ không phải có chút dục đi sao! Ngải Đăng nhún nhún vai tỏ vẻ anh cũng không biết.

"Dạ Bồ Trí, ai khi dễ em sao?"

Lần này Dạ Bồ Trí không ngẩng đầu, nhưng là Tiêu Tiêu lại thấy vô số viên nước mắt nhỏ của Dạ Bồ Trí rơi trên bắp chân, thế nhưng khóc, Tiêu Tiêu hoảng tay chân, bảo cho Tây Đình đem Dạ Bồ Trí ôm đến bên cạnh.

"Dạ Bồ Trí ngoan, đừng khóc, đừng khóc mà!" Tiêu Tiêu học bộ dạng trước đây mẹ an ủi mình, vỗ nhẹ lưng Dạ Bồ Trí.

Dạ Bồ Trí còn rơi lệ, tay nhỏ bé nắm chặt quần áo Tiêu Tiêu, "không muốn Trán Cát đi".

Đứa nhỏ vĩnh viễn là mẫn cảm nhất, trở lại thành phố, Tiêu Tiêu và bọn họ sẽ ly khai, ngay cả Tiêu Tiêu đều đã quên Dạ Bồ Trí không thể tiếp tục ở cùng cô, Dạ Bồ Trí như vậy vừa khóc, Tiêu Tiêu cũng thương cảm, có đôi khi duyên phận chính là chỗ này, cô cùng Dạ Bồ Trí rất hợp nhau, nhưng là cũng không thể bởi vì điều này mà dẫn nó đi, nuôi đứa nhỏ không phải giống như nuôi một thú cưng, phải đối với tương lai của nó phụ trách, mà mình bây giờ vẫn cần người khác chiếu cố, cô thật có thể dưỡng tốt Dạ Bồ Trí sao?!

Tiêu Tiêu trong lòng cũng không khóc thành tiếng liền yên lặng nhìn Dạ Bồ Trí khóc, mình cũng đỏ tròng mắt, nghe lời đứa nhỏ, chính mình thật sự có thể bỏ được nó ở trong này chịu khổ sao, như lúc trước lần đầu tiên thấy nó cũng như vậy, cả người vô cùng bẩn, cơm cũng ăn không đủ no.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Người đàn ông lãng mạn

"Ngải Đăng" Tiêu Tiêu dựa vào bờ vai rộng lớn của anh, có chút lơ đãng khẽ gọi.

Ngải Đăng ôm bả vai của Tiêu Tiêu, nhìn hai người đang buồn bã, khoe môi thoáng gọi lên một chút cười khổ, mình lại không nỡ làm cho Bé ngoan khó xử "Có anh ở đây, không có việc gì".

Những lời này không thể nghi ngờ rằng chính là liều thuốc trợ tim dành riêng cho Tiêu Tiêu; nàng mang theo ánh mắt tràn đầy chờ mong Ngải Đăng, Ngải Đăng nghiêm túc nhìn cô gật gật đầu. Tiêu Tiêu hô to một tiếng, chẳng quan tâm vẫn còn ôm Dạ Bồ Trí, mạnh mẽ chạy đến hôn "chụt" vào má của Ngải Đăng một cái.

Trở lại trong thành, Ngải Đăng báo với Hương trưởng chuyện anh chuẩn bị nhận nuôi Dạ Bồ Trí, như hần đã nghĩ, Hương trưởng không hề có ý phản đối, còn nhanh chóng bảo A Ni Á đi thu thập hành lý của Dạ Bồ Trí, cứ ngợi khen mãi tán lòng lương thiện của Tiêu Tiêu, số mệnh của thằng bé Bồ trí này cũng thật quá may mắn, cũng dặn dò nó sau này có thành người thành đạt cũng đừng quên cố hương đã nuôi dưỡng mình từ nhỏ.

Rất nhanh hành lý của Dạ Bồ Trí đã thu thập xong rồi, Tiêu Tiêu nhìn thấy chút hành lý nhỏ xíu của bé càng thêm cương quyết mang bé rời xa nơi này, trong bao chỉ có 2 bộ quần áo cũ cùng một đôi giày, đứa nhỏ này cũng chỉ có một chút vật dụng nhỏ nhoi như thế, sao có thể không làm cho trái tim Tiêu Tiêu cảm thấy băng giá chứ. Dạ Bồ Trí sau khi biết mình không phải rời khỏi Tiêu Tiêu, vẫn giống như chú chim non nắm lấy vạt áo của cô không rời, như là sợ nàng đổi ý không mang nó cùng đi.

Tình trạng thế này mãi đến khi lên máy bay mới được ổn định, Dạ Bồ Trí bắt đầu nở nụ cười, đó là một nụ cười sung sướng từ tận đáy lòng. Tiêu Tiêu nhìn Dạ Bồ Trí ngồi ở trong buồng phi cơ, dáng vẻ có chút e thẹn, bật cười nói "Dạ Bồ Trí, em thật đáng yêu". Dạ Bồ Trí thẹn thùng đỏ mặt, Trán Cát không có không cần nó, cảm giác này thật tốt.

Ngải Đăng đang trò chuyện với Phi Lực ở thành phố A, dù đang làm việc vẫn không quên nhìn ngắm về phía Tiêu Tiêu, cô đang dạy Dạ Bồ Trí vẽ tranh,

xem ra cô thực sự thích đứa bé này. Ngải Đăng cảm thấy kỳ thật nuôi đứa nhỏ này cũng tốt, hiện tại dạy dỗ cho nó thật tốt, chờ về sau Tiêu Tiêu cùng mình có cục cưng, nó có thể giúp đỡ bảo vệ con của mình, chuẩn bị một tâm phúc tình nguyện trung thành cho con mình trước cũng không tồi.

Ngải Đăng nói chuyện điện thoại xong, đứng dậy ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu, cầm chén mồng đắp lên cho cô, sợ cô bị cảm lạnh, lại phân phó None đi chuẩn bị cơm trưa.

“Đắp chăn lại cho thằng bé đi.” Tiêu Tiêu nhìn Tây Đình nói, sức đề kháng của trẻ em rất yếu, hơn nữa hiện tại đến một môi trường mới nếu bởi vì không thích ứng mà sinh bệnh liền nguy rồi.

“Em thích ăn gì?” Ngải Đăng lấy chiếc bút trên tay của Tiêu Tiêu giữ ở trong lòng bàn tay, tay của Tiêu Tiêu luôn thật lạnh, mặc kệ Ngải Đăng đã dùng đủ mọi cách điều trị cũng không có tác dụng, Ngải Đăng quyết định chờ sau khi mang Tiêu Tiêu trở về Na Uy, sẽ tìm Bruce Kim chữa trị cho cô.

"Sao cũng được, em không đói lắm." Tiêu Tiêu nghiêng người, cuộn tròn trong lòng Ngải Đăng.

"Sáng nay em chỉ uống chút sữa thôi, nên bây giờ phải ăn nhiều một chút" Ngải Đăng sờ sờ cái bụng của Tiêu Tiêu, sao lại không thích ăn cơm vậy chứ, luôn làm cho anh lo lắng, không thể lơ lửng chăm sóc cô chút nào được

"Nhưng em thật sự không đói bụng mà." Tiêu Tiêu nói giống như làm nũng, ở nhà mẹ cũng luôn đốc thúc cô ăn cơm, nhưng cô chỉ thích ăn đồ ăn vặt cùng điểm tâm mà mẹ Lưu làm.

"không đói bụng cũng phải ăn một chút, làm tấm gương cho Dạ Bố Trí, không thể lười ăn"

"Được rồi."

None đưa đến thịt bò bít tết đã được cắt lát sẵn, cùng bánh mì, Dạ Bố Trí chưa ăn qua thứ này càng không từng dùng qua dao nĩa, nhìn thức ăn trước mặt có chút sợ hãi nhìn Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu trấn an vuốt tóc thằng bé, bắt đầu kiên nhẫn dạy bé dùng dao nĩa, Ngải Đăng rót chén rượu đỏ, tựa lưng vào ghế ngồi tĩnh tế thưởng thức, híp mắt nhìn cảnh tượng đầm ấm trước mắt mình, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Khi đến thành phố A thì đã xế chiều, trực tiếp đi lối đi dành cho khách quý đến chiếc xe đang chờ sẵn ở bên ngoài.

"Bé cưng bây giờ là muốn về nhà hay là đến chỗ anh?"

“Dạ Bố Trí thì sao hả anh?” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn Ngải Đăng, thật ra thì nàng cũng không biết nên giải thích với cha mẹ như thế nào, chỉ ra ngoài chơi một chuyến, đã mang theo một đứa bé trở về.

"Thủ tục nhận nuôi thằng bé đại khái tuần sau mới có thể hoàn thành, hay để thằng bé đến chỗ của anh tạm trước đi."

“Anh là đàn ông, làm sao biết cách chăm sóc trẻ con chứ, hơn nữa anh còn phải làm việc cũng không còn thời gian mà, hay mang về nhà để mẹ chăm sóc thì tốt hơn, mẹ em thích trẻ con lắm.”

"Ừ, anh cùng về với em"

* * *

"Con nói cái gì? Con muốn nhận nuôi đứa bé này?!!!"

"Baby, hạ nhỏ tiếng một chút đi, cẩn thận Dạ Bố Trí nghe được" Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh cửa, cẩn thận hé hé ra, thấy Dạ Bố Trí đang cùng Loan Thần Thiên ngồi ở trên sofa xem tivi, hơi an tâm một chút.

"Ngải Đăng, cậu nói đi, đây là có chuyện gì?" Loan Đức Hồng cảm thấy hai đứa bé này thực sự không thể làm cho người yên tâm rồi, trẻ con nói là nuôi có thể nuôi sao, cũng không phải chó con hay mèo con, cho nó ăn cơm no là được, trẻ con cần phải dạy dỗ, nếu lỡ dạy dỗ không tốt thì phải làm sao bây giờ.

Thần sắc Ngải Đăng thong dong nhìn Loan ba ba, trong trẻo nhưng lạnh lùng mở miệng nói.

"Bác trai không cần phải lo lắng, cháu sẽ phái người giáo dục đứa bé kia thật tốt "

Loan Đức Hồng nhìn dáng vẻ khẳng định của Ngải Đăng, thờ dài một hơi, nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không đúng lại hỏi

“Nhận nuôi đứa bé này trên danh nghĩa của ai đây?”

không phải hẳn muốn dựa trên danh nghĩa Tiêu Tiêu nhà ông chứ, cái này không thể được, Tiêu Tiêu nhà ông vẫn là hoa cúc khuê nữ nha!

“Dưới tên trợ lý của cháu.”

Ngay từ đầu Ngải Đăng đã chuẩn bị xong cả rồi; lấy danh nghĩa Phi Lực nhận nuôi đứa bé kia, như vậy lúc nào Tiêu Tiêu muốn mang theo bên cạnh cô cũng không có vấn đề gì. Tuy rằng đề nghị này ngay từ đầu đã bị Tiêu Tiêu phản đối, nhưng pháp luật Trung Quốc đối với người vẫn chưa kết hôn muốn nhận nuôi đứa bé vẫn còn rất nhiều hạn chế, cho nên chỉ có thể bảo Phi Lực vốn đã kết hôn.

"Ừm, vậy cũng tạm được." Loan Đức Hồng thể này mới hoàn toàn yên lòng nhìn vợ đang ngồi bên cạnh không nói gì, nói.

"Lát nữa, chuẩn bị cho thằng bé một phòng nhé."

Hà Thanh Lãng đối với đứa bé mới đến này cũng không có phản ứng gì lớn, Tiêu Tiêu thích nuôi, hơn nữa con gái của bà thường hay vắng nhà, một mình bà cũng tịch mịch, để cho đứa nhỏ này ở cùng mình cũng tốt, nếu con trai bà kết hôn sớm một chút thì cũng đã có đứa con lớn thế này rồi.

Mà trong nhà, người có phản ứng lạ nhất chính là Loan Thần Thiên, lúc mọi người thương lượng xong, đẩy cửa bước ra bên ngoài, lại phát hiện Loan Thần Thiên cùng Dạ Bối Trí đang xem phim hoạt hình! Đây quả thực so với chuyện mặt trời mọc lên từ hướng Tây lạ lùng hơn. Loan Thần Thiên nhìn tất cả mọi người đi ra, bình tĩnh nói

"Chị Lưu đã làm cơm xong, Ngài Đăng ở ăn lại đi"

trên bàn cơm, Ngài Đăng cùng Dạ Bối Trí ngồi hai bên Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu không ngừng gấp thức ăn cho Dạ Bối Trí khiến cho sắc mặt Ngài Đăng càng ngày càng khó coi, Hà Thanh Lãng đá vào hai chân Tiêu Tiêu để dưới bàn, muốn cô quan tâm đến cảm nhận của Ngài Đăng một chút, nhưng Tiêu Tiêu lại ngẩng đầu ngăn người hỏi

"Mẹ, mẹ đá con chi vậy?"

". Khụ, Ngài Đăng, con dùng bữa đi." Hà Thanh Lãng gấp miếng rau bỏ vào trong chén của Ngài Đăng, nhưng Ngài Đăng lại không hề tỏ vẻ nhận biết ý tốt của bà, vẫn ngồi ở đó không hề động.

"Sao anh không ăn?" Tiêu Tiêu lúc này mới phát hiện Ngài Đăng từ đầu đến giờ không hề chạm vào chiếc đĩa, sắc mặt cũng tối sầm, chẳng lẽ không thích thức ăn mà mẹ Lưu làm sao?

Ngài Đăng ngậm miệng thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, Tiêu Tiêu lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra anh là ghen tị! Nghẹn cười tự mình gấp miếng sườn đưa đến bên miệng Ngài Đăng, Ngài Đăng thuận theo mở miệng, biểu tình trên mặt thể này mới dịu xuống.

Nhìn Ngài Đăng bình thường vô cùng chú ý hình tượng, hiện tại miệng phồng ra ngậm miếng sườn, Tiêu Tiêu rốt cục không nín được cười ha ha, kết quả bị nước miếng của mình làm sặc, ho đến đỏ bừng cả khuôn mặt, Ngài Đăng cũng bất chấp khó chịu, bỏ miếng sườn ra vỗ vỗ vào trên lưng Tiêu Tiêu, giúp cô thuận khí.

"Ăn cơm thì ăn, cười cái gì" Hà Thanh Lãng rót chén nước đưa cho Ngài Đăng, cho anh dứt cho Tiêu Tiêu. Bên cạnh, Dạ Bối Trí cũng để đĩa xuống, nhảy xuống ghế dựa học theo Ngài Đăng dùng tay nhỏ bé vỗ lưng Tiêu Tiêu. Hà Thanh Lãng cùng Loan Đức Hồng liếc nhau, đứa nhỏ này nhỏ như vậy đã ngoan thế, tính tình dễ thương quá làm người ta yêu mến.

"Dạ Bối Trí phải không, con ngoan quá, ngồi xuống ăn cơm đi" Hà Thanh Lãng cười, rót cho bé chén sữa chua, đứa nhỏ này càng nhìn càng thích ngày mai mang theo đứa nhỏ đi mua mấy bộ quần áo mới, vừa rồi sữa sang lại hành lý của nó, thấy chỉ có vài món vật vãn.

Ăn xong cơm chiều, Hà Thanh Lãng mang Dạ Bối Trí đi tắm rửa, Tiêu Tiêu lôi kéo Ngài Đăng đến phòng vẽ tranh. Kích động, cô gỡ bức tranh "Đồng" xuống cho anh xem, lại nhìn thấy bức họa, anh vẫn vô cùng kinh ngạc như cũ, tuy rằng cô cũng không hề biết đây chính là anh, nhưng phần thâm tình trút xuống ở bức tranh này làm cho anh vô cùng xúc động, có chút kích động ôm lấy Tiêu Tiêu.

"Ngài Đăng" Tiêu Tiêu tựa vào trên vai của anh, ngọt ngào nói.

"Có cảm giác bức họa này rất giống anh hay không? Lúc em còn rất nhỏ đã luôn nhìn thấy giấc mộng này rồi, em nghĩ anh là món quà mà trời ban cho em."

Ngài Đăng gạt đầu, hôn lên trán của Tiêu Tiêu, cô cũng là báu vật mà trời ban cho anh.

"Ngài Đăng, em muốn đem bức tranh này tặng cho anh"

"Ừ."

"Hi hi, anh cần phải bảo vệ tốt nó nha, hiện tại đã tăng tới hàng trăm ngàn rồi đó"

"Ừ."

"Anh lại nói "ừ" nữa rồi" Tiêu Tiêu bĩu môi làm nũng.

"Ừ."

"."

"Cung à, gả cho anh đi"

". Nào có ai cầu hôn giống anh như vậy." Tiêu Tiêu có chút thẹn thùng cúi đầu vào trong cổ của Ngài Đăng, gả đàn ông ngốc nghếch này, một

chút cũng không lãng mạn.

Nhưng sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu liền hoàn toàn phá tan cách nhìn của cô về anh. Thì ra Ngải Đăng không phải là người lãng mạn nhưng một khi đã lãng mạn thì sẽ khác hẳn người thường. cô bị tiếng thét chói tai của mẹ hấp dẫn tới cửa, mới phát hiện trước cửa nhà mình phủ đầy hoa Hồng, kéo dài đến vài dặm, hoàn toàn không thể nhìn thấy điểm cuối, trong khu phố nhỏ có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt, trường hợp đồ sộ như thế này cũng không thấy nhiều!

Mặt Tiêu Tiêu bất chợt đỏ ửng, không cần suy nghĩ cũng đã biết chuyện gì xảy ra rồi, nhanh chóng chạy vội về phòng gọi điện thoại cho Ngải Đăng.

"Anh ở đâu?" Điện thoại vừa chuyển được, Tiêu Tiêu liền khẩn cấp hỏi.

"Bé cưng, anh rất có thành ý, gả cho anh đi"

Quyết định này cũng không phải anh nhất thời bốc đồng, công ty chi nhánh của tập đoàn Magnus tại Trung Quốc cũng sắp đi vào quỹ đạo chính, cái này cũng đồng nghĩa anh phải về Na Uy rồi, trước khi trở về anh muốn xác định rõ quan hệ của anh cùng Tiêu Tiêu, đem cô giữ thật chặt bên cạnh anh, bởi vì anh không thể chịu đựng nổi khả năng có thể mất đi cô.

"Anh ở đâu?" Tiêu Tiêu kiên trì muốn gặp anh trước, gây ra chuyện lớn như vậy, nhưng người nào đó lại không thấy bóng dáng.

"Bé cưng, em đến ban công lầu hai đi."

Tiêu Tiêu cả kinh, chẳng lẽ Ngải Đăng đã vụng trộm lên vào nhà cô rồi? Vội vội vàng vàng chạy lên lầu hai, đẩy cánh cửa cách âm ra, vẫn không thấy bóng dáng của Ngải Đăng, Tiêu Tiêu có chút nóng nảy, hiện tại cô hoàn toàn không có tâm tình chơi trò mèo vờn chuột với anh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hắc hắc, đã để cho các bạn đợi lâu, mọi người chú ý H sẽ đến đây! !

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tôi nguyện ý . . .

"Cung à, em bước lên phía trước, nhìn sang bên trái."

Căn cứ theo chỉ dẫn của Ngải Đăng trong điện thoại, Tiêu Tiêu đi lên phía trước vài bước, sau đó ngạc nhiên phát hiện không biết khi nào thì, hoa viên trên ban công của nhà cô xuất hiện một cánh cửa nhỏ, thông đến căn nhà bên cạnh. Bất quá không đợi Tiêu Tiêu nghĩ nhiều, cửa nhỏ liền mở ra, Ngải Đăng cầm điện thoại đứng ở phía sau cửa, mỉm cười nhìn về mặt đại ra của Tiêu Tiêu.

"Cung à, anh ở đây" Đôi môi mỏng khẽ mở, giống như có chứa ma chú làm cho Tiêu Tiêu chậm rãi đi về hướng anh.

Phía sau cánh cửa nhỏ là một khoảng không gian khác, gần như trong hoa viên đã được hạ xuống, thay vào đó là một chiếc xích đu, còn có cầu nhỏ có dòng nước chảy róc rách thơ một như vùng sông nước Giang Nam, trong nước vui bơi lên nhiều loại cá, trên vách tường hang chuỗi phong linh phát ra ánh sáng lấp lánh, kêu thánh thót vui tai, làm nổi bật lên bầu không khí yên tĩnh thần bí, đây quả thật chính là cảnh tiên trong phố xá ồn ào này.

"Đây là nơi nào?" Tiêu Tiêu quay đầu hỏi Ngải Đăng đang ôm cô từ phía sau.

"Về sau chờ khi những đứa con của chúng ta trưởng thành, anh sẽ mang em về đây sống với ba và mẹ của em" Ngải Đăng biết Tiêu Tiêu là một người quyết luyến gia đình, nên anh mua căn nhà cạnh Loan gia, là anh muốn nói cho Tiêu Tiêu biết, anh nguyện ý vì cô làm bất cứ chuyện gì, chờ khi những đứa con của anh và cô đủ tuổi đủ sức tiếp quản cơ nghiệp của công ty, anh sẽ lập tức rút về phía sau, cùng Tiêu Tiêu sống những ngày bình an nhàn nhã.

Nghe thấy Ngải Đăng nhắc tới đứa nhỏ, Tiêu Tiêu có chút buồn cười, vẻ mặt của Ngải Đăng hiện giờ giống như cô đã mang thai rồi vậy, chưa hề nhắc đến chuyện cưới xin, vậy mà anh có thể thốt ra như thế.

"Em vẫn chưa đồng ý gả cho anh nha." Tiêu Tiêu cố ý trêu chọc, cảm giác được cơ bắp của Ngải Đăng ở phía sau căng thẳng, bởi vì những lời này của cô, Tiêu Tiêu cảm thấy vui vẻ, xoay người hai tay ôm eo của Ngải Đăng

"Người từ đâu lấy được nhiều hoa hồng như vậy?" Tiêu Tiêu cảm thấy cho dù đem tất cả hoa hồng ở thành phố này cũng chưa chắc có được nhiều như vậy, liếc qua đám người vây xem dưới lầu càng ngày càng nhiều Tiêu Tiêu vừa ngọt ngào lại vừa phiền não, nhà bọn họ sắp sửa nổi danh trong khu này nữa rồi.

"Mua" Ngải Đăng nhẹ nhàng băng quơ đáp, nhưng phải dùng cả đêm mới có nhiều như vậy, vất vả trong đó khỏi cần nghĩ cũng biết. Dùng máy bay tư nhân suốt một ngày một đêm chở hoa hồng từ vương quốc hoa hồng của Bulgari đến đây.

"." Ai cũng biết đây là mua, không lẽ mình có thể trông ra được sao.

"Cánh cửa cùng ngôi nhà này là sao thế?" Tiêu Tiêu cảm thấy quả thực không thể nào tin nổi, trong nhà bị mở một cửa, mọi người thậm chí ngay cả một chút phát hiện đều không có.

"Thông lúc nửa đêm, căn nhà này ta vốn đã mua lâu rồi."

Đương nhiên có thể thành công đến mức độ thần không biết quỷ không hay như thế này phải kể đến công lao to lớn của vị anh vợ vĩ đại Loan Thần Thiên ngầm đồng ý rồi, từ sau khi hai người bí mật đặt thành hữu hảo hiệp nghị về sau, "Cảm tình" như mặt trời ban trưa, tiến triển nhanh chóng.

"Cung à" Ngải Đăng nâng Tiêu Tiêu cảm lên, đem môi che lại đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng

"Lấy anh nhé."

Đôi mắt xanh sâu thẳm thẳm tựa như biển sâu, ẩn chứa tình yêu say đắm, Tiêu Tiêu gần gũi thẳng tắp nhìn vào trong mắt của anh, có thể thấy rõ ràng cái bóng của mình, vô ý thức gạt đầu lại đôi lông mày hờn sâu bất chợt của Ngải Đăng.

Môi lưỡi quấn quýt lấy nhau, cô cùng triền miên, Tiêu Tiêu sớm nhắm hai mắt lại hưởng thụ sự yêu thương cung chiều của người nam nhân này, nhưng lập tức bị cắt ngang bởi một âm thanh không hợp thời chút nào

"Các người còn có tâm tình ở đây ngọt ngào, nhanh chóng thu dọn đồ đạc kia cho tôi! !" Loan Đức Hồng nổi giận dưng dưng đứng ở cạnh cửa, trên tay còn cầm cái chổi hoàn toàn không hợp với thân phận của ông chút nào, hai người này quả thực rất đòi mạng rồi, biểu đạt tình yêu sao có thể như vậy! ! Hoa hồng thì làm được gì, rất tầm thường nha! ! ! Loan ba ba rất không cam tâm khi con gái yêu của ông chỉ bị vài chiêu mách khéo đó của anh ta làm động lòng, hừ, ông cũng có thể mua được nhiều hoa hồng như vậy mà, dựa vào đâu mà đưa con gái yêu quý như hoa như ngọc của ông phải yêu thẳng thộc này chứ.

Tiêu Tiêu nghe được thanh âm của Baby đã bị kinh hoàng muốn tách ra khỏi đôi môi đang dán sát không tha kia, nhưng Ngải Đăng lại sống chết ôm lấy đầu của Tiêu Tiêu không cho cô tránh né, hôn càng lúc càng sâu, không cho cô rời đi.

"Con. . . Các con! !" Loan ba ba đứng ở một bên nhìn hai người không rời nhau, cảm thấy rất thật mắt mắt rồi, dám không đem người lớn như ông để vào mắt! Hừ, ông đi tìm Loan Thần Thiên tới thu thập hai người này, Tiêu Tiêu từ nhỏ sợ nhất là anh trai của nó.

"Ừm. . ." Hoàn thành nụ hôn thật sâu, thật dài Tiêu Tiêu thờ hờn hờn tựa vào trên vai Ngải Đăng, đầu có chút mờ mịt, vừa rồi giống như nghe thấy giọng nói của Ba by thì phải, nhưng dường như không có xuất hiện nha!

"Cung à" Ngải Đăng gắt gao ôm bảo bối trong lòng, luyến tiếc buông ra dù chỉ một giây.

"Ồ ô, Thần Thiên con xử giùm cha đi, bọn họ không hề quan tâm đến cha chút nào" Ngoài cửa truyền đến thanh âm giả vờ đáng thương của Loan ba ba, ngay sau đó tiếng bước chân lại càng đến càng gần, Tiêu Tiêu hơi ngẩng đầu nhìn về phía cửa nhỏ.

Loan Thần Thiên tựa vào trên khung cửa nhìn hai người như keo như sơn, cười nhẹ nhìn Ngải Đăng nói "Phiền toái tổng tài phái người đem mọi thứ trước cửa nhà thu dọn sạch sẽ, nhạc phụ tương lai hiện tại đang rất không vui nha."

Loan ba ba vốn đang mừng thầm, chợt nghe nửa câu sau vội kích động nhảy dựng lên nói "Ai là nhạc phụ tương lai của anh ta chứ, ba không đồng ý!"

"Ba không đồng ý cũng không sao, con gái của ba đồng ý là được rồi." Loan Thần Thiên trào phúng ông một câu, ai kêu ông cung chiều Tiêu Tiêu đến mức vô pháp vô thiên như vậy chứ, cái này gọi là gieo gió gặt bão.

"A, Tiêu Tiêu con đồng ý rồi sao? không nên không nên, con nhìn xem, anh ta tiêu tiền như nước thế này, về sau nếu phá sản rồi, con sẽ cùng anh ta đi xin ăn sao, nghe lời cùng cha đi về nhà" lời này vừa nói ra, mọi người đầu đầy hắc tuyến, Loan ba ba thật quá đáng!

Ngày hôm sau, khắp các mặt báo đều đồng loạt đăng tin tức rầm rộ ngày hôm qua. một lượng lớn hoa hồng không hiểu sao tập trung về thành phố A. Bởi vì Ngải Đăng tạo áp lực, tòa soạn báo đều ăn ý không viết ra thân bí thân phận người đó, chỉ là một bóng dáng hư cấu mơ hồ, làm cho chuyện này càng trở nên bí ẩn lan truyền càng lúc càng xa.

Con gái đã bị quân địch công thành chiếm đất, khiến cho Loan ba ba không hề có năng lực phản kích, chỉ có thể trông mong nhìn con gái cùng Ngải Đăng thành đôi, Ngải Đăng thậm chí còn chuyển đến căn nhà ở sát vách, làm hại Loan ba ba mỗi khi rảnh rỗi liền đứng canh mãi cánh cửa nhỏ giáp ranh giữa hai nhà canh phòng nghiêm ngặt từ thủ thanh bạch của con gái.

"Ngải Đăng, anh đến đây nhìn đi." Tiêu Tiêu ngồi xếp bằng ở trên sofa, trước mặt bày một đồng giấy và linh kiện, đối với bản thuyết trình nhìn như thế nào cũng thấy không vừa ý, phải xin giúp đỡ từ Ngải Đăng đang ngồi sau bàn làm việc.

Ngải Đăng nghe thấy Tiêu Tiêu gọi to, để bút xuống bước đi nhanh tới, Tiêu Tiêu làm một loại giấy tái chế cứng thành một toà thành đồ chơi, gần đây đang lưu hành loại trào lưu này, các cô gái thích nhất là làm mình trở thành DIY (do it yourself: tự làm)

"Muốn làm như thế nào?" Ngải Đăng ngồi ở phía sau Tiêu Tiêu, ôm lấy cô, gần đây Tiêu Tiêu đã thoát được chuyện nhìn trộm Ngải Đăng của Loan ba ba, số lần ngày càng nhiều, Loan ba ba cũng mệt mỏi, qua một đoạn thời gian chứng thực là Ngải Đăng đối với Tiêu Tiêu thật sự rất tốt, hai đứa nhỏ này tình cảm còn bền hơn cả vàng, nên cũng bắt đầu mất ngủ mất ngủ.

"Người kia có nói đây là bản hướng dẫn, nhưng mà em xem mãi cũng không hiểu, thật là khó nha"

"Ừ, đừng vội!" Ngải Đăng cầm lấy bản hướng dẫn, bắt đầu một bên nghiên cứu, một bên động thủ đùa nghịch khuôn giấy, mảnh nhỏ rất nhiều, một đồng như vậy đều phải tự mình hoàn thành, bản tay to của Ngải Đăng cầm tờ giấy mỏng manh có chút buồn cười.

Tiêu Tiêu cọ cọ trong lòng Ngải Đăng, nhìn anh nguyên ý vì mình đi làm chuyện trẻ con như vậy, hơn nữa còn cẩn thận như thế. Về mặt của anh nghiêm túc thật sự, trên trán còn nhỏ vài giọt mồ hôi tinh tế, Tiêu Tiêu đột nhiên xúc động hôn lên môi của anh.

Đôi môi đỏ mọng hôn lên trán Ngải Đăng, đem từng giọt từng giọt mồ hôi mặn ngọt vào miệng, đầu lưỡi trơn trượt có chút lửa nóng chạm vào da thịt, làm cho Ngải Đăng đang hết sức chuyên chú cả người đều run lên, trong tay căng thẳng, một mảnh nhỏ liền sai chỗ. Cảm giác hơi thở của Tiêu Tiêu gần trong gang tấc, trong lỗ mũi đều là mùi thơm tan mát ra từ trên người.

"Cung à, đừng như vậy." Thân thể Ngải Đăng chịu đựng từng đợt từng đợt xao động bất an, cực lực muốn bản thân thoát ra trước khi không khống chế được sự tra tấn ngọt ngào này, nhưng Tiêu Tiêu lại cũng không chịu dừng, đôi môi đỏ mọng chậm rãi xuống phía dưới nhắm ngay môi của Ngải Đăng hôn lên. Ngải Đăng chịu không được sự chủ động như vậy của Tiêu Tiêu, hai tay tự động đặt trên eo nhỏ của Tiêu Tiêu, miệng cũng bắt đầu chuyển từ bị động sang chủ động.

Tiêu Tiêu dùng tay sờ lên nút áo của Ngải Đăng, từng nút từng nút một bị cởi ra, ngực anh to lớn rắn chắc cứ như vậy hiện ra ở trước mắt cô. Nhìn thấy quang cảnh như vậy tay Tiêu Tiêu không khỏi có chút hoảng loạn kiềm hãm, một giây sau màu hồng nhanh chóng chiếm lĩnh gò má phần nộn nhỏ xinh của cô, dù sao cũng là cô gái mới lớn, tuy rằng đã hơi lớn một chút nhưng chuyện khiêu khích cởi nút áo của đàn ông vẫn có chút thẹn thùng.

Ngải Đăng hôm nay không giống như Tiêu Tiêu nhưng bị kinh hãi, nhìn chính mình bị cởi quần áo, cảm giác mình đang trải qua một trận khô nóng không thể phát tiết, dầy vò từng bộ phận trên cơ thể trở nên đau đớn, đồng thời lại giống như bị cảm xúc xao động bỏ thêm vào sắp nổ tung, một đoàn dục hỏa thiêu đốt đang lên vào chung quanh trong thân thể, tứ chi bách hại thậm chí là từng lỗ chân lông đều đang sôi trào khát vọng được một trận phát tiết đầm đìa thoải mái, cổ họng một trận khô nóng khó chịu.

"Cung à" Thanh âm Ngải Đăng kêu lên, đã trở nên khàn khàn và cũng đã tràn ngập dục vọng. Anh không nghĩ đến việc thương tổn Tiêu Tiêu, nhưng nếu cô cứ tiếp tục trêu anh mãi như thế, anh sợ anh thật sự sẽ nhịn không được.

Tiêu Tiêu nhắm mắt lại hít sâu vài cái, khi đã quyết định quyết tâm thì liền mở mắt ra, tiếp tục dùng hơi lạnh của ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cơ bắp đang sôi sục trên ngực Ngải Đăng, khi thì vuốt ve, khi thì kéo dài, đặc ý với mưu đồ khiêu khích đặc ý thật sự rõ ràng. Sau đó bàn tay nhỏ bé lại từ từ theo cơ bắp hoa mỹ lướt dọc xuống phía dưới, giống như nữ Vương đang tuần tra lãnh địa của cô, động tác của cô làm cho thân thể vốn cố kiềm nén của Ngải Đăng phát ra tiếng rên rỉ đầy dục vọng, vờn tay cầm lấy đôi tay nhỏ bé không an phận đang đốt lửa mọi nơi kia..

"Cung à, đừng, anh không chế không nổi!" Ngải Đăng cắn răng cố thốt ra những lời này, thử tăng thêm lực đạo trên tay tách hai người đang dính sát vào nhau ra, nhưng Tiêu Tiêu cũng không cho anh cơ hội, nhào tới ôm lấy anh, đem thân thể của mình dán chặt hơn, Ngải Đăng thậm chí có thể cảm nhận được hai má nóng của Tiêu Tiêu, kề sát vào ngực mình, giống một cái bàn ủi.

"Ngải Đăng. . . yêu em đi"

đang cố gắng khắc chế thì Ngải Đăng nghe được câu này, mạnh mẽ đỡ bả vai Tiêu Tiêu, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, nếu như từ trong mắt của cô nhìn ra một tia sợ hãi, anh cũng sẽ không ép cô, nhưng lúc này trong mắt Tiêu Tiêu lại chứa đầy sự yêu thương say đắm cùng tín nhiệm một giây sau, Tiêu Tiêu cảm giác thân thể của mình bị Ngải Đăng bế lên, đi về phía giường.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau, các người biết! Sáng sớm ngày mai vẫn là Cập Nhật 8 điểm tả hữu, hắc hắc, tất cả mọi người đến xem thành quả của tôi đi!

Thế xác và tinh thần cùng là một.

Tiêu Tiêu bị nhẹ nhàng bỏ trên giường nệm, sau đó Ngải Đăng nằm đè lên, cúi đầu hôn bảo bối trong lòng, ở trong miệng của cô bắt đầu thăm dò chung quanh, nhấp nháy hai bên góc môi của cô, cuối cùng đẩy đưa ngậm lấy lưỡi mát. Hai tay Tiêu Tiêu vòng sau cổ anh, nâng môi lên, trong lúc nhất thời hai người dây dưa không dứt.

một bàn tay của Ngải Đăng ôn nhu nắm lấy vành tai của cô sau đó lại nhẹ nhàng trượt hướng đến xương quai xanh, tay kia thì ở trên lưng cô qua lại thăm dò, chỉ trong chốc lát, đã đem nút áo trên người cô cởi bỏ hết. Tay từ xương quai xanh trượt xuống, đem quần của cô đẩy lên tới bên hông, nhìn chăm chăm da thịt trơn bóng chỉ còn mặc độc cái quần lót hiệu Bra, hô hấp của Ngải Đăng càng ngày càng dồn dập. Tiêu Tiêu bị lửa nóng cũng ánh mắt mê loạn Ngải Đăng đang ngắm nhìn mà hai má đỏ bừng, vờn tay ra ngăn cản, nhưng bị Ngải Đăng bắt được hai tay.

"Khoan. Đèn." Chưa hiểu sự đời như Tiêu Tiêu đối với thân thể trần trụi của hai người nên tương đối vẫn còn có chút xấu hổ, chỉ có thể tắt đèn, trong bóng đêm mới che dấu bối rối của mình.

Ngải Đăng tiện tay tắt đèn, trong bóng đêm mông lung lại càng làm cho người ta tăng thêm tình dục, tùy tay cởi quần áo, thân hình hoàn mỹ của anh lập tức hiện bên ngoài, màu đồng của da thịt trên cổ anh trong đêm tản ra từng đợt lực lượng sáng bóng, trên người anh, hơi thở mãnh liệt của nam nhân không ngừng thâm nhập vào mũi Tiêu Tiêu, bờ vai anh to lớn ngay thẳng, kể đến là cánh tay vói đường cong cơ bắp hoàn mỹ, khuôn ngực cứng rắn, khối cơ bắp cuộn cuộn phân bố rõ ràng trên phần bụng mẹ người của anh, cặp đùi thon dài mà mạnh mẽ hữu lực, còn thứ nằm ở giữa hai chân thì. Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy một trận mê muội, không dám đánh giá phía dưới, tay cô giống như đã bị mê hoặc xoa nắn cơ ngực rắn chắc.

Cảm giác được một bàn tay nhỏ bé mềm mại đang vuốt ve qua lại trước ngực, ngọn lửa trong lồng ngực Ngải Đăng hòa diễm bồng chốc bị châm ngòi, vội vàng cởi áo Bra của Tiêu Tiêu, do không thuần thục nên lực nửa ngày Ngải Đăng vẫn không cách nào cởi được, nhìn về cấp bách đến phát ngốc của anh, Tiêu Tiêu phải tự mình động thủ khẽ nâng phần eo lên, một bàn tay đụng đến phần lưng của mình hơi khuy móc, lại không nghĩ đến bụng lại đụng vào nơi nào đó, làm cho Ngải Đăng hít vào một hơi thật sâu.

Nội y bị cởi ra, một cặp ngực trắng tròn cao ngất bắn ra, đụng phải ngực rắn chắc của Ngải Đăng. Tiêu Tiêu tay chân vừa nhỏ vừa dài, đường cong vai mềm mại, ngực cao ngất no đủ mà rất tròn, hình dạng hoàn mỹ mê người, theo hô hấp cùng nhịp đập của tim, làm cho hai hạt tròn nhỏ hồng hồng trên đỉnh run rẩy theo, giống như đưa ra tiếng mời gọi không lời. Bụng tròn nhắn, vòng eo tinh tế nhẹ nhàng không đủ nắm chặt, xuống chút nữa, quần lót còn chưa cởi, chỉ thấy được bắp đùi thon dài hơi hơi khép lại, gập khúc, ti lệ hoàn mỹ.

Ngải Đăng chỉ có thể dựa vào bản năng của mình để làm cho thân thể bên dưới thả lỏng hơn, mong cô thích ứng với mình, chậm rãi cởi quần lót của Tiêu Tiêu ra, nơi đó đã là một mảnh ướt át, Tiêu Tiêu dĩ nhiên động tình, phần eo vận vẹo bất an, hai chân hơi khép lại, cúi đầu nói:

"Ngải Đăng, khó chịu".

Ngải Đăng ngẩng đầu hôn bên tai của cô, giọng khàn khàn nhưng tràn ngập sự trấn an "Cung à, đừng sợ", cắn cắn vành tai của cô, đem đầu vùi vào ngực cô, lửa nóng trên môi không ngừng liếm cắn, mút vào.

"Cung à, em là của anh" nghe được tuyên ngôn đầy khí phách của Ngải Đăng, trong lòng cô ngọt ngào. Tiêu Tiêu nhìn đôi mắt màu lam cùng vẻ mặt hiện đầy dục vọng của Ngải Đăng, nghĩ đến việc anh vì mình có thể không chế nhiều lần như vậy, trong lòng dâng lên từng đợt tình yêu. cô chưa từng biết rằng, một người đàn ông đối mặt cô gái mà mình yêu, cần rất nhiều tự chủ mới có thể không chạm vào cô.

"Cung à, có thể không?"

"A. Có chút đau." Tiêu Tiêu áp vào ngực Ngải Đăng, cô cảm giác đã có chút khó chịu, nhưng vật thật lớn của Ngải Đăng mới xâm nhập một chút, Ngải Đăng dừng động tác lại, hôn lên môi Tiêu Tiêu, dùng nó để phân tán lực chú ý của cô, đột nhiên mong dùng sức một cái, xuyên qua tầng lá mỏng kia, nháy mắt đã hoàn toàn nằm trong mật đạo nhỏ hẹp.

một trận đau đón tê tâm liệt phế truyền đến, Tiêu Tiêu hét to một tiếng, hung hăng cắn lên bả vai Ngải Đăng, muốn dùng cái này có thể dời đi đau đớn của mình, Ngải Đăng vẫn không nhúc nhích ôm cô thật chặt, chờ đợi cảm giác đau đớn qua đi. Qua hơn nửa ngày, Tiêu Tiêu mới cảm giác hai người chỗ hòa hợp của hai người sinh ra cảm giác thoải mái hơn dần nhường chỗ cho đau đớn lúc trước....

đang mơ mơ màng màng ngủ, Tiêu Tiêu cảm thấy dường như bị người nào đó ôm đè vào trong nước, chậm rãi trợn mắt, phát hiện mình và Ngải Đăng cùng nhau ngồi ở trong bồn tắm lớn, nước ấm vừa phải, Tiêu Tiêu thỏa mãn thở dài, nhúc nhích cánh tay, mới phát hiện toàn thân đều có cảm giác đau nhức, hạ thân có cảm giác rất kỳ quái, căng cứng tràn đầy, cúi đầu vừa nhìn thấy, thì ra Ngải Đăng vẫn còn thật to ở bên trong cô, không có rút ra ngoài.

"A. Trúng thối" Tiêu Tiêu lấy tay đẩy ngực Ngải Đăng một cái, nhưng không làm được gì nên chuyện, Ngải Đăng khẽ cười một cái, tiếp tục găt gao ôm lấy Tiêu Tiêu, kéo ngực cô kề sát ngực mình. Thỏa mãn hôn hôn lên mặt Tiêu Tiêu, cả đêm đều luyến tiếc không muốn rời cô chút nào, chỉ phải như vậy thủy thủ giao hòa liên tiếp.

"Bảo bối. Bảo bối." Ngải Đăng thỏa mãn nhẹ giọng kêu như mèo, Tiêu Tiêu rốt cục hoàn toàn đã thuộc về anh. Cảm lấy bông tắm cẩn thận giúp Tiêu Tiêu chà lau, nhìn trên người Tiêu Tiêu đều là vết xanh tím do chính mình in lên, có chút đau lòng hôn một cách ôn nhu lên nó.

"Ngải Đăng" Tiêu Tiêu thoải mái dựa vào bên bồn tắm không thèm quan tâm đến động tác của anh, đột nhiên nhớ tới cái gì đó miệng hồng hồng nhỏ nhỏ cong cong, kêu lên một tiếng.

"Hửm?"

"Kinh nghiệm của anh thực phong phú làm sao?" Nhớ tới sự thuần thục vừa rồi của Ngải Đăng, Tiêu Tiêu liền cảm thấy từng đợt buồn chán, trong lòng giống bị một tảng đá lớn lấp đầy thật khó chịu.

"." Động tác trên tay Ngải Đăng ngừng lại, cúi đầu trầm mặc không nói, không rõ là đang suy nghĩ cái gì.

Tiêu Tiêu thấy vẻ mặt này của Ngải Đăng, đã hiểu rõ trong lòng, có chút tức giận định bỏ đi, lại không nghĩ tới tăng thêm sự mỉa sát ở chỗ đang kết hợp, nước bên trong rỉ ra đôi chút.

"Bảo bối" Ngải Đăng thấy phản ứng của Tiêu Tiêu lớn như vậy, vội vàng ôm lấy cô không cho cô nhúc nhích, không để ý cô giãy dụa, giải thích "không phải, không phải có rất nhiều".

"Vậy tức là có?" không phải như vậy làm cho người ta khó chịu sao, mặc dù biết nếu lấy tuổi cùng địa vị của Ngải Đăng thì không có khả năng là không có những cô gái bên cạnh, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, rất không thoải mái a! !

"không phải, không phải đâu, Cung à" Ngải Đăng nói năng có chút lộn xộn, cả người tràn đầy vẻ bối rối "Anh. Anh. không có người khác" Tiêu Tiêu ngừng giãy dụa, kỳ quái nhìn về phía anh, nếu như không có, làm gì có bộ dáng này.

Cảm giác được Tiêu Tiêu đang dò xét mình, Ngải Đăng giống như đứa trẻ phạm lỗi đỏ mặt, chỉ phải thành thật nói "Anh dùng bằng tay", sau đó lại kích động bỏ thêm một câu "Số lần không nhiều lắm, thật sự đó".

"Tay của ai?" Biết mình là cô gái đầu tiên của Ngải Đăng, Tiêu Tiêu giống như tìm được báu vật, vui vẻ, trêu ghẹo hỏi anh.

"Của anh" Ngải Đăng cam đoan nói, anh vẫn cảm thấy đàn ông, kiêu ngạo nhất là không phải là ngủ với quá nhiều cô gái, mà là có một cô gái, nguyện ý làm cho anh muốn ngủ chung cả đời. Anh tuyệt đối sẽ không làm cho cô gái của mình cảm thấy ủy khuất chút nào, giống như mẹ của anh buồn bực không vui.

"Phốc." Nhìn Ngải Đăng thề lời thề son sắt, còn gơ tay thề, rốt cục khiến Tiêu Tiêu nhịn không được liền cười lên, tên ngốc này nha, nhưng cô yêu tên ngốc a!

Tiêu Tiêu oán trách nguyền anh một cái "Vây sao anh chột dạ như thế", cứ tùy tiện thoáng nhìn, Ngải Đăng đã bị ánh mắt cô quyến rũ cùng hấp dẫn, tâm thần nhộn nhạo, thấp giọng nói "Anh nghĩ đến em không thích", nhưng mà anh cam đoan về sau dục vọng sinh ra cũng là bởi vì Tiêu Tiêu, cũng chỉ có cô có thể khơi mào dục vọng của mình.

"Anh không gạt em?" Tiêu Tiêu vẫn có phần không yên tâm hỏi.

"không lừa em mà" Ngải Đăng nhìn chằm chằm vào ánh mắt Tiêu Tiêu chân thật nói. Gia tộc bọn họ đều tin đồ Cơ Độc Giáo, phản đối hành vi tình dục trước hôn nhân, cho nên anh ở phương diện này vẫn đều thực sự nghiêm túc, mà Tiêu Tiêu thì anh nhận định làm bạn đời, cho nên mới chạm vào cô.

"Hắc hắc, anh như vậy mà có thể chịu sao" Biết Ngải Đăng trước đó không có hành vi tình dục, Tiêu Tiêu bắt đầu không còn lo lắng, còn thú vị trêu chọc anh.

". Đúng" Về mặt tự nhiên của Ngải Đăng thoáng qua đi, vừa mới bắt đầu vào thời kỳ dậy thì quả thật sẽ đối với sinh lý sinh ra đều thấy mong lung rất hiếu kỳ, nhưng khi dần dần trưởng thành, thường thấy những điều này trong giới quý tộc, anh bắt đầu đối với chuyện tình dục không tình yêu sinh ra tâm lý kháng cự, cho rằng chỉ cùng với người mình yêu mới có thể làm những chuyện thân mật như vậy.

"Đúng thì thật tốt?" Tiêu Tiêu lại cười hắc hắc hai tiếng, tiếp tục truy vấn Ngải Đăng.

"Bảo bối, em." Đối với việc tò mò của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng thật sự cảm thấy khó xử vạn phần. Tiêu Tiêu đang chuẩn bị nói chuyện, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện mấu chốt.

"Ngải Đăng, may mắn là em gặp được anh" Sắc mặt Tiêu Tiêu nghiêm túc không hề đùa giỡn nói.

"Người may mắn là anh mới đúng" nếu như không có Tiêu Tiêu, thế giới của anh chỉ có một mảnh đen tối, chết lặng trong vạn kiếp bất phục. sự xuất hiện của Tiêu Tiêu đối với anh như là ánh sáng mặt trời. trên thế giới này luôn luôn có đôi như vậy, phù hợp lẫn nhau, hấp dẫn lẫn nhau.

"Ngải Đăng, anh có anh chị em không?" Tiêu Tiêu đột nhiên đối với chuyện này thấy hứng thú.

"Hả?" không phải đã nói với cô, mẹ anh đã qua đời khi anh còn nhỏ à.

"không phải, em nói đến cha anh ở nước ngoài kia".

"Cha chỉ có một mình anh thôi" Ngải Đăng lãnh đạm nói, có một đứa con cũng không đại biểu cho việc cha anh quan tâm trân trọng.

"Vây anh lúc nào cũng có một mình sao?" Tại sao hoàn cảnh anh lại phức tạp vậy, không có bạn bè, không có ai thân, một người tự mình giãy dụa thì vất vả đến mức nào.

Nghe được câu hỏi của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng trầm mặc. Anh cũng không phải không có bạn bè, lúc anh còn rất nhỏ, anh và người kia cũng có tình cảm anh em, nhưng từ khi lớn lên, bọn họ lúc đó cũng chỉ sống trong cạnh tranh. Bọn họ một người là con của bá tước, một người là con nuôi của bá tước phu nhân. Người trong hoàn cảnh ăn thịt lẫn nhau cũng từng khích lệ cho nhau, nhưng sau đó, bá tước phu nhân không cho anh có thêm tình cảm, đơn giản là anh cùng người anh em kia tranh đoạt quyền lợi tài phú tốt nhất chính là vũ khí. hiện tại anh thắng, người kia thua, nhưng anh biết người kia cũng sẽ không buông tha cho anh. Tính chất con người luôn làm cho người ta cảm thấy vô lực, mặc kệ trước kia tốt đẹp ra sao, thì cuối cùng đều biến thành bọt nước.

Nhưng mặc kệ khi nào thì anh vẫn bên cạnh bảo vệ Tiêu Tiêu, không cho thứ dơ bẩn đó ảnh hưởng đến cô. Chuyện lo lắng nhất rốt cục cũng phải tới, chờ khi đến Na Uy, chừng à, em sẽ chịu tổn thương nào đây? không, anh tuyệt đối sẽ không làm cho loại chuyện này phát sinh.

"Xong đời, em quên nói về nhà một tiếng" Tiêu Tiêu còn muốn hỏi nhiều thứ, nhưng đột nhiên nhớ tới buổi tối ở lại đây thời gian dài như vậy cũng không nói cho Baby và mẹ một tiếng, khẳng định là bọn họ bây giờ sẽ nhanh chóng đến đời mạng.

"Anh sẽ gọi cho anh của em" Ngải Đăng an ủi Tiêu Tiêu, ôm Tiêu Tiêu tiến vào phòng tắm phía trước, muốn gọi cho Loan Thần Thiên một cú điện thoại, nói cho anh biết Tiêu Tiêu đêm nay ở cùng với anh, anh ta nghe xong câu nói của anh chỉ dặn một câu, phải cẩn thận thân thể, sau đó đập máy.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quyết định khó khăn

“Thần Thần? Anh đồng ý?” Tiêu Tiêu kỳ quái hỏi, khi nào thì anh trai trở nên dễ nói chuyện như vậy.

“Ừ, đồng ý.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh trai em biết mình là người đáng giá để em phó thác.” Ngải Đăng hí hóp mắt cười nói, Loan Thần Thiên không phải là loại người vì công ty mà không để ý đến hạnh phúc của em gái, anh vẫn luôn lo lắng, mà bây giờ tập đoàn Thần Điền phát triển như vậy, em gái lại tìm được ông xã đáng giá phó thác cả đời, có sao lại không làm?

Mặc dù có Ngải Đăng cam đoan, nhưng Tiêu Tiêu vẫn có phần kinh động khó tin, chưa về đến nhà liền bị tra hỏi, cảm xúc của ba mẹ vẫn bình thường, giống như cô căn bản là không có đi ra ngoài.

“Mẹ.” Tiêu Tiêu nhón gót chân ôm Hà Thanh Lăng làm nũng, lại sờ sờ đầu Dạ Bố Trí đôi mắt mông lung ngồi trên bàn cơm.

“không biết ngại, con nghĩ con còn nhỏ giống như Dạ Bố Trí sao, muốn ăn cái gì?” Rót một chén sữa đưa cho Tiêu Tiêu, sau đó tiếp tục thu xếp chuẩn bị cấp cho Loan ba ba cùng tiểu Dạ Bố Trí bữa sáng,

“Tùy tiện, mẹ làm con đều muốn.” Cho dù hiện tại không ăn cũng phải nói ăn, xem dạng này nhất định là anh trai đã giúp cô che dấu cho qua, hướng phía Loan Thần Thiên đưa ra một ánh mắt nịnh nọt, lại đôi lần một ánh mắt tươi cười sâu thẳm.

“Dạ Bố Trí cũng thích đồ ăn bà ngoại làm.” Dạ Bố Trí xen vào nói, một tay cầm lấy cái bánh treo rán nhai từng miếng từng miếng.

“Hai đứa nhóc nịnh nọt, ai, đừng có dùng tay, lát nữa lại dính đầy quần áo.” Hà Thanh Lăng vỗ một cái lên tay nhỏ bé đầy mỡ của tiểu tử kia, Dạ Bố Trí đến nhà bọn họ cũng được vài tuần lễ, đứa nhỏ này lúc nhỏ rất đặc biệt, có khi giúp cô cướp này nọ, làm cho cô thích thú nó từ tận đáy lòng, Dạ Bố Trí với cô có thể coi như tri kỷ từ nhỏ.

An an ổn ổn ăn xong điểm tâm, Tiêu Tiêu cả người đau nhức chuẩn bị đi vào phòng tắm, trước khi rời bàn ăn còn hôn một cái lên má Hà Thanh Lăng rồi mới chuẩn bị đi lên lầu, chưa tới một giây sau liền bị lời nói của Loan ba ba làm cho cả kinh thiếu chút nữa ngã sấp xuống: “Tiêu Tiêu bảo bối, tuy rằng ta không nghĩ sớm như vậy có cháu ngoại, nhưng là vì đề phòng vạn nhất, người hãy tìm thời gian cùng Ngải Đăng định hôn ước đi, con gái lớn rồi lớn không khỏi lo à!”

Mặt đỏ tai hồng chạy về phòng, Tiêu Tiêu lấy chăn che toàn bộ người, thật sự là mặt mặt, ngay cả mẹ và baby cũng biết. Nhớ tới cái nụ cười tà ác vừa rồi của Thần Thần, Tiêu Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi kịp thời thông suốt, nhất định là Thần Thần đã nói gì đó. hiện tại cả nhà ai cũng biết cô cùng Ngải Đăng làm gì, nhếch miệng gọi điện thoại cho Ngải Đăng.

“Cưng à.” Ngải Đăng còn đắm chìm trong ký ức tốt đẹp tối hôm qua, vừa nghe thấy âm thanh của Tiêu Tiêu, bên miệng lập tức tạo nên một nụ cười thâm tình.

“Hu hu.” Tiêu Tiêu giả khóc hừ hừ hai tiếng.

“Làm sao vậy?” Nghe được âm thanh mất hứng của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng lập tức khăn trương lên, thân thể cũng lập tức căng thẳng.

“Thần Thần hư hỏng, Thần Thần hư hỏng” Tiêu Tiêu oán giận làm nũng muốn kể cho Ngải Đăng nghe việc xấu của Loan Thần Thiên, anh thế nhưng lại đâm chọc trước mặt mẹ cùng baby, rất xấu.

“Ngaoan, không có chuyện gì, thân thể không thoải mái sao?” Buổi sáng lúc thức dậy, Tiêu Tiêu cảm thấy khó chịu, ngay cả nâng tay cũng khó khăn, toàn thân giống như là bị xe tông vào, Ngải Đăng giúp cô xoa nhẹ nửa ngày mới đưa cô trở về.

Nhắc tới việc này, Tiêu Tiêu không thể tránh khỏi nghĩ tới tình cảm mãnh liệt tối hôm qua, vẫn xoa xoa như cũ, bất mãn nói: “Vẫn còn ê ẩm, về sau không cho phép anh chạm vào em.”

“.....” Ngải Đăng cảm thấy sau khi nắm tư vị của Tiêu Tiêu, muốn anh từ bỏ chỉ sợ rất khó khăn, cái loại hưởng thụ thể xác cùng tinh thần hợp nhất cực hạn này cũng giống như nghiện thuốc, nếu không bán khoản đây là lần đầu tiên của Tiêu Tiêu, anh nhất định luyện tiếu buông cô ra.

“Đúng rồi, baby đã đồng ý chuyện của chúng ta.” Nghe được lời này của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng đắc ý cười ra tiếng, nhạc phụ đại nhân vẫn là thỏa hiệp! Anh đã muốn nhanh chóng tương tượng đến sinh hoạt sau này, nhưng mà trước hết vẫn có chuyện cần giải quyết.

“Cậu nói muốn dẫn Tiêu Tiêu đi Na Uy?” Loan ba ba khó khăn mở miệng nói, thì ra ông đã quên nghĩ đến vấn đề này, nếu Tiêu Tiêu cùng hắn ta kết hôn, như vậy không phải là rời khỏi quê hương mình đi đến nước khác sao?

“Chỉ là tạm thời!” Ngải Đăng giọng điệu khẳng định, vì Tiêu Tiêu, anh đã nghĩ đến việc đem trung tâm tập đoàn chuyển dời đến Trung Quốc, hơn nữa Trung Quốc cũng có thị trường rộng rãi, lần này trở về cũng chỉ vì cho người cha trên danh nghĩa của anh một công đạo.

“Tạm thời là bao lâu?” Loan Thần Thiên ngồi ở bên cạnh mở miệng hỏi, ông rõ ràng nhất nên đi vào mấu chốt của vấn đề.

“Con không cam đoan, nhưng hãy tin tưởng con.”

Trong thư phòng một mảnh trầm mặc, ba người đàn ông mỗi người ngồi một góc, nửa ngày, Loan ba ba mới ngẩng đầu lên chưa xốt nói: "Hai người đi ra ngoài trước, để ta suy nghĩ kỹ lại.”

“Tiêu Tiêu không có khả năng cùng cậu đến Na Uy định cư.” Vừa ra khỏi cửa thư phòng, Loan Thần Thiên nhìn Ngải Đăng hạ giọng nói, lần này cho dù là anh cũng sẽ không đồng ý, càng khỏi nói đến cha mẹ, người một khi tuổi đã cao càng hi vọng con gái có thể ở bên cạnh mình.

Ngải Đăng quay đầu về phía Loan Thần Thiên nhú mày, gật gật đầu, anh cũng không thể khiến cho Tiêu Tiêu chịu ủy khuất, anh hi vọng Tiêu Tiêu không có phiền não, không có sầu lo, anh hi vọng có thể giúp cô an bài hết mọi việc.

Hai người không nói nữa, Ngải Đăng bước nhanh về phía hoa viên, Tiêu Tiêu mang theo Dạ Bố Trí chơi đùa ở bên cạnh ao cá, từ sau khi Loan ba ba ngầm đồng ý hôn sự của Tiêu Tiêu cùng Ngải Đăng, hai phòng ở liền được thông với nhau, Dạ Bố Trí thường xuyên đi qua vườn hoa cách vạch chơi.

“Bên này, bên này, a a, sai rồi!” Mới vừa bước vào cửa đã nghe thấy Dạ Bố Trí cao hứng phấn chấn kêu gọi ầm ĩ, kèm theo tiếng ngẫu nhiên kinh hô của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cầm lưới bắt cá quăng xuống ao cá vàng, chỉ là cá trong ao chuyển động linh hoạt, thử nửa ngày cũng chưa thành công, cả người Tiêu Tiêu ra sức ghé vào bên cạnh ao, thân thể đuối thẳng ra.

“Bé ngoan, cẩn thận một chút.” Ngải Đăng chạy nhanh đến ôm Tiêu Tiêu đến bên người, tuy nói là trong ao nước không sâu, nhưng là Tiêu Tiêu không biết bơi lọt vào nước, nước ấm nhẹ nhưng cũng dễ sinh bệnh, nhéo nhéo cái mũi đầy mồ hôi của Tiêu Tiêu nói:” Về sau không được như vậy, rất nguy hiểm.”

“không có việc gì, em muốn ở đây.” Tiêu Tiêu nhìn cá sắp sửa chạy mất, nóng vội muốn đi tới bên cạnh ao cá.

“không cho phép, về sau không có anh ở đây không được đến gần bên cạnh ao.” Ngải Đăng bá đạo tuyên bố, hết thảy mọi chuyện về sức khỏe cùng an toàn của Tiêu Tiêu, anh đều không thỏa hiệp.

“Được rồi! Em tránh xa một chút được không chứ sao? Vậy, Dạ Bố Trí cũng đừng chơi nữa, rửa tay xong đi tìm bà ngoại.”

Dạ Bố Trí đi, Tiêu Tiêu nhảy vào trong lòng Ngải Đăng, ôm cổ anh hỏi:” Anh cùng baby nói chuyện gì mà lâu như vậy?”

“Bảo bối, muốn đi Na Uy chơi không?” Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu giúp cô lấy tư thế thoải mái ngồi trên đùi mình, khẽ vuốt mái tóc hơi ẩm ướt của cô.

“Na Uy? Muốn a muốn a!” Vừa nhắc đến quốc gia kia, hai mắt Tiêu Tiêu liền tỏa sáng.

“Vậy, ở đó một thời gian cũng có thể sao?” biểu tình Về mặt của Ngải Đăng có phần cứng nhắc, rất sợ Tiêu Tiêu lắc đầu.

“Chúng ta cùng ở sao?”

“Chúng ta cùng ở.”

“Vậy, một thời gian là bao lâu?” Tiêu Tiêu chọc chọc cái bụng cứng rắn của Ngải Đăng, lại nhéo vài cái, cảm giác thật tốt.

“Bé ngoan muốn ở bao lâu?” Ngải Đăng bắt lấy đôi tay không an phận của Tiêu Tiêu, lại muốn cô tiếp tục chơi, thật là bêu xấu chính mình, hiện tại mỹ nhân ở trong ngực, bất kỳ một động tác nhỏ đụng vào nào cũng có thể làm cho anh tim đập càng nhanh.

“không biết.”

“Vậy ở đến lúc em muốn về, được không?” Ngải Đăng cúi đầu chà chà lên chóp mũi Tiêu Tiêu, trong mắt tràn đầy cưng chiều sủng nịch.

“Được, đi Na Uy sẽ gặp ba của anh sao?” Tiêu Tiêu biết quan hệ giữa Ngải Đăng và ba mình rất căng thẳng, nhưng dù sao cũng là người nhà có cùng huyết thống, đây là chuyện không thể thay đổi được.

“sẽ gặp.” Chờ tiến vào bên trong Na Uy, ba sẽ nhanh chóng biết anh mang một cô gái Trung Quốc trở về.

“Ông ấy sẽ đồng ý hai chúng ta sao?” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt Ngải Đăng.

“sẽ.” Ngải Đăng khẳng định nói, cho dù không đồng ý cũng không thể tách hai người bọn họ ra. Rốt cuộc cũng không chịu nổi ánh mắt mê hoặc của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng cúi đầu phủ lên đôi môi Tiêu Tiêu, tay cũng bắt đầu không an phận chạy tới lui trên lưng.

“Đừng. .không. .Đóng cửa.” Lời nói đứt quãng của Tiêu Tiêu từ môi hai người đang quấn quýt bay ra.

Ngải Đăng một tay ôm ngang hông Tiêu Tiêu đi đến bên cửa, đóng cánh cửa lại đặt Tiêu Tiêu bên cạnh gao gắt chống đỡ, nụ hôn khẩn cấp dừng lại ở

trên cổ Tiêu Tiêu. Tay theo vạt áo Tiêu Tiêu đi vào, trực tiếp dán lên da thịt bóng loáng, một tác lại một tác hướng lên trên, cởi bỏ Bra móc lưng Tiêu Tiêu, chậm rãi chụp lên no tròn mềm mại.

"Bảo bối. . ." Cách lóp quần áo mỏng manh của Tiêu Tiêu mà liếm cắn, dẫn tới người trong lòng run run một trận.

"Đừng. . . Chạm vào chỗ đó. . ." Cảm giác tê dại không thể hình dung nổi khiến cho Tiêu Tiêu cong người lên, vuron tay với lên mái tóc Ngải Đăng.

Nước bọt đã thấm ướt quần áo trước ngực Tiêu Tiêu, có vẻ tối và mê ly, Ngải Đăng rời khỏi nụ hoa đã phát cứng rắn, tiếp tục lưu luyến trên môi Tiêu Tiêu, tay kia thì với vào của cô quần lót vuốt ve.

"A. . . Ừm. . . Rất ngứa. . ." Dưới thân bị ngón tay thô ráp Ngải Đăng vuốt ve, Tiêu Tiêu bắt đầu không thể ức chế rên lên.

Tiếng rên rỉ quyến rũ của Tiêu Tiêu lập tức khiến cho hạ thân Ngải Đăng bắt đầu trương lớn, rất nhanh cởi bỏ quần áo của mình.

"Đừng ở. . . Nơi này" Ở trong vườn hoa nếu như bị nhiều người thấy rất dọa người a, Tiêu Tiêu đầu óc hỗn loạn rất cục thanh tỉnh một chút.

Ngải Đăng động thân một cái vọt tới trong thân thể đã ướt át của Tiêu Tiêu, lại ôm lấy cô, vòng hai chân cô trên lưng mình, đi vào nhà, cự vật trong thân thể theo đi lại chậm rãi ở trong huyết ma sát, gây một cảm nhận thật đặc biệt khác.

Chờ đi đến bên giường, trên người hai người đều ra một tầng mỏng mồ hôi. Nâng mông Tiêu Tiêu phóng tới trên giường, cúi người đè lên.

"Bảo bối, đau không?" Ngày đó, Tiêu Tiêu vẫn kêu đau, biến thành anh chỉ phải khống chế lại khống chế, lần này hẳn là không khó chịu như vậy chứ.

"Ừm. . . Vẫn là. . . không thoải mái" Cảm giác nơi đó có điểm trướng trướng, lại có chút khó chịu.

"Hiện tại nhiều không?" Ngải Đăng thay đổi tư thế lại đem cái gối đầu đệm ở sau đầu Tiêu Tiêu.

"Ừm" nghe được Tiêu Tiêu xác định trả lời, Ngải Đăng thế này mới bắt đầu chậm rãi lướt động.

một phen sau khi mây mưa, Tiêu Tiêu thờ hồn hên ghé vào trên lồng ngực Ngải Đăng, ngón tay nghịch ngợm tóc gáy hơi ẩm ướt mồ hôi của anh, Ngải Đăng lấy chân kéo chân dưới giường, đập lên người Tiêu Tiêu, hôn hôn lên trán.

Bạn đang đọc truyện *Mất Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Khởi hành đến Na Uy . . .

Edit: Tiêu Tiêu

Beta: Lạc Lạc

Tiêu Tiêu cùng với Ngải Đăng đi Na Uy, trước khi đi, Hà Thanh Lăng vẫn chuẩn bị đóng lớn lễ vật để cho Tiêu Tiêu tặng cho người thân của Ngải Đăng ở Na Uy.

Chuyến cơ từ thành phố A bay thẳng tới thủ đô Na Uy Oslo, Loan ba ba cùng Hà Thanh Lăng đưa Tiêu Tiêu đến sân bay đợi cô lên máy bay, lại dặn dò Ngải Đăng vài câu mới rời đi.

"Cung à, ngủ đi, còn mười mấy tiếng nữa mới tới" Ngày hôm qua mưa cho cô máy chơi game đến bây giờ chơi vẫn chưa chịu ngủ, mê mẩn không rời.

"A, con quái này còn chưa đánh chết mà." Tiêu Tiêu mắt cũng không nâng nhìn chăm chăm màn hình, ngón tay linh hoạt thao tác.

Ngải Đăng ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm máy chơi game, hiện tại vô cùng hối hận đã mua nó, làm cho Tiêu Tiêu không thèm để ý đến anh, vuron tay muốn ôm bả vai của cô, lại bị động tác ra sức giết quái của Tiêu Tiêu đẩy ra, ôm cũng không được.

"Cung à" Giọng nói của Ngải Đăng có phần mất mát, ở trong lòng yên lặng quyết định nhất định phải tìm cơ hội giải quyết đồ đáng chết kia, vì thế vài ngày sau, Tiêu Tiêu bị thương phát hiện máy chơi game lại đột nhiên bị hỏng.

"Bảo bối, đói bụng không?" Ngải Đăng vừa mới bắt đầu gọi cô như vậy làm cho Tiêu Tiêu cả người thẳng đến nổi da gà, kháng nghị vài lần không có hiệu quả sau cũng phải nghe theo anh, bây giờ nghe nhiều, cảm giác cũng không còn kỳ quái.

"Em muốn uống sữa chua"

"Được" Tủ lạnh nhỏ trên máy bay đã chuẩn bị hết đồ ăn vặt Tiêu Tiêu thích, chỉ sợ cô đang ngồi trên máy bay lại thấy đói. Cầm một lọ sữa chua vị táo đỏ cầm ống hút đưa tới bên miệng Tiêu Tiêu, cô đón lấy bắt đầu uống.

"Chậm một chút, coi chừng sặc" Ngải Đăng bắt tay dịch chuyển đến bên ghế dựa của Tiêu Tiêu, vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, bộ dáng Tiêu Tiêu dậm chân thật đáng yêu, bị quai chém một đao còn có thể tức giận.

"Cung oi, đừng nhìn gần như vậy, ảnh hưởng đến mắt" Ngải Đăng ở một bên càng không ngừng quấy rầy Tiêu Tiêu, rất nhanh liền game over . Tiêu Tiêu tức giận ngồi trên đùi Ngải Đăng, bắt đầu mười tám đại khổ hình tra tấn anh.

"Đều tại anh! ! tại anh! Em thật vất vả mới đánh qua vài cửa!!"

"Ha ha"

"Cười, chi biết cười, anh có ý ! Hừ!"

"Được rồi, đừng tức giận nữa, bảo bối nên ngủ một lát đi"

"Đừng gọi bảo bối, ghê muốn chết" Tiêu Tiêu đang nổi nóng, nói thế nào cũng không chịu.

"Bảo bối" không cho anh gọi, anh lại càng muốn gọi, anh chính là thích xem Bé ngoan cùng anh đùa giỡn ra bộ dạng tiểu hồ ly.

"Ngồi chết anh, nặng chết anh" Tiêu Tiêu nâng người mạnh lập tức ngồi xuống, lại đến quay về vài lần, Ngải Đăng vẫn biểu tình cười hi hi, đem Tiêu Tiêu một đến ngất ngư.

"Bảo bối, thật thoải mái" Ngải Đăng trêu ghẹo Tiêu Tiêu, bắt lấy tay cô sờ lên vật tượng trưng nam tính đang dựng thẳng của mình . (_ _ !)

"." Người này quả thực lưu manh, hẳn là nên để cho thuộc hạ của anh đều nhìn thấy bộ dạng xấu của anh như vậy!

"Buông" Tiêu Tiêu nghĩ có thể trở lại chỗ ngồi của mình, nhưng mà Ngải Đăng tất nhiên không cho cô rời đi, đừng mong châm ngòi đốt lửa xong có thể chuồn đi. Đặt cô ngồi ngang, làm cho Tiêu Tiêu ngồi yên ở trên người, cô một thân vấy dài, kéo lên cũng rất tiện, còn có thể đặt mấu chốt bộ vị làm cho người phía dưới muốn làm gì thì làm.

"A . . . Lưu manh. . . Lấy tay ra " Cảm giác được bàn tay Ngải Đăng chạm vào váy, Tiêu Tiêu ở trên người anh tránh né qua lại, nhưng chỉ khiến dục vọng Ngải Đăng càng tăng.

"Muốn" Ngải Đăng ở trước mặt Tiêu Tiêu luôn tuyệt không kiêng dè cảm giác của mình, hiện tại anh chính là muốn cô, rất muốn.

"Đừng. . . Bên ngoài có người" Tuy rằng bọn họ là đang ở trong khoang hành khách, nhưng cô sợ mình sẽ kêu thành tiếng, chẳng may lát nữa có người tiến vào thì xong đời, nhưng mà điểm ấy Tiêu Tiêu thật ra quá lo lắng, nếu như không có mệnh lệnh của Ngải Đăng ai cũng không được phép bước vào.

"không có việc gì" Ngải Đăng phóng ra lửa nóng thật lớn của chính mình, cho tay Tiêu Tiêu nắm lấy. thì ra đều chưa có tình tứ quan sát qua vật này, nhất thời làm cho Tiêu Tiêu có chút ngượng ngùng.

". . . Bảo bối, nhẹ chút" Tiêu Tiêu dùng sức nắm qui đầu, cảm giác giống như đất dẻo cao su, Ngải Đăng cả kinh lập tức ngăn cản, anh cũng không muốn bị Tiêu Tiêu chặt đứt tính phúc nửa đời sau. [:))))]

"Quá xấu nha" Tiêu Tiêu sau khi thích ứng được còn lớn tiếng bình luận , mặt trên gân xanh đều nổi lên, khuôn mặt đỏ bừng.

"." Ngải Đăng trong lòng cảm giác bị dả kích thật lớn. [:))))]

"Hi hi" Tiêu Tiêu cảm giác được vật to lớn trong tay nhảy lên hai cái, còn dễ dàng đùa nghịch gõ gõ, nhưng điều này lại làm cho Ngải Đăng kích thích tột cùng, lập tức xoay người hăng hái áp đảo người đang ngồi trên ghế, kéo lên vấy chuẩn bị ra trận.

"A . . . Đừng . . em sai lầm rồi. . ." Tiêu Tiêu ở trên ghế ngăn cản nhưng vẫn không ngăn được dục vọng lửa đốt của Ngải Đăng.

"Ồ ô . . . Đừng . . Anh yêu. . . Anh trai. . . Ông xã. . ." Tiêu Tiêu bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Gọi lại một lần nữa." Ngải Đăng ngẩng đầu, vẻ mặt vui sướng nhìn Tiêu Tiêu từ từ nhắm hai mắt .

"Hửm?" Tiêu Tiêu mở một mắt nhìn khuôn mặt đang tiến đến trước mặt mình, rốt cục dừng lại rồi!

"Vừa rồi gọi"

"Em gọi cái gì sao?" Tiêu Tiêu hơi mê mẩn nhìn anh.

"Gọi câu cuối cùng " Ngải Đăng chờ mong nhìn cô, bức thiết muốn nghe một lần nữa.

"đã quên rồi, hi hi."

"Hửm? nói hay không" Ngải Đăng càng làm vật kia hướng lên trên bụng Tiêu Tiêu chọc chọc.

"A, thực sự đã quên" Vật kia bắt đầu đi xuống vận động.

"Ô ô, đừng, để em suy nghĩ, anh trai?"

"không được gọi như vậy " Làm cho anh có loại cảm giác loạn luân .

"Anh yêu?"

"Còn gì nữa không" Từ này không sai, nhưng mà anh muốn nghe nhất vẫn không phải.

"Tên khốn kiếp?"

"Hử?"

"Khoan, đừng, ông xã, ông xã, a!" Tiêu Tiêu lời vừa dứt, Ngải Đăng liền lập tức đi vào, mãnh liệt kích thích làm cho Tiêu Tiêu nhin không được kêu to một tiếng.

không biết có phải hoàn cảnh thay đổi hay không, ở trên không làm cho Ngải Đăng đặc biệt hưng phấn, trận kích tình này kịch liệt giằng co yêu, yêu thật lâu, khiến Tiêu Tiêu mệt mỏi đều mở mắt không ra, trực tiếp ngã vào trên ghế ngồi nằm ngủ.

Trong sân bay tư nhân Na Uy, nhóm nhân viên khẩn cấp làm công tác chuẩn bị, vì nghênh đón vị tổng tài đi xa hơn nửa năm. Máy bay chuyên dụng màu lam của tổng tài chậm rãi hạ cánh ở đường băng cũng là lúc bọn họ lập tức có trật tự đứng thành hai nhóm, đợi hơn mười phút máy bay dừng hẳn, sau đó cửa cabin lên xuống chậm rãi mở ra, đầu tiên đi xuống là trợ lý tổng tài cùng các vệ sĩ, lại đợi vài phút, thân ảnh tổng tài mới xuất hiện ở cửa khoang chính.

Mà điều khiến cho người phía dưới kinh ngạc là trong lòng tổng tài lại đang ôm ngang một vật thể không rõ, mặt trên bọc một tầng chăn lông nhìn không rõ ràng là cái gì, có người ân cần muốn bước lên nhận lấy, lại bị ánh mắt lạnh lẽo đậm đặc của tổng tài dọa cho rụt tay lại. Mọi người vốn nghĩ phải hô to hoan nghênh cũng bị trợ lý Phi Lực giữ tay ngăn lại, Ngải Đăng một lời cũng không nói ôm Tiêu Tiêu bước nhanh đến hướng xe hơi chờ ở một bên.

Chờ xe con mở ra, mới có mắt người nghi ngờ nói thầm giống như trong lòng tổng tài đang ôm một cô gái, thật sự là làm cho người ta kinh ngạc. thì ra tổng tài tâm lạnh như nước của chúng ta cũng để ý phụ nữ.

Cửa kính bằng thủy tinh chống đạn ngăn cách bên trong xe với bên ngoài thành hai thế giới riêng biệt, lên xe, Ngải Đăng kéo chăn lông lộ ra mặt cười mờ hồ đang ngủ, cẩn thận để nằm ngang ở trên đùi, để cô bảo trì tư thế thoải mái tiếp tục ngủ say.

"Ừm. . ." Cảm giác được nhiệt độ biến hóa chênh lệch, Tiêu Tiêu bất an giật giật, lông mi thật dài khẽ nhúc nhích lười biếng mở mắt ra, nhìn chung quanh có phần không rõ ràng.

"Đây là đâu?"

"Xuống máy bay rồi, ở trong xe" Ngải Đăng cho Tiêu Tiêu ngồi dựa vào người anh, lấy áo lông sớm phân phó chuẩn bị tốt khoác lên cho Tiêu Tiêu.

"Cảm ơn" Ở thành phố A Tiêu Tiêu còn mặc áo ngắn tay, lần này chênh lệch nhiệt độ quá lớn còn không có kịp thích ứng. quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe quốc gia xa lạ này, cảm giác đầu tiên thật là sạch sẽ, ngã tư đường không khoan nhưng n xe cộ đều rất trật tự, xe chính chạy ở khu dân cư, ngã tư đường hai bên phòng ốc đều là phong cách kiến trúc Châu Âu Điền Viên, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những đám trẻ nhỏ kết đội chơi đùa .

Trong xe mở hệ thống sưởi hơi, độ ẩm phù hợp thực thoải mái, Tiêu Tiêu dựa lưng vào trong ngực Ngải Đăng mắt cũng không chớp nhìn thế giới không đồng dạng này, cẩn thận quan sát một chút người đi ven đường Na Uy, lại quay đầu lại ôm Ngải Đăng ngẩng đầu nhìn lên, có chút nghi ngờ hỏi "Người Na Uy không phải toàn bộ đều là Mắt xanh sao?"

"không phải" Tiêu Tiêu luôn có ý tưởng kì kì quái quái, có lẽ người làm nghệ thuật luôn có sức tưởng tượng vô cùng phong phú.

"Vậy anh tại sao lại có?"

"Bởi vì cha anh có" Ngải Đăng nói rất nhẹ giải thích, nhưng Tiêu Tiêu không biết, cũng là bởi vì màu mắt của Ngải Đăng cũng giống như các trưởng tôn gia chủ gia tộc đều có màu xanh ngọc độc nhất, mới bị cha của Ngải Đăng Kerr Ôn bá tước xác lập vì người thừa kế gia tộc. Lúc ấy tham dự cạnh tranh còn có cháu bá tước phu nhân, bởi vì bá tước phu nhân không có con lại không muốn thừa nhận người tình của chồng sinh ra người con trai này, cho nên theo nhận lời em gái nuôi nhận con nuôi là một bé trai, chỉ lớn hơn một tuổi so với Ngải Đăng.

"Nha" Tiêu Tiêu gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nhưng cúi đầu lại âm thầm mà nghĩ, đây là không phải đại biểu mình và Ngải Đăng có cục cưng cũng sẽ là mắt xanh nha? Nếu có thể sinh một đứa nhỏ có màu mắt xanh xinh đẹp như vậy, sẽ rất đáng yêu. Tiêu Tiêu ở trong lòng vụng trộm mừng thầm một chút, nhưng ngay sau đó lại vì chính mình nghĩ đến việc xa vời như thế mà đỏ mặt.

"Cưng ơ?" Ngải Đăng cúi đầu nhìn hai má đỏ hồng của Tiêu Tiêu, hơi nghi ngờ gọi một tiếng.

"A, còn bao lâu ữa mới đến?" Tiêu Tiêu ngả đầu tựa vào vai Ngải Đăng chuyển đề tài giống như tùy ý hỏi.

"Lập tức tới ngay, Bé ngoan, đợi lát nữa có thể sẽ gặp rất nhiều người, đừng sợ, em không cần làm gì hết, có anh ở đây" Ngải Đăng giúp Tiêu Tiêu sửa sang lại quần áo, tuy rằng áo lố chỉ là loại bình thường, nhưng Tiêu Tiêu mặc vào trên người lại rực rỡ không ít.

"Là những người nào?" Mặc dù có Ngải Đăng ở bên không sợ, nhưng là trong lòng vẫn có bao nhiêu khẩn trương.

"một đám người nhàm chán, cũng không gặp cũng được"

"Oh, nhưng mẹ chuẩn bị rất nhiều quà" Cũng không thể giữ nguyên mạng về.

"Tùy em, thích thì được"

"Vâng"

Đoàn xe chậm rãi lái vào một đường san bằng, cũng không giống vừa rồi, trên con đường này không hề có chiếc xe nào khác, hai bên đường là cây Bạch Hoa xanh um tươi tốt, thẳng tắp như là hai hàng binh lính thủ vệ.

Cuối đường có thể nhìn đến cổng lớn màu đen đỏ sộ khắc hoa kim chúc, bảo vệ cửa chỉ liếc mắt một cái liền lập tức mở cửa cho họ đi vào, vòng qua một đài phun nước hình tròn thật to, Tiêu Tiêu liền thấy được thiên nhiên phía sau mang kiến trúc Châu Âu màu trắng, còn chưa kịp cẩn thận quan sát, cô đã bị trận thế trước cổng lớn hù giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thái độ của cha . . .

Edit: Tiểu Tiểu

Beta: Lạc Lạc

Trước cửa những người đứng hai hàng đang mặc trang phục thống nhất chỉnh tề, mà đứng ở giữa đội ngũ chính một ông lão nghiêm túc, mặc áo sơ mi trắng cùng tây trang đuôi én tóc đã bạc trắng, xe dừng hẳn, ông lão tiến lên hai bước, một tay cung kính mở cửa xe tay kia thì giúp đỡ người trên xe bước xuống. Ngải Đăng nắm tay Tiêu Tiêu xuống xe, cùng ông lão dùng ngôn ngữ Na Uy hàn huyên vài câu.

Ánh mắt đảo qua một bên Tiêu Tiêu, trên mặt ông lão hiện lên một tia kinh ngạc không dễ dàng phát giác, nhưng lập tức lại khôi phục đến mặt trạng thái không chút thay đổi. Một lát sau, từ đằng xa một người hầu nam đã chạy tới nói nhỏ vài câu với ông lão kia, ông lão gật gù đầu xoay người về phía Ngải Đăng làm một động tác mời.

Theo phía sau Ngải Đăng đi vào bên trong, kiến trúc đã rất khác biệt, tim Tiêu Tiêu bắt đầu đập loạn, gắt gao nắm chặt tay Ngải Đăng, tới gần anh hạ giọng hỏi "Chúng ta đi đâu đây?"

"đi gặp cha anh" Ngải Đăng nở nụ cười trấn an Tiêu Tiêu, nắm tay cô.

"Vừa rồi người kia là ai vậy?" Lúc mới gặp Tiêu Tiêu còn tưởng rằng ông ấy là cha Ngải Đăng, nhưng là bây giờ nhìn lại giống như không phải. Người ngoại quốc mũi đều thực cao, mắt rất sâu.

"Là quản gia Bối Đức, đi theo cha anh đã nhiều năm"

"Oa, cảm giác nghiêm khắc thật." Tiêu Tiêu không được tự nhiên thề lười.

"Bối Đức so với người khác tốt hơn" Khó nghe được Ngải Đăng dùng những từ này nói về người khác, cái này cũng chứng minh ấn tượng của người này ở trong lòng anh rất tốt.

đi qua một đường dài hành lang lộ thiên, mọi người đứng ở trước một cái cửa bằng gỗ nhìn sơ qua đã có niên đại rất lâu đời rồi, cạnh cửa là hai người đàn ông mặc y phục đen canh gác, thấy Ngải Đăng một hàng cung kính hành lễ cùng đẩy cửa ra. Tiêu Tiêu vốn nghĩ đằng sau cánh cửa sẽ là một mảnh cảnh tượng nghiêm túc nặng nề, nhưng tình huống thực tế lại hoàn toàn ngoài dự kiến của cô, bầu không khí so với bên ngoài cửa cũng trái ngược, cảnh sắc bên trong làm cho Tiêu Tiêu cảm thấy giống như về tới Trung Quốc, cửa sổ gỗ lim có khắc hoa, bồn cây cảnh xanh um, lửa đỏ thấp trong đèn lồng, hết thảy có vẻ quen thuộc như vậy, cùng chỗ ngồi trong căn biệt thự không hợp nhau.

"Khụ, khụ" Sau rèm cửa truyền đến vài tiếng tiếng ho khan, rất thấp nhưng có vẻ rất dùng sức.

Bối Đức quản gia nghe được động tĩnh bên trong tiến lên vài bước nhỏ giọng nói vài câu.

Qua thật lâu, bên trong mới truyền đến một tiếng hừ lạnh, Tiêu Tiêu nghe không hiểu ngôn ngữ Na Uy, chỉ có thể tự mình đoán hàm nghĩa đại khái trong đó, bên trong một chút không thấy mở miệng, Tiêu Tiêu bất an kéo kéo tay anh.

Ngài Đăng cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu có chút khản trương, không để ý còn có những người khác ở đây, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán Tiêu Tiêu, trấn an cô không cần sợ hãi. Môi còn chưa rời khỏi trán cô, chỉ nghe thấy trong rèm truyền đến tiếng ho khan lớn hơn nữa, một trận tiếng xột xoạt vang lên, mảnh bị một lực lớn kéo ra, đi ra là một ông già ngoại quốc to lớn, trừ trang phục màu trắng cung đình khiến cho ông thoát nhìn căn bản không giống một ông lão đã ngoài bảy mươi, ánh mắt màu xanh ngọc, hình dáng tương tự Ngài Đăng, liếc mắt một cái có thể nhận ra được hai người có quan hệ máu mủ.

"@#%&." Kerr Ôn bá tước nói chuyện với Ngài Đăng ngữ khí có chút nghiêm khắc, mày nhanh chóng nhủ lại.

Ngài Đăng mím môi, kéo Tiêu Tiêu ra phía sau, cũng không hề cãi lại. Động tác của Ngài Đăng khiến Kerr Ôn bá tước chú ý, ánh mắt của ông rất cục cựa dừng ở trên người cô gái nhỏ, trong nháy mắt là hoảng hốt cùng khiếp sợ, quay đầu nhìn về phía Bối Đức quản gia chất vấn, Bối Đức vô tội lắc đầu tỏ vẻ cũng không hiểu được.

Kerr Ôn bá tước vươn tay run run chỉ vào Tiêu Tiêu một bên hỏi Ngài Đăng"@ ¥ %&.".

Ngôn ngữ xa lạ khiến Tiêu Tiêu cảm thấy rất không tự nhiên, đặc biệt còn đang nhắc tới cô, Ngài Đăng giống như cảm thấy điểm ấy, dùng Anh ngữ nói "Mong cha dùng Anh ngữ đi, người yêu của con cô ấy nghe không hiểu tiếng Na Uy". Anh ngữ là ngôn ngữ phía chính phủ Na Uy, ở Na Uy gần như mỗi người đều có thể nói thuần thục Anh ngữ.

Kerr Ôn bá tước hiếm khi thỏa hiệp thế này, dùng Anh văn lại lặp lại một lần lời nói "cô là người Trung Quốc?"

"Vâng"

"Con lần trước nói chính là cô ta?" Kerr Ôn bá tước nhìn Tiêu Tiêu trong ánh mắt có loại hoài niệm nói không nên lời, như là xuyên thấu qua cô đi tới vương người kia.

"Vâng"

Bên trong trầm mặc thật lâu, yên lặng đến nỗi Tiêu Tiêu liền dễ dàng phân biệt ra được tiếng thở dồn dập của ông lão kia.

"Ta đã biết, hai người đi xuống đi" Kerr Ôn bá tước lại thâm sâu liếc mắt nhìn Tiêu Tiêu, xoay người đi vào trong rèm, lần này bước đi có vẻ hơi lảo đảo, một chút cũng không giống vẻ mạnh mẽ ban đầu.

Đi xa khỏi phòng, Tiêu Tiêu còn không ngừng quay đầu, một ông lão dùng loại ánh mắt này nhìn kỹ mình, sẽ cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng cuối cùng ánh mắt màu lam của ông lộ ra thần sắc thương tâm như vậy, lại khiến Tiêu Tiêu lại có chút đau lòng, có thể là nguyên nhân yêu ai yêu cả đường đi chẳng.

"Cha anh. . . Ông ấy. . . Giống như rất thương tâm?"

"Thương tâm?" Ngài Đăng ngừng lại, hai tay khoát lên trên vai Tiêu Tiêu.

"Em và mẹ anh rất giống nhau sao?" Tiêu Tiêu chỉ có thể nghĩ đến là vì nguyên nhân này, chẳng lẽ năm đó gạt bỏ bà là có ẩn tình? Chẳng lẽ bá tước Kerr Ôn rất yêu mẹ Ngài Đăng?

"không giống" Ngài Đăng khẳng định nói, Tiêu Tiêu tuyệt đối không giống mẹ của anh, mẹ anh trong ấn tượng chỉ biết cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, buồn bức không vui ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn phương xa, không có một chút giống Tiêu Tiêu cơ trí cùng đáng yêu.

"không giống sao?" Tiêu Tiêu bĩu môi có phần không hiểu nhỏ giọng lặp lại một lần, chẳng lẽ bởi vì cô là người Trung Quốc, cho nên gọi cho Kerr Ôn bá tước nhớ lại?

"không được nghĩ tới người khác" Ngài Đăng bá đạo néo mặt Tiêu Tiêu, mắt híp nói.

"Phốc" Tiêu Tiêu bật cười nhận ra Ngài Đăng đang ghen, người này thật là đáng yêu, tham muốn giữ lấy đã đạt đến một loại cảnh giới khác rồi.

"Bảo bối, một sao?" trên đường giằng co lâu như vậy, Ngài Đăng sợ cô mệt mỏi.

Ngài Đăng không nói còn không cảm thấy, hiện tại phát hiện thực sự có chút mệt nhọc, che miệng ách xì một cái, đưa tay ôm Ngài Đăng.

Lúc này nùng tình mật ý nên hai người không biết, cách đó không xa phía trước cửa sổ, một thân ảnh đang xuất thần nhìn một đôi xứng như vậy, khoe mặt bá tước Kerr Ôn có chút nóng, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bã, chẳng lẽ trên thế giới này thực sự kỳ ngộ ư, nếu như không có, vì sao con ông cũng sẽ gặp được người định mệnh, lần này ông còn có thể đắm vào vết xe đổ của mình sao?

Chờ đến giữa trưa, Tiêu Tiêu đã ghé vào trên vai Ngài Đăng ngủ, cẩn thận đem cô đặt ở trên giường, phủ mền lông lên, lại đứng lên nhìn nhìn phòng bốn phía, cùng căn phòng lúc trước cũng không có gì khác nhau, nhưng hiện tại có Tiêu Tiêu, phòng có lẽ cần sửa lại, Bé ngoan khẳng định không thích quá nhiều thứ trong phòng, nhẹ nhàng mở cửa, anh phân phó người gọi cho Bối Đức quản gia, nói cho ông biết, sáng mai tìm người đến đem phòng trang

hoàng lại, giường cũng đổi một cái mềm hơn.

"Thiếu gia, ngài ở cùng với vị tiểu thư kia sao?" Bối Đức quân gia nghe hiểu ý tứ của Ngải Đăng, muốn vì vị tiểu thư yêu thích kia thay đổi phòng ,từ nhỏ nhìn thiếu gia lớn lên, chưa từng nhìn thấy anh săn sóc một người nào như thế, xem ra là thật lòng.

"Đúng" Bé ngoan chỉ có thể sống chung một chỗ cùng anh.

"Nhưng như vậy không hợp lễ chế" Tuy rằng rất muốn che chở thiếu gia, nhưng ở chung một phòng thực dễ dàng đưa tới lời dèm pha, đối với thanh danh của vị tiểu thư kia cũng không tốt, thiếu gia chẳng lẽ không biết nếu yêu cô thì không nên đem cô đồ lên nơi đầu sóng ngọn gió sao.

Nghe qua Bối Đức nhắc nhở, Ngải Đăng mới ý thức tới sự thật là anh quên suy tính, trong giới quý tộc thị phi nhiều, người rảnh rỗi cũng nhiều, đặc biệt cô gái rồi rảnh lại có quyền càng nhiều, nếu bị các cô bắt được nhược điểm tuy nói sẽ không sinh ra thương tổn thực tế gì đối với Tiêu Tiêu, nhưng mà nghe này những lời nói huyền thuyên quả thật làm cho người không thoải mái, trầm ngâm một lát, anh phân phó cho Bối Đức đem căn phòng thứ hai tên Từ Thanh ở bên cạnh sửa sang.

Tiêu Tiêu tỉnh lại ngoài cửa sổ mặt trời đã xuống núi, cảm giác được hơi thở quen thuộc sau lưng, bên hông bị bàn tay to kéo dài qua ôm chặt , khóe miệng mang ý cười xoay người, Ngải Đăng khi ngủ không giống như bình thường luôn lạnh nhạt đối với từng người, lông mi so với con gái còn dài hơn, môi mỏng lộ ra một chút phấn nộn, làn da của anh tốt lắm, tốt đến nỗi làm cho Tiêu Tiêu ghen tị.

Mặt đột nhiên bị đôi môi anh khế hôn xuống, không nghĩ tới lại trời đất xoay chuyển bị người đàn ông phía trên áp đảo dưới thân, nụ hôn nhẹ nhàng cũng trở thành nóng bỏng đầy dục, môi lưỡi quấn quýt, không khí trở nên lãng mạn, nụ hôn thật sâu vừa qua đi, Tiêu Tiêu mới lấy lại tinh thần .

"Trúng thối, rõ ràng đã thức rồi." Tiêu Tiêu thở gấp đánh Ngải Đăng.

"Ha ha" Ngải Đăng lại trộm vài ngụm hương, trong cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp. Anh luôn có tính cảnh giác, hơi có chút động tĩnh đã bừng tỉnh, lúc Bé ngoan vừa mới xoay người thì anh đã tỉnh.

Tiêu Tiêu đánh giá một chút bốn phía căn phòng, tường giấy là màu xanh đậm , rèm cửa sổ màu sắc cũng không nhạt hơn nhiều lắm, tóm lại toàn bộ phòng rất nặng buồn, thực áp lực.

"Đây là phòng của anh?"

"Đúng"

"Màu sắc quá xấu, u ám có cảm giác lạnh lẽo " Người này thật đúng là cực đoan, gian phòng này nếu ở trong đó sẽ có cảm giác là nhà sao? Tuyệt không thoải mái một chút nào.

"Bé ngoan không phòng ở này"

"Anh không ở chung phòng với em sao?" Tiêu Tiêu theo bản năng hỏi lại, hỏi xong sau đó có chút ảo não bản thân sao lại chủ động như thế, tức giận liếc qua Ngải Đăng, lại đổi lấy tiếng cười nhẹ của anh.

"Cách đây không xa"

"Oh" Tiêu Tiêu làm bộ dạng như thực sự không sao, nhưng mà trong lòng có chút khó chịu, cô đã quen có Ngải Đăng bên cạnh rồi, hơn nữa một mình ở một cái trong căn phòng xa lạ, cô sợ .

"Bảo bối, còn một giờ nữa mới ăn cơm, chúng ta làm việc gì đó đi" Ngải Đăng không có ý tốt nhắc nhở.

"Làm cái gì?" Tiêu Tiêu còn đắm chìm ở trong cảm giác buồn bực phải ở một mình, không kịp phản ứng, chỉ một giây sau cô cuối cùng biết Ngải Đăng muốn làm gì .

không tới vài giây đồng hồ cô đã bị cởi hết quần áo, bàn tay to cũng bắt đầu khẩn cấp lang thang, môi cũng lui xuống phía dưới müt ở đỉnh rất tròn hồng mai nở rộ, trước vẫn là ôn nhu liếm hôn, sau độ mạnh yếu càng lúc càng lớn.

"Đừng. . . Đau. . . A, ngay bây giờ. . . Em muốn ăn cơm" Tiêu Tiêu vô lực kháng cự, vừa tới ngày đầu tiên ngay tại phòng làm loại chuyện như thế này, nếu như bị người ta biết sẽ không tốt.

Ngải Đăng không ngừng động tác, chỉ lời kéo tay Tiêu Tiêu xuống chạm vào dục vọng đang cháy của mình, anh muốn dừng lại đã không được ừa rồi. Tiêu Tiêu vừa tức vừa vội cũng đành phải mặc anh bài bố, nếu không cho anh, sợ là không thể an bình. Anh tựa như một mãnh sư, dục hóa đặc biệt lớn, gần như mỗi ngày đều phải làm. Vừa mới bắt đầu kỹ thuật vẫn không được thuần thực , ngay sau đó đã thực hoàn hảo, chờ sau lại chậm rãi thuần thực, luôn biến đổi biện pháp ép buộc cô, luôn tra tấn khiến cô run run khóc kêu, toàn thân co rút không kèm chế được mới có thể dừng lại.

Chờ bọn họ tới nhà ăn thì mới phát hiện đã trễ rồi, trên bàn cơm hình chữ nhật có hai người Tiêu Tiêu chưa thấy qua , đối diện bá tước Kerr Ôn hẳn là vợ chính thức của ông, chỉ là ăn cơm chiều mà thôi nhưng bà lại ăn mặc vô cùng hoa lệ, tuy đã có tuổi nhưng vẫn mặc váy đầm dài thắt dây lưng cổ áo thấp, làn váy kéo đến chân, thoát nhìn cũng rất nghiêm trang. Người phụ nữ này khiến cho Tiêu Tiêu cảm giác thật không tốt, có phần bài xích. Khi bọn họ cùng lên sảnh ăn người phụ nữ đó vốn không thèm liếc mắt nhìn qua bọn họ, chỉ cho là không khí bình thường, chỉ chú ý duy nhất vào chiếc vòng tay.

Chương 33: Kinh hoàng đêm khuya . . .

Nhưng thật ra người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở bên người cô thoát nhìn thực thân thiện, thấy Tiêu Tiêu nhìn anh, còn nâng chén nhìn cô cười, màu mắt anh ta khác với màu mắt của Ngải Đăng, ánh mắt của anh là màu xanh mã não, một màu sắc thật thần bí, liếc mắt một cái nhìn không thấu lòng người, nếu bạn đối diện cùng anh ta, với đôi mắt xanh giống như một đầm lầy sẽ hút bạn vào đó bất cứ lúc nào.

"không hiểu quy củ, chẳng lẽ đi ra ngoài nửa năm đều quảng lễ nghi đâu hết rồi sao!" Bá tước Kerr Ôn gõ bàn, đối với việc đến muộn của Ngải Đăng rất bất mãn, giống như nghiêm khắc phê bình anh.

"Thực xin lỗi, thưa cha" Ngải Đăng bình tĩnh nói, nắm tay Tiêu Tiêu đi hai cái ghế trống ngồi xuống.

"Tô Đạt, Ngải Đăng vừa trở về có lẽ vẫn chưa kịp thích ứng, ngài cũng đừng tức giận" Người đàn ông trẻ tuổi cười nhìn bá tước Kerr Ôn nói, vừa nói vừa trợn mắt với Tiêu Tiêu

"Khụ, vẫn là Power Dịch ngoan nhất, Ngải Đăng còn không thừa mẹ con sao?"

Ngải Đăng liếc Power Dịch, quay đầu đối với người vẫn đang làm ra vẻ tàng hình- Bá tước phu nhân nói

"Phu nhân, ngài mạnh khỏe", Ngải Đăng cũng không gọi bà ta là mẹ, cho dù là có lẽ cũng không đồng ý.

Tiêu Tiêu ngồi ở bên cạnh có chút khó xử, bởi vì cô căn bản không biết nên mở miệng gọi là gì thì tốt hơn, gọi chú thưa đi ư? Giống như không đúng lắm. Chẳng lẽ kêu bác trai bác gái? Người Na Uy có thể nghe hiểu cái từ này hay không.

"Hừ" Pho tượng Bá tước phu nhân rốt cục mở miệng, phát ra một tiếng hừ lạnh, ngừng đầu giống như ghét bỏ nhìn Tiêu Tiêu vài lần,

"Nhà chúng ta khi nào thì cho bọn bình dân ngồi chung thế?"

Ánh mắt Ngải Đăng nháy mắt trở nên lạnh như băng, hình như có khả năng sẽ bùng nổ, kéo Tiêu Tiêu đang xấu hổ chuẩn bị rời đi, lại bị lời nói của bá tước Kerr Ôn ngăn cản.

"Katherine, nếu không muốn dùng cơm, bà trở về phòng đi. Ngải Đăng, ngồi xuống, không chào hỏi liên rồi đi là lễ nghi dùng cơm của con đấy sao?" Bá tước phu nhân bị lời này làm ghen, tức giận bất bình, tiểu tạp chủng này có điểm nào tốt chứ, luôn che chở cho nó vậy, hừ, hãy đợi đến lúc nó làm xấu mặt mấy người đi.

một lần nữa ngồi xuống, Tiêu Tiêu lại không ăn, bọn người hầu bắt đầu mang thức ăn lên rồi, mỗi người đều có phần ăn riêng của mình, thực tình xảo, làm cho người ta không nở hã nữa xuống, thức ăn thức uống nơi đây rất cầu kì, canh được đặt trong một chén chén bằng bạc có chân, món chính được đặt trong đĩa bằng sứ cao cấp trắng, món điểm tâm ngọt dung một chiếc đĩa bạc rất cầu kì.

Bữa ăn này vừa cầu kì vừa phong phú, nhưng Tiêu Tiêu ăn không được nhiều lắm, lướt qua liền ngừng lại. Bắt đầu dùng cơm, cũng không ai lên tiếng nói chuyện, chỉ có thể nghe thấy thanh âm của dao nĩa đụng nhau, còn có một chút làm cho Tiêu Tiêu rất không quen, đó là bên cạnh mỗi người đều có một người hầu hầu hạ, cảm giác bị người nhìn ngó rất không thoải mái, ăn uống thực không được tự nhiên.

Ngải Đăng thấy Tiêu Tiêu gần như không hề động đến thức ăn, gọi người hầu tới nói vài câu, trong chốc lát, một ly sữa tươi tinh khiết còn có vài miếng thịt hun khói xuất hiện ở trước mặt Tiêu Tiêu. Suất thịt hun khói thơm mật được tẩm ướp rất cầu kì, hương thơm bay bốn phía, làm cho ngón cái người ta giật giật, Ngải Đăng luôn biết cô muốn ăn cái gì.

Bá tước phu nhân cau mày nhìn Tiêu Tiêu đem thịt hun khói ăn vào miệng, ghé tòm thiếu chút nữa đã nhổ ra, bà chưa bao giờ ăn thứ này, các cô gái quý tộc vì bảo trì dáng người tuyệt đối sẽ không chạm vào cái loại thức ăn đầy dầu mỡ gì đó.

thật vất vả com nước xong, bá tước Kerr Ôn lại giữ một mình Tiêu Tiêu lại, Ngải Đăng đứng ở bên cạnh Tiêu Tiêu một chút ý rồi đi cũng không có, anh không có khả năng đề cho Tiêu Tiêu một mình đối mặt với những câu hỏi của cha.

Bá tước Kerr Ôn đợi trong chốc lát, bắt đầu đi lác đầu, chỉ có thể tùy Ngải Đăng vậy, ngồi vào trên sofa chỉ vào ghế dựa bên cạnh bảo Tiêu Tiêu ngồi xuống.

"Tên tiếng Trung của cô là?" Bá tước Kerr Ôn gạt nhẹ điều xì gà, híp mắt hỏi cô gái ngồi bên cạnh Ngải Đăng.

"Con gọi là Loan Tiêu Tiêu"

"Tiêu Tiêu phải không, con muốn ở cùng với một chỗ Ngải Đăng cùng, không biết nói tiếng Na Uy là không thể được"

Tieu Tieu có chút không hiểu ý của bá tước Kerr Ôn, chẳng lẽ ông đồng ý chuyện cô cùng Ngải Đăng sao? Dễ dàng như thế sao?

"Tieu Tieu không cần học tiếng Na Uy." một bên, Ngải Đăng mở miệng nói, Tieu Tieu là của anh, chỉ cần cùng anh trao đổi là được, không cần thiết vì lấy lòng ai mà đi học mấy thứ này.

"không, con muốn học" Tieu Tieu cắt ngang câu nói của Ngải Đăng..., cô cũng muốn hòa nhập vào cuộc sống của Ngải Đăng, mà Ngải Đăng cùng quốc gia Na Uy này lại dính liền như thế , cho nên cô cũng muốn tìm hiểu quốc gia này, học tập ngôn ngữ của quốc gia này.

Bá tước Kerr Ôn nghe Tieu Tieu trả lời như thế, ánh mắt ông lấp lánh, liếc mắt cho quản gia đang đứng bên cạnh nói

"Ngày mai đến cung đình thỉnh một giáo viên dạy ngoại ngữ đến đây, dạy riêng cho Tieu Tieu tiểu thư" .

"Bé ngoan, em không cần thiết phải vất vả như vậy" Ngải Đăng dùng tiếng Trung nói với Tieu Tieu, cô chỉ cần được bảo bọc trong vòng tay của anh, sống cuộc sống không sầu không lo là được rồi.

"không cần, em muốn học ạ." Tieu Tieu cũng có kiên trì của chính cô .

"Ngải Đăng" Bá tước Kerr Ôn đối với thái độ mềm yếu của con trai mình rất bất mãn, "Con phải biết rằng, cung chiều không phải chuyện tốt, con không có khả năng che chở tất cả mọi mặt cho con bé, con bé phải có năng lực phản kháng"

Ông cũng không muốn sắm vai một người lớn hà khắc, đặc biệt với những chuyện liên quan đến cô bé này. Bất quá mặc kệ như thế nào, cô phải nhận khảo nghiệm của mình, chỉ có người đủ tư cách mới xứng đứng ở bên cạnh con mình.

Ngải Đăng gật gật đầu, lắng sang chuyện khác, sau đó đứng lên mang theo Tieu Tieu chuẩn bị rời đi, đi đến cạnh cửa thì bá tước Kerr Ôn có chút do dự mở miệng nói "Tieu Tieu, có thể nói cho ta biết, tên của mẹ cô không?"

"Mẹ?" Tieu Tieu nhìn ông có chút kinh ngạc, điều này rất quan trọng sao, chẳng lẽ muốn điều tra bối cảnh gia đình của cô?

"Đúng vậy, tên mẹ cô"

"Mẹ tôi tên là Hà Thanh Lăng"

Ngải Đăng đưa Tieu Tieu đến gian phòng của cô, không giống gian phòng của anh, nơi đây dung tong màu ấm, nhìn thấy có vẻ hơi cũ một chút, bên trong bày trí vô cùng cao nhã, những ngọn nến tinh xảo, nóc nhà có đèn treo bằng thủy tinh, bốn phía là chiếc giường của công chúa được che kín bởi những miếng lụa mỏng lấp lánh, những thứ này đều đẹp như trong giấc mơ cổ tích của những cô thiếu nữ, nhưng là Tieu Tieu lại cảm thấy có khoảng cách, giống như chúng nó đều là những thứ gì đó cổ kính một cách kì bí, dường như cũng có chút đáng sợ. thì ra những cảnh tượng trong phim kinh dị mà cô xem, đều có những nét đặc trưng như thế này, gian phòng này thật kì bí, cổ kính và âm trầm, gian phòng tràn ngập bí mật trầm lắng, bốn tám lớn đã từng có người chết, Tieu Tieu nhanh chóng kéo chăn trùm qua khỏi đầu, không dám để mình suy nghĩ tiếp nữa.

Ngải Đăng đem cô đưa vào phòng rồi cũng rời đi, bỏ lại một mình Tieu Tieu ở trên giường mở mắt thật to bắt đầu đếm cừu, nghĩ đến vừa rồi khi bá tước Kerr Ôn nghe được tên của mẹ cô, bất chợt uất hiện vẻ thất vọng, có chút khó hiểu, thật kỳ quái, cảm giác giống như có bí mật gì đó. Dần dần Tieu Tieu chậm rãi rơi vào giấc ngủ, không biết qua bao lâu, bị một tiếng bước chân đánh thức, giống như là dưới nền đất có người đang đi lại

"Ba , ba , ba " Từ xa mà đến gần, cẩn thận nghe ngóng, lại không nghe thấy gì cả.

Tieu Tieu ôm gối đầu ngồi xuống, cũng không dám dựa vào tường, chỉ có thể khấn trương ngồi ở giữa giường, cả người, tóc gáy đều dựng đứng cả lên, bất buộc bản thân không thêm nghĩ chuyện kinh khủng nữa, nhưng lại không thể khống chế run rẩy.

Thanh âm càng lúc càng lớn, thậm chí còn xuất hiện thanh âm cọt sạt của gỗ, Tieu Tieu muốn đi tìm Ngải Đăng, nhưng lại không dám xuống giường, sợ đột ngột xuất hiện sinh vật gì đó khủng bố lắm vậy, trong đêm đen tiếng động luôn luôn có vẻ vang dội đến vậy, trong tủ treo quần áo truyền đến tiếng vang "Bang bang", lần này Tieu Tieu có thể xác định, thật sự phát ra từ trong tủ treo quần áo, cảm giác giống như là xác ướp phá quan tài ra, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm cửa tủ đang đóng đó, đột nhiên cửa tủ mở ra, một bóng đen xông ra.

Tieu Tieu hét lên một tiếng, nhỏ giọng khóc nức nở , miệng lầm bầm kêu tên Ngải Đăng. Bóng đen nhào tới trước, Tieu Tieu giờ hai chân không cho nó tới gần.

"Bảo bối, đừng sợ, là anh mà." Nhận thấy được Tieu Tieu đang rất sợ hãi, Ngải Đăng đành phải mở miệng trấn an.

"Hu hu, tôi muốn Ngải Đăng, hu hu hu, Ngải Đăng" Tieu Tieu ôm đầu, hoàn toàn nghe không vô lời nói gì.

"Bảo bối, đừng khóc, đừng khóc mà, anh ở đây" ngồi vào trên giường ôm chặt Tieu Tieu, nhẹ nhàng vuốt lưng của cô, đợi cô bình tĩnh trở lại.

Tieu Tieu thế này mới tỉnh táo lại, trong mũi ngửi được mùi vị quen thuộc, lại nhờ vào ánh trăng thấy rõ mặt Ngải Đăng, im lặng một chút, , đột nhiên "Wow" một tiếng khóc lớn lên, giống như phát tiết tất cả khấn trương cùng sợ hãi vừa rồi.

"Bảo bối, đừng khóc mà." Như thế nào cũng trấn an không được cô, lại sợ dẫn những người hầu bên ngoài đến, Ngải Đăng đành phải hôn môi của cô, đem âm thanh nức nở đều nuốt vào miệng. Hôn hơn nửa ngày, nước mắt Tieu Tieu thác lớn nước biến thành dòng suối nhỏ, khóc thút thút tụt vào trong

lòng Ngải Đăng nửa ngày vẫn không thu được sức lực .

"Bé ngoan, là anh không tốt, anh làm em sợ." Ngải Đăng hôn hôn lên trán tràn đầy mồ hôi của Tiêu Tiêu, có chút ảo não, có lẽ nên nói cho cô biết trước, bây giờ nhìn bảo bối như thế này, sợ tới quá mức.

"Sao anh lại . . . Ra từ . . . Trong kia?" Hai mắt Tiêu Tiêu đắm lệ mênh mông hỏi, rất ủy khuất.

"Là cửa ngầm, từ phòng anh thông với bên này" Cánh cửa ngầm này là Ngải Đăng mới phát hiện trước đây, bên trong hiện tại đầy tro bụi cùng mùi hôi thối, nhưng tính thần thám hiểm của cậu bé mới lớn, cho nên anh tìm vài buổi tối mới thăm dò được con đường bên trong cánh cửa thông về hướng nào, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh dẫn dò Bảo Đức an bày cô ở đây. hiện tại xem ra, con đường ngầm đó là do một vị bá tước sang lập nên để tiện việc yêu đương vụng trộm với một người khách nào đó mà thôi.

"Thanh âm thật là dọa người" Loại thanh âm này vừa rồi còn luôn luôn vang vọng trong cô, sờn cả tóc gáy .

"Cửa kia đã lâu không di chuyển rồi " Vừa rồi ở bên trong vì muốn mở ra cánh cửa sắt đã rỉ sét mất không ít sức lực, anh cũng không biết thanh âm sẽ lớn như vậy.

"Anh xấu thật đó" Tuy rằng mình bạch rồi chính là Ngải Đăng vì tới gặp cô, nhưng vẫn là làm nũng giống như lên án của anh việc ác.

"Ừm, là anh xấu, là lỗi của anh." Ngải Đăng giống như dỗ em bé, phụ họa theo lời nói của Tiêu Tiêu.

"Anh đến đây có ai biết không?"

"sẽ không" Con đường ngầm này trừ anh ra không có ai biết cả, mà hiện tại, cũng không có ai dám vào phòng của anh xem anh có hay không.

"Em không muốn ngủ một mình." Trải qua kinh hách lần này, cô gần như chim trúng tên thấy cảnh cong mà sợ hãi, cũng không dám ở một mình chỗ này nữa .

"Ừm, mỗi ngày anh đều đến đây." Ngải Đăng cởi áo khoác đỡ Tiêu Tiêu nằm xuống, xuống giường chuẩn bị rót cho Tiêu Tiêu chén nước, tay lại bị Tiêu Tiêu gắt gao nắm lấy, không cho anh rời đi, Ngải Đăng không có biện pháp chỉ phải ôm lấy cô cùng đi.

Hai chân Tiêu Tiêu vòng trên lưng ở Ngải Đăng, uống nước do Ngải Đăng dứt, rốt cục vui vẻ, có tâm tư đùa giỡn anh, hôn mạnh lên môi Ngải Đăng, đem nước trong miệng truyền hết sang anh, có vài giọt nước không nghe lời từ khóe miệng Ngải Đăng chảy xuống, Tiêu Tiêu lại vurun đầu lưỡi liếm hai cái, làm cho Ngải Đăng hít một hơi thật sâu .

Trải qua cơn sợ hãi vừa rồi, Tiêu Tiêu cũng không còn buồn ngủ, không cho Ngải Đăng đem cô thả lên trên giường, chỉ để cho anh ôm đứng trên mặt đất như vậy, cũng không cho anh dựa vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị đùa giỡn rồi? . . .

Edit: tiêu Hol

Beta: Lạc Lạc

Cởi bỏ khay áo sơ mi, thò tay vào trong, nhiệt độ cơ thể nóng ẩm cùng bàn tay lạnh giá hình thành một thứ kích thích, làm cho thân thể Ngải Đăng lập tức căng lên, Tiêu Tiêu đỡ cổ Ngải Đăng, một tay kia, không thỏa mãn còn trêu chọc bên trong quần đùi Ngải Đăng .

"Bé ngoan, lên giường được không?" Loại này tư thế làm cho anh không phát huy được, cũng không dám buông tay.

"không, như vậy cơ, hắc hắc" Rót cuộc tìm được phương pháp có thể tra tấn “cậu bé” của anh rồi, đầu tay đến anh như nhũn ra, kéo kéo lại vô loạn “tiểu đệ đệ” một phen, Ngải Đăng sắc mặt đã bắt đầu phát xanh, trên trán gân xanh nổi lên, màu sắc bắt đầu biến đổi, Tiêu Tiêu phát hiện mỗi lần Ngải Đăng động tĩnh cùng đạt đến thời điểm cao triều ánh mắt đều biến sắc, từ màu xanh ngọc biến thành màu xanh mực.

"Bé ngoan. . . Bảo bối" Ngải Đăng thở hổn hển, hạ thân giật giật, làm cho “tiểu đệ đệ” nằm trọn trong lòng bàn tay Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng không dễ dàng để cho anh đạt được thỏa mãn, đạt đỉnh, không cho anh lộn xộn.

"Rà lệnh cho anh bây giờ hạ xuống" Tiêu Tiêu nghiêm trang nói, nếu khóe miệng không nói những lời yêu kiều, còn có vẻ đây là yêu cầu nghiêm túc. (^o^/

"Bé ngoan. . . Anh. . ." Ngải Đăng đang ở trong bể dục giã dựa làm sao có thể hạ hỏa xuống, nghe được lời nói Tiêu Tiêu..., lại càng kích thích ,lại càng thêm cứng rắn.

"Phốc. . ." Nhìn biểu tình rối rắm của Ngài Đăng, Tiêu Tiêu rốt cục không nhìn được, cắn lấy cổ Ngài Đăng, răng đâm vào da thịt bên trong, cắn cắn nửa ngày ngẩng đầu nhìn thành quả cố gắng, vừa lòng nở nụ cười, trước kia luôn cho cô là rụt rè, hôm nay cũng muốn làm cho anh thử xem loại cảm giác không thể thổ lộ này.

"Ồi. . ." Cảm giác cổ bị Tiêu Tiêu làm đau, dục vọng cùng đau đớn đan vào nhanh chóng làm cho anh đứng không vững. Dựa vào mép giường, cô đứng ở trên giường, hai người lặng yên ôm hôn. Ánh trăng mờ lung, thánh khiết tỏa hào quang trên cao bị cảnh tượng của đôi này làm cho xấu hổ, trăng sao đua nhau trốn hết.

Ngày hôm sau Tiêu Tiêu còn đang trong giấc mộng, đã bị một trận tiếng đập cửa đánh thức, trở mình kéo chăn che người, vốn tưởng rằng sẽ lọt vào 1 thân hình ấm áp nhưng chỉ cảm thấy một khoảng không, mở mắt ra, phát hiện trong phòng chỉ có một mình cô, bên ngoài tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục.

"Angelica tiểu thư đã thức chưa, giáo sư cung đình đã đến"

Giáo sư cung đình? A, trời ạ, quên mất ngày hôm qua đã đáp ứng ý muốn của cha Ngài Đăng học ngôn ngữ Na Uy, nhưng mà cái này cũng quá nhanh, hôm nay sẽ bắt đầu đi học sao. không nghĩ nhiều, Tiêu Tiêu lập tức xoay người xuống giường, trên ghế bành bên cạnh giường đã có sẵn áo choàng màu hồng nhạt, hẳn là Ngài Đăng chuẩn bị, cô nhanh cầm lấy nó choàng đại lên vai tiến ra mở cửa, ngoài cửa ngoài Loan còn theo sau vài người hầu đang cầm khay, thấy Tiêu Tiêu đi ra đều lễ phép cúi người.

"Angelica tiểu thư, những thứ này là lễ phục thiếu gia phân phó cho ngài" Sau đó cô hạ giọng vuốt tay ý bảo nhóm người hầu mang đồ vào trong, Tiêu Tiêu tròn mắt há hốc mồm mà nhìn một đồng hồ màu sắc khác nhau của lễ phục được đưa vào gian phòng của mình.

một chiếc váy trắng ngang đầu gối, thắt lưng thiết kế hoàn hảo tôn lên dáng người duyên dáng của Tiêu Tiêu, nguyên bộ còn có một mũ lông chim màu trắng sữa cùng đôi giày cao gót màu trắng ngà gắn thủy tinh, tự mình búi tóc đơn giản không trang điểm, vừa cao quý lại không mất sức sống thanh xuân.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa Tiêu Tiêu bước ra ngoài, cô hầu gái vẫn đứng ở bên ngoài chờ đợi, nhìn Tiêu Tiêu đi ra không khỏi ngây ngẩn cả người, giống hệt thiên sứ hạ phàm, quá đẹp, giống như được bao phủ trong vàng sáng, ngay cả các cô gái đều choáng váng hướng chỉ là con trai.

"Ngài Đăng ở đâu?" Rời giường trước sau vẫn không nhìn thấy anh.

"Thưa tiểu thư..., thiếu gia ở phòng tiếp khách" Sắc mặt trở nên đỏ hồng khom người trả lời Tiêu Tiêu.

"Làm sao tôi có thể tìm thấy anh ấy?" Gia tộc này quy củ rất nhiều, rất nhiều điều không biết, chỉ có thể thật cẩn thận

"Tiểu thư, giáo sư đang trong thư phòng chờ ngài"

"Oh, vậy phiền cô dẫn đường đi" Tiêu Tiêu rất thích Loan với dáng vẻ luôn nghiêm túc nhưng lại mang theo vẻ đáng yêu, hé miệng đối với cô nở nụ cười, kết quả cô hầu gái lại đỏ mặt.

"Tôi gọi là Loan Tiêu Tiêu, cô tên là gì?"

"Thưa tiểu thư..., tôi gọi là Melitta"

"À, Melitta sao? Rất êm tai, về sau cô đừng gọi tôi tiểu thư, gọi tôi Angelica đi hoặc là Tiêu Tiêu cũng được" Loại tôn ti lễ nghi này có khoảng cách khiến cho Tiêu Tiêu cảm thấy không được tự nhiên, không ai từ bé đã kém hơn người khác.

"Tiểu thư. . . Này. . . Chỉ sợ không được, bị người quản giáo nghi lễ nghe được sẽ chịu xử phạt" Melitta đối với lời nói của Tiêu Tiêu có chút cảm động, nhưng mà có một số việc không phải cô muốn là có thể, quý tộc đều có một luật lệ phương thức làm việc, hạ nhân nhất định phải tuân thủ vô điều kiện.

"A, vậy sao?" Tiêu Tiêu cũng không phải là người khó khăn, quyết định đợi lát nữa trở về tìm chút lễ vật đưa cho Melitta, Ngài Đăng nói tặng lễ có thể bằng thứ cô yêu thích.

đi đến trước cửa một căn phòng, Melitta dùng bước gõ cửa, sau khi nghe bên trong đáp lại, mới xoay người nói với Tiêu Tiêu "Tiểu thư, ngài có thể đi vào, lần này thời gian lên lớp là 2 giờ"

"Ừm, cảm ơn cô" Tiêu Tiêu xoay nắm cửa đi vào, trước bàn đọc sách một người ăn mặc nghiêm chỉnh đang ngồi đợi, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, thấy Tiêu Tiêu cũng không đứng dậy, chỉ đơn giản gật đầu mời cô ngồi xuống.

"cô có thể gọi tôi là Percy, chúng ta bắt đầu học thôi" không có một câu vô nghĩa, Percy mở sách vở bắt đầu giảng bài.

Tiêu Tiêu ngôn ngữ thiên phú không kém, nhưng dù sao lần đầu tiên tiếp xúc đến này loại ngôn ngữ này, cảm giác vẫn vô cùng xa lạ, ngữ ký âm tiết của Na Uy cũng không giống với Anh ngữ, tất cả đều phải học lại từ đầu. cô giáo Percy giảng bài rất buồn tẻ, không cho ví dụ sinh động cũng không cho phép người ta nói đùa, đối với tiếng mẹ đẻ cô ta vô cùng nghiêm túc. Tiêu Tiêu chỉ có thể dựa vào từng lần một bắt chước phát âm học tập từ mới.

Sau hai tiếng học, Tiêu Tiêu cảm giác so với chạy Marathon còn mệt hơn, nhưng Percy còn chưa buông tha cô, cho cô bài tập buổi sau.

Sau khi Percy rời đi, Tiêu Tiêu gục xuống bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong cánh tay, có chút buồn bực.

Cửa thư phòng bị nhẹ nhàng mà đẩy ra, có người đi đến, một đôi tay sờ lên tóc Tiêu Tiêu, lại làm cho toàn thân cô nháy mắt cứng ngắc, bởi vì mùi hương này không phải của Ngải Đăng, Ngải Đăng tuyệt sẽ không dùng nước hoa nồng đậm như thế này, không phải, thậm chí anh cũng không dùng nước hoa.

"Hi, tiểu thiên sứ làm sao vậy?"

Nghe giọng nói, Tiêu Tiêu cau mày ngồi dậy, là người đàn ông ngày đó trên bàn cơm, hình như là kêu Power Dịch. Nhưng tại sao anh ta ở chỗ này.

"Thiên Sứ cũng không nên nhủu mày" Power Dịch vươn tay định xoa trán Tiêu Tiêu, nhưng bị cô hất ra, đây là tình huống gì? ! Đùa giỡn cô? Hay là Na Uy có thói quen như vậy, cô không biết?

"Ha ha" Thấy hành động Tiêu Tiêu, Power Dịch chẳng những không tức giận, ngược lại cười vui vẻ "Em rất đặc biệt" Anh kết luận, trong quá khứ không có cô gái nào có thể tránh thoát khỏi nhiệt tình của anh.

"Tôi gọi là Power Dịch, là anh trai Ngải Đăng" Thấy Tiêu Tiêu vẫn không nói gì, Power Dịch tiếp tục mở miệng nói.

Anh trai? Ngải Đăng không phải con một ư, làm sao có thể xông ra 1 anh trai như vậy, Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn Power Dịch, bộ dạng người này cùng bá tước Kerr Ôn một chút cũng không giống.

"Rất kỳ quái sao? thì ra Ngải Đăng không có nói với em chuyện gia tộc bọn tôi" Power Dịch làm bộ như chợt hiểu ra, chuyển giọng nói, hai tay chống ở mặt bàn, thân thể nghiêng tới trước nói "Nhưng mà, Thiên Sứ, tôi rất thích nói cho em biết đó."

"Phanh" Power Dịch vừa nói xong, cửa thư phòng đã bị người ta đá văng ra, về mặt Ngải Đăng lạnh lẽo thẳng bước tiến vào, không nhìn Power Dịch, lập tức đi đến chỗ Tiêu Tiêu ngồi sau bàn học.

"Bé ngoan, mệt sao" Ngải Đăng vòng tay qua eo thon nhỏ của Tiêu Tiêu, nhìn cô mặc quần áo do chính anh chọn, rất vừa lòng.

"Ừm, mệt mỏi, cô giáo Percy rất nghiêm khắc" Nhìn thấy Ngải Đăng, cả người Tiêu Tiêu mới trầm tĩnh lại, tựa vào trong lòng ngực của anh, không tự chủ trong giọng nói mang theo chút làm nũng đặc ý.

Power Dịch đứng ở một bên bị hoàn toàn bỏ qua cuối cùng đã tới cơ hội mở miệng, "Tiêu Tiêu không thích Percy sao, xử nữ già cổ lỗ sĩ, tôi cũng không thích"

Tiêu Tiêu vụng trộm nhìn sắc mặt Ngải Đăng, sợ anh hiểu lầm mình và Power Dịch quan hệ rất thân, ai biết anh từ đâu nghe tới tên của cô, người bình thường đều gọi cô Angelia tiểu thư.

"Anh sáng sớm rảnh rồi vậy sao?" Ngải Đăng nhìn Power Dịch đứng một bên phóng điện tức giận giấu cọt nói.

"Ha ha, còn không phải bởi vì em trai đã trở lại, tôi không còn chuyện gì có thể làm đành phải đến phiền em dâu sao!" Power Dịch trêu chọc hất hất mái tóc, híp mắt trả lời.

"Hừ, tôi không ngại nói với cha đưa anh về Stavanger (*) " Đó là nhà mẹ đẻ bá tước phu nhân, cũng là chỗ cha mẹ đẻ của Power Dịch.

"Cậu. . ." Power Dịch vẫn luôn phong độ rất cực thay đổi sắc mặt, xoay người rời đi, đến trước cửa bỗng nhiên dừng lại, nói những lời không rõ ràng "Bỏ mỹ nhân ở một mình cũng không phải là chuyện tốt gì, nói không chừng lần sau gặp được không phải loại quân tử như ta đâu."

Trong thư phòng rốt cục chỉ còn lại có hai người bọn họ, Tiêu Tiêu ôm cổ Ngải Đăng, lúc này mới phát hiện, hôm nay Ngải Đăng thế nhưng không có mặc áo trong, chỉ mặc áo cổ lật, trời ạ, dấu hôn ngày hôm qua sẽ bị mọi người nhìn thấy hết! !

"Anh. . . Anh không biết xấu hổ" Tiêu Tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn phía cổ Ngải Đăng lộ ra dấu đó.

Ngải Đăng sửa sang áo lại, làm cho ấn ký ngày hôm qua Tiêu Tiêu lưu lại càng rõ ràng, nhìn Tiêu Tiêu bộ dạng xấu hổ và giận dữ, Ngải Đăng khoái trá ôm lấy cô, cùng nhau ngồi xuống ghế.

"Đây chính là do em biến thành" Ngải Đăng phản bác.

"Nhưng mà, nhưng mà anh cũng không thể mở ra tự do như vậy cho người ta xem chứ, xong rồi, em xấu hổ chết mất" Người khác nhìn thấy dấu hôn trên cổ Ngải Đăng sẽ hiểu được là kiệt tác của cô, khẳng định đều nghĩ đến cô là một cô gái phóng đảng, Ngải Đăng quá khi dễ người khác mà.

"Ha ha, anh không ngại" Anh hôm nay còn cố ý lấy quần áo không có nơ mặc vào.

"Hừ, anh cố ý!" Tiêu Tiêu kịp phản ứng, người này bụng đen dạ tối, hiện tại cô biến thành người bị mất mặt.

"Em đêm nay còn có thể làm" Ngải Đăng "Hào tâm" đề nghị, anh không để ý có một cô vợ nhỏ buổi tối "hào phóng"

"Hừ, nghĩ hay quá nhỉ" Tiêu Tiêu bĩu môi quay đi, bộ dáng tức giận.

"Được rồi, bảo bối, nói cho anh nghe một chút đi, mới vừa rồi sao lại thế này?" Ngải Đăng lòng dạ hẹp hòi vẫn không quên vừa rồi Power Dịch thân thiết gọi cô như vậy.

Nhắc tới chuyện này, Tiêu Tiêu hết cả bức bối, vội vàng kể Ngải Đăng nghe sáng tỏ chuyện mới vừa rồi, nghe tới Power Dịch dám sờ tóc Tiêu Tiêu còn muốn chạm vào mặt của cô, Ngải Đăng về mặt tối tăm, ôm Tiêu Tiêu trong tay càng chặt. Anh quyết định về sau sẽ không để cho Tiêu Tiêu ở một mình, không chừng anh sẽ phải vài người đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gáo chủ chúc phúc

Edit: (Tiêu Hol)

Beta: Lạc Lạc

"Bé ngoan, buổi chiều theo anh tham gia yến hội được không?" Vốn không muốn để cho cô đi theo mà một nhọc, nhưng hiện tại anh thay đổi chủ ý.

"Em phải thay quần áo sao?" Tiêu Tiêu ngồi ở trên đùi anh ngẩng đầu lên, lộ ra chiếc cổ thon dài tuyệt đẹp.

"không cần, bảo bối, em hôm nay rất đẹp"

Xã hội thượng lưu Na Uy còn thiếu gương mặt Á châu, cho nên Tiêu Tiêu đến, đưa tới chú ý không lớn không nhỏ, ánh mắt những người đàn ông trong bữa tiệc luôn hữu ý vô tình liếc về phía thiên nga trắng tảo nhả là cô, mà ánh mắt các cô gái lại dừng bên người Ngải Đăng, ở trong nước Tiêu Tiêu cũng thường xuyên tham gia kiểu tiệc này, chỉ là hiện tại thay đổi địa điểm mà thôi.

"Bé ngoan, một không?" Lại đến gần một vị quan khách khác, Ngải Đăng xoay người ôm eo Tiêu Tiêu, giúp cô mát xa, nhìn Tiêu Tiêu bước trên đôi giày cao gót 10 ly, anh hơi lo lắng.

"không sao, chỉ hơi đói bụng"

"Ừ, chúng ta đi ăn một chút gì đó đi." Trước kia Ngải Đăng vốn không ăn com ở yến hội, nhưng mà có Tiêu Tiêu sẽ là ngoại lệ.

Yến hội tất nhiên là phải có buffet, nhưng mà bình thường các quý phụ vì bảo trì dáng người cùng tao nhã rất ít sẽ đi qua bên này, nhưng hôm nay không giống với lúc trước, khi thấy Ngải Đăng cùng bạn gái vào dùng buffet, nơi này các cô gái tề tựu chằm chằm tăng nhiều. thì ra Ngải Đăng không phải không gần nữ sắc, cũng chưa từng thấy qua bên cạnh anh xuất hiện cô gái, nhưng nếu hiện tại dẫn theo bạn gái, vậy nói không chừng mình cũng có cơ hội.

Lực chú ý của Tiêu Tiêu đã sớm chuyển dời đến mỹ thực, mà ánh mắt Ngải Đăng cũng chỉ chú ý đến cô gái xinh đẹp bên cạnh, cho nên mặc cho có một đám người vây quanh họ ngày càng nhiều nhưng cũng không hề quấy rầy đến hai người.

"Này được đó, anh nếm thử xem" Tiêu Tiêu rất thích món bánh kem trà xanh (Green trà mousse)(*) mà đầu bếp nơi này làm, xiên một ít đưa cho Ngải Đăng. không ngờ hành động này lại đưa tới chung quanh một trận tiếng tỏ mạnh, mọi người suy nghĩ trong lòng, dám đem đồ ăn đã ăn qua lấy thêm cho Ngải Đăng, cô gái này thật sự là rất không biết lượng sức. Nhưng làm cho các phu nhân, tiểu thư chung quanh giật mình là, Ngải Đăng ngay cả do dự cũng không có liền ngậm đĩa ăn.

"Thích thì nói, anh phải người đi mời đầu bếp này" Nuốt miếng bánh ngọt phát ngáy, Ngải Đăng nói, tuy rằng rất không thích đồ ngọt, nhưng mà Tiêu Tiêu đưa, anh đều sẽ ăn.

"không cần phiền phức như vậy" cô cũng không muốn vừa tới lại vì được cung chiêu mà gây khó dễ.

"Ừ" Có điều Ngải Đăng trong lòng đã chuẩn bị dặn Phi Lực đi hỏi thăm. Thức ăn có thể làm cho Tiêu Tiêu thích không nhiều lắm, vì để cho cô ăn nhiều com không bỏ bữa, anh hạ quyết tâm.

"Ngải Đăng? thì ra thật sự là anh" một người đàn ông mặc tây phục màu xanh đậm vỗ vỗ bả vai Ngải Đăng, cùng vị Công Tử đào hoa Power Baldy khí chất bất đồng, người đàn ông này có vẻ giống như ánh mặt trời, có loại lực tương tác đặc biệt.

"Ừ, vừa trở về"

"Ha ha, ngày hôm qua Adele nói cho tôi biết, tôi còn không tin, cậu cũng biết đó, nó luôn rất quan tâm chuyện của cậu"

"Ừm" Ngải Đăng không chút để ý trả lời một câu, Bruce Marcel là con trai công tước Na Uy, khi còn trẻ có thể xem như cùng Ngải Đăng có quan hệ tương đối tốt, nhưng mà em gái của anh ta, Adele lại là một người làm cho người khác rất phiền chán.

"Vị này là?" Bruce Marcel lúc này mới chú ý tới một cô gái bên cạnh Ngải Đăng, một cô gái rất đẹp, thể này rất không bình thường, chẳng lẽ Ngải Đăng

đôi tình rồi?

"Vị hôn thê của tôi" Ngài Đăng vươn tay ôm Tiêu Tiêu trả lời Bruce Marcel, có thể làm cho em gái của anh ta hết hy vọng thì càng tốt.

"Cái gì? Cậu có vị hôn thê khi nào?" Giọng nói của Bruce Marcel ngữ khí đột nhiên cất cao, đây quả thực rất bất ngờ, anh trở về sẽ phải giải thích với em gái, với tin này đảm bảo trong nhà sẽ náo loạn ngất trời.

"Ngài Đăng, cậu giới thiệu chúng tôi một chút được không? sẽ nể mặt bạn bè chứ!"

"Cậu không cần thiết phải làm quen đâu, chúng tôi đi trước" Ngài Đăng đẩy ra Bruce Marcel đang chặn đường, mang theo Tiêu Tiêu bước ra cửa.

"Này, này " Bruce Marcel đương nhiên không có khả năng bỏ qua anh dễ dàng như vậy, đi theo sau bọn họ thoát khỏi hội trường, "Ngài Đăng, lão vu bà nhà cậu hận nhất người châu Á, cô nên từ chối đi" Bruce thực sự vì tiền đồ của bạn mà lo lắng, nhưng anh thật ra cũng hi vọng em gái gả vào gia tộc Magnus, thân càng thêm thân.

"Cậu thực nhiều chuyện" Ngài Đăng đưa mắt nhìn phía sau xoay người, mở cửa xe để cho Tiêu Tiêu vào trước.

"Tôi đây là quan tâm cậu, Adele mỗi ngày lắm bầm tên cậu, cậu có hôn thê rồi thì tốt, nhà của tôi sắp nổ tung rồi đây" Bruce Marcel vừa nói còn bốt thời giờ phát phát tay với Tiêu Tiêu trong xe.

Ngài Đăng ổn định chỗ ngồi cho Tiêu Tiêu, vươn tay ngăn trở Bruce Marcel nghiêng tới trước nói "Đó là chuyện của cậu, em gái cực phẩm của cậu đừng xuất hiện ở trước mặt bảo bối của tôi."

"Chắc chắn, đi một chuyến Trung Quốc trở nên buồn nôn như vậy sao, còn nói bảo bối nữa!" Xem ra tên nhóc Ngài Đăng này chính thức động lòng rồi, núi băng cũng có thể bị hòa tan, quả thực chuyện lạ có một không hai!

Tiêu Tiêu vẫn ngồi ở trong xe chờ Ngài Đăng vào, không biết như thế nào, nhìn thấy người bạn này của Ngài Đăng lại nhớ đến Dạ Bối Trí đáng yêu, không biết ở nhà có ngoan hay không.

một lát sau khi Ngài Đăng vào đã nhìn thấy Tiêu Tiêu đang ngăn người trước di động "Bé ngoan làm sao vậy?"

"Bây giờ là mấy giờ rồi, không biết Dạ Bối Trí ngủ hay chưa, em rất nhớ thằng bé!" Na Uy cùng Trung Quốc cách bảy múi giờ, vừa mới đến đây Tiêu Tiêu còn không chú ý chuyện này, ngày trước toàn nói chuyện vào đêm khuya.

"Bảo bối, cất di động đi, anh dẫn em đi đến nơi này trước"

Theo lời Ngài Đăng chính là nhà thờ lớn St. Peter And Maria Na Uy, khung đỉnh to lớn từ 4 tòa cổng vòm chống đỡ. Nhà thờ được xây dựng theo phong cách Gothique thời Trung cổ, với sự phối hợp hài hòa có một không hai của tất cả các nguyên tố xây dựng Khung đỉnh cùng cây cột ở đỉnh chóp che kín bởi một miếng tủy tinh có hoa văn sắc sảo. Toàn bộ trên tường khám đá đỏ trong suốt, Bên trong nhà thờ, cả bốn bức tường bao quanh đều được vẽ các tranh về câu chuyện thánh và lắp đặt các cửa sổ kính pha lê màu. Trong nhà thờ có 11 quả chuông, trong đó có quả chuông St. Peter 24 tấn là nặng nhất. Đứng trên tháp chuông này, người ta có thể thưởng thức phong cảnh mỹ lệ của thành phố Köln.

"Thượng Đế a, nơi này thật đẹp" Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn đỉnh Lưu Ly dưới ánh mặt trời chiếu xuống phát ra nhiều màu sắc, cảm giác như đang ở trong thế giới cổ tích.

"Thích nơi này sao?" Ngài Đăng dừng ở trước Thập Tự Giá (+), mới trước đây anh thường thường một mình tới chỗ này, chỉ lẳng lặng ngồi không làm gì cả, khi đó anh đã nghĩ về sau nhất định phải mang yêu người đến nơi này, để được Thượng Đế chúc phúc.

"Ừm, rất thích" Tiêu Tiêu mê mải nhìn bốn phía, nơi này mỗi phần đều có vẻ thần thánh như vậy.

"Bảo bối, chúng ta cử hành hôn lễ ở chỗ này được không?" Ngài Đăng từ phía sau đi lên ôm Tiêu Tiêu, nghiêng đầu hôn lên vành tai của cô.

"Hôn lễ? Giáo đường còn có thể cử hành hôn lễ sao?"

"Ừ" Người khác không được, nhưng gia tộc anh có thể, trưởng tử gia tộc bọn họ thừa kế tước vị, được hoàng gia đặc biệt cho phép có thể ở nhà thờ lớn St. Peter And Maria cử hành nghi thức.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, thẳng đến khi trong cửa nhỏ bên cạnh một ông già mặc áo choàng hoa lệ hòa ái đi ra, ông vừa nhìn thấy Ngài Đăng nhất thời trên mặt nổi lên vui mừng tươi cười "Con của ta, con đã đến rồi".

"Bé ngoan, đây là đại giáo chủ St. Peter And Maria " Ngài Đăng kéo Tiêu Tiêu đi lên trước, giới thiệu với ông "Đây là bạn gái của con".

Ánh mắt đại giáo chủ chuyển qua Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy ánh mắt giáo chủ này tràn ngập cơ trí, khi đối diện ông lúc ấy đặc biệt cảm thấy thể xác và tinh thần đang được tinh lọc. Có rất ít người không né tránh đón nhận ánh mắt của ông, đại giáo chủ vừa lòng gật gật đầu, nâng lên một bàn tay hướng về phía Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu có chút khó hiểu, kỳ quái nhìn Ngài Đăng.

"Bé ngoan, quỳ gối cúi đầu" Ngài Đăng giải thích, anh thật vui mừng khi đại giáo chủ có thể chấp nhận Tiêu Tiêu nhanh như vậy.

Tiêu Tiêu làm theo Ngài Đăng nói, rất nhanh cũng cảm giác một bàn tay vuốt ve trên đầu của mình, giáo chủ mặc niệm vài câu, lại khoa tay múa chân trên trán Tiêu Tiêu vài cái, mới thu tay lại.

"Cám ơn ngài" Ngài Đăng nâng Tiêu Tiêu thật lòng cảm ơn nói với đại giáo chủ St. Peter And Maria.

"Vâng, cám ơn ngài, đại chủ giáo tiên sinh" Tiêu Tiêu cười thật tươi với giáo chủ, cách gọi kỳ quái làm cho đại chủ giáo sững sốt một chút.

"Con của ta, hai người sẽ hạnh phúc, Ngài Đăng, con có thể mang cô ấy đi dạo, ta xin lỗi vì đã không tiếp được." Đại chủ giáo nắm lấy Thập Tự Giá (+) ở trước ngực, xoay người đi ra ngoài.

"Đại chủ giáo rất thích anh" Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng của giáo chủ nhỏ giọng nói với Ngài Đăng, thì ra Ngài Đăng có quan hệ với giáo chủ như vậy.

Ngài Đăng không trả lời nhúu mày nhìn về phía Tiêu Tiêu, đưa cô tiếp tục dạo kế tiếp trong nhà thờ, bên trong nhà thờ lớn có rất nhiều phòng nhỏ phân bố ở bốn phía, có thể làm phòng tư nhân.

đi được một lát, chân Tiêu Tiêu bắt đầu đau, dù sao đi giày cao như vậy chạy khắp nơi thật sự không phải chuyện dễ dàng, tùy tiện tìm một gian phòng đi vào, Ngài Đăng kéo Tiêu Tiêu ngồi xuống, cởi giày cao gót của cô, để chân cô lên trên đùi mình, động tác cẩn thận xoa bóp cho cô.

Kỹ thuật Ngài Đăng đã luyện tập rất khá, độ mạnh yếu không nặng không nhẹ vừa vặn, Tiêu Tiêu thoải mái tựa vào chiếc ghế thượng hạng thư giãn.

"Anh trước kia thường tới chỗ này sao?" Ngài Đăng giống như đối với nơi này có cảm tình đặc biệt, cả người đều trầm tĩnh lại, không còn vẻ hồ hững ở bên ngoài.

"Ừ, chỉ cần không có việc gì sẽ đến đây" Trước đây ở trong trường học bị cô lập, không có mẹ che chở cho nên luôn bị khi dễ, hơn nữa tính tình của anh lãnh đạm cũng không có bạn bè, cho nên những khi tâm tình không tốt đều đến đây, dần dần cũng biến thành một thói quen. Tới nhiều lần, quen biết đại chủ giáo St. Peter And Maria, ông cũng không đối đãi với anh như một đứa nhỏ, mà là coi như một người bạn có thể thổ lộ tình cảm.

"Về sau em đến cùng anh" Nghe ra trong lời nói Ngài Đăng có sự cô độc, Tiêu Tiêu cam đoan nói, cô sẽ cùng với anh, vĩnh viễn cũng không chia lìa.

"Ừ" Ngài Đăng kim lòng không đậu đem Tiêu Tiêu ôm ngồi lên đùi của mình, dùng ngón cái vuốt ve hai má cô nhẹ nhàng. Mặt hai người chỉ cách không đến mấy tấc, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm bạc môi của Ngài Đăng liếm liếm đầu lưỡi, đá qua lại, giống con thú nhỏ liến cần.

Ngài Đăng cũng không động, tùy ý sờ sờ nước miếng trên mặt, hai tay đưa đến trong váy của cô, lướt tới trên tấm lưng trần của cô. Tiêu Tiêu buông hai tay ôm đầu anh, nhìn anh bị cô hành hạ đến tóc phồng môi sưng, khanh khách cười không ngừng.

"cô bé nghịch ngợm, đùa vui lắm sao?" Giọng nói Ngài Đăng hơi khàn khàn, tay đã mò tới nhũ hoa của Tiêu Tiêu, không chút để ý tháo móc lưng.

"Ha ha, giống như là lạp sườn vậy" Môi Ngài Đăng thực miễn cưỡng, mỗi lần cắn nhẹ luôn đỏ lên, cho nên cô đặc biệt thích liếm bờ môi của anh, làm cho anh không thể đi ra ngoài gặp người, nhưng mà anh cũng không có vẻ sẽ để ý bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tiêu Tiêu bị thương

Edit: Kim Quyên

Beta: Quảng Hằng

"trên này cũng có" Ngài Đăng kéo cánh tay Tiêu Tiêu xuống dưới hông cô, đặt lên trên gối, cảm giác vật to lớn như muốn vượt ra ngoài. Tiêu Tiêu bấu môi, nam nhân này thật không biết chịu đựng sự đụng chạm, mỗi lần hơi thân thiết lại nổi lên phản ứng.

"Ha ha, không chơi nữa, chúng ta đi thôi" Tiêu Tiêu nói xong liền nhớ đến thân phận, lại bị Ngài Đăng đè xuống. Cách lớp quần áo ngăn cách hai người, Tiêu tiêu vẫn nhìn không được kêu lên một tiếng, nơi tiếp xúc có chút nóng lên, khiến cô khó chịu.

"Bảo bối, không lẽ em muốn nam nhân của em bị mất mặt bên ngoài" Tay Ngài Đăng rất dùng sức, áo lót đã bị cởi ra, buong lỏng trên vai Tiêu Tiêu, vật tròn trịa của cô vừa vụng nắm trong một nắm tay, làm Ngài Đăng muốn ngừng mà không được.

"A, dừng lại, ở đây rất dễ bị phát hiện" Tiêu Tiêu dẩy dựa muốn thoát, người này thực sự phát tình cũng không nhìn địa điểm, nhưng chưa kịp đứng lên đã bị Ngài Đăng đẩy một phát khiến cả người vô lực, dính dờ trước ngực bị anh nắm càng trở nên cứng rắn.

"Ừm, ừm... Khó chịu" Tiêu Tiêu ghé trên vai anh ngâm ra tiếng, kỹ xảo Ngài Đăng càng làm càng thuần thục, mỗi lần đều khiến toàn thân cô mềm yếu, chỉ có thể dựa vào sự chống đỡ từ anh mới không ngã xuống.

"Đợi lát nữa sẽ không còn khó chịu, ngoan, bảo bối, mở chân ra nào" Hướng dẫn tiêu tiêu tách hai chân ra, ngón tay đẩy quần lót của cô, u huyết đã ẩm ướt, biết cô đã động tình, chậm rãi đem ngón tay thăm dò vào trong, tìm kiếm điểm khoái cảm kia của cô.

"A, bên phải một chút, ừ, ừm" Ngón tay Ngải Đăng thăm hiểm trên người, khiến tiêu Tiêu không nhịn được phập phồng. Ngải Đăng nhìn biểu tình mê hoặc như thế của cô, nhịn không được liền mở khóa quần, lòi ra nhục bông sớm đã sưng đỏ, nhấn mạnh một phát đi vào.

Tiêu Tiêu trong sự va chạm mạnh đến đỉnh này, vô lực cắn bả vai Ngải Đăng, nhỏ giọng rên rỉ, trong thân thể kịch liệt run rẩy, hô hấp Ngải Đăng càng ngày càng dồn dập, cảm giác mát hơn bên dưới khiến anh sung sướng hí hí mắt.

Bên trong bàn xương ca non nớt, trong tiếng chông của giáo đường thánh thần, hai người kịch liệt yêu cầu lẫn nhau, không hề giữ lại chút kính dăng, khoái cảm xúc phạm khiến cả hai đạt đến cao trào trước nay chưa từng có. Kích thích qua đi, Tiêu Tiêu ngay cả khí lực lên tiếng cũng không còn, quần áo dù chưa cởi nhưng toàn thân đã hỗn độn không còn hình dáng. Trái lại, ngoài áo gió bị Tiêu Tiêu cào có hơi nhăn trên mặt, mọi thứ khác trên người Ngải Đăng đều rất hoàn hảo.

"Bảo bối, vẫn khỏe chứ?" Đau lòng nhìn Tiêu tiêu tựa vào trong lòng ngực mình, sắc mặt đỏ bừng, bộ dáng mệt mỏi, Ngải Đăng có chút tự trách, đều do chính mình quá vọng động, thể lực của cô làm sao có thể so được với mình.

Tiêu tiêu không nói gì, đầu gối gao chôn trong cổ áo Ngải Đăng, nhắm mắt lại, thầm nghĩ sẽ ngủ một giấc.

"Ng ngoan, chúng ta về nhà", gọi điện thoại, lại ôm ngang Tiêu Tiêu ra ngoài, đi đến giữa chừng thì dừng lại, cởi áo gió của mình choàng trên người Tiêu Tiêu, sợ cô cảm lạnh.

Tiêu Tiêu ngay cả cơm chiều còn chưa ăn vẫn ngủ thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng ăn cơm trưa người hầu đưa tới, có cảm giác như đã quên điều gì, Tiêu Tiêu gõ đầu một cái vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc là quên chuyện gì đây?

Đến khi cô ra khỏi phòng, đi xuống lầu mới nhớ hôm nay ngủ quên đã trễ mất khóa học của cô Percy, nghĩ tới người phụ nữ nghiêm túc kia, trong lòng Tiêu Tiêu phát lạnh, Percy sẽ không vì con tức giận mà không dạy mình chứ...

"cô nói vậy bả gì? Làm con mèo nhỏ của ta sợ hãi" Bá tước phu nhân ôm một con mèo đen xuất hiện phía sau Tiêu tiêu, vẻ mặt không tốt nói. Trong mắt bà, người như thế không được xuất hiện trong phòng này, cô ta dưới sự che chở của bá tước, hừ, quả là cùng một đức hạnh với bà mẹ tạp chủng kia, đều là người chuyên đi dụ dỗ.

"Xin lỗi phu nhân, thật ngại quá" Tiêu Tiêu vội vàng xin lỗi, cô không muốn chọc tới người đàn bà này.

"Hừ, thực sự nghĩ mình là chủ nhân, nhìn thấy ta còn không cần hành lễ sao?" Katherine bới móc cô, bà ta chán ghét bất luận kẻ nào dây dưa với tạp chủng kia.

Tiêu Tiêu há miệng muốn phản bác nhưng vẫn ngậm lại, thành thật quỳ gối hành lễ. Katherine nhìn Tiêu tiêu nghe lời như vậy, càng cảm thấy cô dễ khi dễ, lập tức đồ kị không còn.

"Tuy nói dân đen không có giáo dục, nhưng nếu người hầu hạ Ngải Đăng, nên tuân theo quy củ nhà chúng ta" Katherine ôm con mèo đen vênh vào tự đắc ra lời dạy dỗ. Nhưng những lời này lại làm cho Tiêu Tiêu nhịn không nổi nữa, bà ta cho mình là ai? Người hầu?

"Vì tôi nghĩ bác là mẹ Ngải Đăng, mới tôn kính gọi bác một tiếng phu nhân, nhưng bác cho rằng những lời bác nói, nên nhận được sự kính trọng của tôi sao?" Tiêu Tiêu đứng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt Katherine.

"cô lấy thân phận gì mà dám cãi lời ta?" Thanh âm Katherine lập tức trở nên bén nhọn, trong phủ bá tước, bà ta chính là dưới một người trên vạn người, ngoài Ngải Đăng kia không thường xuất hiện nói chuyện, vẫn chưa có ai dám nói như vậy với bà ta.

Tiêu Tiêu không kiên nhẫn cùng bà ta phân rõ phải trái, cô còn muốn tìm cô Percy thỉnh tội, liền xoay người đi lên lầu, muốn gặp người dọn phòng hỏi chút tình huống.

"Đứng lại, đưa con gái đi tiện kia, ta cho phép cô đi sao?" Con tức của mình còn chưa tiêu, làm sao có thể dễ dàng để cô ta đi như vậy. Nhìn ý tứ không hề muốn dừng lại của Tiêu tiêu, Katherine nổi trận lôi đình, giơ tay lên phía trước bắt được cánh tay Tiêu Tiêu kéo xuống, Tiêu Tiêu không ngờ bị kéo, chân không đứng vững, lập tức liền lăn từ cầu thang xuống, lăn mấy vòng mới dừng lại.

"A, Tiêu Tiêu ôm đầu kêu đau, trên mu bàn tay vì móng tay dài nhọn của Katherine mà in lại vết máu dài. Bây giờ vì va chạm ở trán gây đau đớn, trong óc trống rỗng.

đang cùng cha trong phòng họp hội nghị thảo luận, Ngải Đăng mơ hồ nghe tiếng Tiêu Tiêu gọi, trong lòng kinh hãi, không chút suy nghĩ liền xông ra ngoài.

một màn trước mắt làm Ngải Đăng giật đỏ mắt, Katherine đứng một bên ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Tiêu té ngã trên mặt đất. Anh vẫn bảo vệ Tiêu Tiêu rất kỹ, chỉ cần thoáng đụng phải liền đau lòng nửa ngày, chưa từng gặp qua bộ dạng Tiêu Tiêu chảy máu, trong nháy mắt như muốn giết Katherine.

Ngải Đăng xông lên ôm Tiêu Tiêu, xem xét thương thế của cô, lưng bàn tay vốn trắng nõn không tìm thấy vết rách bị hai vết thương thật sâu hở miệng, càng không ngừng thấm máu ra bên ngoài, cái trán cũng bị rách nát, đỏ một mảng lớn.

"Bảo bối, đừng sợ nha, ngoan" Ngải Đăng môi trắng bệch ôm lấy Tiêu Tiêu chạy về phòng, anh sợ mình còn ở đây một giây sẽ đá vào người Katherine.

Từ phía sau Ngải Đăng đi tới, bá tước Kerr Ôn nhìn thê tử bất động có chút lắc đầu, việc này bà ấy chắc chắn không thoát khỏi liên quan rồi, nhìn người quản gia phía sau phân phó "Đưa phu nhân về phòng, mấy ngày này ở phòng ăn này"

Bà ta đang đứng kieu ngạo ở một bên, nghe thế giận dữ kêu lên "Ông muốn giam giữ tôi? Chuyện này không liên quan tới tôi, chính cô ta tự té xuống"

Bá tước Kerr Ôn lười giải thích, vung tay ra phía sau chỉ quản gia mang người hầu đến cường chế, mời Katherine về phòng. Tiếng kêu la nhai cuối cùng xa dần. Kerr Ôn bá tước xoa trán, thật là một người đàn bà ngu xuẩn, nếu không đem đi, bà ta nghĩ Ngải Đăng sẽ bỏ qua cho bà ta sao, ánh mắt của Ngải Đăng vừa rồi là ánh mắt khiến mình còn kinh hãi.

"Bác Sĩ đến chưa?" Bá Tước ngồi trên sô pha hỏi Bối Đức phía sau

.

"đã mời rồi, có lẽ sẽ đến nhanh thôi. " Bối Đức cũng chưa nhìn thấy Ngải Đăng tức giận như vậy, ánh mắt kia quả thực đẫm máu đáng sợ, nếu nghiêm trọng một chút, có khi là...

Trong phòng, Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu vẫn không nhúc nhích ngồi trên giường, vốn muốn cho cô nằm thẳng xuống, nhưng không thể đụng vào, vừa động cô liền kêu đau, không còn cách nào khác đành phải để cả hai duy trì tư thế này.

"Bé ngoan, đừng ngủ, trò chuyện với anh nè." Ngải Đăng nhìn hai mắt Tiêu Tiêu nhắm chặt, trong đầu nổi lên một trận sợ hãi, ngoài tiếng hô sau khi đau, Tiêu Tiêu cũng không có động tĩnh gì, chỉ có thể toát mồ hôi lạnh theo cô, nhìn cái trán của cô mà đau lòng không thôi.

"Em nhớ mẹ, nhớ thần Thần" Tiêu Tiêu suy yếu lắm lắm, cô hiện tại nhớ nhà quá, cô rất nhớ, nhớ Dạ Bối Trí, còn có mẹ làm bánh giòn. Nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt chảy ra, Ngải Đăng vươn tay nhận lấy, vô số giọt nước mắt nóng bỏng như một tảng đá nặng nề đánh vào lòng anh.

"Bảo bối, thực xin lỗi" Ngải Đăng khó chịu hôn lên nước mắt cô, không nghĩ tới cô rơi lệ, đều là lỗi của anh, không bảo vệ tốt cho cô, nghe thấy Tiêu Tiêu gọi mẹ, trong lòng anh run rẩy đau. Đau đến mức hít thở không thông, hiện tại anh bức thiết muốn tìm cái gì đó phát tiết, hướng tới người hầu đang đứng ở một bên quát lớn "Còn không mau đi xem, chết tiệt, bác sĩ sao còn chưa tới?"

Khi Phi Lực cuối cùng cũng mang bác sĩ đến là lúc Ngải Đăng đã như bão nổi bên cạnh rồi, cầm chặt lấy mép giường trong tay, khiến mặt giường in dấu tay thật sâu. Bác sĩ bị Phi Lực một đường chặn đầu lúi đến đây, thật vất vả mới có khẩu khí đáp trả, nhưng bị ánh mắt Ngải Đăng làm cho run sợ trong lòng.

Kết quả sau khi kiểm tra không quá xấu, xương cốt không bị gãy, chỉ bị chấn động não nhẹ, chân trái da mảy chỗ. Bác sĩ kê cho Tiêu Tiêu thuốc an thần, làm cô tạm thời ngủ. Ngải Đăng đem cô nằm ngang trên giường, giúp cô ngủ yên ổn, đau lòng vuốt dọc băng gạc trên tay cô, Ngải Đăng mặt lạnh như băng, anh sẽ không bỏ qua cho người đàn bà kia, hôm nay bà ta thương tổn Tiêu Tiêu, bà ta phải trả gấp bội cho cô.

Cảm giác có người mở cửa, Ngải Đăng quay đầu lại sợ tiếng người âm ỹ sẽ ảnh hưởng đến Tiêu Tiêu, vào phòng là bá tước Kerr Ôn, ông ngồi đợi trên sô pha ngoài sảnh một lúc lâu sau thấy Phi Lực mang theo bác sĩ ra ngoài, mới quyết định qua đây xem.

"cô ấy có khỏe không?" Thấy ý bảo của Ngải Đăng, bá tước Ôn thấp giọng hỏi, đi bộ đến phía sau Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu đang nằm yên lặng trên giường.

Ngải Đăng thậm chí không liếc mắt nhìn cha một cái, tâm tư anh hiện tại đều ở trên người Tiêu Tiêu.

"Khụ, mời một người hộ lý chăm sóc đi, muốn ăn gì thì cho phòng bếp đi làm, có gì thì từ từ nói, đợi thân thể cô ấy tốt lên nói sau" một người là vợ đã theo mình mấy chục năm, một người là con trai, Kerr Ôn bá tước bị kẹp ở giữa, thật là khó xử. Bên ngoài thoạt nhìn Ngải Đăng rất bình tĩnh, nhưng dù sao cũng là con mình, do mình sinh ra, dù sao chuyện này cũng sẽ không chấm dứt như vậy.

"Ngải Đăng, Katherine dù sao cũng là mẹ con..." Bá tước càng nói càng nhỏ, bị cái nhìn soi mói trên khuôn mặt không chút biểu cảm của Ngải Đăng làm cho không nói được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tiêu Tiêu bám theo

Beta: Quảng Hằng

Trong phòng lại trầm mặc, trong chốc lát trên giường có động tĩnh, Tiêu Tiêu đang ngủ có chút bất an lúc lắc đầu, Ngải Đăng vội vàng đứng lên ngồi vào giường đem cô kéo vào trong lòng, chậm rãi ru nhẹ.

một bên bả tước Kerr Ôn nhìn thấy tình cảm sâu nặng của con trai mình có chút rung động, nếu năm đó mình cũng kiên định như vậy có phải cuối cùng cũng không để cô ấy đi mất hay không, hình như gần đây luôn nhớ lại những chuyện trước kia, xem ra đúng là già thật rồi, không muốn già cũng không được.

"Ta đi ra ngoài trước, con. Ai, quên đi" Bất đắc dĩ lắc lắc đầu cuối cùng không nói gì thêm

Lúc chạng vạng, Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng tỉnh dậy, mở mắt ra, nhìn thấy Ngải Đăng tựa vào bên giường, cho dù ở trong lúc ngủ mơ vẫn không quên nắm chặt tay cô, định nâng tay kia lên sờ sờ mái tóc nâu của Ngải Đăng, lại khẽ động đến miệng vết thương, đau đến hút một ngụm khí.

"Bé ngoan" Ngải Đăng nghe được động tĩnh lập tức ngồi dậy, trong ánh mắt đã tràn ngập mối bận tâm.

"Sao không lên giường mà nằm?" Tiêu Tiêu di động sang bên cạnh một chút, vóc dáng cao kia dựa vào bên giường hẳn là không thoải mái a.

"không có việc gì, đói bụng chưa?" Anh không phải là không muốn ngủ trên giường, chẳng qua là anh có thói quen khi ngủ liền vô ý thức ôm Tiêu Tiêu, dùng cả tay chân đem cô vòng vào trong ngực. Nhưng hiện tại loại tình huống này sợ đề lên miệng vết thương của cô, nhưng mình lại luyến tiếc đến phòng khác ngủ, chỉ có thể tựa vào bên giường.

"Ừm, đói bụng rồi." Tiêu Tiêu làm nũng ghé vào trước ngực Ngải Đăng, ngày hôm qua trở về đến bây giờ không có ăn cái gì rồi, hiện tại cảm giác cả người đều đau.

"hiện tại có được không, các đầu bếp có phải đều ngủ rồi hay không?"

"không cần để ý, bảo bồi muốn ăn gì nào?" Vừa rồi liền đã phản phó làm cho phòng bếp chuẩn bị, chỉ sợ lúc Tiêu Tiêu tỉnh muốn ăn này nọ.

"Muốn ăn cháo hải sản cùng củ cải cay" Tiêu Tiêu vừa nói vừa đưa tay tìm tới miệng vết thương, lại bị Ngải Đăng ngăn cản, sợ chính cô không biết nặng nhẹ lại chạm vào làm đau chính mình.

Món ăn mà Tiêu Tiêu nói làm khó đám đầu bếp Na Uy, đợi một buổi tối rồi cuối cùng cũng biết vị tiểu thư kia muốn ăn gì, cháo hải sản này còn có thể làm, nhưng củ cải cay là cái gì? Đám đầu bếp nhìn lẫn nhau, thật không biết a, nhưng lại không dám trực tiếp báo lên trên là không làm được, chỉ có thể gọi điện thoại khắp nơi cùng tra mạng. Cuối cùng sau nhiều lần trắc trở cuối cùng mua được ở trong siêu thị của một người Trung Quốc mở, hai tay cảm thấy như cầm thánh vật mà dâng lên.

"Bé ngoan, chậm một chút" Ngải Đăng cầm thìa dứt Tiêu Tiêu ăn cháo, một ngày chưa ăn cơm rồi, Tiêu Tiêu đói bụng đến gần như cháo không đủ ăn, thường là Ngải Đăng vừa dứt xong một miếng, Tiêu Tiêu lại mở rộng miệng muốn ăn miếng tiếp theo.

"Chậm một chút, cẩn thận sắc" Vươn tay lau cái miệng lấm lem của cô, lại đưa khăn mặt sạch đến lột trước ngực của cô, ăn một bữa cơm giống như một đứa bé, một miếng ăn không hết còn vương vãi ra xung quanh.

"Ăn thật ngon" Cảm giác đã lâu cũng chưa ăn qua vị ngon như vậy, miệng nhét tràn đầy, phun từ không rõ ràng.

"Ừm, ăn nhiều một chút" Ngải Đăng vẫn cảm thấy Tiêu Tiêu rất gầy, anh hi vọng cô có thể béo một chút, cô gái khác dù muốn giảm béo thế nào đều được, nhưng Tiêu Tiêu của anh thì không thể.

"Ăn xong rồi, muốn tắm rửa" Tiêu Tiêu cau cái mũi, cảm giác mình vô cùng bẩn, không tắm rửa ngủ không yên.

"Ngaoan, Bác sĩ nói em bây giờ không thể đụng vào nước" miệng vết thương cũng còn chưa lành đã nghĩ tới tắm rửa, nửa điểm cũng đều không hiểu tự chiều cô chính mình, Ngải Đăng bất đắc dĩ sờ sờ tóc của cô.

"Vậy phải đợi bao lâu?" Vận vẹo uốn éo thân thể, cảm giác mồ hôi ẩm ướt quần áo dán sát người rất không thoải mái.

"một tuần" Bác sĩ hình như là nói như vậy.

"A, thời gian dài như vậy, không muốn, em không muốn đâu, người hỏi như vậy, hôm nay em sẽ tắm rửa" Tiêu Tiêu đương nhiên không thể nhịn được lâu như vậy, từ nhỏ đến lớn bất kể là mùa đông hay mùa hạ, cô muốn mỗi ngày đều tắm rửa.

"Bảo bồi, em ngoan nè, hay thay đồ ngủ cho em nhé?"

"không cần"

Sau lại không có biện pháp, Ngải Đăng chỉ có thể ôm Tiêu Tiêu tới phòng tắm, tiện tay đem hệ thống sưởi hơi toàn bộ mở ra, nhìn thấy độ ẩm cũng không sai biệt lắm, mới bắt đầu cởi quần áo cho cô, Tiêu Tiêu bất kể trên đùi, mặt hay tay đều là miệng vết thương, Ngải Đăng thoát quần áo cho cô cực kỳ tốn sức, rốt cục thoát xong cũng mồ hôi đầy đầu. trên người anh còn mặt nguyên bộ áo lông cừu, hiện tại cảm thấy oi bức cả người không thoải mái, thuận tay đem quần áo của mình cũng cởi, kéo, xắn, rồi lại pha nước ấm vào trong bồn.

Ngồi xổm bên cạnh Tiêu Tiêu, cầm khăn mặt cẩn thận lau chùi thân thể của cô, thân thể của Tiêu Tiêu luôn có lực ảnh hưởng rất mạnh đến Ngải Đăng, huống chi đây lại là loại trần trường lửa thể, tận lực không chạm vào những chỗ quan trọng, nhưng hô hấp của Ngải Đăng vẫn là chậm nửa nhịp.

"Lung, kì lung" Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm Ngải Đăng lấy khăn mặt đưa tay , sợ anh lại nhàn rồi .

Ngải Đăng thay đổi bồn nước lại ôm lấy Tiêu Tiêu, để cô hướng mặt về mình, bàn tay đưa ra sau kì lưng cho cô. Tiêu Tiêu cuộn tròn kè sát ở trong ngực Ngải Đăng, chỉ cách tầng áo somi mỏng manh, Tiêu Tiêu còn vận dụng một cái tay không bị thương nghịch nghịch tóc Ngải Đăng. Tóc của Ngải Đăng tốt lắm, sờ thật mềm mại , mỗi lần lúc ngủ đều phải sờ vài lần.

"Tôi yêu tắm rửa làn da hảo hảo, nha nha nha nha!" Tắm rửa phải cao hứng rồi, Tiêu Tiêu còn rung đùi đắc ý hát lên, vốn còn muốn hoa chân múa tay vui sướng bất quá tay bị Ngải Đăng chặt chẽ nắm giữ lấy.

Vỗ vỗ mông Tiêu Tiêu bảo cô an phận một chút, từ trong tủ treo quần áo bên cạnh lấy ra khăn tắm lớn bao trùm thân thể tron mịn, đi ra khỏi phòng tắm.

"Anh cũng muốn tắm rửa sao?" Tiêu Tiêu thoải mái và mềm nhũn nằm ở trên giường, nhìn một bên Ngải Đăng đang cời quần.

"Ừm" Ngải Đăng thoát chỉ còn cái quần lót, vừa rồi giúp tiểu quý này tắm rửa thấy được trên người mình đều là nước, đang chuẩn bị hứng hực đi tắm lại bị Tiêu Tiêu gọi lại, làm cho anh lấy xong đồ phải quay người lại.

"Muốn cái gì?" đi đến bên giường dịch dịch góc chăn cho cô, lại sờ sờ cái trán, may mắn không phát sốt.

"Tùy tiện" anh đi tắm rửa chính mình nằm ở trên giường sẽ không việc làm.

"Đọc sách không?"

"không cần"

"." Thế này mà gọi là tùy tiện?

"Em muốn chơi trò chơi" từ lần trước máy chơi game hỏng rồi về sau, đã lâu rồi không chơi.

Ngải Đăng đành phải đưa điện thoại di động của mình, cô muốn vọc máy vì tính lại sợ cô không có phương tiện. Điện thoại di động của mình có trò chơi hay không, mình cũng không xác định, dù sao di động với anh mà nói chỉ có một sử dụng chính là gọi điện thoại.

Tiêu Tiêu ôm di động, vầy vầy tay ân chuẩn anh đi tắm rửa. Di động vừa mở khóa đã nhìn thấy trên màn ảnh Tiêu Tiêu mặt quý bật đi ra, bộ mặt này là lúc đang đi dạo trên thảo nguyên Hồ Luân Bối Nhĩ chụp được, không nghĩ tới anh còn giữ, lại còn làm hình nền màn hình di động , gương mặt này xấu như vậy, cô phải đổi mới được.

Lật lật danh bạ trong điện thoại của anh, bên trong đó chỉ có mỗi một tấm ảnh này. Các thư mục khác cũng đều không có, số trong danh bạ cũng chỉ có vài dãy số linh tinh, hơn nữa lại không hề có tên cô trong những dãy số này, hừ, người khác đều là đem số điện thoại của bạn gái hảo hảo mà lưu lại, còn ghi cách xưng hô thân mật nữa

Ngải Đăng vừa lau tóc vừa ngồi vào bên giường nhìn một vật thể đang chui ở trong chăn, lại làm sao vậy, mới vừa rồi không phải rất vui về đấy sao, vươn tay muốn đem cô ôm ra , sợ cô ở bên trong đang buồn, bên trong lại có phản kháng.

"Bé ngoan?" Ngải Đăng có chút không xác định, đang cúi kính sao?

"Hừ" trong mền truyền đến tiếng hừ hừ của Tiêu Tiêu

"Ngaoan, cẩn thận buồn sẽ mệt đó." Lại duỗi tay vươn tới định vén chăn, nhưng Tiêu Tiêu lại tự động chui ra, đưa di động đến trước mắt anh hỏi "Vì sao không có số của em vậy?" Câu hỏi này lại làm cho Ngải Đăng nghi ngờ, số của cô? Số gì?

"không thấy số di động của em" Tiêu Tiêu lại bất mãn than thở một lần.

"Nga, à." Ngải Đăng gật gật đầu, tiếp tục lau tóc tắm rửa xong chỉ tại dưới chỉ quần một tấm khăn dài, lại có chút hơi rời rạc, mỹ nam đi tắm luôn phá lệ mê người, bất quá Tiêu Tiêu hiện tại cũng không có hứng thú thưởng thức, cô chỉ để ý là Ngải Đăng thế nhưng lại gật đầu!

"Em luôn lưu số của anh" Tiêu Tiêu biết mình hiện tại là có chút cố tình gây sự, có lẽ những số ở trong máy của anh đều là các bạn hàng buôn bán, nhưng là trong tình yêu các cô gái luôn thích để ý tới một chút việc nhỏ nhặt này, tại đây có chút vấn đề tính toán chi li, làm không biết mệt.

"Anh nhớ được số của em, không cần lưu" Ngải Đăng ngừng động tác trong tay, nhìn thẳng Tiêu Tiêu, có chút không rõ vì sao cô tức giận, danh bạ không phải là dùng để lưu những số không nhớ được hay sao! Anh nhớ rõ của cô, quên cũng không được.

"Vậy cũng nên lưu lại một chút a, bằng không em mỗi lần gửi tin nhắn, gọi điện cho anh, trên điện thoại di động đều hiện lên những con số lạnh băng" Vừa rồi cô thuận tay lật ra tin nhắn trong hòm thư của anh, bên trong đều là tin nhắn của cô gửi, phát hiện này khiến cô vui rạo rục

"Được, em giúp anh lưu đi."

"không cần, em muốn chính anh lưu" cô muốn nhìn anh viết cái gì để đại biểu cho cô, nếu như mình viết vào thì thật không có ý nghĩa

"Được" Ngải Đăng tiếp nhận di động, thuận thực nhấn vài cái, sau đó đóng di động lại nằm dài trên giường. Tiêu Tiêu lại luôn bên cạnh kiễng chân nhìn

ngó, thấy anh tắt di động cũng không thể lập tức tới lấy xem, đành phải chịu đựng.

“Hôm nay ngủ cùng em không có vấn đề gì sao?” Tiêu Tiêu tự động nhảy vào trong ngực Ngải Đăng, thật ấm áp, cảm giác rất an toàn.

“không có việc gì” Trải qua chuyện này, anh đã quyết định muốn cùng Tiêu Tiêu nhanh chóng đính hôn, phương pháp bảo vệ cô tốt nhất chính là biến cô trở thành phu nhân của anh.

“Ngải Đăng, kỳ thật hôm nay phu nhân Katherine không phải cố ý” Tiêu Tiêu ngửa đầu nhìn Ngải Đăng đang trầm tư, đầu tay để trên môi đang mím chặt của anh, tuy rằng cô không thích phu nhân Katherine nhưng có lẽ vẫn là giải thích cho rõ.

“Ừ.” Ngải Đăng phục hồi lại tinh thần, hôn nhẹ lên tay Tiêu Tiêu. Có ý hay không kỳ thật là không quan trọng, quan trọng chính là kết quả, bà làm thương tổn Tiêu Tiêu, làm Tiêu Tiêu bị vây trong nguy hiểm, đây mới là điều không thể dễ dàng tha thứ.

“Ngủ đi, bảo bối, Bác sĩ nói nên nghỉ ngơi nhiều” Ngải Đăng nhanh chóng tắt đèn ở đầu giường, trở lại cẩn thận ôm cô.

“Nha” Tiêu Tiêu nghe lời nằm xuống, giống như trời đã sắp sáng rồi, hiện tại một chút buồn ngủ cũng không có.

Ngải Đăng tuy rằng thực mệt nhưng vẫn là chú ý đến hô hấp của Tiêu Tiêu, chuẩn bị đợi cô tiếp tục giấc ngủ, nhưng quý nha đầu trong lòng anh cứ lẩn qua lộn lại, nhưng không ngủ.

“Làm sao vậy?” Đem thân thể Tiêu Tiêu chỉnh lại ngay ngắn, Ngải Đăng nâng người lên nhìn Tiêu Tiêu đang mở hai mắt thật to hỏi.

“không, em không ngủ được” cảm giác ngày hôm qua cùng ngày hôm nay giống như luôn tồn tại trong cùng giấc ngủ.

“Ngoan ngoãn ngủ đi, ngày mai cho em một ngạc nhiên thú vị.”

"Ngạc nhiên thú vị?"

"Tĩnh ngủ em sẽ biết"

"Em hiện tại tỉnh liền a!"

"Bây giờ còn chưa được"

"Vì sao?"

"Bởi vì thời gian vẫn chưa tới"

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hà mẫu đã đến

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đã tỉnh từ sáng sớm, trong lòng vẫn ghi nhớ câu kinh hi ngày hôm qua mà Ngải Đăng nói.

"Cho em." Tiêu Tiêu nằm ở trên giường ngênh ngang vươn tay với Ngải Đăng.

"Cái gì?" Ngải Đăng đang mặc quần áo, nghi ngờ quay đầu hỏi.

"Anh nói mà, cho em kinh hi "

"Nga, đợi lát nữa Y Sinh đến đây, ngoan ngoãn làm xong kiểm tra sẽ nói cho em biết"

thật vất vả đợi đến khi Y Sinh xác định đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày, Ngải Đăng thế này mới nhẹ nhàng thở ra, khoác lên người cô lớp áo khoác thật dày rồi ôm cô xuống lầu.

"Chúng ta phải lái xe đi ra ngoài sao?" Nhìn Ngải Đăng đem cô ôm vào trong xe, hai tay Tiêu Tiêu ôm lấy cổ anh hỏi, vừa rồi vốn tưởng tự mình đi, nhưng Ngải Đăng lại không cho, bởi vì Y Sinh nói miệng vết thương của cô là ở đầu gối, hiện nay không nên vào đi đứng hay hoạt động thời gian dài .

"Ừm."

Vừa ngồi vào trong xe, Tiêu Tiêu mà bắt đầu ghé vào Ngải Đăng trên đùi, hướng trong túi tiền anh sờ sờ, "Tìm cái gì?" Ngải Đăng giờ tay lên để tiện cho cô nơi nơi sờ soạng.

"Di động đâu?" Tiêu Tiêu hiện tại rất khẩn cấp muốn nhìn thử tới hôm qua rốt cuộc Ngải Đăng đã viết những gì, lấy điện thoại di động ra giải mật mã xong. Hình nền đã được thay bằng hình cô tự chụp hôm qua, miệng cười toe toét thật to, nhìn lại thật ngốc.

Lật đến mã số của cô, phía trên chỉ viết hai chữ "Bé ngoan" vô cùng đơn giản, thật sự là rất không sáng ý rồi, vậy mà lần trước cô còn cảm thấy anh thực lãng mạn, không phục, tự tay chỉnh sửa thêm vào, "yêu nhất Bé ngoan", ừm, thế này mới thuận mắt một chút.

"không hay" Ngải Đăng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát biểu bình luận nói.

"Sao lại không hay" Cái tên này rất đáng yêu a!

Ngải Đăng cầm di động qua, nhấn nhấn vài cái, đổi thành "Bé ngoan của anh", trong mắt anh, đối với Bé ngoan yêu là không chỉ có thể hay có vẻ, cũng không có "yêu nhất" chỉ có "Chỉ yêu".

Giải quyết vấn đề xưng hô thân mật, Tiêu Tiêu bắt đầu lấy thức ăn từ trên tủ lạnh trên xe ra, thức ăn là sáng nay mới được để vào, có nước quả salad, sữa tươi, bánh sừng bò, cùng thịt bò gói giấy bạc.

Tiêu Tiêu cắn một miếng đầy bánh theo thói quen đưa đến bên miệng Ngải Đăng cho anh ăn cùng

"Chúng ta sẽ đi đâu, đi xa quá nhì."

Nhìn cảnh sắc lướt qua ngoài cửa sổ, Tiêu Tiêu có chút nghi hoặc, mới sáng sớm tinh mơ đã muốn đi đâu?

"Sắp đến rồi" Ngải Đăng nhìn ga, nhưng không nói thêm gì, nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng của cô, còn đặc ý nở nụ cười.

Xe một đường thẳng suốt lái đến trên bãi đáp máy bay trong sân bay, nơi này Tiêu Tiêu có biết, đây là địa bàn công ty hàng không dưới cờ gia tộc là Magnus, lúc này cách đó không xa có một máy bay nhỏ đang ngừng lại, chẳng lẽ Ngải Đăng chuẩn bị mang cô về nước thăm người thân?

Nhưng không lâu sau, Tiêu Tiêu nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ từ trên phi cơ đi xuống liền kích động, là mẹ cùng Dạ Bố Trí.

"Mẹ, mẹ" Tiêu Tiêu vừa kêu vừa mở cửa xe định chạy vụt ra ngoài, lại bị Ngải Đăng bế lên từ phía sau, bước nhanh nghênh đón.

"Mẹ, Dạ Bố Trí, sao mọi người tới đây" Tiêu Tiêu quá mức vui mừng và kinh ngạc từ trong ngực Ngải Đăng giẫy xuống dưới, nhào vào lòng Hà Thanh Lăng, cô nhớ...quá nhớ...quá nhớ mẹ rồi, Hà Thanh Lăng vuốt cái trán còn có chút sưng đỏ của Tiêu Tiêu rất đau lòng, ngày hôm qua Ngải Đăng gọi điện thoại tới nói Tiêu Tiêu ngã từ thang lầu xuống, lúc ấy khiến cho bà sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, sau lại nghe anh nói không có trở ngại, mới thoáng an lòng một chút nhưng nghĩ đến việc con gái mình cô độc một mình ở nước ngoài hiện tại lại sinh bệnh không có thân nhân tại bên người, đang thương lượng cùng Loạn ba ba định đến Na Uy thăm Tiêu Tiêu, vừa vặn Ngải Đăng cũng có ý này, liền sắp xếp máy bay riêng ngày hôm sau đến nhà đón mọi người đến đây. Loạn ba ba cùng Loạn Thần Thiên bận rộn không thể nào đi được, chỉ có thể phái người đàn ông còn lại của nhà bọn họ là Dạ Bố Trí làm đại biểu tới thăm Tiêu Tiêu. Dạ Bố Trí nhìn thấy dáng vẻ khỏe mạnh của Tiêu Tiêu. Khỏe miệng luôn mỉm cười đọc theo đường đi mới buông lỏng xuống.

"Con xem con gầy đến thế này kìa, ăn cơm không ngon sao?" Hà Thanh Lăng bước đến liếc mắt nhìn Ngải Đăng, không phải nói sẽ chăm sóc con bà thật tốt sao.

"Con ăn được rất nhiều ạ, mẹ ngồi máy bay lâu như vậy, mệt mỏi không?"

"Mẹ khỏe, chỉ có Dạ Bố Trí trên suốt đường đi không hề chớp mắt, thằng bé này đã nói với nó là con không sao rồi, vậy mà nó vẫn không yên lòng." Hà Thanh Lăng yêu thương vô vô đầu nhỏ mái đầu của Dạ Bố Trí, nhỏ như vậy đã biết yêu thương người trong nhà rồi.

"Ha ha, Dạ Bố Trí lại đây, để cô nhìn xem nào, oaaa, rất cao lớn nha" Tiêu Tiêu làm ra vẻ cao hứng như có con sắp sửa trưởng thành, Dạ Bố Trí hiện tại so với lúc mới gặp hoàn toàn khác hẳn, mặc bộ Âu phục nhỏ nhắn may sát người, mang giày đen nhỏ. Loạn gia đã chăm sóc thằng bé rất khá.

"Được rồi, Bé ngoan, về nhà trước rồi nói sau" Hành lý đã sắp xếp lên xe xong, Ngải Đăng ra hiệu cho Tây Đình lại đây ôm lấy Dạ Bố Trí, cùng nhau bước vào xe.

"Tiêu Tiêu, con sắp hù chết ba và mẹ rồi, đang êm đẹp sao tự dừng lại ngã lâu chứ?" Mới vừa lên xe, Hà Thanh Lăng liền khẩn cấp hỏi, ngày hôm qua lúc Ngải Đăng gọi điện thoại đến cũng không có nói nguyên nhân, chỉ nói thương thế của Tiêu Tiêu thôi.

"Ha ha, mẹ ơi là con không cần thận mà." Tiêu Tiêu không muốn làm cho mẹ lo lắng, cho nên cũng không nói ra là kẻ mẫu của Ngải Đăng đẩy ngã.

"Con bé này, luôn không làm người khác bớt lo mà a, lát nữa con gọi điện thoại cho anh với ba ba con đi bọn họ đều rất lo lắng cho con đó."

"Dạ được, con về sẽ gọi ngay"

"Nga, đúng rồi, Tiêu Tiêu, mấy ngày hôm trước có một cô gái đến nhà chúng ta tìm con đó, nhưng con không có nhà nên cô ấy đã đi mất rồi."

Hà Thanh Lăng vừa bước vào đã liếc một vòng đánh giá nội thất bên trong xe một cách kín đáo, hai hàng ghế ngồi song song, có quầy bar và tủ lạnh, thiết kế màn hình kiểu rạp hát, hết thảy cũng làm cho bà có chút giật mình, dù bà biết Ngải Đăng có tiền, nhưng không nghĩ đến dụng cụ đi lại cũng trang

trí xa hoa đến mức này, nhà bà cũng thuộc hàng phú hào, nhưng so với Ngải Đăng thực sự còn kém rất xa.

"cô gái? cô gái đó ra sao?" Từ nhỏ bởi vì gia đình, nên bạn bè của Tiêu Tiêu cũng không nhiều.

"Tóc ngắn, mang theo hai ba lô, vẻ mặt mệt mỏi, mẹ thấy thế nên bảo cô ấy vào nhà ngồi chơi một chút, nhưng khi nghe nói con không có nhà, cô ấy cảm ơn một tiếng rồi đi ngay."

"Là Tiểu Vũ!" Nghe mẹ miêu tả Tiêu Tiêu lập tức liền đoán được, "Mẹ, cô ấy chỉ đến một mình sao?"

"Đúng vậy, chỉ một mình."

"Nhưng Tiểu Vũ đâu có gọi điện thoại cho con, cô ấy tìm con sao lại không nói cho con biết chứ" Tiêu Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, lập tức mượn di động gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, lại nhận được tin hiệu bên kia đã tắt máy làm cho Tiêu Tiêu khá nóng nảy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Lần cuối cùng là Tiểu Vũ liên lạc về bức tranh đã hai tháng trước đây.

"Ngải Đăng" Tiêu Tiêu xoay người ôm cánh tay Ngải Đăng đáng thương xin giúp đỡ.

"Ừm, anh sẽ bảo người đi thăm dò" Ngải Đăng vừa thấy bộ dáng này của liên Tiêu Tiêu hiểu được ý của cô, Tiểu Vũ? Người này giống như từng nghe nói qua.

trên đường trở về Tiêu Tiêu vẫn rất trầm lặng, lúc mình gặp khó khăn cũng chính Tiểu Vũ đã giúp đỡ cho cô, nhưng hiện tại Tiểu Vũ xảy ra chuyện, mình lại không ở bên cạnh cô, Tiêu Tiêu thật sự cảm thấy vô cùng lo lắng.

"Ngoan, đừng suy nghĩ nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu." Ngải Đăng hôn nhẹ lên trán Tiêu Tiêu, không muốn nhìn thấy dáng vẻ buồn bã ủ rũ của cô.

Vốn Ngải Đăng là muốn an bài mẹ vợ vào ở trong nhà, nhưng Hà Thanh Lăng không đồng ý, nếu vào ở như thế, có vẻ rất không lễ phép, vì thế Ngải Đăng đành phải sắp xếp khách sạn cho mẹ vợ, ngay tại địa phương cách gia tộc Magnus không xa.

Tiêu Tiêu vừa thấy mẹ không chịu ở chung với mình, liền không chịu cũng muốn dời qua ở cùng với mẹ, điều này thực sự làm khó Ngải Đăng, Tiêu Tiêu hiện tại đang dưỡng thương, ăn uống tắm rửa đều phải thực sự cẩn thận, không thể có chút sai sót.

"Tiêu Tiêu nghe lời mẹ, tuy không ở chung với mẹ nhưng mỗi ngày mẹ con mình đều gặp mặt mà" Hà Thanh Lăng kéo Tiêu Tiêu ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra miệng vết thương trên người cô, nhìn thấy băng bó cùng dùng thuốc đều thật cẩn thận làm bà an lòng không ít.

"Người ta nhớ mẹ mà." Tiêu Tiêu làm nũng nói.

"Con bé ngọc này, trước kia mỗi ngày đều ở chung không phải con lúc nào cũng muốn chạy đi du lịch khắp nơi à." Mẹ Hà lấy thứ gì đó trong rương ra ngoài đưa cho Tiêu Tiêu, có bộ cài tóc kim cương hình thỏ mà Loan Thần Thiên mua cho cô, có thức ăn mà mẹ Lưu làm cho cô, và bộ trang phục mới nhất hiện nay Loan ba ba mua cho cô.

"A, đúng là trăm cái mà lần trước con muốn mua nè" Tiêu Tiêu hưng phấn cầm lấy trăm cái, đây là tác phẩm mới nhất năm nay của Thiên yêu, lần trước lúc xem tạp chí cô có nói cô thích thứ này, không nghĩ tới Thần Thần còn nhớ rõ.

"Còn có của con nữa, đây là con làm cho cô đó" Dạ Bồ Trí lấy từ chiếc túi bên hông ra con điều xếp cẩn thận, tự khi nó được nhận nuôi, mọi người đều dạy nó kêu Tiêu Tiêu là cô, cũng không thể cứ mỗi ngày hét to Trán Cát, Trán Cát, đối với danh dự Tiêu Tiêu cũng không tốt.

"thật xinh đẹp, Dạ Bồ Trí tuyệt quá nga!" Tiêu Tiêu ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bồ Trí, không để ý đến mặt Ngải Đăng tối sầm, "Bep" hôn một cái.

"Hắc hắc, hắc hắc" Dạ Bồ Trí xoa mặt cười ngây ngô.

Chờ dàn xếp mẹ xong xuôi, Tiêu Tiêu đi theo Ngải Đăng trở về, buổi chiều còn có một cuộc kiểm tra thân thể, trước khi đi, Ngải Đăng để cho Tiêu Tiêu lên xe trước, mình và mẹ Hà nói riêng mấy câu.

"Lễ đính hôn sẽ cử hành vào thứ hai tuần sau." Ngải Đăng đi thẳng vào vấn đề.

"Vội như vậy? Tôi cùng ba nó vẫn chưa chuẩn bị gì mà." Hà Thanh Lăng nhũm mày, Tiêu Tiêu là con gái bảo bối duy nhất của bà, bà cũng không muốn Tiêu Tiêu chịu một tia ủy khuất.

"Tôi sắp xếp xong hết rồi, bác trai bác gái chỉ cần tham dự là được"

"Cái này không thể được, chờ tôi và cha và anh trai con bé thương lượng rồi nói sau" Nếu muốn đính hôn, cũng phải đợi cha mẹ hai bên gặp mặt thảo luận, rồi mới hẹn ngày chuẩn bị chứ.

"Được"

Lúc quay về nhà, Tiêu Tiêu vẫn không ngừng đùa nghịch điều trong tay, cái này vừa thấy cũng biết là Loan ba ba dạy Bồ Trí làm, mới trước đây Baby cũng thường làm điều cho cô chơi, bây giờ nhìn nó cảm thấy thật thân thiết.

"Bảo bối, anh muốn đến gặp cha một chút, em ngoan ngoãn nhé." Ngài Đăng đem mọi thứ mà mẹ cô mang đến cho cô về phòng ngủ, nửa ngồi ở bên cạnh Tiêu Tiêu, sờ sờ tóc của cô.

"Vâng, vâng" Tiêu Tiêu ngửa mặt lên hôn vội lên má Ngài Đăng một chút lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu những hình ảnh trên thân điều.

Ngài Đăng mở cửa, đi về hướng thư phòng của cha.

Bá tước Kerr Ôn nghe thấy tiếng đẩy cửa vào, từ trong văn kiện ngẩng đầu lên, gỡ kính mắt xuống nói "đã trở lại?"

"Vâng, ngài tìm tôi?"

"Nghe nói mẹ của Tiêu Tiêu đã tới?"

"Đúng vậy." Ngài Đăng căn bản là không có ý định giấu diếm cha mình.

"À, tìm thời gian cho mọi người gặp mặt đi" Bá tước Kerr Ôn vuốt vuốt mũi, trầm tư một lát.

"Lễ đính hôn tuần sau sẽ gặp "

"Ha ha" Nghe thấy Ngài Đăng nói như vậy, bá tước Kerr Ôn lại cười phá lên, "Sợ ba không đồng ý sao?"

"Ngài sẽ sao?" Ngài Đăng nhìn thẳng ánh mắt của ông ta hỏi lại một câu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Adele kì lạ,...

Edit: Kakulin

beta: Quảng Hằng

"nói thực ra, hiện tại Loan Tiêu Tiêu với chức vị bá tước phu nhân của gia tộc Magnus thì vẫn chưa đủ tư cách, bởi vì thân phận của cô không xứng đôi cùng Ngài Đăng. Nhưng ta ngoài là một bá tước, ta còn là một người cha, ta cũng muốn mình đủ tư cách để làm một người cha, con hiểu không?"

Ngài Đăng vẫn như trước không chút nào né tránh nhìn chăm chú vào cha đang ngồi phía sau bàn.

"cô ấy không thích hợp làm bá tước phu nhân, nhưng lại thích hợp làm vợ của con, làm cảnh tránh gió phía sau con, vấn đề này liên quan đến luật bù trừ, biết cách nắm giữ như thế nào không cần cha phải dạy con chứ, từ nhỏ con vô đã thông minh, ba cũng hy vọng cô bé Tiêu Tiêu đó cũng hiểu chuyện như con."

Trong ánh mắt Bá tước Kerr Ôn mang tia nhìn lạnh lẽo không mấy thân thiết, đây có lẽ là lần đầu tiên ngồi nói chuyện cùng Ngài Đăng? thì ra loại cảm giác này không tồi.

Ngài Đăng kinh ngạc nhìn sự thành khẩn của cha, không có dối trá, không có che giấu, dung trái tim trao đổi với trái tim. Anh có chút không được tự nhiên nhìn cha mình gật gật đầu, thì ra cha thật sự biết mình cần là cái gì, cũng đúng, làm sao cha lại không biết chứ, ông ta đã trải qua bao năm tháng, địa vị cao tới đâu, thân phận dù tôn quý như thế nào cũng không sánh bằng một cái nhăn mày, một nụ cười, bởi vì đó mới là hạnh phúc đích thực.

"Sắp xếp cho cha cùng cha mẹ Tiêu Tiêu gặp mặt đi, con trai sắp đính hôn, lão già như cha đây cũng nên cống hiến một chút phải không?" Bá tước Kerr Ôn đứng ở phía sau Ngài Đăng vỗ vỗ bờ vai của anh.

"Cám ơn ngài, cha" Ngài Đăng nói thật lòng, tuy rằng cho tới nay anh thấy cách nhìn của cha đối với mình cảm thấy không quan trọng, nhưng giờ khắc này trong lòng mình vẫn vui sướng, tình yêu nếu như có thể được sự chúc phúc của người thân, thì ra là đẹp như thế này.

"Về phần Katherine, bà ấy sẽ không quấy rầy gì các con đâu, chuyện đó con có thể yên tâm."

"Vâng" Cha nhắc đến bà ta vào lúc này, chẳng qua hy vọng anh có thể nể tình ông mà buông tha Katherine. Nhưng, không ai có thể tổn thương Tiêu Tiêu mà không phải chịu nhận hậu quả gì, bà ta đương nhiên sẽ nhận được trừng phạt.

Nhìn bóng lưng Ngài Đăng đi ra cửa, trong lòng bá tước Kerr Ôn vừa vui mừng lại vừa khổ sở không rõ, chuyện tình của ông không thể hoàn thành vậy cứ để cho con ông hoàn thành đi, ông không lấy được hạnh phúc thì cứ để cho con ông hạnh phúc đi.

Sáng ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đang chuẩn bị ra Ngài Đăng đón mẹ, thì trong vườn hoa gặp được người rất ư là quý dị, phải nói đó đích thực là một dị

nhân trên đầu kết nơ con bướm màu hồng phấn thật to, mặc trên người chiếc váy màu hồng nhạt của công chúa, cả người toàn bộ đều trắng nõn nà .

cô gái nhìn thấy Ngải Đăng, ánh mắt sáng lấp lánh, hét lớn

"Anh Ngải Đăng, Anh Ngải Đăng, Adele rất nhớ anh nha!"

Ngải Đăng một bên che chở Tiêu Tiêu tránh khỏi tập kích của con lốc màu hồng, một bên cau mày thật chặt, đứa ngốc này sao lại đến đây. cô gái tên Adele bởi vì quán tính lao đảo thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống. Nhưng lập tức xoay người tiếp tục đánh về phía Ngải Đăng, cười haha! Chạy nhanh đến trước mặt ngừng lại, không hiểu nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu trong lòng Ngải Đăng, sững sờ khoảng vài giây đồng hồ, chu miệng lên hỏi "cô là ai? Tôi chưa từng gặp chị" .

Tiêu Tiêu tựa vào vai Ngải Đăng nhìn cô gái trước mặt tựa như con búp bê lớn, quay đầu nhìn Ngải Đăng, cô bé này hẳn là có quan hệ gì với Ngải Đăng? Đây hoàn toàn khác hẳn phong cách ngày thường của anh nha, sao Ngải Đăng lại có thể quen cô bé này.

"cô thật không lễ phép , anh Ngải Đăng, cô ấy không để ý tới em, không để ý đến em kìa, anh đừng thích cô ấy được không, anh?" Adele lại chuyển bộ mặt rất chi là háo sắc đến, cẩn thận hỏi Ngải Đăng

Thế này Tiêu Tiêu mới phát hiện có chỗ nào đó không được bình thường, cô bé này hành vi cùng tuổi tác rất không tương xứng, nếu người nghe chỉ nghe cô nói chuyện còn tưởng rằng cô chỉ mới mấy tuổi thôi. Nhưng nhìn cô rất chi là lớn ah! đoán rằng cô khoảng mười mấy đến hai mươi tuổi .

Ngải Đăng không trả lời Adele mà chỉ hỏi lại cô một câu "Bruce đâu?"

"Anh ấy đi tìm Tony cho Adele " Tony là chó yêu của Adele, một chú cún đáng yêu của khách quý áo hồng này, đến chỗ nào cô đều mang theo nó.

"cô đi tìm anh trai cô đi" Ngải Đăng không nghĩ mình sẽ lãng phí thời gian với con nhóc ở nơi đây, trực tiếp ra lệnh.

"không muốn mà, em muốn anh Ngải Đăng cơ." Adele lắc đầu, mở đôi mắt thật to nhìn Tiêu Tiêu tay trong tay của Ngải Đăng, anh Ngải Đăng chưa bao giờ cho mình thân đến như vậy, nhưng vì sao người này có thể? Chẳng lẽ hiện tại Ngải Đăng ca ca có thể cho người khác làm như vậy ?

Adele thử tính vuron tay ra nắm lấy Ngải Đăng, lại một lần nữa vô tình bị gạt bỏ ra. Điều này làm Adele rất mất hứng, mếu máo sắp khóc, Tiêu Tiêu nhìn cô bé mà rất đổi buồn cười khóc đến một phen nước mũi, nước mắt lẫn lộn , về mặt đó hoàn toàn không muốn che dấu, không làm ra vẻ gào khóc.

Tiêu Tiêu lấy khăn từ trong tay mình đưa cho cô, nhưng Adele không thèm để ý và đón nhận, còn đứng chắn trước mặt Tiêu Tiêu, vừa khóc vừa kêu gào,

"Dựa vào cái gì cô có thể chạm vào người ta, hu hu, người quái dị, hu hu, cô xấu chết đi được."

"Phốc" Tiêu Tiêu rốt cục nhìn không được cười phá ra, cô bé này rất vui nha! Ngay cả mắng chửi người cũng không biết, thật giống như 1 đứa bé nha, cô có linh tính cô bé này ở cùng với Dạ Bố Trí thật hợp nha,

"Adele, đủ rồi!" Ngải Đăng kéo Tiêu Tiêu về, nghiêm khắc nhìn con nhóc ngốc cổ tình gây sự kia, càng ngày càng quá mức, bây giờ lại còn học công kích người khác?

"Ồ ô, anh mắng em, em chờ anh thật lâu, anh vừa về thì liền mắng em, hu hu." Adele vừa khóc vừa tủi thân.

"Adele, sao em lại chạy đến nơi đây?" Nghe được tiếng khóc của cô gái, người thanh niên đang ôm chú chó nhỏ từ phía sau chạy đến, là Bruce mà lần trước Tiêu Tiêu đã gặp qua trong yến hội.

Adele như là thấy cứu tinh của mình , ôm anh trai của mình khóc lợi hại hơn nữa, vị khách quý màu hồng đang ôm lấy anh trai kêu gào.

"Khụ, được rồi, được rồi, Adele đừng khóc, khóc sẽ không đẹp" Giống như vỗ một đứa bé, Bruce thuần thục vỗ lưng em gái mình, làm cho cô thờ bình thường lại. Câu nói thực đúng là dùng được, Adele khóc thút thít vài cái rồi ngừng lại, nhưng về mặt vẫn mếu máo ủ rũ nhìn sự thân mật của hai người trước mặt.

"Bruce, hãy trông nom tiểu muội của cậu thật tốt." Ngải Đăng nói xong lôi Tiêu Tiêu vào người nhìn hai người rất thân thiết đi về hướng cửa lớn.

Lên xe, Tiêu Tiêu còn không ngừng nhìn quanh về phía sau, Bruce thật xứng với thiên chức anh trai ah!, Có trách nhiệm có thể sánh bằng Thần Thần, lại săn sóc em gái như vậy .

"đang nhìn cái gì?"

"cô ấy là Adele có phải hay không. . ." Tiêu Tiêu chỉ chỉ đầu mình khoa tay múa chân vài cái.

"Trí lực của Adele chắc hẳn có chút vấn đề" Quả nhiên giống như Tiêu Tiêu nghĩ, một cô gái xinh đẹp như vậy thật là có chút đáng tiếc.

"Adele thích anh?" Tiêu Tiêu chế nhạo nhìn Ngải Đăng, không nghĩ tới Ngải Đăng còn rất được các bé gái hoan nghênh a.

Ngải Đăng ngậm miệng không biết trả lời như thế nào, con nhóc ngốc kia sẽ gây phiền toái cho mình. Vuron tay ôm chầm Tiêu Tiêu, hôn lên môi mang

theo ý cười của cô, dùng hành động thực tế cho thấy lòng mình là thuộc về cô.

Lúc chàng vạng, Tiêu Tiêu mang theo vài thứ ở bên ngoài về nhà, Dạ Bối Trí ngồi ở trên sofa xem tivi, trên màn ảnh đang chiếu phim hoạt hình, tuy rằng ngôn ngữ hoàn toàn không thông, nhưng Dạ Bối Trí vẫn xem một cách ngon lành. Cầm bộ áo tắm mới mua đưa cho Dạ Bối Trí thay, thuận tiện vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn đã ăn no.

"Bé cưng à." Ngải Đăng nói chuyện điện thoại xong đẩy cửa bước vào, ngồi vào sofa nhìn Tiêu Tiêu đang giúp Dạ Bối Trí mặc quần áo nói "Bạn của em tìm được rồi"

thì ra Tiểu Vũ trong lúc vô tình phát hiện Khắc Tra Thê lại còn dây dưa cùng cô gái khác, vì thế suy sụp tinh thần, thất vọng rời nhà đi ra ngoài, ngàn dặm xa xôi quay về Trung Quốc tìm Tiêu Tiêu, may mắn sau lại bị Ngải Đăng phớt người đi tìm được đúng lúc, nếu không ở trên đường phiêu bạt, một cô gái bị tổn thương vì tình không biết chừng sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

"Vậy Tiểu Vũ hiện tại sao rồi?" Tiêu Tiêu kéo kéo quần áo Ngải Đăng, có chút lo lắng. Bị người yêu phản bội Tiểu Vũ hiện tại sẽ thương tâm đến mức nào a!

"Cùng bác trai cùng nhau ngồi trên phi cơ đến Na Uy, có thể ngày mai sẽ đến."

"Baby?" Tiêu Tiêu có chút kỳ quái, không nghe Baby nói muốn tới a, chẳng lẽ là bởi vì rời không được mẹ sao?

"Đúng, còn có an hem nữa." Ngải Đăng tiếp tục bỏ lại một quả bom nặng kị.

"Thần Thần cũng tới?!"

"Ừm, tới tham gia lễ đính hôn của chúng ta, bé yêu à."

Tiểu Vũ cùng Tiêu Tiêu gặp nhau có thể nói là thiên địa chán động, Tiểu Vũ vừa xuống máy bay nhìn thấy Tiêu Tiêu, từ lúc rời nhà đến bây giờ vẫn đều chịu đựng, nước mắt cũng không chế không nổi rồi, Tiêu Tiêu lại là một người đa cảm, nhìn thấy bạn thân của mình khóc đến lợi hại như vậy, nước mắt của mình cũng nhịn không được nữa, vì thế mọi người liền nhìn thấy cảnh hai cô gái giống như sinh ly tử biệt ôm nhau khóc thật là thảm ah.

Ngải Đăng nóng nảy, thân thể Tiêu Tiêu còn chưa được khỏe, khóc như vậy sao được, đôi tay mạnh mẽ đem người trong lòng đoạt lấy, nhưng hai cô gái nhỏ lại ôm chặt nhau, làm sao đều phân không ra.

"Bé cưng à, đừng khóc nữa mà." Ngải Đăng giống như người hầu cầm khăn tay đi theo bên cạnh, Loan ba ba ở trước mặt con rể cố giả bộ về mặt nghiêm túc nhưng cũng duy trì không nổi, căn bản không chú ý đến hấn nhưng bây giờ vẫn là có cảm tình a.

"Được rồi, được rồi mà, các con cũng thật là, trước công chúng lại dọa người như vậy." Hà Thanh Lăng kéo cái khăn cho hai cô gái lau nước mắt, chuyện cũng đã xảy ra, sao lại khóc thành như vậy, ánh mắt Tiêu Tiêu đều sưng đỏ.

"Khụ, Tiêu Tiêu bảo bối, con đón cha như vậy sao!"

"Baby" Tiêu Tiêu ừy khua kêu một tiếng, trong ánh mắt còn ẩn chứa nước mắt.

"Tiêu Tiêu bảo bối, mau tới đây cho cha một gương mặt thật xinh đẹp xem nào, cha nhớ con sắp chết rồi!"

Loan Thần Thiên rảnh rỗi ở một bên, đành phải kéo em rể qua một bên nói chuyện, hỏi tình trạng hiện tại của hôn lễ, từ sau khi xác nhận quan hệ của Tiêu Tiêu cùng Ngải Đăng, quan hệ hai người này càng ngày càng tốt, không chỉ ở trên thương trường, ngay cả trong cuộc sống cũng tìm được đề tài chung.

"Vết thương của Tiêu Tiêu lành chưa?" Nhìn thấy em gái vui vẻ hấn là không có vấn đề rồi, sớm đã nói với ba ba ở cùng Ngải Đăng là không có vấn đề.

"Vâng, Tiêu Tiêu gần như hết hấn" Ánh mắt Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu cực kỳ ôn nhu, không cách Tiêu Tiêu quá xa.

"À, lễ đính hôn ngày kia đều đã chuẩn bị xong? Có gì cần giúp đỡ không?" Có em rể làm người ta yên tâm đến thế, Loan Thần Thiên cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Sắp xếp xong cả rồi, chỉ là tiệc gia đình mà thôi."

"Ừm, chỗ ở cậu cũng không cần phiền toái, trước khi ba tôi đến đã mua một căn nhà rồi" Loan ba ba nghĩ rằng con rể là nửa người Na Uy, muốn cho con gái ở nhà mẹ để dễ yên tĩnh và tốt hơn. Vạn nhất ở địa phương này về sau có ừy khua gì đó, cho dù không cần thì thỉnh thoảng mình đến đây du lịch ngẫu nhiên cũng không thể dùng.

"Ừm, có cần gì thì cứ nói với tôi, hoặc là trực tiếp gặp Phi Lực là được"

Cả nhà Loan gia đều đến Na Uy rồi, lúc này Ngải Đăng cũng không ngăn cản được Tiêu Tiêu dời qua ở cùng gia đình, đành phải an ủi mình cho Tiêu Tiêu một không gian riêng trước hôn nhân, bởi vì tục lệ kết hôn ở Na Uy quy định đăng ký trước khi kết hôn phải đính hôn trước, mà sau nghi thức đính

hôn khoảng nửa năm mới cử hành hôn lễ, nhưng ở Na Uy, thật ra đính hôn cùng kết hôn ý nghĩa không khác nhau lắm.

Tiêu Tiêu cùng Tiểu Vũ giống như trước, thường kéo nhau nằm ở trên giường kể cho nhau nghe những chuyện trong lòng mình, tâm tình Tiểu Vũ đã bình phục rất nhiều, nhưng thật ra Tiêu Tiêu không thể tin được Khắc Tra thâm tình đến thế saolại có thể phản bội Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ nói thực kiên định, chỉ kém không bắt gian tại trận. Hai người cứ như vậy hàn huyên cả đêm, kết quả ngày hôm sau thời gian đi thử lễ phục cũng đến muộn, Tiêu Tiêu còn nằm vui ở trên giường không dậy nổi.

Ngài Đăng quần cả chân lẫn người lại, sau đó bế ra ngoài, Tiêu Tiêu cứ mơ màng bị bế đến phòng thử trang phục như thế, Ngài Đăng chọn mấy bộ lễ phục rồi tự mình giúp cô đổi áo.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Lễ đính hôn. . .

Edit: Tiêu Tiêu Và Quảng Hằng

"Đính hôn phải mặc lễ phục màu trắng hết sao?" Tiêu Tiêu nhìn thấy Ngài Đăng lấy vào vài món đều là lễ phục màu trắng thuần khiết, chỉ là kiểu dáng có chút khác biệt mà thôi.

"Anh thích nhìn em mặc đồ màu trắng" Ngài Đăng kéo Tiêu Tiêu hôn nhẹ xuống tay cô, vurun tay cời bỏ nút thắt y phục của cô.

"Đề em tự cời." Tiêu Tiêu có chút đỏ mặt, mặc dù đối với thân thể lẫn nhau đều biết rõ hết rồi, nhưng vẫn còn có chút ngượng ngùng. Rất nhanh cầm lấy váy mặc vào, Bộ y phục nổi bật lên dáng người Tiêu Tiêu càng phát ra thướt tha. Ngài Đăng đứng ở phía sau Tiêu Tiêu, thân thể hai người dán sát vào nhau thân mật không có khe hở. Bộ lễ phục khóa ngực của Tiêu Tiêu làm cho người ta hít thở không thông, cổ thon dài làm cho Ngài Đăng kim lòng không đậu hôn lên, từng chút, từng chút một hướng lên trên, Tiêu Tiêu hơi nghiêng đầu, môi Ngài Đăng lập tức che kín môi cô, mọi lưỡi ấm nóng chạm vào nhau cuồng nhiệt.

Nụ hôn kịch liệt nồng nhiệt làm cho Tiêu Tiêu mềm nhũn, trước ngực phập phồng kịch liệt, ngực thấp mê hoặc làm cho Ngài Đăng xem thẳng mắt, đem Tiêu Tiêu xoay lại, gât gao ôm lấy nàng, da thịt ma sát đã làm cả người Ngài Đăng khô nóng, vốn dĩ chỉ là vuốt ve đơn thuần, bắt đầu trở nên có chút gấp gáp, bàn tay to đặt ở trên cái mông mượt mà của Tiêu Tiêu hình thành thị giác kích thích mãnh liệt.

"Ừm. . . Đừng mà. . . Bên ngoài còn có người" Tiêu Tiêu thật vất vả mới thốt thành lời.

"Ngoan, đừng sợ" Ngài Đăng đem Tiêu Tiêu ôm đến ghế nằm của phòng thử áo, để cô ngồi vào trên người của mình.

"Đừng. . . Quần áo nếu làm. . . sẽ xấu" Ngày mai sẽ phải mặc, Ngài Đăng một khi kích động thì cái gì đều không để ý, nếu làm hư thì làm sao bây giờ.

Bất quá Ngài Đăng giúp Tiêu Tiêu giải quyết cái vấn đề khó khăn này, hơi dùng sức, lễ phục liền từ trên người Tiêu Tiêu rời khỏi, toàn thân chỉ còn lại có quần lót nhỏ.

"A" Tiêu Tiêu từ đối diện trong gương nhìn thấy mình lỏa thể liền bối rối, kinh hô một tiếng nhào vào trong lòng Ngài Đăng.

"Ha ha" Ngài Đăng tựa hồ thực hưởng thụ Tiêu Tiêu yêu thương nhưng nhớ, nhịn không được cười phá lên.

"Ngứa. . . Chúng ta trở về. . . Đừng ở chỗ này" Tiêu Tiêu bắt lấy bàn tay thám hiểm chung quanh của Ngài Đăng, khẩn cầu.

"Bảo bối, em nhìn này," Ngài Đăng chỉ vào hạ thân mình đã chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại đã muốn vận sức chờ phát động rồi, kéo tay Tiêu Tiêu bao vây lấy người anh em nhỏ của mình.

"Dùng tay được không? Nếu không biến thành trên người đều là dấu xanh tím thật là khó xem" Tiêu Tiêu thấy sự tình đã không thể thương lượng, đành phải tranh thủ cơ hội cuối cùng.

Đôi tay nhỏ bé kéo khóa kéo ra, chui vào, đặt lên cự vật to lớn đã nóng bỏng, trượt nhẹ nhàng, bình thường đều là Ngài Đăng chủ đạo, hôm nay Tiêu Tiêu muốn chính mình hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này thì có chút khó khăn, suy nghĩ cả nửa ngày, Ngài Đăng vẫn không có chút dấu hiệu mềm xuống gì cả, ngược lại gấp đến độ ra một đầu mồ hôi, một đồng nhân viên cửa hàng vẫn chờ ở bên ngoài, tuy rằng những người đó không dám tới gần nhưng ở bên trong một thời gian dài như vậy, ai cũng biết bọn họ đang làm những gì.

"Thoải mái không?" Tiêu Tiêu ngẩng đầu quan sát phản ứng của Ngài Đăng, cảm giác về mặt anh rất bình tĩnh, không khỏi có chút thất bại, tay cũng bắt đầu mỏi rồi, còn vẫn duy trì đồng dạng tàn sát.

"Bảo bối, quá chậm" cảm giác tay của Tiêu Tiêu hoàn toàn là quá nhẹ, một chút độ mạnh yếu đều không có, khiến trong lòng anh thật ra ngứa ngáy, chính là khó dập hỏa.

"đã rất nhanh rồi mà, nếu không tự anh làm đi?" Tiêu Tiêu nói xong chuẩn bị buông tay ra, lại bị Ngải Đăng một phát bắt được dùng sức cọ xát hai cái.

"Xấu xa, tay em đau quá rồi." Tựa vào trên vai Ngải Đăng, một tay vô lực vận động cao thấp.

Đợi cho lòng bàn tay đã ma sát không còn cảm giác, Ngải Đăng rút cục hành động, hung hăng ôm lấy đầu Tiêu Tiêu, phát ra một tiếng gầm nhẹ, lửa nóng liền toàn bộ phun trong lòng bàn tay Tiêu Tiêu.

Lúc mở cửa đi ra ngoài, mặt Tiêu Tiêu đều sắp vùi vào trong quần áo của Ngải Đăng, hai gò má đỏ rực, tay cũng có chút mất tự nhiên. Tuy rằng biết rõ mọi người không biết, nhưng vẫn có cảm giác giống như đã bị người xem hết.

Trong cửa tiệm trừ anh ra cũng chỉ còn lại có nhân viên cửa hàng, mà lúc này nhóm nhân viên chính của cửa hàng theo quy củ đứng thành một hàng chờ Ngải Đăng phân phó, Ngải Đăng đem lễ phục vừa rồi thử xong đưa cho nhân viên cửa hàng cho bọn họ gói lại.

"Bé ngoan, còn muốn những thứ gì?" Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu ở trong lòng, tâm tình thật tốt hỏi.

"Trở về . . . Trở về" Tiêu Tiêu 1 phút cũng không muốn sống ở chỗ này, cả người cũng không được tự nhiên, trên tay còn dính dính vô cùng không thoải mái.

Vừa về tới phòng, Tiêu Tiêu liền phóng vào phòng tắm tắm rửa, bởi vì ngày mai sẽ phải làm lễ đính hôn rồi, cho nên hôm nay Ngải Đăng vẫn bị cô đuổi về chỗ ba mẹ.

"Ách. . . Xin chào" Tiểu Vũ nghe được Tiêu Tiêu đã trở lại, lập tức liền vọt tới phòng tìm cô, nhưng vừa vào cửa cũng chỉ thấy Ngải Đăng nửa ngồi nửa nằm ở trên giường Tiêu Tiêu, người nam nhân này cô chỉ thấy quá 2 lần không tính là quen thuộc.

Ngải Đăng gật gật đầu với cô, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xem tờ báo trong tay.

Tiểu Vũ xấu hổ một chút, vào không được lui cũng không nên, đành phải kiên trì hỏi "Tiêu Tiêu đâu?"

"Tắm rồi." Ngải Đăng tùy ý đáp một câu, buông báo xuống nhìn ra ngoài, trong phòng tắm trong chốc lát không có động tĩnh, anh đang suy nghĩ có nên đi vào nhìn một chút hay không.

"Nga, lát tôi sẽ đến."

Tiểu Vũ mới vừa đi, trong phòng tắm liền truyền đến tiếng hét của Tiêu Tiêu "Ngải Đăng, em quên lấy áo ngủ".

Ngải Đăng cầm áo ngủ mở cửa phòng tắm ra, bên trong bởi vì hơi nước tắm nhìn rõ rất ngắn, Tiêu Tiêu ôm ngực ngồi ở trong bồn tắm. Ngải Đăng vươn tay đem cô từ trong nước ôm ra, lấy khăn tắm bao lấy.

"Em quyết định rồi, em muốn giảm béo" Tiêu Tiêu xoa bóp thịt trên lưng của mình, có chút bất mãn, gần đây đều bị Ngải Đăng nuôi cho béo ú thế này.

"không cho phép" Anh tuyệt không cảm thấy Tiêu Tiêu mập, càng sẽ không muốn cô giảm béo, cho dù là nói cũng không được.

"Mặc mặc áo cưới rất khó coi" Mỗi người phụ nữ đều hi vọng trong ngày hôn lễ mình là đẹp nhất, trước khi kết hôn dù không mập cũng sẽ la hét muốn giảm béo, giảm béo.

"Em không mập"

"Đều tại anh, mỗi ngày ép em ăn quá nhiều" Hai tay leo trèo, bầu vú trên cổ Ngải Đăng để cho anh ôm mình đi ra ngoài.

"Ăn nhiều một chút thì tốt hơn, em rất gầy" Bọn họ mỗi đêm ôm nhau đều sợ đem cô áp đau, giống như đối với oa nhi, dễ vỡ như thủy tinh nhẹ nhàng che chở

"Hừ, một chút cũng không gầy, tháng trước đặt váy, tháng này cảm giác đã chật" còn chưa tới Na Uy, Ngải Đăng đã cho người đo kích thước của Tiêu Tiêu, bắt đầu làm lễ phục đính hôn.

"Em mặc rất đẹp mà. " Đẹp đến mức lúc ấy mình liền không nhận được rồi, đối mặt Tiêu Tiêu anh luôn sẽ có trạng huống đột phát.

"Cái kia, ngày mai phải dậy sớm sao?" Nghĩ ngày mai phải đính hôn, Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy có điểm không thể tin được, mình cũng sắp làm vợ người ta rồi, cảm giác thời gian trôi qua thực vui vẻ.

"Ừm, đêm nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh tới đón em"

Đem Tiêu Tiêu đặt lên trên giường, đắp kín mền, dỗ cô ngủ Ngải Đăng mới nhẹ nhàng rời đi.

Hôm nay ngôi biệt thự cổ kính của gia tộc Magnus phi thường náo nhiệt, trong đại sảnh đã được hoa tươi lấp lánh thay đổi hoàn toàn, mặc dù chỉ là vì gia chủ đính hôn mà tổ chức tiệc, nhưng phàm là những người có liên hệ đến gia tộc Magnus, hơn phân nửa quý tộc thượng lưu đều đến đây.

Giờ phút này Tiêu Tiêu đang ngồi ở trong phòng nghỉ trang điểm lại, cũng không có gì là lo lắng, có vẻ thực tươi mát tự nhiên, áo trắng đem cô nổi bật lên càng phát ra cao quý. Tiêu Tiêu bởi vì sợ ăn nhiều bụng sẽ to ra , cho nên từ buổi sáng đến bây giờ đều chỉ uống nước trái cây, ngồi ngay ngắn ở trên ghế từ từ nhắm hai mắt để cho thợ trang điểm giúp cô xử lý.

"Tiêu Tiêu, giờ đã lập gia đình, về sau cũng không thể tùy hứng như vậy nữa" Hà Thanh Lăng ngồi ở bên cạnh nắm lấy tay Tiêu Tiêu, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cảm thấy con gái còn nhỏ, nhưng bây giờ đã phải đem cô giao cho người khác .

"Dạ" Tiêu Tiêu nhìn xuống muốn khóc, Tiêu Tiêu dùng sức nắm lấy tay mẹ.

"Tuy rằng Ngải Đăng cưng chiều con, nhưng con cũng nên quan tâm nó nhiều hơn, không thể luôn để nó chiều cô con, biết không?"

"Con sao có thể không quan tâm anh ấy chứ" Tiêu Tiêu nghe thấy mẹ nói như vậy liền không đồng tình .

"Nhìn con kia, lại nổi tính trẻ con ra nữa rồi, ăn một bữa cơm đều phải dỗ còn gọi quan tâm nó à" Ngay cả thợ trang điểm bên cạnh nghe mẹ nói cũng nhìn không được bật cười.

"Hừ, con đâu có bảo anh ấy dứt con đâu" Tiêu Tiêu ngượng ngùng cúi đầu, má hồng đỏ hơn. Lúc này nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Ngải Đăng vừa vặn đẩy cửa tiến vào, đã nhìn thấy cô vợ nhỏ bé của mình đang then thùng cúi đầu. Hôm nay Ngải Đăng phối hợp với Tiêu Tiêu mặc bộ Âu phục màu trắng, thẳng tắp, quần áo cắt vừa người, khiến cho anh như Vương tử từ trong tranh bước ra.

"Bé ngoan, chuẩn bị xong chưa?" Ngải Đăng đi đến trước mặt Tiêu Tiêu ngồi xổm xuống, nhìn cô hôm nay vì mình xinh đẹp như vậy lại nhìn không được muốn hôn môi cô.

"Dạ, đã bắt đầu sao?"

"Vẫn chưa, nhưng cha đến rồi, đang ở bên ngoài cùng bác trai nói chuyện"

"Thân gia đến đây à, bảo tất cả mọi người vào đi, Tiêu Tiêu đã chuẩn bị xong." Hà Thanh Lăng đứng lên, đây là lần đầu tiên các gia trưởng hai nhà gặp mặt.

Rất nhanh tán gẫu một chút, Loan ba ba cùng bá tước Kerr Ôn liền cùng nhau vào, hôm nay Loan ba ba hiếm khi ăn mặc vô cùng nghiêm trang như thế này, khuôn mặt tươi cười vui mừng tựa như Phật Di Lặc. hiện tại mong muốn đã đạt một nửa, nếu con trai mình cũng cưới thêm con dâu về nhà, sau đó Tiêu Tiêu bảo bồi sinh một đứa cháu cho mình chơi đùa thì càng hoàn mỹ.

"Nhị Nhị?"

Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn thấy bá tước Kerr Ôn đi đến trước mặt mẹ mình, thì ra ông ấy cũng biết nói tiếng Trung sao? ! hiện tại tình huống này là thế nào? Sao lại có cảm giác quý dị như vậy.

Hà Thanh Lăng nhíu mày nhìn tay mình bị lôi kéo, có chút khó hiểu, thân gia quá nhiệt tình đi, đây lần đầu tiên gặp mặt nha.

Hình như là phát giác mình thất thố, bá tước Kerr Ôn buông tay ra khẽ ho hai tiếng, cẩn thận nhìn chằm chằm Hà Thanh Lăng trước mặt trong chốc lát, biểu tình bắt đầu trở nên có chút tuyệt vọng, tuy rằng rất giống, nhưng đây không phải là Nhị Nhị.

"Cha?" Ngải Đăng đi tới cứu vớt thanh bạch của mẹ vợ, bước đến đỡ lấy cha mình có chút lảo đảo, nghi hoặc hỏi.

"Các người quen nhau?" Loan ba ba ghen tỵ ôm vợ, đã nhiều năm như vậy, sao ông vẫn không biết bà xã yêu của mình có quen biết lão nam nhân ngoại quốc anh tuấn này.

"Em không biết" Vợ ông vội vàng xua tay phủ nhận, bà không biết người này à, cũng không thể để cho ông xã hiểu lầm.

Loan Thần Thiên lúc này cũng đi đến, mà phía sau giống theo đuôi đi theo dĩ nhiên là Adele, còn tại càng không ngừng tiến đến trước mặt Thần Thiên nói chuyện, thấy Ngải Đăng trong phòng cũng không có bò lên . Toàn bộ phòng cũng chỉ nghe được tiếng Adele bô bô ồn ào, Tiêu Tiêu có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đứng ở phía sau Ngải Đăng ôm cánh tay anh nhìn một màn phức tạp trước mắt này .

"Là tôi nhận lầm người" bá tước Kerr Ôn miễn cưỡng nờ nụ cười, muốn cứu lại cục diện đã cứng nhắc .

"Tổng tài, bên ngoài đã chuẩn bị xong" Phi Lực nhận được ánh mắt Ngải Đăng, vội vàng nói.

"Ừm, chúng ta đi ra ngoài trước đi" Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu dẫn đầu đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Song hỷ lâm môn . . .

Edit: Tiểu Tiêu Và Quảng Hằng

Khi đôi tình nhân đi theo phía sau bá tước Kerr Ôn trên thang xoay tròn chậm rãi đi xuống thì trong đại sảnh bộc phát ra một trận vỗ tay nhiệt liệt , Tiêu Tiêu một tay kéo Ngải Đăng, một tay khẽ nâng làn váy, đối mặt đèn loang loáng thực tự nhiên lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Hiện trường có rất nhiều phóng viên đến đây đều vì tin tức người thừa kế gia tộc Magnus đính hôn, người hai nhà đứng thành một hàng hào phóng để cho mọi người chụp ảnh, trước kia Tiêu Tiêu ở Na Uy rất ít lộ diện trước mặt phóng viên, truyền thông chỉ biết vị hôn thê Ngải Đăng là đèn từ gia đình thương nhân Trung Quốc, mà lần này vẫn là Tiêu Tiêu lần đầu tiên làm nổi bật tâm tư của nhân vật.

Sau đó do bá tước Kerr Ôn phát biểu nói chuyện, chính thức tuyên bố tin tức Ngải Đăng cùng Tiêu Tiêu đính hôn , theo quy củ kế tiếp là vị hôn phu thê hai người cùng nhảy điệu vũ đầu tiên.

Ngải Đăng nâng tay Tiêu Tiêu đi vào sân nhảy, đây là lần thứ ba hai người khiêu vũ trước mọi người, nhưng lại ăn ý dị thường, khán giả chung quanh dần dần cũng gia nhập vào đó, một đôi lại một đôi cùng nhau nhảy múa, tất cả mọi người ăn ý đem vị trí ở giữa nhường lại cho hai vị nhân vật chính.

"Bé ngoan?" Ngải Đăng phát hiện môi Tiêu Tiêu có chút trắng bệch, lập tức liền dừng lại bước khiêu vũ, ôm eo của cô.

"Em không sao" Tiêu Tiêu đem mặt vui sâu vào trong lòng Ngải Đăng, có thể là một ngày chưa ăn gì, nên cảm giác đầu có chút choáng váng.

"Chúng ta đi nghỉ ngơi một chút?"

"Đừng, không cần" Cả đôi chỉ có một lần đính hôn cũng không thể bởi vì cô mà xảy ra sai lầm, ngẩng đầu còn muốn nói gì đó với Ngải Đăng, lại cảm giác tâm mất mớ hồ nhìn thấy chung quanh rung chuyển, ở trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người chung quanh rốt cục mất đi tri giác.

Khi Tiêu Tiêu... tỉnh lại, chung quanh thực im lặng, không có tiếng huyền ảo, cũng không có thanh âm tấu nhạc, nhìn bốn phía một chút, là ở trong phòng ngủ, chung quanh không ai, Tiêu Tiêu cảm thấy một trận hoảng hốt, muốn ngồi dậy. Lúc này cửa từ bên ngoài đẩy ra, Ngải Đăng thấy động tác của Tiêu Tiêu vội vàng bước đến, thả khay từ trên tay xuống .

"Ngao, nằm xuống nghỉ ngơi nhiều, đừng , anh dứt em ăn chút gì nha." Tiêu Tiêu cảm thấy biểu tình của lúc này Ngải Đăng rất không bình thường, có chút rối rắm lại có chút vui sướng.

"Em bị sao vậy?" Tiêu Tiêu đề huyệt thái dương, cảm thấy đầu vẫn có chút đau.

"Ngao, trước ăn xong rồi anh sẽ nói với em" Ngải Đăng hôn nhẹ lên tay Tiêu Tiêu, bung lên một bên cơm rang do mẹ tự mình làm, dứt cho Tiêu Tiêu.

"Em bị bệnh sao?" Há mồm hưởng thụ sự hầu hạ của Ngải Đăng, Tiêu Tiêu có chút tiểu tụy hời, nếu không sinh bệnh làm sao có thể cảm giác cả người đều không có chút sức lực.

"Bé ngoan" Ngải Đăng chăm chú nhìn Tiêu Tiêu, không chế không nổi nội tâm vui sướng, "Anh sắp làm cha" .

Nháy mắt Tiêu Tiêu mở mắt thật to , miệng cũng dài thành hình O, làm ba ba? nói như vậy cô có?

"A. . ." Tiêu Tiêu lập tức nhảy lên, cả người hoàn toàn đã không còn suy yếu như vừa rồi, đứng ở trên giường muốn nhảy lên, a a, cô được làm mẹ! !

"Bé ngoan, dừng lại, cẩn thận cục cưng" Ngải Đăng khẩn trương đỡ lấy Tiêu Tiêu nhảy loạn, bác sĩ mới nói trước 3 tháng vẫn chưa ổn định, nhất định phải cẩn thận.

Tiêu Tiêu vọt tới bên giường, hai tay mạnh mẽ ôm lấy cổ Ngải Đăng , kích động hôn môi Ngải Đăng , giấc mộng từ nhỏ của cô chính là sinh một đứa nhóc, mỗi ngày cho nó ăn mặc thật xinh đẹp .

"Là trai hay gái?" Tiêu Tiêu đang ôm lấy mặt Ngải Đăng hỏi.

"Bây giờ còn chưa biết, bác sĩ nói mới 1 tháng." Ngải Đăng nhìn Tiêu Tiêu hiểu rõ ánh mắt đã muốn khóc, hiện tại cuộc đời của anh lại thêm một phần trách nhiệm

"A, em đây về sau nhiều lắm nhai thêm một chút, khó trách cảm giác gần đây cứ lên cân, thì ra là có cục cưng nha." Tiêu Tiêu làm bầm lâu bầu nói, cô đã bắt đầu chờ mong thời điểm cục cưng được sinh ra.

Nhắc tới việc này, sắc mặt Ngải Đăng liền lạnh xuống "Bé ngoan, hôm nay em vẫn chưa ăn cơm?" Bác sĩ thế nhưng nói Tiêu Tiêu là vì bụng rỗng sau đó lại quá khẩn trương nên mới dẫn đến não bộ cung cấp máu không đủ mà té xỉu .

"Ăn vào thì khi mặc váy sẽ có chút mập" Tiêu Tiêu cúi đầu nói yếu ớt, lúc trước cô lại không biết có cục cưng mà.

"Về sau không được như vậy, mẹ mới vừa nói, về sau ẩm thực của em sẽ do bà tự mình phụ trách"

"Mẹ?"

"Bé ngoan, chúng ta đã đính hôn, về sau cũng nên đổi cách xưng hô chứ " về sau Tiêu Tiêu cũng phải gọi bá tước Kerr Ôn là cha .

"Nga, mẹ, Baby đâu?"

"Em sau này sẽ ở đây, ba mẹ để cho tiện chăm sóc cho em, đã quyết định dời qua , bây giờ trở về thu thập rồi."

"Anh thích trai hay gái?" Tiêu Tiêu sờ sờ bụng của mình, thật thần kỳ, nơi này đã có một đứa con.

"Điều thích" Ngải Đăng một tay ôm eo Tiêu Tiêu, một tay chụp lên tay Tiêu Tiêu, sinh con trai ra có thể bảo vệ Tiêu Tiêu, sinh gái thì có thể cùng Tiêu Tiêu làm bạn, là áo bông nhỏ của cô.

"Ừm, sinh cục cưng, anh có thể chỉ thích cục cưng không thích em hay không?" Tiêu Tiêu nín lấy áo Ngải Đăng ngây thơ hỏi.

"sẽ không" sẽ thích cục cưng chỉ bởi vì là Tiêu Tiêu sinh , là minh chứng tình yêu tốt nhất của Tiêu Tiêu cùng anh trong lúc đó.

"Hừ, đơn giản như vậy, nhiều lời không được sao!"

"Anh yêu em, cục cưng cũng yêu em" Ngải Đăng thực nguyện ý phối hợp cô cố tình gây sự.

"Hắc hắc" Tiêu Tiêu ngây ngô cười lại ôm sát Ngải Đăng.

Từ lúc có cục cưng đến nay, cuộc sống của Tiêu Tiêu đã bị hoàn toàn bị đảo điên rồi, từ một cái từ cô gái trực tiếp tiến hóa làm lão nhân dưỡng sinh. Bởi vì lo lắng an toàn khi mang thai, hôn lễ định vào 2 tháng sau, 2 tháng này nhiệm vụ của Tiêu Tiêu chính là an tâm dưỡng thai.

Đối với Ngải Đăng mà nói, đây là song hỷ lâm môn, cha mẹ hai nhà cũng hiểu được mừng vui gấp bội. Nhưng tâm tình của Loan ba ba gần đây không tốt lắm, luôn giống đề phòng cướp, đề phòng bá tước Kerr Ôn, thời thời khắc khắc vẫn duy trì lực chú ý ở độ cao nhất , ông cảm giác ánh mắt của bá tước Kerr Ôn khi nhìn vợ mình có chút gì đó là lạ, nhưng lại không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào.

Gần đây gia tộc Magnus luôn là tiêu đề trong các mặt báo, ban đầu chính là người thừa kế của gia tộc đính hôn, sau đó lại truyền ra tin tức có thai, hiện tại ngay cả Bá tước phu nhân cũng không cam chịu tịch mịch, một tờ báo rất uy tín ở địa phương tung ra một tin tức chấn động đó chính là bá tước phu nhân Katherine vài năm gần đây, trong lúc làm đại sứ từ thiện của trẻ mồ côi đã đem hầu hết số tiền viện trợ bỏ vào túi riêng, cũng ngầm ám chỉ là tiếp tế cho vùng đất gia tộc của nhà mẹ đẻ. Sau đó, khi phóng viên lại vô tình tiết lộ ra câu chuyện ngoại tình của Katherine , khiến cho vị phu nhân bá tước với danh dự cao vút này xuống dốc không phanh, các loại tin tức phản đối theo nhau mà đến.

Bá tước Kerr Ôn sau khi biết tin tức này, biểu hiện dị thường trầm mặc, nhưng chỉ đi ngang qua bên cạnh Ngải Đăng thì đứng vững bước, chung quy không nói gì thêm, chỉ phái người bắt tay vào làm đem Katherine đuổi về tư gò đất vụn cách tránh né tiếng gió, người biết chuyện cũng biết này tiến bước dễ dàng, muốn tiếp trở về liền khó khăn.

"Oe. . ."

Ngải Đăng chạy nhanh đưa Tiêu Tiêu khăn mặt sạch sẽ cùng thanh tâm lộ, không biết có phải là nguyên nhân tâm lý hay không, từ lúc biết có con nhỏ cho đến nay, Tiêu Tiêu đã bắt đầu nôn nghén rồi, còn càng ngày càng lợi hại, vừa rồi cũng chỉ là ăn vài miếng trứng chưng, liền hận không thể đem mặt đều nhỏ hết ra.

"Bảo bối, có tốt chút nào không?" Ngải Đăng thuận thực vỗ vỗ lưng Tiêu Tiêu, giúp cô thuận khí , đau lòng nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt.

"Ngô. . ." Ngải Đăng đưa lên nước cho cô súc miệng, để cô thoải mái tựa vào trọng lòng ngực của mình.

"Em đói" Tiêu Tiêu nín lấy quần áo Ngải Đăng đáng thương nói, rất đói bụng nhưng là ăn liền ói, ói ra lại muốn ăn, quả thực chính là tuần hoàn ác tính.

"Ngaoan, muốn ăn cái gì, anh liền bảo cho bọn họ lại đi làm" Ngải Đăng hiện tại tuyệt không thích cục cưng trong bụng Tiêu Tiêu, làm hại Tiêu Tiêu vất vả như vậy, cơm cũng ăn không ngon, buổi tối còn không ngừng đi toilet.

"Muốn mẹ Lưu làm bánh nướng áp chảo hương hành thôi."

"Được, anh đã cho người đưa Loan Thần Thiên về rồi, hiện tại trước ráng chịu chút được không?" Bởi vì Hà Thanh Lăng luyện tiếu Tiêu Tiêu, Loan ba ba lại lo lắng thể tử, cho nên ngày nghỉ qua đi chỉ có Loan Thần Thiên một mình về nước .

"Vâng. . . À, đừng để nhiều dầu , rất hôi." Tiêu Tiêu vừa nói xong, liền thấy một đoàn bóng đen vọt vào đến.

"Tiêu Tiêu bảo bối, hôm nay nhiều không?" Loan ba ba làm xong vận động nâng cao bụng tròn nức ních vội vàng chạy đến bên cạnh Tiêu Tiêu.

"Baby, hôi quá à!" một thân mồ hôi ẩm ướt, Tiêu Tiêu buồn cười che mũi nói.

"Nga nga, ba lập tức đi tắm rửa thay quần áo ngay, Tiêu Tiêu bảo bồi đừng ghét bỏ ba ba."

"Hắc hắc, mẹ đâu rồi, hôm nay yên tâm để mẹ một mình?" Gần đây Loan ba ba không rời mẹ Hà nửa bước, sợ rằng nam nhân ngoại quốc lợi dụng thời cơ, mẹ vô cùng tốt lại có khí chất Đông Phương thần bí, vẫn đưa tới không ít sỏi mơ ước.

"A, ba quên mất, Tiêu Tiêu chờ ba sẽ tới nữa" Vừa nói xong Loan ba ba vừa gấp như lửa cháy chạy ra ngoài.

"Ha ha. . ." Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng khôi hài của Baby cười đến ngã ra sau.

"Bé ngoan, đừng cười như vậy, lát nữa lại sẽ không thoải mái" Ngải Đăng hiện tại đã sắp thành chức bảo mẫu của Tiêu Tiêu, lúc nào cũng bảo hộ trái phải.

Mà lúc này Hà Thanh Lăng đang nắm tay Dạ Bồ Trí bước chậm rãi trong vườn hoa phía sau, rất có chút khó tưởng tượng phía sau ngôi biệt thự ở kính này lại có mảnh vườn hoa rậm rạp đến như vậy, có thể nhìn thấy đám hoa cỏ này được chăm sóc vô cùng tốt.

Lực chú ý của Dạ Bồ Trí cũng không ở hoa cỏ, sớm bị chuồn chuồn hấp dẫn đi rồi, trong khoảng thời gian này Dạ Bồ Trí tìm được bạn chơi, cùng tiểu nhi tử, hai đứa bé mỗi ngày đều ở bên ngoài chơi đến trời tối mới trở về ngủ.

"Dạ Bồ Trí, đừng chạy xa quá." Thấy vẻ nóng lòng muốn thử của Dạ Bồ Trí, Hà Thanh Lăng đành phải buông cậu bé ra.

Hà Thanh Lăng thực thích hoa hoa cỏ cỏ, trong nhà vườn hoa nhỏ đều đã bị Bồ Trí phá. Hơn nữa rất hiếm khi nhìn thấy được cảnh tượng bạt ngàn của cánh đồng hoa như ở chỗ này, nhất là có Ngàn Lam Hạc Dạ sinh trưởng tốt tươi như thế. Hà Thanh Lăng có chút kích động vurun tay sờ, màu của cỏ rực rỡ có vẻ như cỏ sinh mạng vậy, hơn một lần thấy nó vẫn là hơn hai mươi năm trước đi, khi đó em họ của mình vẫn còn sống.

"cô cũng thích nó sao?" một thanh âm có chút trầm trọng cắt đứt suy nghĩ của Hà Thanh Lăng, Hà Thanh Lăng quay đầu nhìn bá tước Kerr Ôn ở phía sau.

"Tại sao ông lại có thể có Ngàn Hạc Lam Đại?"

"cô cũng biết nó tên là Ngàn Hạc Lam Đại? Vậy cô cùng Hà Nhị có quan hệ như thế nào?" Bá tước Kerr Ôn nói rất chậm, khi nói đến tên "Hà Nhị" này thì giọng nói có chút run rẩy, giống như bụi trần nhiều năm trong trí nhớ bị gọi lên.

"Hà Nhị?" Ánh mắt Hà Thanh Lăng lóe lên một cái, không xác định lặp lại một lần, đã bao lâu rồi bà chưa từng nghe qua tên này rồi, "cô ấy là em gái tôi"

"Ha ha, trách không được, trách không được Tiêu Tiêu lại có dáng vóc giống cô ấy như vậy" đi vào Ngàn Hạc Lam Đại, bá tước Kerr Ôn vurun tay ôn nhu vuốt ve giống như đang vuốt ve tình nhân.

Hà Thanh Lăng nín một bụng nghi vấn, nhưng không mở miệng, bởi vì bà cảm nhận được bi ai đến từ trên người người nam nhân này, cái loại bi ai tuyệt vọng đến mức tận cùng này.

"cô ấy từng nói Ngàn Hạc Lam Đại giống như là con của cô ấy, nhưng là đã nhiều năm như vậy, tôi đem con nuôi lớn rồi, nhưng cô ấy lại không thể nhìn thấy. . ."

"cô ấy vẫn không tha thứ cho tôi. . . Để cho cuộc đời này của tôi sẽ không còn được gặp lại cô ấy chính là trừng phạt lớn nhất"

"cô ấy cười rộ lên rất đẹp, hai lúm đồng tiền ẩn hiện, bên trong đôi mắt luôn có đủ loại ý đồ xấu, có đôi khi nhìn Tiêu Tiêu tôi đã giật mình cảm thấy cô ấy vẫn chưa rời khỏi tôi. Tôi không phải một người chồng có đủ tư cách, không phải một người có đủ tư cách làm cha, cả đời này của tôi đã tràn ngập thất bại cùng bi kịch, tôi thực may mắn khi Ngải Đăng có Tiêu Tiêu, nên tôi có thể xem như đã chuộc lại phần nào lỗi lầm."

Bá tước Kerr Ôn không hề để ý có người nghe hay không, một mình nói liên miên bất tận, Hà Thanh Lăng cẩn thận nghe ý tứ trong lời nói của ông, càng nghe tâm càng trầm, càng nghe càng kinh ngạc.

"Ông. . . Ông là. . . ?" Giọng của Hà Thanh Lăng có chút không xong, bà không xác định người này có phải là người năm đó mà em bà quyết định bỏ đi theo.

"Tên Trung Quốc của tôi gọi Hà Sơn" đây là Hà Nhị lấy tên, cùng họ với cô ấy, giống tòa núi lớn bảo vệ cô ấy.

"Hà Sơn? . . . Hà Sơn? . . . Ông. . . Ông chính là người đàn ông đã cùng Nhị Nhị bỏ trốn năm đó, thì ra là thế, thì ra ông căn bản là không phải người Trung Quốc, khó trách Đường thúc, bọn họ tìm khắp nơi không thấy."

Hà Thanh Lăng nói lên chuyện cũ có chút áp chế không nổi kích động, cô em họ Hà Nhị là cô em gái thân cận với bà nhất, nhưng về sau, khi cô ấy đi rồi, đi cùng một nam nhân mà cô ấy yêu, Hà Thanh Lăng nghĩ rằng em họ mình sẽ hạnh phúc, sẽ bình an khoái hoạt sinh hoạt tại thế giới khác, nhưng sự thật cũng không phải như vậy, mà tạo thành kết cục như bây giờ hết thấy là do trước người nam nhân mất này.

1. Thích nghe đôi phương gọi mình là gì?

Ngải Đăng: Ông xã.

Tiêu Tiêu: ách. . . Tùy tiện đi, sao cũng được!

Ngài Đăng vừa thấy sắc mặt hồng lên của Tiêu Tiêu là biết cô đang suy nghĩ gì rồi, Tiêu Tiêu chỉ khi ở trong một loại tình huống mới thốt ra ba chữ này, đó là khi mỗi lần làm tình mà tại thời điểm không còn lựa phản kích mới dùng ba chữ này xin tha.

2. Cho rằng bộ phận nào của đối phương hấp dẫn mình nhất?

Ngài Đăng: toàn bộ (bắt quá ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào ngực Tiêu Tiêu, do sắp sinh cực cung, ngực Tiêu Tiêu càng ngày càng mềm lại, làm cho anh yêu thích không buông tay, mỗi ngày đều phải vuốt ve mới có thể đi ngủ)

Tiêu Tiêu: Ánh mắt

Ngài Đăng trừng mắt nhìn Tiêu Tiêu không tiếng động hỏi, chẳng lẽ trên người của anh chỉ có ánh mắt mới hấp dẫn em sao? ! ! Tiêu Tiêu vô tội ngây ngô cười, người ta hỏi là thích nhất mà , tối! !

3. tật xấu của đối phương là gì?

Ngài Đăng: không có.

Tiêu Tiêu: người đàn ông chủ nghĩa gia trưởng, bá đạo, khi dễ trẻ con (mỗi lần nhìn con bị anh tra tấn, mình cũng đau lòng muốn chết, có ba ba nhà ai mà bắt đứa nhỏ của chính mình tự đi kiếm tiền xài tiêu vật khi chỉ mới 5 tuổi ! ! Quả thực, giai cấp tư sản là bóc lột sức lao động trẻ em)

Ngài Đăng nguy hiểm nheo mắt lại, bảo bối, buổi tối hôm nay em xong đời rồi. Dám nói anh khi dễ trẻ con? Hừ hừ, buổi tối trở về đưa cho con nhiều số liệu phân tích hơn nữa.

4. Hai người lần đầu tiên hẹn hò là ở nơi nào?

Ngài Đăng: Mới trước đây.

Tiêu Tiêu lập tức phản bác: Bạn đừng nghe anh ấy nói lung tung, hình như là ở trên du thuyền .

Người chủ trì: khi đó không khí giữa hai người thế nào?

Ngài Đăng: tốt lắm, cô ấy đối với tôi yêu thương nhưng nhỏ.

Tiêu Tiêu: anh lại nói lung tung, rõ ràng là anh nắm tay em trước, cũng là anh chủ động ôm em! !

Người chủ trì: khụ, thỉnh quý vị trở lại chủ đề chính.

Ngài Đăng: tốt lắm

Tiêu Tiêu: cũng không tệ lắm , xem như hai người chân chính lần đầu tiên ở chung một chỗ .

5. Lúc đó sự tình nào sẽ phát triển?

Ngài Đăng: ôm, hôn môi

Tiêu Tiêu: thân ái đi

Người chủ trì: hôn môi kịch liệt sao?

Ngài Đăng: không tính kịch liệt nhưng thực sự hưởng thụ

Người chủ trì: ai thực sự hưởng thụ?

Ngài Đăng nhìn Tiêu Tiêu cười đến ý tứ hàm xúc không rõ, há mồm nhẹ thò ra cái chữ "em"

Tiêu Tiêu: em kháng nghị, anh nói dối! rõ ràng là anh đối với em vừa hôn lại vừa ôm, quần quít lấy em không tha .

6. Trước khi kết hôn thường xuyên đi đến địa điểm ước hẹn hò nào?

Ngài Đăng: trên giường

Tiêu Tiêu: trong nhà thôi, lúc ở trong nước đám chó săn nhiều lắm, đi trên đường chủ yếu là né tránh , cho nên không bằng ở nhà cùng nhau đọc sách, cùng nấu cơm

Người chủ trì: vậy sau có cực cung hai người còn có thể một mình đi ra ngoài hẹn hò không?

Ngài Đăng: Được, thường xuyên.

Tiêu Tiêu: anh ấy luôn có ý tưởng bỏ lại bọn nhỏ , nhưng phần lớn vẫn là mang theo các bảo bảo đi cùng nhau.

7. Nếu cảm thấy hiềm nghi đối phương thay lòng đổi dạ ,thì phải làm sao?

Ngài Đăng mắt lạnh nhìn người chủ trì, bảo trì trầm mặc, bởi vì anh cảm thấy câu hỏi này căn bản không phải là câu hỏi.

Tiêu Tiêu: Có lẽ. . . không thể nào!

Người chủ trì liều chết tiếp tục truy vấn: nếu như nói nếu có nhất vạn(không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn).

Ngài Đăng: không có nhất vạn.

Tiêu Tiêu: Có lẽ nên mang các bảo bảo rời khỏi anh ấy, để cho anh ấy vĩnh viễn không tìm thấy.

Ngài Đăng: em dám! !

Tiêu Tiêu: anh dám em liền dám! !

Ngài Đăng: anh không biết.

Tiêu Tiêu: em đây cũng sẽ không.

8. Có từng nói dối với đối phương không? Có từng cãi nhau vì cái gì không?

Ngài Đăng: không có nói dối, không có cãi nhau.

Tiêu Tiêu: không có cơ hội lừa anh ấy được nha, anh ấy thực khôn khéo . Cãi nhau á, em có cãi nhau thì bất quá giống như âm ỹ không chịu đứng dậy. Bạn cũng biết đó, tính tình cái người kia căn bản sẽ không cãi nhau, chỉ biết dùng ánh mắt mờ ám trừng mình thôi.

Người chủ trì: đều là những thứ gì chính là hình thức

Khắc khẩu?

Tiêu Tiêu: thì bởi vì anh thực bá đạo, không được làm cái này cũng không được làm cái kia, cho nên tôi mới tranh cãi một đôi lời , bất quá đều bị anh chèn ép . Sau này, là vì các bảo bảo, bạn không biết đầu anh thực sự bất công , đối con gái rất tốt, đối với con trai thì rất kém cỏi, luôn hung hãn với Đa Ngôn. Lần trước , rõ ràng là do Ái Á đứng không vững tự ngã xuống, Ngài Đăng lại phạt Đa Ngôn quỳ cả một buổi chiều, nói là nó không bảo vệ tốt cho em gái.

Người chủ trì: vậy sau đó làm như thế nào hòa giải?

Tiêu Tiêu đỏ mặt, lần này đến phiên cô trầm mặc không nói. Cả đêm cô không cho Ngài Đăng vào phòng, không nghĩ tới sáng ngày thứ hai anh lại đem cửa phá nát, ôm lấy cô bước vào phòng khách rồi khóa lại, sau đó hai người ở đến tối mới đi ra.

9. Hai người lần đầu H ở địa điểm nào?

Ngài Đăng: trong ngôi nhà ở Trung Quốc của chúng tôi .

Tiêu Tiêu: ách. . . Ân.

Người chủ trì: là ai chủ động trước ?

Ngài Đăng: cô ấy

Tiêu Tiêu: bắt đầu là tôi , nhưng là về sau là anh ấy là chủ đạo , hừ, anh dám nói anh không muốn sao, em đây còn không phải là sợ anh nhìn đến mức quá vất vả chứ sao.

Người chủ trì: ngay lúc đó cảm tưởng là gì?

Ngài Đăng: rốt cục cô ấy cũng là của tôi.

Tiêu Tiêu: tôi đã làm thực . .

Người chủ trì: lúc ấy bộ dáng của đối phương là?

Ngài Đăng: thực mê người, toàn thân ửng hồng.

Tiêu Tiêu: hai mắt đều nhắm lại, không thấy gì hết , chỉ cảm thấy rất mất sức lực.

Người chủ trì: làm bao nhiêu lần a?

Ngài Đăng: 6 lần.

Tiêu Tiêu: anh lại dám đếm sao? Anh biến thái! ! Em không chú ý, cảm giác chính là anh không ngừng muốn, trước sau đều rất khó chịu .

10.một tuần lễ thì số lần H là?

Ngài Đăng: không đếm được.

Tiêu Tiêu: ách. . . Đây. . . Anh luôn muốn đột nhiên tập kích.

Người chủ trì: ngài cảm thấy lý tưởng nhất là dưới tình huống nào, ngày nào trong tuần thực hành là tốt nhất ?

Ngài Đăng: một ngày một lần.

Tiêu Tiêu: một vòng hai lần đi.

Người chủ trì: cảm thấy đối phương ở trên giường cơ thể có tư thế nào là hưởng thụ nhất?

Ngài Đăng: cô ấy yêu thích tôi từ phía sau tiến nhập vào, tuy rằng như vậy cô ấy sẽ ngược ngừng, nhưng mỗi lần đều thực hưng phấn.

Tiêu Tiêu: tôi cảm thấy loại nào anh ấy cũng đều hưởng thụ, chỉ cần cho anh ấy, anh ấy đều hấp tấp .

Ngài Đăng:

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chuyện xưa như mây khói . . .

Edit: Tiểu Phúc

Beta: B. Cat & Quảng Hằng

"Nhị Nhị đâu? Nhị Nhị bây giờ đang ở đâu?" Sắc mặt Hà Thanh Lăng gần như trắng bệch hỏi, vợ của ông ta không phải Nhị Nhị, vậy Nhị Nhị đi đâu?! Ngài Đăng là con lai, mà cũng nghe nói mẹ của Tiêu Tiêu là người Trung Quốc, chẳng lẽ Ngài Đăng là con của Nhị Nhị ? Như vậy Ngài Đăng cùng Tiêu Tiêu, chính là. . . Anh em họ? Nghĩ như vậy, Hà Thanh Lăng vốn đứng không vững thiếu chút nữa té ngồi trên mặt đất, mọi chuyện làm sao có thể biến thành như vậy!

"Bà. . ." bá tước Ôn Kerr bước đến muốn đỡ Hà Thanh Lăng lên, lại bị Loan Đức Hồng chụp tay lại.

"Thanh Lăng, Thanh Lăng, em làm sao vậy?" Loan ba ba hỏi vài người làm mới biết được Hà Thanh Lăng mang theo Dạ Bó Trí tới chỗ này, liền đuổi đến đây, từ xa đã nhìn thấy lão bà của mình ngồi dưới đất, mà bá tước Ôn Kerr đang vươn tay ra.

"Đứa nhỏ, hu hu, Tiêu Tiêu của chúng ta, Tiêu Tiêu " Nhào vào trong lòng của chồng, ma ma đã khổng chế không nổi bản thân nữa, khóc lớn lên. Vì cô gái đáng thương kia chính là con gái của mình, bà đã dự đoán đến con gái của mình mình khi biết tin tức này sẽ đau khổ biết bao nhiêu .

"Đừng khóc, đừng khóc, có anh ở đây, Tiêu Tiêu tốt lắm , không có việc gì, anh vừa nhìn thấy nó mà, cháu nội của chúng ta cũng tốt lắm"

"Cháu nội ! Đúng, không được, bây giờ hãy bảo với Tiêu Tiêu bỏ đứa nhỏ đi, không thể sinh nó ra" Hà Thanh Lăng đứng lên giằng khỏi tay Loan ba ba xông ra ngoài.

Những lời này làm cho Loan ba ba sợ hãi, muốn phá bỏ đứa nhỏ, cái này không thể được, ông vẫn chờ cục cưng bảo bối của Tiêu Tiêu kêu hai tiếng 'ông ơi', "Thanh Lăng, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Em đừng kích động mà! Từ từ nói"

"Ô ô, Tiêu Tiêu đáng thương của em , nó đã yêu anh họ của mình . . ."

"Anh họ?" bá tước Kerr Ôn vẫn đang trợn mắt há hốc mồm rốt cục cũng bắt được từ mấu chốt , chẳng lẽ cô ấy đang nghĩ đến Ngài Đăng là con của Nhị Nhị ? không có khả năng a .

"Bà. . . Bà, không phải. . . Ngài Đăng không phải là con của Nhị Nhị " bá tước Ôn Kerr nhanh chóng mở miệng giải thích.

Những lời này đã thành công làm ngừng lại tiếng khóc của Hà Thanh Lăng, nhưng chỉ là tạm dừng một lát, bà lại bộc phát ra tiếng tru kinh thiên động địa hơn "Ông không cần an ủi tôi, con gái tôi số thật khổ mà!"

Bá tước Ôn Kerr trên đầu đầy hắc tuyến, khí lạnh chợt chạy dọc xuống "thật không phải mà"

"thật sự?" Loan ba ba lúc này cũng tựa hồ như thấu hiểu cái gì rồi, giúp Hà Thanh Lăng khóc đến thở không ra hơi hỏi.

"thật sự " Xác định cùng với khẳng định.

"Phù. . ." Chuyện này làm bà yên tâm lại, may quá, thật may quá nếu không Ngài Đăng cùng Tiêu Tiêu đều bị điên mất. Bất quá bà nghĩ cho dù là có quan hệ máu mủ, Ngài Đăng cũng sẽ không bán khoản về đạo đức luân lý.

"Vậy Nhị Nhị đâu rồi, ông đem Nhị Nhị đi đâu vậy?" Phục hồi tinh thần lại, hiện tại trong đầu bà lại xuất hiện một nghi vấn.

"Nhị Nhị. . . thật xin lỗi. . . Đều là lỗi của tôi, tại tôi hết!"

Lúc trước chính ông mang Hà Nhị đi, nhưng khi xúc động qua đi ông lại do dự, ở Na Uy ông đã có vị hôn thê, áp lực gia tộc khiến cho ông khiếp đảm, nếu muốn có được tình yêu thì nhất định phải mất đi địa vị lẫn tình thân. . . Lựa chọn tàn khốc này đang xảy ra trước mặt ông, nhưng nghĩ đến người yêu xinh đẹp, ông vẫn quyết định cố gắng một lần, đem Nhị Nhị an bài tại một nơi bí mật ở Na Uy, một mình ông về nhà cùng cha đàm phán, kết quả cũng có thể đoán được, ông thất bại.

Cha ông uy hiếp muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, cũng như hủy bỏ quyền thừa kế tạm thời của ông và ông đã thỏa hiệp. Cha ông hứa hẹn chỉ cần ông cưới tiểu thư của gia tộc Katherine, ở bên ngoài ông muốn nuôi bao nhiêu tình nhân cũng sẽ không ai hỏi đến, cho nên ông cho là ông vẫn có thể cùng Nhị Nhị ở cùng một chỗ, nhưng làm cho ông không hề ngờ tới là Nhị Nhị của ông lúc nào cũng nhu nhược lại phản ứng kịch liệt như vậy, thậm chí cũng không cho ông có cơ hội giải thích liền mất tích, ông tốn kém rất nhiều nhân lực đi tìm, nhưng không thu hoạch được gì, đã nhiều năm như vậy, ông vẫn không bao giờ buông xuôi hy vọng. . . Về phần sinh ra Ngài Đăng, là một việc ngoài ý muốn. Bởi vì khổ sở khi không tìm được tung tích người trong lòng, ông đã có một khoảng thời gian dài mượn rượu giải sầu, trong một lần say rượu mất hết lý trí thì có đứa con này, điều này cũng làm cho ông tỉnh táo lại. Trốn tránh một cách ngu ngốc không phải là hành vi của một nam nhân nên có, ông đem Ngài Đăng về Trung quốc nuôi dưỡng, cho nó tiếp xúc văn hóa Trung Quốc, đợi cho đến khi thực lực của mình có thể chống chế gia tộc thì lúc đó mới đem Ngài Đăng mới 10 tuổi trở về, nhưng cha con xa cách gần ấy năm khiến cho ông phải dùng rất nhiều lòng tin vẫn không thể phá bỏ gút mắc trong lòng con.

Hà Thanh Lăng nghe được em họ mình về sau lại chịu nhiều chuyện thương tâm, cũng không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, nhưng bà cùng bá tước Ôn Kerr đều giống nhau, tin tưởng vững chắc rằng Hà Nhị vẫn còn sống, nhất định một ngày nào đó sẽ trở lại bên cạnh bọn họ.

Buổi tối, bà ngay cả cơm cũng chưa ăn, liền trở về phòng. Loan ba bà cũng vào cùng, còn lại bá tước Ôn Kerr cũng không còn khẩu vị. Vì thế nên cuối cùng trên bàn cơm chỉ còn lại có hai người là Ngài Đăng cùng Tiêu Tiêu.

Ngài Đăng một chút cũng không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, sau khi ngồi xuống rất nhanh liền bắt đầu đốc thúc Tiêu Tiêu cùng ăn.

"Anh nói xem, nếu anh thật sự là anh họ của em, vậy cục cưng có bị biến dạng không?" Tiêu Tiêu bới ra một bát cơm, nghiêng đầu tò mò hỏi, cô là lần đầu tiên biết mình có đi út.

Ngài Đăng nghe được vấn đề của Tiêu Tiêu, khóe mắt giật giật một chút, làm gì có người mẹ nào lại rửa chính cục cưng của mình như vậy a.

"Ngoan ngoãn ăn cơm, đừng suy nghĩ lung tung"

"Người ta tò mò mà, kỳ thật em cũng không đói bụng" Tiêu Tiêu chọc chọc đũa vào chén cơm đầy, cô không thích ăn cơm Tây, cho nên trong nhà mời đầu bếp Trung Quốc về nấu.

"không được, ăn thêm hai mươi miếng nữa"

"Mười miếng "

"Mười lăm, không thể ít hơn nữa " Ngài Đăng cảm thấy anh giống như là đang nuôi con gái, so với những đứa nhỏ có thể làm nũng thì cô còn cứng giống y như vậy.

"Tốt thôi"

Vừa cơm nước xong xuôi là trong nhà đã có khách không mời mà đến, Bruce lo lắng chạy vọt vào nhà bếp lôi kéo Ngài Đăng hỏi có gặp Adele không, Ngài Đăng bỏ tay anh ra tiếp tục lau miệng cho Tiêu Tiêu.

"không thấy Adele, mẹ tôi sắp phát điên rồi" Bruce chán nản đảo tới đảo lui, em gái là người chưa từng đi ra ngoài một mình bao giờ, tất cả mọi người không biết nên làm sao cho tốt bây giờ.

"Adele chưa từng gây ra chuyện gì, anh trước tiên đừng nóng vội" Tiêu Tiêu bảo người giúp việc nữ đem cho Bruce một ly nước, nhìn bộ dạng anh lời thôi léch thếch so với hình tượng thường ngày thật không hề giống nhau.

"Con bé sẽ đi đâu chứ, giữa trưa gọi nó xuống dưới ăn cơm liền phát hiện không thấy người, đã đi tìm khắp nơi rồi , cũng báo cảnh sát luôn"

"Trong phòng cô ấy có thiếu vật gì không?" Tiêu Tiêu tiếp tục giúp anh phân tích.

"Túi nhỏ mà con bé thường xuyên đem theo cũng không thấy, còn cả Tony nữa" một chút dự báo trước khi em gái biến mất cũng không có, thật làm cho người ta trở tay không kịp.

"cô ấy có từng nói qua là muốn đi chỗ nào không?" Tư duy của Adele vô cùng đơn giản, hẳn là suy nghĩ cái gì đều biểu hiện ra ngoài.

"Hình như không có, đúng rồi, chính là gần đây nhất là hét muốn tới chỗ các người, cho nên tôi mới lại đây"

"A. . ."

"Cha cậu gần đây nhất có kẻ thù nào không?" Vẫn im lặng không nói chuyện này giờ, cuối cùng Ngải Đăng mở miệng.

"Cậu muốn ám chỉ Adele là bị người ta bắt đi à?" Biểu tình của Bruce lập tức liền nghiêm túc lên, trong đầu không ngừng nghĩ ra những người khả nghi.

"không ngoại trừ khả năng này" Thấy loại chuyện hắc ám này Ngải Đăng luôn lo lắng vô cùng nhiều.

"Tôi đi trước, nếu có tin tức về Adele lập tức gọi điện thoại cho tôi" Như bình thường, Bruce lại vội vàng rời đi.

"Adele có thể bị gì không?" Tiêu Tiêu dựa vào trên vai Ngải Đăng , tâm tình cũng rất xấu, mặc dù là "Tình địch" của cô, nhưng cô cũng không hi vọng cô gái đơn thuần kia bị thương tổn.

"không có chuyện gì đâu, bé ngoan ăn no chưa?" Theo thói quen Ngải Đăng sờ sờ bụng Tiêu Tiêu , bây giờ là giai đoạn đầu mang thai, bụng vẫn chưa hiện ra rõ .

"Ừm, ăn no rồi, đợi lát nữa kêu người làm đem bữa ăn khuya cho ba mẹ đi, hai người đều không ăn cơm, buổi tối nhất định sẽ đói "

"Ừ"

không đợi Bruce nghĩ ra những người khả nghi, mọi người đã biết Adele ở đâu rồi. Nguyên nhân là do một cú điện thoại của Loạn Thần Thiên vào sáng nay. Sáng ngày thứ hai Tiêu Tiêu vừa tỉnh ngủ liền nhận được điện thoại của anh hai, chất vấn cô là có phải cô đem số điện thoại của anh cho con ngựa cái tây ngu ngốc kia không. thì ra Adele lên máy bay đi Trung Quốc , cô biết Loạn Thần Thiên ở Trung Quốc nhưng không biết Trung Quốc lớn như vậy, phân ra nhiều thành phố như vậy , không biết máy bay hạ cánh ở thành phố nào, nên gọi điện thoại cho Loạn Thần Thiên đi đón cô nhưng lại nói không ra mình ở chỗ nào.

Biết được như thế, Bruce liền nhẹ nhàng thở ra, về chuyện tại sao em gái lại chạy Trung Quốc, tất cả mọi người đều không nghĩ nhiều lắm, chỉ có sắc mặt Tiêu Tiêu là có chút kỳ quái, chẳng lẽ Adele ngược lại yêu Thần Thần rồi? ! !

"Dì à, bà nội nói có thể có một em gái" Dạ Bố Trí dựa vào bên người Tiêu Tiêu, tò mò vươn tay muốn sờ bụng Tiêu Tiêu , nhưng lại sợ làm bị thương em gái bên trong.

"Ha ha, Dạ Bố Trí thích em gái sao?" Tiêu Tiêu sờ sờ mái tóc quăn của Dạ Bố Trí, điểm này nó rất giống Ngải Đăng , tóc đều quăn tự nhiên.

"Thích em gái ạ" Mắt Dạ Bố Trí lóe sáng ánh sao, hẳn sẽ dẫn em gái đi chơi, không cho bất luận kẻ nào khi dễ em gái.

"Nếu như là em trai thì sao?" Tiêu Tiêu ra vẻ gây khó dễ cho Dạ Bố Trí.

"Ách. . ." Giống như không ngờ còn có tình huống này, Dạ Bố Trí lập tức ngậm ngẫn cả người, "sẽ có em trai sao?"

"Có lẽ vậy"

"Em trai cũng tốt, con cũng bảo vệ em trai luôn" Dạ Bố Trí vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, cam đoan nói.

"Dạ Bố Trí thật ngoan, hôm nay không cần cùng Nhã Cách đi học cười ngựa sao?" Ngải Đăng để phân tán sự chú ý của Dạ Bố Trí, giúp bé tìm người huấn luyện cười ngựa, mỗi ngày đều đến dạy Dạ Bố Trí cười ngựa.

"Đợi lát nữa mới đi" vừa rồi dưỡng Ngải Đăng đi ra ngoài thì bé đến chỗ đi, chờ dưỡng trở về, bé mới muốn đi học.

Dạ Bố Trí đang nói, Ngải Đăng liền từ ngoài cửa đi đến, hướng thẳng nhóc kia phát phát tay, Dạ Bố Trí lập tức thức thời đi ra ngoài.

"Mẹ có khỏe không?" Tiêu Tiêu lôi kéo tay Ngải Đăng lại gần.

"Ừm, tốt hơn nhiều, vừa rồi đem cơm lên cũng ăn, ba ba cũng ở bên trong , đừng lo lắng quá."

"Lần đầu tiên em thấy mẹ thương tâm như vậy, Ngải Đăng, anh nói xem di Nhị Nhị còn sống không?" Tiêu Tiêu ngồi trên đùi Ngải Đăng , chơi đùa các

ngón tay của anh.

"không biết, có lẽ còn."

"Kỳ thật cha cũng rất đáng thương" Nửa đời sau đều sống trong nỗi nhớ mong, rồi rầm rập mấy chục năm cũng không được người yêu tha thứ.

"." Ngải Đăng gục đầu xuống, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của mẹ mình, buồn bực không vui, cô không hiểu được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Con trai hay con gái ? . . .

Lúc mang thai được hai tháng, Tiêu Tiêu cùng Ngải Đăng chính thức cử hành hôn lễ. Khi hôn lễ chấm dứt thì ngày hôm sau Tiểu Vũ đã bị người đàn ông nhà cô mang về nước Pháp. Tiêu Tiêu vốn định ngăn cản, nhưng vì một câu nói của nam nhân kia nên thấy do dự, Khắc Tra nói mình không thích cô gái nào khác, anh chỉ có Tiểu Vũ thôi. Nhìn biểu tình thành thật trên mặt Khắc Tra, Tiêu Tiêu liền thỏa hiệp, nhưng còn thêm 1 câu, chỉ cần một lần nữa anh làm cho Tiểu Vũ chịu một tia ủy khuất, cô sẽ đem Tiểu Vũ giấu đi, làm cho anh tìm cả đời cũng không thấy.

Khi mang thai được 3 tháng, bụng Tiêu Tiêu vẫn chưa hiện lên rõ ràng, tình trạng nôn nghén đã tốt hơn nhiều. Trong nhà có chuyên gia dinh dưỡng chuyên đưa ra thực đơn, một ngày 6 bữa, bỗng nhiên khó khăn không ít. Lúc vừa mới bắt đầu Tiêu Tiêu không có thói quen ăn nhiều như vậy, nhưng sau vài tuần kiên trì thì chỉ cần ăn ít một chút cũng sẽ cảm thấy đói.

Bác sĩ đề nghị Tiêu Tiêu nên bơi lội mỗi ngày nửa giờ. Lúc bơi lội đối với phụ nữ mang thai có rất nhiều lợi ích, có thể điều hoà thần kinh, xúc tiến cho máu tuần hoàn, thuận lợi cho sinh nở, giảm bớt tình trạng khó khăn để gây xúc động.

Tiêu Tiêu vốn biết bơi, nhưng Ngải Đăng không yên tâm để cô một mình ở trong bể bơi, cũng không yên tâm vì sợ người khác nhìn. Cho nên mỗi ngày khi Tiêu Tiêu bơi lội, anh đều canh giữ ở ngay bên cạnh. Mặc bikini có gò bụng nhô cao, Tiêu Tiêu đáng yêu như một con chim cánh cụt. Mặc dù đang trong thời gian mang thai, nhưng Tiêu Tiêu vẫn thích chung diện, bikini đều mua loại hiện đại nhất, mỗi ngày đều mặc cái mới.

"Có cảm thấy hôm nay cục cưng trưởng thành hơn hay không?" Tiêu Tiêu sờ sờ cái bụng, giống như chọn dưa hấu còn dùng tay vỗ vỗ.

"." Mỗi ngày trước khi bơi lội, Tiêu Tiêu đều hỏi như vậy, nhưng anh thật sự nhìn không thấy điểm khác nhau.

"Em bơi lội trong nước, cục cưng ở trong bụng em cũng bơi lội"

"Ừm, em chậm một chút, để anh ôm em đi xuống" Nhớ lần đầu tiên mang Tiêu Tiêu đi bơi, cô đã như vậy mà lại muốn học theo cách vận động viên nhảy xuống nước, làm Ngải Đăng sợ tới mức mặt đen sì.

Hiện tại bể bơi đã biến thành hồ chuyên dụng cho Tiêu Tiêu. Vì muốn bảo đảm về vệ sinh cũng như an toàn, mỗi ngày đều phải thay nước và tiêu độc, xung quanh bể bơi toàn bộ đều trải thảm chống trơn, bên cạnh hồ còn bày biện đủ các loại thức ăn vặt cùng đồ uống để Tiêu Tiêu muốn ăn lúc nào cũng được.

"Bé ngoan, có lạnh hay không?" Trong hồ bơi, nước vẫn duy trì nhiệt độ ấm áp bình thường, điều hòa ở đây cũng mở ở mức vừa phải, nhưng Ngải Đăng vẫn thấy không yên lòng.

"không lạnh, ở trong nước thoải mái hơn, mỗi ngày đều phải nâng cao bụng một mồi quá " Tiêu Tiêu hai tay vòng quanh Ngải Đăng, đầu dán vào trên lồng ngực anh, Ngải Đăng mang theo cô bắt đầu chậm rãi đi qua đi lại ở trong nước.

"Rất không công bằng mà, em hiện tại mập muốn chết luôn, vậy mà đáng người anh vẫn tốt như vậy" Tiêu Tiêu hâm mộ lần ghen tị nắn bóp cơ bụng của Ngải Đăng. Nếu đàn ông có thể mang thai thì tốt rồi, cái chuyện phá hư đáng người này liền chuyển giao cho anh.

"Bảo bối, đáng người của em bây giờ vẫn rất đẹp mà" Mắt Ngải Đăng hiện lên ý xấu, sờ ngực Tiêu Tiêu. Kkhông biết có phải là do nguyên nhân có cục cưng hay không, ngực Tiêu Tiêu cũng trưởng thành theo bụng. Bác sĩ nói mấy tháng đầu không thể ở chung phòng, điều này làm cho Ngải Đăng nhìn rất khó chịu.

"Đồ lưu manh, tiếp chiêu!" Tiêu Tiêu phản ứng một cái thì Cửu âm Bạch Cốt Trảo của mình đã tập kích sinh mạng của Ngải Đăng.

"Ừm. . ." Theo động tác của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng gầm nhẹ một tiếng. Nhiều tháng nay bị cấm dục đã làm cho chỗ sống còn của anh mãi cảm đến cực điểm, tùy tiện đụng vào kéo xuống trong lòng của mình như có lửa bốc ra, hướng chỉ là loại nghênh ngang khiêu khích này.

Cảm giác trong tay mình cái gì đó đang chậm rãi phồng to, Tiêu Tiêu vượt vài cái, tiếp tục vỗ về chơi đùa. Kỳ thật cô biết gần đây Ngải Đăng vẫn chịu đựng thật vất vả, mỗi đêm chỉ cần cô hơi cử động nhẹ, toàn thân Ngải Đăng liền căng thẳng.

"Đừng, bé ngoan, em chịu không được đâu" Ngải Đăng thống khổ ngăn cản tay của Tiêu Tiêu, tuy rằng rất muốn, nhưng anh không thể.

"thật sự không cần sao?" Tiêu Tiêu cười tà , lè lưỡi liếm một chút lên da thịt Ngải Đăng, hôn lên hai điểm đỏ trước ngực anh, cố ý mút thỏa thích.

"Ừm . . . Đừng, bé ngoan" Lý trí Ngải Đăng bị đứt đoạn , một chút lý trí liều mạng cuối cùng liền thoát ra.

"Ông xã, cho bà xã giúp anh đi" Tiêu Tiêu điềm đạm ngửa đầu đáng yêu nhìn Ngải Đăng, cái miệng nhỏ bởi vì nước bọt mà trở nên ướt át.

"không được, thân thể em không chịu nổi đâu"

"Dùng tay không được sao" Tiêu Tiêu ngồi lên thân thể Ngải Đăng, làm cho anh ôm mình trên đùi.

Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu nằm chết dí trên ghế đặt cạnh bể bơi, Tiêu Tiêu khẩn cấp kéo quần bơi của Ngải Đăng xuống. Nơi đó cứng rắn đã muốn đồ lên rồi, một bên lấy tay xoa nắn, một bên hôn lên bụng Ngải Đăng , Tiêu Tiêu cũng không biết sử dụng kỹ xảo, chỉ có thể ngây ngô dựa vào cảm giác để khiêu khích anh.

Di chuyển một chút xuống phía dưới, miệng Tiêu Tiêu đã muốn tới gần tiểu huynh đệ của Ngải Đăng. Ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng Ngải Đăng hấp mắt hưởng thụ, Tiêu Tiêu như được ủng hộ, ngâm "cực long" vào miệng. Ngải Đăng như bị kích thích, cả người run lên, tay dùng lực hơi mạnh vuốt đầu Tiêu Tiêu .

"Bảo bối, bản" tuy rằng thật mất hồn, nhưng Ngải Đăng vẫn phải đứng dậy , mong Tiêu Tiêu nhả ra, anh luyến tiếc khi Tiêu Tiêu vì anh như vậy.

Đầu Tiêu Tiêu bị Ngải Đăng kéo, khi sắp bị kéo hẳn ra thì Tiêu Tiêu đóng chặt miệng ở trên đầu "cực long" dùng sức hút hạ xuống, lần này làm cho Ngải Đăng hoàn toàn hồng mắt, phát ra một tiếng ngâm, vốn muốn kéo Tiêu Tiêu ra nhưng tay cũng buông lỏng, dục vọng khó nhịn mà giật mình.

"Ông xã. . . Thoải mái sao?" Tiêu Tiêu há miệng ra, đầu hơi hơi ngẩng lên, bên miệng còn dính lại một dải dài màu bạc mỏng, đối với Ngải Đăng vô ý thức liếm môi một chút.

"Bảo bối" Ngải Đăng chịu không nổi đôi gò má hồng lên quấy rầy của Tiêu Tiêu, nên lại hung hăng hôn cô.

Chờ hai người khó khăn tách nhau ra thì cự vật trong tay Tiêu Tiêu đang ngày càng lớn dần, trên đỉnh tiết ra chút dịch nhờn. Tiêu Tiêu dang chân ra ngồi trên đùi Ngải Đăng, vén tóc của mình lên, tiếp tục gục xuống hôn vật đáng yêu đó, nước bọt trong nháy mắt thấm ướt vật cứng, Tiêu Tiêu giống như đang liếm láp cây kẹo que, không ngừng phát ra tiếng nước "chục chục".

Cảm giác hô hấp của Ngải Đăng càng ngày càng hỗn hển, miệng bị đỉnh chặt cứng gần như không thể thở được , hai bên có chút đau đau, một bên mút thỏa thích còn một bên chăm sóc đến hai viên tròn vo bên dưới, thực mềm mại nhẹ nhàng và thoải mái, Tiêu Tiêu khiến cho anh bất diệt nhạc hồ.(rất vui hay là mãi mê quên cả trời đất)

"Ừm . . . Bảo bối" rốt cục Ngải Đăng cũng bị sự không ngừng kiên trì liếm láp của Tiêu Tiêu mà lên đỉnh vu phong, không giống với lên cao trào như ngày thường, lần này phá lệ trở nên dừng mảnh hơn, thậm chí không kịp chờ miệng Tiêu Tiêu bứt ra, tinh dịch liền phóng ra ngoài.

"Khụ. . . Khụ" Tiêu Tiêu một chút cũng không chuẩn bị, vừa rồi đã đẩy vật kia lấp đầy cổ họng của mình đến tận sâu bên trong, đột nhiên tiết ra như vậy , bị nghẹn đến ho khan, miệng tràn đầy mùi nam tính của anh.

"Bé ngoan" Ngải Đăng không kịp hưởng thụ tư vị sau khi hoan ái, quần cũng chưa kịp kéo lên, đã vội vàng đem Tiêu Tiêu ôm vào lòng, lau miệng cho cô.

"thật là khó ăn " Tiêu Tiêu le lưỡi, thì ra tinh dịch là mang hương vị này a, dính dính, nói không nên lời nó có cảm giác gì. Ngải Đăng cầm lấy ly nước đưa cho cô súc miệng. Nhìn bộ dáng Tiêu Tiêu nhũn nhũn, Ngải Đăng có chút tự trách.

"Thoải mái hay không?" Vừa mới chậm quá mức , Tiêu Tiêu lại ngồi trên bụng Ngải Đăng tò mò truy vấn.

"Ừm" Ngải Đăng ôm Tiêu Tiêu giống như ôm trẻ con ,đưa đầu cô tựa vào ngực mình, vừa rồi loại cảm giác đó đã đủ bù đắp cho anh mấy tháng vừa rồi đã chịu sự nhần nhện nhiều như vậy, đã làm cho anh cảm nhận được tình yêu tràn đầy của Tiêu Tiêu.

"Là thoải mái hay không vậy?" Nụm lấy Ngải Đăng, Tiêu Tiêu quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc, chỉ có hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn thì về sau kỹ thuật mới có thể càng ngày càng tốt chứ sao.

"." Xem ra có một bà xã ngây thơ cũng có chút phiền não, chuyện này làm sao mà mở miệng được, ho khan hai tiếng, Ngải Đăng như trước nhìn Tiêu Tiêu vẫn đang tràn ngập ham muốn học hỏi, nghiêng đầu, ánh mắt không được tự nhiên.

"nói đi, nói đi" Tiêu Tiêu vươn tay vòng qua đầu Ngải Đăng, bắt buộc anh phải đối diện với mình.

"Bé ngoan thích loại nào?" Ngải Đăng quyết định chọn phương thức bảo thủ nhất trả lời cô.

Nhắc tới việc này, Tiêu Tiêu liền biến thành mặt ăn khổ qua, kỳ thật cô cũng rất muốn a, nhưng Ngải Đăng chắc chắn sẽ không đồng ý , một mình mình muốn thì có ích gì đâu, cũng không thể tự hành động.

"Làm sao vậy?" Ngải Đăng phát hiện ra cảm xúc Tiêu Tiêu có chút không tốt.

"Bác sĩ nói còn bao lâu nữa mới có thể yêu yêu?" Tiêu Tiêu chạm vào môi Ngải Đăng, lấy đầu lưỡi miêu tả ở phía trên .

"1 tháng"

"A! Còn lâu như vậy a!" Tiêu Tiêu lập tức muốn nhảy dựng lên, đây không phải là nói trong vòng 1 tháng không thể dùng tiểu huynh đệ trao đổi với cô sao.

"Nhìn không được đâu" Tiêu Tiêu mím miệng, vẽ mặt cầu xin, cô đã 2 tháng không có làm chuyện đó nha.

"Anh không sao" Ngải Đăng còn chưa kịp phản ứng, cứ nghĩ đến Tiêu Tiêu tại vì anh mà suy nghĩ, nhưng ngay lập tức anh đã bị câu nói tiếp theo của Tiêu Tiêu làm cho kinh hoàng.

"Nhưng mà em muốn a!" Tiêu Tiêu nâng mông lên, ở trên tiểu huynh đệ của Ngải Đăng nặng nề cọ xát hai cái, muốn a, rất muốn a! Chờ cục cưng sinh ra, Ngải Đăng nhất định phải hảo hảo bồi thường cho mình.

"." Ngải Đăng khép ánh mắt lại, anh thật sự là cười phải kẻ dở hơi a, nhưng không phải là anh yêu như vậy sao, có cái gì thì nói cái đó, đối với anh không có một chút giấu diếm.

Những ngày sau đó, mỗi khi đến thời gian ngủ, Tiêu Tiêu giống bạch tuộc gắt gao quấn trên người Ngải Đăng. Ngẫu nhiên còn lấy cái mông nhỏ của cô ở nơi nào đó cọ a cọ a, miệng còn tự động phát ra âm thanh làm người ta mặt đỏ thân run, không làm cho Ngải Đăng dục hỏa ngút trời thì không bỏ qua.

Thời gian bốn tháng rưỡi thoát cái đã tới, Tiêu Tiêu phải siêu âm ba chiều, vốn là mời một nam giáo sư có kinh nghiệm dày dặn, bất quá Ngải Đăng vừa nhìn thấy hân thì mặt liền đen mặt lại, sao có thể để nam nhân sờ loạn trên bụng Tiêu Tiêu được! Người nam nhân này đã già đến nỗi có thể làm cha của Tiêu Tiêu mà anh vẫn không thể cho, vì thế anh ra lệnh một tiếng thay đổi thành nữ bác sĩ.

Tiêu Tiêu nằm trên giường nhìn màn hình trước mặt , bác sĩ một bên dùng dụng cụ trượt trên bụng cô, một bên giải thích hình ảnh trên màn hình cho Tiêu Tiêu cùng Ngải Đăng.

"Chỗ này là đầu, còn chỗ này chính là tay" Bác sĩ kiên nhẫn nói. Trước khi đến đây, chợt nghe nói đôi vợ chồng trẻ trước mặt có lai lịch không nhỏ, cô cũng không dám qua loa dù chỉ một chút, phá lệ mà kiểm tra cẩn thận.

"A, tay của cục cưng đang sờ bụng em kìa" đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu nhìn thấy cục cưng của mình, hơi nhỏ một chút, nhưng mà thân thể ngũ quan đều phát dục tốt lắm, có thể thấy rõ ràng cục cưng đang đuổi người.

"Ha ha, phu nhân người xem cái này"

"Đây là cái gì?"

"Ha ha, là tiểu JJ, chúc mừng phu nhân và tiên sinh, là con trai"

Nhìn đứa con trưởng thành khỏe mạnh ở trong bụng Tiêu Tiêu , Ngải Đăng cảm thấy cảm động, cái loại hạnh phúc huyết mạch tương liên này, vật không thể giữ thì còn có người, Ngải Đăng cũng có chút kích động hôn Tiêu Tiêu, tất cả những điều tốt đẹp này đều là bởi vì có cô.

Biết trong bụng cục cưng là con trai, mụ mụ cùng Tiêu Tiêu bắt đầu vì đứa nhỏ sắp sinh ra mà chuẩn bị. Phòng cục cưng sắp xếp ở bên cạnh phòng ngủ của Ngải Đăng và Tiêu Tiêu. Vốn Tiêu Tiêu muốn đem toàn bộ phòng đều trải mềm mềm mại, nhưng Ngải Đăng cảm thấy con trai thì không thể nuông chiều, cho nên phòng cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ hơn là có cái giường trẻ con, rèm cửa sổ của phòng đổi thành loại nguyên liệu đặc chế dùng để chống tia tử ngoại, mỗi ngày đều tiêu diệt trừ vi khuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Không phải kết thúc

Edit: Tiểu Phúc

Beta: B.Cat và Quảng Hằng

không phải kết thúc

Đầy tháng của cục cưng là thời điểm tốt để đặt tên, tên tiếng anh của bé là Ian, tên tiếng Trung vẫn là Bảo Loan Kim. Lúc Tiêu Tiêu nghe tên Baby được tuyên bố thiếu chút nữa ngất đi, tên này. rất. rất 囧 a, biết ông thích cháu nội, nhưng cũng không thể nói trắng ra như vậy a, bình thường gọi

cũng không quen miệng, Tiêu Tiêu liền lấy nhũ danh cho Ian là Đa Ngôn, Đa Ngôn (Đa Ngôn), dễ nghe lại dễ nhớ.

Đa Ngôn Đa Ngôn tròn tròn mắt, Tiêu Tiêu mới phát hiện ánh mắt của con là màu lam, điều này làm cho cô thực ngạc nhiên, theo lý thuyết mà nói hiển nhiên là di truyền, nói đúng thì ánh mắt cục cưng sẽ được di truyền chủ yếu từ cha mẹ. Chuyện này kể cho Ngải Đăng nghe xong mới biết được, thì ra trong gia tộc Magnus có một truyền thuyết, nghe nói mấy trăm năm trước có một Nhậm gia chủ cưới một Nữ Vu, vì cam đoan gia tộc huyết thống thuần khiết, Nữ Vu đã làm phép cho tất cả đứa con của gia tộc trưởng đều có được con ngươi màu lam, như vậy gia tộc Magnus đời sau chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra được, tuy truyền thuyết không thể chắc chắn xảy ra, nhưng hiện tượng độc đáo này lại thật sự tồn tại.

Có lẽ là do tác dụng dưỡng thai, Đa Ngôn Đa Ngôn so với các bé cùng tuổi thì trưởng thành sớm một chút, không giống các đứa nhỏ không rời được mẹ mình, Đa Ngôn Đa Ngôn vừa ra đời liền ngủ một mình, Tiêu Tiêu không đành lòng, vừa mới bắt đầu thì cả đêm đều đến nhìn vài lần, sợ cục cưng đá mền, bất quá vài ngày sau Tiêu Tiêu phát hiện, Đa Ngôn Đa Ngôn thật là một đứa bé làm cho người ta ít lo lắng, bao tã nước tiểu không ẩm ướt có thể ngủ yên cả đêm.

Đa Ngôn Đa Ngôn sức ăn rất lớn, sữa của Tiêu Tiêu căn bản không đủ, vì thế mới mấy tháng mà đã bắt đầu cho bé ăn phụ thêm thức ăn, hơn nữa tâm tư Ngải Đăng luôn nghĩ là con mình chiếm lợi ích của mình, mỗi lần Đa Ngôn Đa Ngôn bú sữa đều mút vô cùng lớn tiếng, giống như thị uy với Ngải Đăng, tay kia vẫn còn đặt ở bên ngực kia của Tiêu Tiêu, Ngải Đăng đã sửa vài lần, nhưng mỗi lần tay của Đa Ngôn Đa Ngôn bị lấy ra, bé sẽ không ăn nữa, ngẩng đầu vô tội nhìn ba ba, cũng không khóc không làm khó, chỉ là nháy mắt nhìn ba ba, Ngải Đăng nhìn thấy lòng mềm nhũn nên buông tay bé ra, Đa Ngôn Đa Ngôn mới tiếp tục bú.

Đa Ngôn Đa Ngôn được 7 tháng tuổi là lúc mở miệng kêu mẹ, điều này làm cho Tiêu Tiêu thấy rất đắc ý, cục cưng của mình thực là thông minh a. cô cảm thấy đứa nhỏ thời kì này nên nuôi dưỡng tự do như người trưởng thành, cho nên cô sẽ không hạn chế hành động nào của Đa Ngôn Đa Ngôn. Câu Tiêu Tiêu thường xuyên nói nhất, chính là "Đa Ngôn Đa Ngôn, thử xem xem, sờ sờ xem." cô luôn cố vũ cục cưng, chỉ cần không nguy hiểm tính mạng thì cũng không ngăn cản Đa Ngôn Đa Ngôn dùng tay nhỏ bé của mình để nhận thức thế giới.

Sau khi sinh con, tất cả tâm tư của Tiêu Tiêu đều đặt lên trên người Đa Ngôn Đa Ngôn, không thể tránh khỏi Ngải Đăng thấy khó chịu, anh rất không quen khi thấy Tiêu Tiêu không coi anh là trung tâm cuộc sống, mỗi ngày Tiêu Tiêu nhắm mắt mở mắt đều không còn làm nũng với anh nữa, mà là mang dép lê vào đi xem con, điều này làm cho anh có một loại cảm giác mất mát, hơn nữa sau khi sinh cục cưng, Ngải Đăng bắt đầu vùi đầu vào công việc và bận rộn công tác, đi sớm về trễ, cùng Tiêu Tiêu trao đổi càng ngày càng ít.

Lo lắng của Ngải Đăng cũng không làm cho Tiêu Tiêu hiểu, tựa như cô gái đối với việc làm mẹ này là việc tự nhiên quan trọng nhất, đứa con sinh ra cũng làm cho Tiêu Tiêu trưởng thành, cô cảm giác mình càng ngày càng hiểu được nhiều thứ. Rốt cuộc chuyện này duy trì hơn một tháng, Ngải Đăng cũng nổi giận, tối hôm đó anh công tác cả ngày, mệt mỏi về nhà, đợi mãi không thấy Tiêu Tiêu nhiệt tình ôm mình, tìm mãi mới thấy cô đang ở phòng bếp nấu cháo cho con, Ngải Đăng xanh mặt nhìn Tiêu Tiêu cẩn thận điều chỉnh khẩu vị và độ ấm, thậm chí không chú ý anh đang đến, loại ôn nhu cùng chuyên chú này lại không còn thuộc về anh, Ngải Đăng mãnh liệt cảm giác thấy có nguy cơ.

Tiêu Tiêu đang nấu cháo cả rót cho con để ăn bù, do mình không thể cho con bú đầy đủ nên thấy áy náy, Tiêu Tiêu mỗi ngày đều nấu qua rất nhiều loại thức ăn phụ cho Đa Ngôn Đa Ngôn, đang chuẩn bị lấy thìa thử xem độ ấm, đã bị người từ phía sau bế thốc lên, Tiêu Tiêu hét lên một tiếng, cảm lấy cánh tay ở bên hông, phát hiện ra là Ngải Đăng mới trầm tĩnh lại.

Tiêu Tiêu bị Ngải Đăng một đường khiêng thẳng trở về phòng, một chút cũng không để ý đến tay cô đang đánh cùng gãy dựa. Bị người ta vác trên vai có chút khổ sở, đầu hướng xuống đất bị xóc thiếu chút nữa là ói ra. Tiêu Tiêu bị ném lên trên giường, mặc dù trên giường có tấm chăn nhỏ dày nhưng cũng rất đau a, nhưng bị người đối đãi không tốt như vậy, ngẩng đầu đang chuẩn bị tức giận, Tiêu Tiêu đã bị sắc mặt của Ngải Đăng dọa cho chết khiếp.

cô chưa từng thấy qua Ngải Đăng tức giận đối với cô, hôm qua mình chỉ không để ý cười nhạo Ngải Đăng một chút, còn hôm này làm sao vậy, Tiêu Tiêu thấy cứng miệng, có chút sợ hãi, nghĩ nửa ngày hình như không có chỗ nào chọc tới anh a? !

"Anh. Làm sao vậy?" Tiêu Tiêu run sợ trong lòng mở miệng hỏi, len lén quan sát khoảng cách từ giường đến cánh cửa, đây là con đường chạy trốn duy nhất.

Ngải Đăng không nói lời nào, trong lòng chính là giận cô, bộ dáng rất tức giận, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ thành sự tức.

"Em không có làm chuyện gì xấu mà." Tiêu Tiêu nắm chặt quần áo, sợ hãi giải thích, hồi tưởng một chút việc làm hôm nay, giống như ra vẻ thật không có.

Ngải Đăng trừng mắt nhìn trong chốc lát, đột nhiên có chút nhụt chí, cô căn bản không hiểu anh đang tức cái gì, nhưng trong lòng mình có một luồng lửa nóng đang cháy hừng hực, muốn áp chế nào cũng không áp nổi..

"A. Anh làm gì, anh đừng cởi quần áo a" Tiêu Tiêu nhanh chóng ngồi thụp xuống, muốn ngăn cản động tác của Ngải Đăng, bây giờ còn chưa tới buổi tối mà, làm sao lại đem mình cởi sạch thế kia.

Ngải Đăng cởi hết chỉ còn quần lót, sau đó bắt đầu cởi quần áo của Tiêu Tiêu.

"Đừng mà, đừng mà, Đa Ngôn Đa Ngôn vẫn đang chờ ăn cơm"

Những lời này hoàn toàn chọc giận Ngải Đăng, tay càng dùng sức, cổ tay Tiêu Tiêu lập tức hiện lên một mảnh đỏ ửng, nhìn Ngải Đăng không khống chế được, nước mắt liền ở trong hốc mắt dâng lên.

"Đừng nhắc tên đó nữa!" Ngải Đăng ngăn chặn Tiêu Tiêu, hôn lung tung lên cổ cô.

"Nhắc ai?" Tiêu Tiêu không kịp phản ứng, chẳng lẽ anh nói Đa Ngôn Đa Ngôn? Cảm giác khau khí của anh như đang nói về 'gian phu' của cô.

"không được, không được, em là của anh" Ngải Đăng không đợi Tiêu Tiêu chuẩn bị tốt, lập tức liền đẩy vào, Tiêu Tiêu kêu lên một tiếng, phía dưới không tron nên có chút đau.

Điên cuồng đến nửa đêm, Ngải Đăng rốt cục thỏa mãn, nhưng vẫn không chịu buông cô ra, cố chấp đem Tiêu Tiêu ôm vào trong ngực, môi còn không ngừng hôn lên trán của cô.

"Bảo bối" Ngải Đăng ôm chặt người trong lòng, rốt cuộc cũng có cảm giác an toàn.

"Anh hôm nay bị làm sao vậy?" Nhìn thời gian đã không còn sớm, mẹ cùng nhóm người làm không thấy mình hẳn sẽ chăm sóc Đa Ngôn Đa Ngôn giùm, cô cũng không thấy sốt ruột ngay, đứa nhỏ tính sau, trước hết phải xử lý chuyện không tự nhiên này.

"không có gì" Ngải Đăng cúi đầu vào trước ngực Tiêu Tiêu, một mùi hương sữa phả vào mặt, Ngải Đăng tò mò học theo bộ dáng bú sữa, sữa thần nhiên mang một ít vị ngọt.

"Ai. nhẹ chút, đau" so với con thì có chút cảm giác bất đồng, môi Ngải Đăng môi gọi làm cô cảm thấy ngứa, hơn nữa răng đụng vào đầu ngực, cần cô có chút đau.

Ngải Đăng lần lượt mút sữa hai bên xong rồi mới dừng lại, nhưng đầu vẫn chôn ở trên bộ ngực cô lưu luyến không ngẩng lên, Tiêu Tiêu vuốt ve tóc Ngải Đăng, cảm nhận được sự quyến luyến của anh, thân thể chậm rãi cũng trầm tĩnh lại, cô nghĩ cô biết nguyên nhân khác thường của Ngải Đăng, tính trẻ con của ông xã làm cô cảm thấy ấm áp.

"Ông xã, thực xin lỗi" Tiêu Tiêu hôn lên trán của Ngải Đăng, nhẹ nhàng nói.

"Ừm" Thanh âm Ngải Đăng rất nhỏ, giống như trong lồng ngực phát ra, rất nhỏ.

"Đa Ngôn Đa Ngôn cũng là con của anh mà, anh không thể ghen tị với con" Tiêu Tiêu nâng mặt lên nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Ngải Đăng.

"Em là của anh" Ngải Đăng mím môi phản bác, anh có chút hối hận khi sinh ra tiểu tử thúi kia.

"Đúng vậy, em là của anh, nhưng em cũng là mẹ của Đa Ngôn Đa Ngôn" Tiêu Tiêu nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, thật sự là thế giới rộng lớn không có chuyện gì là không có a, có ai từng thấy qua cha tranh tình cảm của con chưa.

"Em thương nó còn hơn anh" Ngải Đăng đầu tiếp tục cọ cọ ở ngực Tiêu Tiêu, than thở rất rõ ràng.

"Ha ha, chẳng lẽ anh không yêu Đa Ngôn Đa Ngôn sao?" Khóe mắt Tiêu Tiêu tràn đầy ý cười, nửa ngồi nửa nằm ở đầu giường, ôm đầu Ngải Đăng.

". yêu" qua hơn nửa ngày, Ngải Đăng mới vô lực thừa nhận, anh cũng rất yêu con.

"Ngải Đăng, em yêu Đa Ngôn Đa Ngôn so với yêu anh là không giống nhau, có biết không, Đa Ngôn Đa Ngôn về sau sẽ có vợ chăm sóc nó cả đời, mà em thì cả đời đều theo anh"

Thế giới này chính là như vậy, luôn luôn chỉ có hai người là thích hợp nhất. Lãng mạn là gì? Là tặng hoa? đi dạo trong mưa? Hay đứng lặng trước lâu không đi? Nếu hai người yêu thương lẫn nhau, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ im lặng thôi cũng có cảm giác lãng mạn.

yêu anh liền nói cho anh biết, một việc tốt đẹp như vậy không nên trốn tránh.

Đó là một chuyện cổ tích, chuyện cổ tích không có kết thúc.

Lời cuối truyện

Sở dĩ có cái tên này vì tác giả bảo là còn vài phiên ngoại nữa, mình cũng đã nhờ Ngọc Quỳnh tìm giúp nhưng thực ra những phiên ngoại đó ko viết về cặp đôi ày nên mình sẽ ko ed tiếp nữa. Thế là hoàn rồi đó các bạn, câu chuyện tình yêu quá mức ngọt ngào, ko có sóng gió cũng không có cảnh ngược đến tối trời tối đất.ĐÂY chỉ là viên kẹo ngọt ngào dành cho những ai đã và đang dần thân vào cuộc sống không có khoảng thời gian lãng mạn. Theo ý mình, nó là câu chuyện ko thực đầy màu hồng nên sẽ kén người đọc. Nhưng vs mình có đôi khi, sau lớp bụi mờ của cuộc sống đến đây để ngửi chút ngọt ngào của lãng mạn cũng là điều nên có để đầu óc thanh thản hơn.

Cuộc sống thực vốn đã có quá nhiều sự thật trần trụi, nên khi bạn đến đây hãy để văn chương làm đẹp cho cuộc đời của bạn để giúp bạn tự tin hơn một chút trong cuộc đời của mình.Và chúc cho những ai, đã và đang yêu luôn giữ tình yêu mình luôn tươi đẹp. Những ai chưa và sắp yêu hãy tìm cho mình được một màu hồng trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bình an sinh con . . .

Edit: Tiểu Phúc

Beta: B. Cat và Quảng Hằng

tại Tiểu Tiêu thích nhất là chuyện với cục cưng trong bụng , ngẫu nhiên em bé trong bụng còn có thể đáp lại . Cảm giác này lần đầu có được sau mấy tháng mang thai , Tiểu Tiêu hưng phấn ngừng, lôi kéo cánh tay Ngải Đăng đặt lên bụng cùng nhau cảm thụ, nhưng cục cưng cho ba ba chút mặt mũi nào, chỉ cần Ngải Đăng đặt tay lên, cục cưng động đậy.

"Anh xem , cục cưng thích anh" Tiểu Tiêu nhìn Ngải Đăng đưa ra kết luận, cục cưng bài xích anh cũng phải thôi, mỗi lần để cho Ngải Đăng cùng cục cưng trao đổi, anh đều đứng đứng xoay xoay mãi cũng được câu.

"Hừ" Ngải Đăng hừ lạnh tiếng, rất khinh thường hành vi lấy lòng của đứa con này.

"Cùng cục cưng vài lời nha, nếu cục cưng sinh ra cũng nhận thức anh đâu."

"Nó dám!"

"Vậy anh có chút hi vọng nào rồi, mẹ cục cưng ở trong bụng cũng có trí nhớ, biết ai thân thiết với nó"

" cái gì?" Ngải Đăng nhú mày, chuyện với cái bụng, thực rất kì quái mà.

"Anh hãy ba là ba của con, con ở trong bụng mẹ phải ngoan, như thế nha, anh quá ngu ngốc!" Tiểu Tiêu có chút buồn cười đề nghị , Ngải Đăng với lời buồn nôn luôn hết, đối với cục cưng vốn từ liên nghèo hân .

"Ta là ba của con, con ở trong bụng bé cưng phải nghe ta " Ngải Đăng khô cần lặp lại lần lời Tiểu Tiêu lời mà ..., thấy thế Tiểu Tiêu sùng sốt chút, này có bộ dáng làm ba ba chút nào, giống như là mệnh lệnh. Bất quá lần này cục cưng ở trong bụng lại phản ứng, chân đá xuống, như là khinh thường phản đối.

Tiểu Tiêu mãi phản ứng, còn đắm chìm ở trong khiếp sợ, chỉ chốc lát sau phát ra tiếng cười to, nào có ai tự nhiên thành như vậy .

Ngải Đăng nghe Tiểu Tiêu cười anh, chính mình cũng đỏ mặt, chuyện này quả thực so với đàm phán đầu tư còn khó hơn, ôm chầm Tiểu Tiêu giúp thuận khí, thuận tiện còn trừng mắt nhìn vài lần vào đứa con mà anh chưa gặp mặt.

Tiểu Tiêu mang thai được 6 tháng, bụng dần dần phồng lên, nhưng kèm theo là chứng tiền sản u buồn, dù sao tuổi trẻ có kinh nghiệm, tâm lý Tiểu Tiêu sinh ra cảm giác sợ hãi, bắt đầu nằm mơ, trong mơ thấy mình nằm ở gian kín mít, bụng rất đau, quặn đau, muốn gọi Ngải Đăng nhưng phát ra được chút thanh nào, có thể cảm nhận được bên ngoài có người, nhưng có người nào đến được bên , phía dưới của bắt đầu chảy máu, càng ngày càng chậm rãi đau.

Mỗi lần tỉnh lại, Tiểu Tiêu đều khóc lớn lúc, sợ mình chết, rốt cuộc cũng đến được với Ngải Đăng, cũng sợ đứa xảy ra chuyện, ôm Ngải Đăng, chút cũng chịu buông ra, vốn nôn nghén nhưng vấn đề ăn uống bình thường cũng bắt đầu xảy ra vấn đề , Tiểu Tiêu bắt đầu mắc bệnh kén ăn, chịu ăn cái gì hết, điều này làm cho cả nhà đều buồn rầu, đặc biệt là Ngải Đăng, căn bản là dám chộp mắt, cả đêm nhìn Tiểu Tiêu, chỉ cần thấy ngủ mà an ổn liền đánh thức dậy, ngừng an ủi .

Ngải Đăng mời bác sĩ tâm lý gọi nhất cho Tiểu Tiêu, nhưng Tiểu Tiêu hoàn toàn phối hợp, vừa thấy được bác sĩ liền sợ hãi, tránh vào trong lòng Ngải Đăng. Loại tình huống này diễn ra càng ngày càng ác liệt hơn. Sau đó, Bác sĩ chẩn đoán nếu áp dụng biện pháp giảm bớt loại triệu chứng u buồn này, làm đầu óc cùng nội tạng Tiểu Tiêu ở tình trạng mất cân đối, do đó làm cho chức năng hệ thống tuần hoàn hỗn loạn, như vậy cuống rốn đứt ra, thậm chí nghiêm trọng hơn là thai nhi có thể chết non .

Cùng Bác sĩ thảo luận việc này, lúc này Ngải Đăng công Tiểu Tiêu , nhưng cũng cho biết. Tiểu Tiêu ăn cơm, Ngải Đăng tựa hồ như đổ dành đứa bé, kiên nhẫn dụ dỗ , từng miếng từng miếng , để tâm trạng lo âu biểu lên mặt. Bác sĩ cho Tiểu Tiêu thuốc chống chứng u buồn, nhưng Tiểu Tiêu chịu uống, sợ những viên thuốc này có tác dụng phụ gây ảnh hưởng đến cục cưng, sợ có thể mất cục cưng, thậm chí cảm thấy xung quanh mình có rất nhiều người muốn hại cục cưng của .

Vài ngày sau, Ngải Đăng quyết định mang Tiểu Tiêu ra ngoài, nếu bắt Tiểu Tiêu ở... trong phòng này, chỉ sợ bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Bọn họ đến biên giới Na Uy ở trấn Will, có bảo vệ cũng có người thân theo, chỉ có hai người bọn họ.

Ngải Đăng mua căn nhà gỗ dọc ven biển có 2 tầng, phòng ở rất , nhưng bên trong trang trí vô cùng ấm áp, lầu là phòng khách cùng phòng bếp, lầu 2 là giường lớn hình tròn cùng phòng tắm. Tiểu Tiêu tựa như con chim tung bay, dọc đường thấy cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ. Nơi này và thủ đô giống nhau, có thành phố lớn cùng với nhịp điệu khẩn trương của cuộc sống, người dân ở trấn bình thường đều dựa vào việc ra khơi bắt cá mà sống hoặc là mua bán trao đổi chút ít.

Mỗi ngày sáng sớm, trước tiên Ngải Đăng làm bữa sáng, sau đó đánh thức Tiểu Tiêu. Sau khi ăn xong, hai người cùng nắm tay bãi biển tản bộ, bơi lội, hoặc là mang theo thẻ nghiệm cuộc sống cây nhà lá vườn, rồi siêu thị mua thức ăn. Hai người tựa như đôi vợ chồng bình dân chân chính , hết thấy đều bình dị thoải mái, tất nhiên Ngải Đăng cũng cấp cho Tiểu Tiêu ít nhiệm vụ, cho vào vườn hoa Mãn Côi tưới nước, sau khi cơm nước xong dọn dẹp bàn. Cuộc sống phong phú, Tiểu Tiêu tươi cười cũng nhiều hơn, buổi tối còn thấy những giấc mộng kỳ quái nữa.

Có đôi lúc Ngài Đăng cũng theo thôn dân ra khơi bắt cá, Ngài Đăng đem Tiêu Tiêu ủy thác cho người hàng xóm là bác Tô, đó là cụ già mập mạp, luôn mặc trang phục dân tộc Na Uy cùng cái tạp dề bằng vải bông, bác Tô cùng chồng hai người ở thị trấn này, con cái đều công tác ở thành thị rất xa, chỉ có ngày nghỉ mới có thể trở về.

Cho nên vừa thấy được Tiêu Tiêu mang bầu, bác Tô rất đặc biệt nhiệt tình. Bình thường chồng mình ra biển, người còn lại cũng tịch mịch, do vậy vừa nghĩ có người ở cùng, cao hứng còn kịp!

Bác Tô thấy hai đứa trẻ này nhất định là mới kết hôn, sức kết dính ngay cả bà lớn tuổi như vậy nhìn còn đỏ mặt, chưa bao giờ gặp qua người chồng thương vợ như vậy. đến chồng của bà, qua hơn nửa đời người rồi mà thấy ông quá lời tâm tình, như Ngài Đăng cùng Tiêu Tiêu mỗi lần đến nhà họ đều quyến luyến rồi, hai người vừa ôm lại vừa hôn, giống như sắp còn gặp lại nữa.

Mỗi lần Ngài Đăng tới đón, Tiêu Tiêu chạy nhanh như bay, tốc độ kia căn bản là giống như phụ nữ mang thai. Nếu phải vương cái bụng, bà thấy Tiêu Tiêu muốn nhảy lên người Ngài Đăng.

"Hôm nay anh chậm 10 phút đó" Tiêu Tiêu ôm thắt lưng Ngài Đăng làm nũng, mặc người là váy dài màu hồng nhạt tuyết, từ phía sau nhìn lại căn bản nhìn ra là phụ nữ có thai, buổi trưa bác Tô mang đến cho hai ổ bánh mì kẹp bơ cùng với hoa tươi mới hái ban sáng.

"Ủm, hôm nay cậu được cá lớn, nên làm trễ nải chút thời gian" Ngài Đăng ôm lấy tiền lên cảm ơn bác Tô giúp anh chăm sóc Tiêu Tiêu.

"Cảm ơn gì chứ, bác có ai trò chuyện cùng, ước gì Tiêu Tiêu đến đây nhiều chút, đúng rồi, bác hầm bong bóng cá, các cháu mang về, Tiêu Tiêu cần phải bồi bổ"

** * *

Mang thai nhanh chóng đến tháng thứ 10, Tiêu Tiêu rốt cục bị bá tước Ôn Kerr phái người đến đón về, thể để cháu nội ngoại quý giá của ông sanh ở nơi mà y học phát triển này.

Đến tháng thứ 9, Ngài Đăng bắt đầu khẩn trương cao độ, sợ ngày nào đó Tiêu Tiêu đau bụng sinh, mỗi ngày ra ngoài cũng dăm xa, bắt quá hoàn hảo là, cục cưng thực nghe lời, ở trong bụng mẹ đúng mười tháng mới ra.

Tiêu Tiêu giữa trưa ăn cơm xong mới bắt đầu thấy đau, vừa mới run rẩy trận, còn để ý, gần đây luôn đôi lúc như vậy, nhưng sau đó, tần suất đau đón càng ngày càng cao, Tiêu Tiêu mới mở miệng cho Ngài Đăng, hình như là sắp sinh.

Người trong nhà hành động rất nhanh, đem Tiêu Tiêu đưa bệnh viện Tảo An Lập, dọc đường còn có các y tá theo, chỉ mười mấy phút đồng hồ xe chạy đến bệnh viện, Tiêu Tiêu lúc này vẫn có thể phòng sinh.

Trong phòng sinh có bồn gỗ, chỉ có cái hồ nước cỡ vừa, đây là kiểu mới nhất trong kỹ thuật sinh nở trong nước, tên như ý nghĩa, là sinh con trong nước. Như vậy có thể giảm bớt nhiều đau đón trong sinh nở, Tiêu Tiêu rất nhanh được bác sĩ diu vào trong nước ấm, dựa lưng vào Ngài Đăng để cõng quần, chỉ mặc áo

Do nước ối trong tử cung của người mẹ và nước trong hồ đều cùng loại, nên cục cưng rời khỏi cơ thể mẹ vẫn có thể thích ứng với hoàn cảnh bên ngoài. Lúc mới sinh cục cưng bản năng ngừng thở, bị sặc nước, mà dùng nước ấm trong việc sinh nở làm cho sản phụ cảm thấy trấn tĩnh, thúc đẩy cho hai cơ bắp thả lỏng, cổ tử cung cũng mở rộng. Do lực nổi của nước cũng trợ giúp cho cơ thể thấy tự nhiên, dễ dàng cho việc xoay người cũng nghỉ ngơi.

Tiêu Tiêu sinh rất thuận lợi, cửa mình vừa mở hết cỡ, cục cưng liền nhanh ra, lượng máu chảy cũng nhiều, điều này làm cho Ngài Đăng rất vui mừng, vốn sợ hãi đến mức tận cùng nhưng tâm lập tức dẽ xuống, đón lấy cục cưng được rửa sạch, nháy mắt cảm giác như được làm ông bố kiểu ngao.

Cục cưng mới ra ngoài nước chỉ khóc hai tiếng rồi thực im lặng ngủ trong lòng ba ba, ánh mắt có mờ, cái miệng ngẫu nhiên mấp máy vài cái, khiến cho người được thăng chức làm mẹ như Tiêu Tiêu ngạc nhiên thôi, ngồi giường đùa với con suốt.

Ông bà ngoại ở ngoài cửa cùng ông nội thấy sốt ruột, vừa rồi ràng nghe được tiếng đứa khóc, sao bây giờ mãi rồi mà còn đem con ôm ra đưa cho bọn họ nhìn xem, Hà Thanh Lăng gấp đến mức tới lui ở ngoài cửa, ngừng đem lỗ tai áp lên cửa nghe ngóng.

"Bà tới đây ngồi lát, đứa nhất định có chuyện gì đâu" Bá tước Ôn Kerr mở miệng khuyên nhủ, nhưng lại nắm chặt hai tay ở sau lưng tiết lộ ra rằng ông cũng có cảm xúc khẩn trương.

"Ai, tôi vừa rồi nên theo vào trong, có tôi ở bên, cũng khiến cho Tiêu Tiêu thêm can đảm" Hà Thanh Lăng có chút lo lắng, Tiêu Tiêu còn như vậy, biết được rằng khi sinh đẻ rất đau a.

"Em đừng lo lắng quá, có Ngài Đăng ở bên trong, chúng ta chỉ cần chờ ôm cháu thôi, ha ha" Loan ba nghĩ tới cháu ngoại, cười lên ha ha, thời gian trôi qua là nhanh, mình cũng làm ông ngoại rồi, nhớ ngày nào đó Tiêu Tiêu mới được sinh ra, mặt mũi đáng vô cùng nhưng lại nhăn nhó, giống như chú khi con làm cho người ta đau lòng, vậy mà chỉ chớp mắt cái, con bảo bối của mình cũng làm nẫu thân rồi.

Đợi thêm lúc, Tiêu Tiêu mới được Ngài Đăng ôm từ bên trong ra, y phục người thay đổi, thần sắc vững vàng, tinh thần cũng tốt lắm, xem ra có chịu nhiều đau đón, Hà Thanh Lăng lúc này mới yên lòng lại, lập tức tiếp nhận cháu cưng trong tay họ lý..

"Ôi, các người đến xem cháu tôi này, là xinh đẹp, trắng trắng hồng hồng, trong trắng lộ hồng, chút cũng giống cục cưng mới ra sinh" Loan ba ba cũng dám giúp đỡ, sợ làm đau đứa, thấy cục cưng hai má hồng nhuận, mặt cũng chút ngạc nhiên.

"Ha ha, cục cưng của chúng ta sinh đủ tháng, đương nhiên là dễ nhìn, bé rất ngoan nha, như vậy liền hiểu được nỗi đau của mẹ, để cho Tiêu Tiêu chịu khổ sở nhiều lắm." . Hà Thanh Lăng nhìn thấy cục cưng nhện được thương, đứa bé xinh đẹp như vậy là cháu ngoại của bà a, tốt!

Bá tước Ôn Kerr cũng lộ ra vẻ tươi cười hiếm khi mới có, cảm ơn đối với Tiêu Tiêu, cảm ơn vì gia tộc mà sinh cháu đích tôn.

Bạn đang đọc truyện *Mắt Xanh Mê Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.